

1 EKSOTEERINEN MAAILMAN - JA ELÄMÄNKATSOMUS

YKSEYDEN TAHTO

1.1 YKSEYDEN TAHTO

¹Individualistinen vallanhalu aiheuttaa hajaannusta. Universalistinen ykseyden tahto osoittaa yksilöllisyytemme elinkelpoisuuden ja laadun.

²Kun maailman- ja elämäkatsomukset särkyvät monien muiden varmoilta ja turvallisilta tuntuneiden asioiden tavoin, särkyvät niin kuin saippuakuplat, joita meidän on aina vaikea myöntää niiden olevan, tulee yhteenkuuluvuuden tunteesta ja ykseyden tarpeesta elintärkeitä tekijöitä.

³Ykseyden tahto ei ole yhdenmukaisuuden tahtoa, eikä yhdensuuntaistumista robotismiin. Ykseyden tahto ei käy taistelua muita elämäkatsomuksia tai toisin ajattelevia vastaan. Se on niin järkevä, ettei sen tarvitse koskaan pelätä arvostelua. Se jättää jokaisen kuvitelmat rauhaan, sillä se osaa löytää ykseyden moninaisuudesta. Yksilöllä on luonnostaan oikeus olla olemassa, olla erilainen kuin kaikki muut, olla yksilöllisyyden omaava yksilö. Vapaus on syvimmältä merkitykseltään yksilöllisyyttä. Ilman vapautta ei ole omalaatua, ei ole itseluottamusta, ei ole itsemääräämistä, ei ole kehitystä. Ykseyden tahto on vapauden vahvin puolustus, sillä tämän tahdon täytyy rakentua vapauden pohjalle. Todellista ykseyttä ei voi pakottaa esiin eikä sitä voi koskaan voittaa vapauden kustannuksella. Ykseyden tahto voittaa verrattomasti kaikkia tilapäisesti yhdistävän psykoosin. Se ei tarvitse pakkoa, väkivaltaa, sillä se on tuhoamatonta yhteenkuuluvuuden tunnetta ja toiminnassa osoitettua yhteishenkeä. Ykseyden tahto tekee kansan niin vahvaksi ja suureksi kuin se voi tulla. Jokainen osa, jokainen pieninkin osa jotakin kansaa, on osa kokonaisuudesta, kokonainen osa kokonaisuudesta. Ykseyden tahto tuo ulkoiselle ykseydelle kokonaisen ja toisenlaisen vaikuttavan voiman kuin jokin diktatorinen pakko, joka kantaa aina sisällään hajaannuksen siementä. Sorto ei synnytä ykseyden tahtoa eikä uskoa sortajan kykyyn täyttää lupauksiaan paratiisista.

⁴Elämän ei tarvitse olla taistelua. Kamppailu olkoon alempien elämänmuotojen kehitystekijä, mutta ylemmillä kehitysasteilla se on mielettömyyttä. Jopa kilpailu – kamppailuvietin ylevöittäminen – on korvattu yhteistyöllä. Taistelun on mahdotonta kuulua yhteen kulttuurin kanssa. Siellä, missä käydään kamppailua, ei ole kulttuuria, olkoon tekninen edistys kuinka suurta tahansa. Järkeä oppii lopulta oivaltamaan, että viidakon laki, kaikkien sota kaikkia vastaan, kuuluu viidakkoon. Kokonaisuutena nähden elämä on suuri kollektiivi, jonka yksilölliset osat terveen järjen kehitystason kerran saavutettuaan sopivat yhteisestä pyrkimyksestä saavuttaa epätietoisuudesta ja voimattomuudesta yhä kirkkaampi tajunta, omaksua ymmärryksen vapaus ja valta.

⁵Myös puolueet osoittavat yhteenkuuluvuuden merkityksen. Mutta jonkun tietyn puolueen, tietyn yhteiskuntaluokan sisäinen yhteenkuuluvuus aiheuttaa aina yhteiskunnallista hajaannusta. Kokonaisuus on rikottu ja rikkoutuu yhä enemmän. On unohdettu, että luokka-edut ovat oikeutettuja vain jos ne palvelevat ja niin kauan kuin ne palvelevat kokonaisuutta.

⁶Kaiken hajottavan poistaminen ja sopiminen kaikesta, mistä voi sopia – ja tämä kaikilla aloilla – on ensimmäinen askel kohti ykseyden tavoitetta, on ensimmäinen edellytys kaikkien yksilöiden, kaikkien puolueiden yhteenliittämiseksi siihen erottamattomaan ykseyteen, jonka ykseyden tahto voi toteuttaa.

⁷Ykseyden tahto ei ehkä ole ainoa tapa ratkaista sosiaalisia ja taloudellisia ongelmia. Mutta se on paras, yksinkertaisin, varmin ja ehkä välttämätön tapa. Jos enemmistö alkaa epäillä mahdollisuutta saavuttaa tuloksia vapaaehtouden pohjalta, niin se yrittää saavuttaa tuloksia

toisella, huonommalla tavalla. Ykseyden tahto on ainoa järkevä perusta ja ajan mittaan ainoa pysyvä yhteiskunnan ja kulttuurin perusta. Tämä ajatus on tämän teoksen perusajatus.

⁸Ykseyden tahto on ennen kaikkea oman kansallisen kulttuurin tahtoa. Sellaisen täytyy ilmetä siitä yhteisestä itseluottamuksesta ja itsemääräämisestä, jonka ykseyden tahto kansassa synnyttää.

⁹Luodakseen kulttuurin ihmisen on löydettävä Ihminen. Ennen hänen löytämistään kulttuuri on mahdotonta. Sillä ihminen on aina kulttuurin mitta. Ihminen luo itse kulttuurinsa. Kukaan muu ei tee hänelle sitä palvelusta. Missä ihmistä ei luonnostaan kunnioiteta ihmisenä, koska hän juuri ihmisenä on kaiken yläpuolella ja kaikkea muuta parempi, siellä ei ole inhimillisyyttä, ei ole inhimillisyyden eikä niin ollen kulttuurin edellytyksiä.

¹⁰Jokaisella on oikeus omaan osaansa, mutta ei enempään. Enemmän vaatiminen johtaa siihen, että toiset jäävät ilman tarvitsemaansa osaa. Yksilöllinen kyltymättömyys ehkäisee ykseyden pyrkimystä. Kun kukaan ei vaadi enempää kuin oman osansa, saavat kaikki muutkin osansa. Tästä ei tietenkään seuraa, että kaikki osat ovat yhtä suuria, sillä tehtävät ovat eri suuria. Kun kaikki saavat osansa, on aineellinen kulttuuriaste saavutettu.

¹¹Emotionaalinen kulttuuriaste on saavutettu, kun kaikki ovat palvelijoita eikä kukaan tunne itseänsä herraksi. Kun kaikki palvelevat jotakin korkeampaa, jotakin itseänsä ylevämpää, jotakin useammille, monille, kaikille yhteisesti tarkoitettua, seuraa sopusointuisuus, joka on kultivoituneen tunteen ilmaus. Ihmisen nykyisiä älyllisiä mahdollisuuksia on yliarvioitu ja hänen emotionaalisia mahdollisuuksiaan on aliarvioitu ja laiminlyöty. Emotionaalikulttuuri, jossa ykseyden tunne on korkein arvo, on myös helpommin toteutettavissa.

¹²Yhteiskunnallisen kulttuurin saamme, kun yksilöt tuntevat olevansa yhteisöä varten ja yhteisö tuntee olevansa yksilöä varten, kun jokainen näkee palvelun korkeimmaksi tehtäväkseen.

¹³Älyllisen kulttuuriasteen edellytys on dogmeista vapautettu, järkevä ja ristiriidaton maailman- ja elämäkatsomus, joka on kaikkien ulottuvilla. Tämä edellyttää arvostelukykyä kehittävää kasvatusjärjestelmää.

¹⁴Emotionaali- ja mentaalikulttuuri ovat ykseyden toteuttamisen kannalta tärkeimmät kulttuurimuodot. Aineellinen kulttuuri seuraa itsestään, kun hyvä tahto keskinäiseen avunantoon on korkein arvo ja sääntö.

¹⁵Mentaalikulttuuri edellyttää mentaalista itseluottamusta ja mentaalista itsemääräämistä. Älyllinen itsenäisyys merkitsee kykyä seuloa kriittisesti aineistoa, jonka kulttuuri on meille antanut, arvioida kohtaamillemme aatteille kuuluvat varmuuden laatu ja todennäköisyyden -aste.

¹⁶Koulu antaa tiettyjä valmiuksia – esim. kielet – joiden tarkoituksena on mahdollistaa todellisen sivistyksen tai asiantiedon hankkiminen. Aivan liian monille itse valmius merkitsee sivistystä – valmius, joka antaa asiantiedon hohteessa lausuntoja kaikesta ja arvostelee kaikkea, minkä sattumalta on saanut tietoonsa – valmius, joka on luotettavuuden vastakohta. Koulun päättäessään vaikuttavat nämä kypsiksi julistetut pikemminkin harhautuneilta, elämästä tietämättömiltä, kykenemättömiltä tuntemaan itsenäisesti ja arvostelemaan asiallisesti. Itseaktiivisuutta on ehkäisty rasittamalla muistia epäolennaisuuksilla – tätä muistia, jonka pitäisi vain vastaanottaa tietoa laeista, periaatteista ja menetelmistä, eikä yksityiskohdista, jotka helposti löytyvät saatavilla olevista hakuteoksista. Koulun todellinen tehtävä on kehittää arvostelukykyä. Järkevän kasvatuksen päämäärä on veljeys.

¹⁷Terve järki on kriittinen järki, jokaisen korkein järki. Terve järki suhteellistaa, pyrkii objektiivisuuteen, oikaisee itseään, ei lausu lopullisia arvosteluita käytännöllisesti katsoen koskaan eikä perusta arvosteluita epätäydellisille tosiasioille ja riittämättömälle kokemukselle.

¹⁸Aatehistorian rojukamari on kukkurallaan taikauskoisuuksia, joita on kerran kutsuttu totuudeksi. Maailma on edelleen lukemattomien fiktioihin ja illuusioihin perustuvien ideologioiden kaaos. Ei ole ihme, jos näiden tuntijasta tulee lopulta epäilijä.

¹⁹Uskonjärjestelmät rakentuvat tunteen ehdottomalle vakaumukselle. Spekulaatiojärjestelmät osoittautuvat pitämättömiksi kriittisessä jälkitarkastuksessa. Ja molempien lajien järjestelmät ovat ristiriidassa todellisuuden tosiasioiden kanssa.

²⁰Tieto todellisuudesta on ainoa kallioperusta maailman- ja elämäkatsomukselle. Luonnontutkimus on tosin kartoittanut vain osan todellisuudesta. Mutta se on kuitenkin voinut tehdä selväksi, että sitä, mikä on ristiriidassa todellisuuden tosiasioiden kanssa, ei voi nimittää totuudeksi.

²¹Monien mielestä on toivotonta etsiä yhdistävää sidettä kaikkien hajoamassa olevien, hajanaisuudessa taistelevien tai tietämättömyydessä hapuilevien kulttuuri-ilmiöiden keskeltä. Ilman yhteistä pyrkimystä, ykseyden tahtoa, se ei käy, huolimatta siitä, että ihmisiä erottava koostuu melkein aina niin emotionaalisesti kuin mentaalisesti epäolennaisuuksista. Meidän on opittava, ettemme tuijota siihen, mikä erottaa vaan katsomme siihen, mikä yhdistää ja näemme kaiken ihmisiä toisistaan erottavan epäolennaisena.

EMOTIONAALIKULTTUURI

1.2 IHMINEN TUNNEOLENTONA

¹Ihminen on nykyisellä kehitystasollaan tunneolento, jolla on ajoittain mahdollisuus käyttää yhä kehittymätöntä järkeään.

²Emotionaalisuuteen voidaan – aistimuksia lukuunottamatta – lukea kaikki psyykinen tai sielullinen, joka ei kuulu yksinomaan järjelliseen, eikä puhtaasti järjelliseen kuulu paljon. Tajuntamme on keskitetty emotionaalisuuteen, joka värittää niin aistimuksia kuin ajatuksia. Joskus tajunta tekee tilapäisiä retkiä tunnevapaan ajatuksen piiriin vapauttaessamme kaiken, minkä voi sävyttää tunteella, kaiken, mikä koskee toiveitamme ja tarpeitamme, kaiken, mikä sisältyy ”persoonalliseen”.

³Tunne on kohtuuton. Se absolutioituu ja on subjektiivisesti täysivaltainen. Tunne vaatii varmuutta, haluaa jotain järkkymättömän kiinteää ja varmaa, ”vaikka taivas ja maa katoaisivat”, muuttaa suhteellisen absoluuttiseksi, todennäköisyydet ehdottomiksi totuuksiksi.

⁴Tunteen ja järjen välisessä taistelussa tunne voittaa, koska se koetaan ehdottomana ja järki oivaltaa sisältönsä suhteellisuuden. Tunne sanelee useimmat arvostelut. Se, että jokin ajatus voittaa, ei ole todiste sen mielekkyydestä, oikeellisuudesta tai elinkelpoisuudesta vaan aivan liian usein sen emotionaalisesta käyttökelpoisuudesta.

⁵Tunneajattelu jäljittelee sitä, minkä se kokee sympaattisena ja jäljentää tunnetta miellyttäviä ajatuksenjuoksia. Tunneajattelu on asiallisesti nähden epäkriittistä ja arvostelukyvyytöntä ja tarttuu erityisellä mieltymyksellä fiktioihin, joihin järjellinen arvostelu ei tehoa. Tunneajattelu määrää auktoriteettien valinnan, tärkeimpien näkökohtien ja näkemysten valinnan, maailman- ja elämänsä näkökulman valinnan. Tunneajattelu reagoi kaikenlaiseen arvosteluun ikään kuin oivaltaen, että asiallinen analyysi ajan oloon lakkauttaisi sen tunnesävyisten kuvitelmien lujituksen.

⁶Dogmin hävittämisen vaikeus johtuu sen kietoutumisesta tunnekompleksiin, jolloin siitä on tullut tarve. Tunteella täytyy olla häviämätön varmuus. Dogmien hävittäminen aiheuttaa vastaavien kompleksien hajoamisen ja niin ollen monelle tuskallisen ja vaikeasti ylitettävän tunnekaoksen.

⁷Se, että taito muotoilla sanottavansa kuuluu tunneajattelun alueelle, ilmenee siitä, että tunteet hallitsevat ajatusta, sanavalinnan tunneromantiikasta, muodon mielikuvitusta kiihdyttävästä hehkusta ja iskusanon suggestiivisesta kyvystä aiheuttaa tunnekuohu tai psykoosi.

⁸Tunne ei hallitse vain ajatusta vaan myös tahtomista. Tahdotaan sitä, mitä tunne määrää tahtomaan. Olennaista tahtomisessa, joka ohjaa aktiivisuuttamme, ovat affektit tai nykyaikaisemmin ilmaistuna elähdytetyt tunnekompleksit. Toiminnan määrää vahvin vaikutin ja vahvimmat vaikuttimet ovat emotionaalisia tekijöitä.

⁹Neljä temperamenttia – koleerinen, melankolinen, sangviininen ja flegmaattinen – vaikuttavat sekä tunneajatteluun että tunnetahdomiseemme ollen emotionaalisten reaktiotapojemme näkyviä ilmaisuja. Jos tunne puuttuu, siirretään toiminta helposti tuonemmaksi. Järki epäilee eri näkökantojen välillä, jos se ei oivalla välittömän toiminnan välttämättömyyttä. Koska useimmat näkökannat näyttävät tietyssä määrin mielivaltaisilta, järki viivyttää, kunnes tunne puuttuu asiaan ja ratkaisee.

¹⁰Tiedostamalla tunteen suunnattoman merkityksen niin ajattelulle kuin tahtomiselle ymmärtää emotionaalikulttuurin tärkeyden. Emotionaalikulttuuri on olennaisinta kaikissa kulttuureissa. Ilman emotionaalikulttuuria ”kulttuurit” tuhoavat itsensä ja toisensa eikä ihmis-kunta koskaan saavuta sitä todellista ja hallitsevaa mentaalikulttuuria, jonka on kerran määrä tehdä ihmiset järkiolennoiksi.

¹¹Seuraavaksi tarkastellaan kriittisesti neljää tärkeintä ilmiötä emotionaalisen kulttuurin alueella. Vain ennakkoluulottomasti tutkien voimme toivoa näkevämme riittävän selvästi poistaaksemme vähitellen puutteet yhteisellä työllä.

1.3 USKONTO

¹Uskonnon tehtävä on keventää elämän taakkaa, ei lisätä sitä.

²Uskonnon tehtävä on jalostaa ihmistä ja lahjoittaa hänelle siten iloa, rauhaa ja tasapainoa.

³Uskonnon tehtävä ei ole asettaa käskyjä ja kieltoja, vaan jalostaa ja vahvistaa tunteita niin, että kaikki käskyt ovat tarpeettomia.

⁴Uskonnon tehtävä ei ole tyyntyyttää kosmisen olennon vihaa, vaan veljeyttää meidät lähimmäistemme kanssa.

⁵Uskonnon tehtävä on siis jalostaa tunteita, julistaa veljeyttä ja harjoittaa palvelusta.

1.4 Uskonnon olemus

¹Uskonnon olemus on tunne. Se on vaistomainen ja välitön elämäntunne – ilman järjen kuvitelmia ja teoreettisia ajatusrakennelmia – johon liittyy harkitsematon, itsestään selvä varmuus kaiken elämän erottamattomasta ja vääjäämättömästä ykseydestä, kaipuu ja pyrkimys päästä osalliseksi tähän ykseyteen. Tämä elämäntunne sisältää elämänluottamuksen, elämänvarmuuden, elämänuskalluksen, elämänilon ja elämäntahdon.

²Tämä elämäntunne on myös tarvetta ja yhä tietoisempaa pyrkimystä jalostaa kaikkia jalostettavissa olevia tunteita. Se on tarvetta rakastaa ja ihailla, kunnioittaa ja palvoa kaikkea, mitä voi ja saa. Ykseyden tunne ei ilmene missään niin voimakkaana kuin todellisessa uskonnossa. Tämä ykseydentunne, joka täyttää antaumukseen sulautuvan kaiken sovittavalla rauhalla, ei ulotu vain näkymätöntä kohti, vaan käsittää ja sulkee piiriinsä kaiken, jopa katkerimmat viholliset.

³Missä tätä ykseydentunnetta vaalitaan ja rohkaistaan tukahduttamisen sijaan, missä sen sallitaan rauhassa ilmentyä ja toteutua, siellä kohtaamme ne elävät hahmot, joita spontaanisti kutsumme todellisiksi ihmisiksi.

⁴Omassa piirissään tunne on niin tahtoa ja valtaa kuin todellisuuttakin. Tunteen välittömyys ja varmuus katoavat, kun se riitautuu itsensä kanssa. Jotta järki voisi vahingoittaa tunnetta tai voittaa sen, on välttämätöntä, että joku tunne myötävaikuttaa järjen puolella toista tunnetta vastaan, että tunne on katsonut tarvitsevansa järjen apua ja etsinyt sitä. Jos järkeen vedonnut tunne sitoutuu ajan pitkään pitämättömiin käsityksiin, se menettää tukensa ja tuhoutuu.

⁵Uskonto on tunne ja tämä tunne on kannustava voima palvelun toiminnoissa.

1.5 Uskonnollinen mystiikka

¹Luultavasti tajunta ei ole rajoittunut meidän “viiteen aistiimme”, vaan sillä on kenties rajaton määrä tiedostamattomia mahdollisuuksia saada yhteys suunnattomaan sarjaan värähtelyitä suurimmaksi osaksi vielä tutkimattomasta maailmasta. Jos voisimme tajuta ja tulkita kaikki oman kehomme läpi virtaavat kosmiset värähtelyt, voisi meidän kuvitella olevan kaikkietäviä.

²Kristillinen mystiikka, islamilainen sufismi ja hindulainen bhakti-jooga ovat eri teitä sille mystiselle kokemukselle, joka on löytänyt ylevimmät mielentilat introspektiivisille analyysille saavuttamattomissa tiloissa. Itsepetoksen vaaran vuoksi pitäisi näiden taipumusten vastapainona olla erityinen terveen järjen harjoitus ankarine tarkoituksenmukaisuuden vaatimuksineen. Todellinen mystikko on ollut aina harvinainen ilmiö ja näyttää käyvän yhä harvinaisemmaksi. Ulkopuolisten mielestä mystikkoa luonnehtii tunne kaiken elämän ykseydestä, pyrkimys yhteyteen elämän kanssa, sulautuminen ykseyteen – joita ei pidä sekoittaa ajatusta, tunnetta ja tahtoa lamauttavaan kvietismiin. Tyypillinen esimerkki mystikosta on nykyään monissa elämäkerroissa kuvattu intialainen Ramakrishna.

1.6 Uskonnolliset ajatusrakennelmat

¹Mitään ajatusjärjestelmää ei ole vielä voitu tehdä muuttumattomaksi. Historiallisesti katsoen ajatusjärjestelmät ovat toisistaan muuntelemalla tehtyjen järjestelmien sarja.

²Todellinen uskonto ei ole järjen asia ja sillä on tuskin mitään tekemistä teorioiden kanssa. Uskonnon tehtävä ei ole lahjoittaa meille maailman- ja elämäkatsomusta. Uskonnollinen dogmatismi ei ole uskonto eikä järkevä elämäkatsomus. Se vahingoittaa uskontoa.

³Kuvitelma ilman todellista vastinetta on fiktio. Jos järki ottaa huolehtiakseen fiktiosta, mukautuu tämä jatkuvasti uusilla määritteillä karttuvan kokemuksen myötä. Jos tunne, joka vaatii muuttumattomuutta, ottaa huolehtiakseen fiktiosta, tulee siitä dogmi. Jos uskonnollinen tunne liitetään paikkansapitämättömiin järjen rakennelmiin, vahingoittuvat molemmat. Jonkun yksittäisen tuntema epäily, epäsopu yksilöiden välillä, hajaantuminen yhä useampiin lahkoihin ovat väistämättömiä seurauksia. Dogmin tuhoutuminen ravastelee koko tunne-elämää. Monet joutuvat paniikin valtaan ja tuntevat vaeltavansa pohjattomalla hyllyvällä suolla.

⁴Tosiasiaa, että uskonto voi selviytyä ilman dogmeja, todistaa buddhalaisuus, jonka suvaitsevaisuus on tämän seurausta. Buddhistinen ”kirkolliskokous” vahvisti ensimmäisessä teesissään: terveen järjen kanssa ristiriidassa oleva ei voi olla yhtäpitävä Buddhan opin kanssa. Jos kristillinen kirkolliskokous olisi hyväksynyt samankaltaisen teesin, olisi huomattava osa ihmiskuntaparkaa säästynyt kauhistuttavilta kärsimyksiltä, loputtomilta riidoilta ja loputtomalta epäilyltä.

⁵Uskonnolliset dogmit eivät paranna ketään. Vain tunteen jalostaminen parantaa ihmistä. Jalojen tunteiden, kuten ihailun, antaumuksen ja osallisuuden, harjoittaminen auttaisi täysin toisella tavalla kohottamaan ihmiskuntaa. Uskonnollisen tunteen tuhoutuminen todistaa paremmin kuin mikään muu siitä vahingosta, jonka uskonnon ja pitämättömien katsomusten yhteenkytkeminen on aiheuttanut.

⁶Usko ei kuulu uskonnon olemukseen. Tämä ilmenee parhaiten siitä, että Buddha varoitti hellittämättömästi oppilaitaan uskomasta (olettamasta sokeasti). On kysyttävä, eikö Jeshu tarkoittanut usko-sanalla tahtoa, vaikka usko-sana vääristettiin merkitsemästä tahtoa merkitsemään ensin luottamusta ja sittemmin sokeaa olettamusta eli epäviisasta vakaumusta.

⁷Raamatun arvosteleminen kauhistuttaa monia. Mutta jokainen, joka epäilee, onko Pilatuksen kysymys – ”Mikä on totuus?” – jumalan sanaa, harjoittaa jo raamatun arvostelua. Jos jokainen sana vanhassa testamentissa on jumalan sanaa, on juutalaisuus yhtä virheetöntä ja yhtä jumalallista kuin kristinuskokin. On kysyttävä, eivätkö myös juutalaiset ole kadottaneet testamenttinsa avaimen tulemalla länsimaalaisiksi ja kirjaimen palvojiksi oltuaan itämaalaisia ja symbolisteja.

⁸Sanat, joita ihmiset voivat ymmärtää, ovat ihmisten sanoja eivätkä kosmisen olennon sanoja. Jumala ei julista totuutta, ei myöskään suojele totuutta väärentämiseltä ja petokselta. Ihminen on saanut järkensä käyttääkseen sitä niin, että hän itse etsii totuutta ja löytää sen.

⁹Uskonnollinen dogmatiikka kärsii yleensä kolmesta erehdyttävästä käsityksestä: virheellisestä jumalakäsityksestä, virheellisestä syntikäsitelmästä ja virheellisestä sovituskäsityksestä.

¹⁰Jumalakäsitys on kautta aikojen jatkuvasti muuttunut. Siitä tullaan aina kiistelemään niin kuin kaikista muistakin uskonnollisista käsityksistä. Perusteettomat käsitykset ovatkin tarpeettomia psykologisen oivalluksen omaavalle uskonnolle.

¹¹Jumalakäsityksen täytyy olettaa olevan virheellinen niin kauan kuin ihminen ristiinnaulitaan, häntä herjataan ja halveksitaan. Meidän jumalakäsityksellämme ei ole tietenkään mitään tekemistä kosmisen olennon mahdollisen olemassaolon kanssa. Luonnonkansat palvovat rakentamiensa jumalankuvien henkeä ja vähän vähemmän alkukantainen äly palvoo rakentamiensa kuvitelmien henkeä.

¹²Kun jumalakäsitys on ylevöitetty – mielivallan armoon tuudittautuneille niin vastenmieliseksi – käsitykseksi universaalista, myös psykologisesti pätevistä syyn laista, kylvön ja korjuun laista, jonka väistämättömyyteen Jeshu viittasi, se on saavuttanut korkeimman järkevän ilmaisunsa. Jumalallisen tunteen korkein ilmaus on rakkauden yhdistävä kaikkivalta.

¹³“Syntisenä” pidetään jokaista, joka ei ole täydellinen niin kuin jumala, joka ei ole jumalan kaltainen, joka siis ei ole jumala. Ihmisen eli relatiivisen on oltava jumala tai absoluutti; muuten hänet on ikuisesti tuomittu.

¹⁴Syntikäsitteiden istuttaminen – mikä oli varsinainen “syntiinlankeemus” – ja ihmiskunnan rasittaminen tällä järjettömällä, elämää ehkäisevällä ja vihaa edistävällä kompleksilla vääjäämättömästä ja lähtemättömästä syntitaakasta, on halpamaisin – paholaisen arvon mukainen – ihmiskuntaa vastaan tehty rikos. Lähetystyö levittää oppia synnistä ja ikuisesta rangaistuksesta.

¹⁵Tietenkin oivallettiin pian, että tämä sietämätön syntivelka on jollakin tavalla poistettava. Tähän tarkoitukseen eri uskonnot ovat palkanneet poppamiehiä erityisine temppuineen. Kristinuskon – jotakin täysin muuta kuin Kristuksen oppi – teki uskon mielettömään ja käsittämättömään syntien anteeksiannon ehdoksi.

¹⁶Kirkon opin mukaan on “synti rikos ääretöntä olentoa kohtaan ja vaatii sen tähden loputonta rangaistusta”. Tietenkin yritettiin päästä selittelyillä siitä, että tämä ääretön olento olisi loputonta rakkautta, joka kykenee loputtomasti anteeksiantamaan, eikä ikuisesti vihaa tietämättömyyden ja kykenemättömyyden uhreja. Terveen järjen mukaan pitäisi “synnin” kaiketi olla yksilön selkeästi oivaltama toisiin kohdistuva rikos tai hänen itsensä omalle kehitykselleen pystyttämä este. Sellainen synnintekijä tarvitsee sairaalahoitoa. Kun “syntiä” on se, mikä erottaa ihmisen – ei kosmisesta olennosta – vaan toisesta ihmisestä, olkoon se kuka tahansa, olemme humanistuneet. Silloin alamme löytää sen, joka on vielä löytämättä, nimittäin Ihminen. Todellinen kulttuuri ilmenee siinä, että se saa ihmisen tekemään sovinnon lähimmäistensä kanssa. Mutta tämä näyttää olevan kaikista vaikeinta.

¹⁷Sovintokäsitys on yhtä kohtuuton. Terveen järjen säde onnistui kuitenkin tunkeutumaan tähän järjettömyyden pimeyteen: “Jumala ei ole vihaa. Vanhassa tai uudessa testamentissa ei ole ainoatakaan kohtaa, joka tekisi jumalasta sovituksen kohteen, sen, joka pitää lepyttää. Päin vastoin jumala on sovituksen subjekti, se, josta sovitus lähtee. Ihminen on se, joka harmistuu elämän näennäisistä epäoikeudenmukaisuuksista ja erkanee vihoissaan jumalasta. Jumalaa ei tarvitse sovittaa ihmisen kanssa, vaan ihminen on sovittava jumalan kanssa.”

¹⁸Mystikoiden ilmentämä inhimillinen kaipuu ykseyteen elämän kanssa havaitsi tämän ykseyden todellisuuden aina ja kaikkialla.

1.7 MORAALI

¹Mikään kuvitelma ei ole niin epäselvä, epämääräinen ja monimerkityksinen, mikään arkipäiväinen sana niin väärinkäsitelty kuin moraali. Tiedetään vain, että se on jotakin “erehtymättömän ehdotonta”, joka kelpaa aina lyömäaseeksi. Mutta ollakseen tehokkaan käyttökelpoinen murha-aseena, täytyy sen olla myös mahdollisimman käsittämätön.

²Jokaista uutta elämännäkemystä seuraa uusi moraalinen näkemys uusine toimintoina koskevine sääntöineen ja uusine arvostelmineen uusien arvoperusteiden mukaan. Nämä säännöt ja arvostelmat elävät omaa elämäänsä vielä kauan sen jälkeen kun elämännäkemykset ja arvope-
rusteet on hylätty. Tietenkin arvostelmat karsiutuvat hitaasti ja umpimähkäisesti pois, mutta aina jää eloon jokin sovinnaisuus, jota kukaan ei voi selittää ja joka vaikuttaa salaperäiseltä ja koskemattomalta. Tietämättömyys “moraalin” suhteen ei olisi niin suuri, jos sitä vähänkin kysyttäisiin.

³Moraali on yritetty pelastaa monin tavoin. Ehdottomia käskyjä, ehdottomia sovinnaisuuksia, ehdottomia toiminnan sääntöjä, ehdottomia vaikuttimia, ehdottomia

arvonormeja ja omantunnon ääntä – kaikkea on turhaan yritetty. Mutta mitkään filosofiset moraalijärjestelmät eivät ole kestäneet järjen arvostelua.

⁴Kun moraalisanana käytettiin fiktiona kaikissa mahdollisissa merkityksissä, kukaan ei lopulta tiennyt, mitä sana tarkoitti. Tämän väärinkäytön vuoksi sanaan liittyi jotakin loukkaamatonta, jotakin yliluonnollisen käsittämätöntä. Tuon tuostakin moraalista järjestetään palkintokilpailuja. Kaiken tämän fiktiolla harjoitetun käsitteuhjauksen sokaisemina he turhaan etsivät järkevää selitystä. Mitään järjen moraaliooppia ei ole, on vain moraalirakennelmien historia.

⁵Keskivertoihmiselle moraaliooppi on sitä, mistä toiset pitävät ja moraalittomuutta se, mistä toiset eivät pidä. Toisten ihmisten arvostelmat ovat keskivertoihmisen arvostelmien perusta. Pelko olla erilainen kuin muut ja siten arvostelukyvyttömiä halveksunnan ja siitä johtuvien vainojen alaiseksi joutuminen ovat keskivertoihmisen moraaliooppia.

1.8 Sovinnaissäännöt

¹Sovinnaissääntöjen tulisi olla järkeviä ja yhdenmukaisia. Ne ovat usein epämielekkäitä ja toisilleen vastakkaisia.

²Sovinnaissääntöjen tulisi olla fysiologisessa, psykologisessa ja sosiaalisessa suhteessa tieteellisesti perusteltuja. Hyvin usein ne tekevät suoranaista pilaa kaikesta tieteellisestä.

³Sovinnaissääntöjen tulisi olla inhimillisiä ja sallia ihmiselle vapaus, jota hän voi vaatia ja johon hänellä on oikeus. Ne ovat usein julmia ja ihmiselle vihamielisiä.

⁴Sovinnaissääntöjen tulisi auttaa ihmisiä elämään. Ne ovat melkein aina jossakin suhteessa elämäntilanteisiin.

⁵Sovinnaissääntöjen tulisi olla tarpeettomia. Yhteiskunnallisten lakien tulisi olla riittävän suuntaa antavia. Sovinnaissäännöt olisivatkin tarpeettomia, jos ihmiset eivät olisi niin "sovinnaisia", epävarmoja, epäaistikkaita, tahdittomia ja arvostelukyvyttömiä.

⁶Sovinnaissääntöjä tulisi olla niiden käytettävissä, jotka ilman niitä ovat avuttomia. Ehkä joskus tulevaisuudessa laaditaan kansainväliset käytöstapoja koskevat sovinnaissäännöt. Nykyisin on jokaisella maankolkalla omat tapansa, tottumuksensa ja sääntönsä siitä, mitä ja kuinka saa tehdä tai mitä ei.

⁷Niiden, jotka tahtovat soveltaa tiettyjä sovinnaissääntöjä, pitäisi liittyä yhteen sovinnaisuusseuroiksi, joissa he voisivat tavata suunnillen samalla älykkyys- ja kulttuuritasolla olevia samanmielisiä ihmisiä.

1.9 Käyttäytymissäännöt

¹Mitään sääntöä ei saa soveltaa harkitsematta milloin, miten ja missä tahansa. Käyttäytymissääntö edellyttää käyttäjältään kolmea kykyä: niin tapauksen kuin säännön analyysia, arviointia ja soveltamista. Useimmiten nämä kyvyt kuitenkin puuttuvat ja jos ne ovat olemassa, niitä käytetään harvoin. Moraalisten sääntöjen edellytykset ovat kohtuuttomia. Oikea käytös edellyttää kaikkietäisyttä. Sen lisäksi ne ovat epäpsykologisia. Me toimimme automaattisesti, vaistomaisesti ja tavanomaisesti. Tarkoitus määrää toiminnan.

²Käyttäytymissääntö on laadituille tapauksille tehty teoria. Mutta sellaisia esiintyy harvoin todellisessa elämässä. Toiminnan hetkellä – jolloin vasta, jos koskaan, ovat kaikki tekijät arviointia varten saatavilla – huomataan usein, ettei mikään sääntö sovellu. Elämä itse vie kaikki säännöt mahdottomuuksiin. Mistään perussäännöstä ei voi yleistää lakia, sillä mitään perussääntöä ei voi soveltaa kaikissa tilanteissa. Aina tulee olemaan tilanteita, joissa sellaisen soveltaminen olisi mieleetöntä.

³Pakkosääntöjen kaava saisi viisaan ihmisen lopettamaan pian toimintansa kokonaan. Ahdasjärkinen, joka ei kykenisi oivaltamaan tähän liittyviä usein mahdottomuutta hipovia vaikeuksia, eikä ymmärtäisi sopeutumisen suurta merkitystä, tarvitsisi vahvan vaikuttimen,

joka tavalla tai toisella vetoaisi hänen itsekkyyteensä: turhamaisuuteen, pelkoon, palkkion toiveeseen jne. Toisin sanoen hän olisi epäitsekäs itsekäistä vaikuttimista.

⁴Sääntö antaa yksilölle vapauden vastuusta. Kuka voisikaan moittia jotakin toista moraalisen säännön seuraamisesta, jos nyt säännöt ja tuomiot pätevät. “Hän oli yhtä kunnioitettava kuin epäinhimillinenkin.”

⁵Ihmiset tahtovat käskyjä ja kieltoja voidakseen tuntea olevansa vapaita vastuusta. Jos näitä välttämättömän yksinkertaisia käskyjä nipin napin sovelletaan eikä kieltoja rikota, “ovat ne totisesti tehneet tehtävänsä”, tuntevat erittäin vakaat ja kelpo ihmiset ja “kiittävät jumalaa siitä, että ainakin heillä itsellään on puhdas omatunto”. He ovat tehneet kaiken voitavansa – aavistamatta yhtä auttamatonta kuin luonnotontakin itsepetostaan.

⁶Yhteenveto: säännöt ovat käytäntöön kelpaamattomia, niitä käytetään harkitsemattomasti ja ne riistävät soveltajaltaan vastuun.

⁷Yksi ainoa sääntö on pitänyt paikkansa kautta aikojen, molemminpuolisuusperiaate: kohtele toisia niin kuin toivot toisten kohtelevan itseäsi.

⁸Ainoa moraalikäsky – jos jokin sellainen olisi mahdollinen – olisi rakkauden käsky. Mutta rakkautta ei voi hallita. Rakkaus edellyttää vapautta ja antaa vapautta.

1.10 Vaikuttimet

¹Koska säännöt osoittautuivat sopimattomiksi, etsittiin korvausta etiikasta, joka teki vaikuttimesta toiminnan ohjeen. Tarkoituksesta ja vaikuttimesta tuli olennaisia asioita. Mieliala ja tahdonsuunta saivat kantaa vastuun.

²Oli huomattu, että “jos kaksi ihmistä tekee saman asian, niin asia ei ole kuitenkaan sama”. Kaksi ihmistä saattaa tehdä saman asian eri vaikuttimista, vieläpä aivan vastakkaisista, toinen jalosta ja toinen epäjalosta vaikuttimesta. Moraalisesta näkökulmasta katsoen molemmat ovat yhtä “kunnioitettavia ja kiitettäviä”. Eettisestä näkökulmasta katsoen toinen käyttäytyy kiitettävästi, toinen moitittavasti.

³Valitettavasti etiikka osoittautui mahdottomaksi käyttää. Vaikutin on asiallisen arvostelun ulottumattomilla, itsepetos huomattava ja sitä on mahdotonta varmuudella välttää. Lisäksi ihmiset ovat kykenemättömiä arvioimaan vaikuttimiaan, ja lisäksi alitajunnassa oleva perusvaikutin on poissa perin rehellisenkin analyttikon ulottuvilta.

⁴Vaikka etiikkaa onkin mahdotonta käyttää yleisenä menetelmänä, myöntävät monet ihmiset sen ratkaisevan paremmuuden sovinnaisääntöihin verrattuna, koska se asettaa toiminnan yksilön itsenäisen harkinnan kohteeksi ja yksilön vastuuseen vain itsestään

1.11 Moraaliset arvostukset

¹Ei ole olemassa ehdottomia eikä objektiivisiä arvoja. Kaikki arvostukset ovat subjektiivisia emotionaalisia arvostuksia - olkoot ne sitten yksilöllisiä tai kollektiivisiä. Tunne määrää, mikä on oikein ja väärin. Moraalisuudella eli oikeuskäsityksellä ei ainakaan tähän mennessä ole ollut paljon järjen kanssa tekemistä, vaan se on määräytynyt emotionaalisuudesta.

²Arvostukset vaihtuvat. Niin kuin mentaalinen kehityksemme on jatkuvaa uudelleenajattelua, on myös emotionaalinen kehityksemme pysyvää uudelleenarviointia. Oman arvostuksen toisille tyrkyttäminen, halu tehdä siitä lopullisesti pätevä, on ylimielisyyden osoitus. Arvojen suhteen koko kehitys on keskeytymätön uudelleenarvioimisprosessi. Voimme seurata tätä prosessia läpi kaikkien sivilisaatio- ja kulttuuriasteiden halki. Alkukantaiset ihmiset ihailevat kokonaan toisia ominaisuuksia kuin kulttuuri-ihmiset. Vielä kestää kauan ennen kuin ihmisten käyttämät painot ja mitat kelpaavat vakioimitoiksi, ennen kuin ne ovat saavuttaneet jalomielisyyden ja humanisuuden tason.

³Arvostus perustuu annetuille uskonnollisille, filosofisille, tieteellisille, poliittisille, ekonomisille ja sosiaalisille ym. ehdoille ja muuttuu sitä mukaa kuin nämä ehdot muuttuvat.

Jos arvostus elää kauemmin kuin sen ehto, siitä tulee este tarkoituksenmukaisemmalle arvostukselle, mystinen jäännös ja taikauskoisen kunnioituksen kohde.

⁴Sovinnaissäännöt voivat myötävaikuttaa ohjeineen, järki voi tarjota käsityksensä. Mutta tunne on se, joka arvioi, joka määrää niiden arvon. Arviointi on subjektiivista ja useammin kollektiivisesti kuin yksilöllisesti subjektiivista. Melkein aina löytyy yksilöitä, jotka arvostavat tiettyä ominaisuutta tai tekoa enemmän tai vähemmän kuin enemmistö.

⁵Tunne ei yksinomaan arvio, vaan myös valaa arvostettavaan asiaan eloa kutomalla sen arviota tai toimintaa määräävään tunnekompleksiin.

1.12 Omantunnon ääni

¹Hypoteesin “pakanoista, jotka eivät tunne lakia”, mutta kuitenkin noudattavat sen määräyksiä, tutkimus kumoo, sillä se on huomannut, että he tuntevat “lain” eli pakolliset sovinnaisäännöt, mutta että lain sisältö on hyvin vaihteleva, ristiriitainen ja epäilyttävää laatua. Velvollisuudentunnon ja hyveen sovinnaisäännöt vaihtelevat eri roduilla, eri kansoilla, eri aikoina.

²Hypoteesi omantunnon äänestä on loogisesti ja psykologisesti kumottu. Omantunnon ääni on sovinnaisuuden ääni, automatisoitunut “looginen” reaktio niiden alemmuuskompleksien taholta, joiden pohja on luotu lapsuudessa ja joita kasvuiän aikana on ylikiihottettu jatkuvalla epäpsykologisella nalkutuksella elämänkielteisistä synnin, syyllisyyden ja häpeän kuvitelmista, jotka myöhemmin elämässä muuntuvat mielenmasennuskomplekseiksi ja kasvavat usein ahdistuskomplekseiksi.

³Hypoteesin “omantunnon äänestä” kumoo myös se, että ei ole ollut olemassa mitään totuudenmukaista, jota ei olisi kielletty, mitään mielekästä, josta ei olisi vaiettu, mitään kohtuutonta, jota ei olisi myönnetty, minkäänlaista vääryyttä, jota ei olisi hyväksytty, minkäänlaista julmuutta, jota omantunnon ääni ei olisi ylistänyt.

⁴Niitä, jotka puhuvat “omastatunnosta” eniten, vaivaa usein vähiten nimenomaan itsekritiikki. He kulkevat “omin aaloin meren yli” ja linkoavat huolettomasti keihäänsä tiellään tapaamiaan turvattomia kohti “soturin kiitettävänä tarkoituksena haavoittaa ja tappaa”.

⁵Englantilainen piispa, South, sanoi oikeudella: “Noudattakaa kaikin mokomin omaatuntoanne, mutta varmistukaa ensin siitä, ettei se ole mielipuolen omatunto!”

1.13 Uskonnollinen moraal

¹Uskonnollisella moraalilla ei ole tekemistä järjen kanssa, sillä se on olevinaan vaatimus jonkinlaisesta kosmisesta olenosta. Kun kerran sellaista olentoa pidetään absoluuttisena, pidetään myös sen epätäydellisiin olentoihin kohdistamia vaatimuksia absoluuttisina eli täydellisyyden vaatimuksina. Mutta absoluuttiset vaatimukset ovat loogisesti järjettömiä ja psykologisesti mahdottomia.

Esimerkiksi absoluuttisen totuuden vaatimuksen edessä ei kukaan - joka käsittää, mitä tämä merkitsee – uskaltaisi lausua sanaakaan, tuskin liikahtaa paikaltaan. Sillä ensinnäkin teemme virheitä puhuessamme ja toimiessamme, toiseksi syyllistymme väärinymmärretyksi tulemiseen. Absoluuttinen totuus merkitsee loogisesti nähden, että pelkkä totuus ei ole totuus. Silloin totuuden täytyy olla jotakin muuta, mitä tahansa, ehkäpä suoranainen valhe. Totuudesta ei siten voi tehdä totuudellisempaa kutsumalla sitä absoluuttiseksi. Vaatimukset ovat elämänkielteisiä. Joka tapauksessa ne ovat epäoikeutettuja. “Absoluuttiset” vaatimukset lisäävät itesokeutta ja vahvistavat teennäisyyttä.

²Eräs viisas mies kirjoitti kerran: “Jumala ei vaadi meiltä avuttomilta ihmisraukoilta enempää kuin äiti vastasyntyneeltä lapseltaan.” Tuohon lausuntoon sisältyy enemmän elämänymmärtämystä kuin mihin tahansa uskonnolliseen moraaliiin.

1.14 Seksuaalimoraali

¹Merkkillinen seksuaalimoraali on monelle ihmiselle varsinaista moraalia. Todellisen asiantilan voi ilmaista räikeästi siten, että seksuaalimoraali on sitä, että ei-eroottiset tuomitsevat eroottiset.

²Niin kutsutun seksuaalimoraalin ovat sanelleet sukupuolettomat, eroottisesti piittaamattomat tai impotentit yksilöt, jotka ovat olleet sekä fysiologisia että emotionaalisia edellytyksiä vailla. He tekevät välttämättömyydestä hyveen. Elämää vääristävä munkkien asketismi ja puritaanien kiihkomielisyys ovat tehneet puutteesta ansion ja fysiologisesta toiminnosta halveksunnan kohteen. Mikään ei voi olla todellisuudelle vieraampaa ja elämänkielteisempää kuin munkkien moraali, joka kutsuu erotiikkaa haureudeksi, luonnollista toimintoa häpeälliseksi ja itse siittämistä perisyänniksi.

³Seksuaalinen toiminto on luonnollinen ja luultavasti tarpeellinen jokaiselle, lukuun ottamatta impotentteja ja niitä, jotka kykenevät ylevöittämään seksuaalivietin. Muu osa ihmiskuntaa voidaan jakaa lievästi eroottisiin ja vahvasti eroottisiin.

⁴Seksuaalisuuden kysymys on lääketieteellinen ja sosiaalinen ongelma. Prostituution lakkauttaminen olisi ensimmäinen toimenpide seksuaalisuuden ongelman kohottamiseksi siltä raakuuden tasolta, jolle ylenkatseen idiotisoiva näkemys on sen karkottanut. Jo sellainen ilmaisu kuin "langennut nainen" kuvaa verrattomalla tavalla moraalin moraalisuutta, ilmentää moraalin raakuutta, häikäilemättömyyttä ja epäinhimillisyyttä. Tämän kysymyksen enemmän kuin minkään muun yhteiskunnallisen ongelman suhteen on jalostuminen pakottava sosiaalinen tarve.

⁵Tutkittaessa rakastettavien luonnonkansojen erotiikkaa, sen itsestään selvää oikeutta ja viattomuutta, ymmärtää helpommin sitä suunnatonta kärsimystä, jota kaiken myrkyttävä seksuaalimoraali on kristikunnalle aiheuttanut.

1.15 Kunnia

¹Kunnia on hirvittävä moraalinen fiktio tappelumoraalin ajoilta. Tämä fiktio elää vielä tietyillä tahoilla vähentymättömällä voimalla.

²Kunnia on peritty tai hankittu ansio, jonka kuka tahansa voi riistää keneltä tahansa ja jonka takaisinvaltaus vaatii usein veren ja hengen siltä, jolta sen niin helposti riisti ehkä sitä varten palkattu roisto. Jos fiktiolla olisi jokin mielekäs elämänarvo, tyhmyyden tai halpamaisuuden uhrin ei pitäisi "menettää kunniaansa" vaan tietenkin loukkaajan.

³Sillä, jolla on tarve puolustaa kunniaansa, ei ole mitään kunniaa puolustettavanaan. Toisten alentavat arvostelut, "loukkaavat" tuomiot tai vastaavat vihanilmaisut eivät voi koskaan nöyryyttää kohdettaan vaan yksinomaan parjaajaa. Haavoittumaton on aina se, joka tahtoo olla sitä.

⁴Kunnia ja väkivalta ovat niin toisiaan muistuttavat kaksoset, että ne on lähes aina sekoitettu toisiinsa. Valta on kunniaa, oikeutta ja viisautta. On monenlaista kunniaa: soturin kunnia taisteluista ja murhista, diplomaatin kunnia viekkaudesta ja petoksesta, rahallinen kunnia kiskuruudesta ja kohtuuttomasta voitosta. Koko historia on yhtä kunnian temppeleä.

1.16 Oikea ja väärä eli hyvä ja paha

¹Ihminen ei ole “hyvä” eikä “paha”. Nykyisellä kehitysasteellaan hän on kehittymätön olento alkukantaisine vaistoineen, itsekkäine pyyteineen ja epätodellisine maailman- ja elämänkatsomuksineen.

²Yhteiskuntaihmiselle on oikeaa tai hyvää se, mitä yhteiskunnan lait säättävät tai niiden puuttuessa se, mihin voimassa olevien lakien henki tähtää. Väärää tai pahaa on se, mitä nämä lait kieltävät. Yhteiskunnassa koko yhteisö määrää, minkä se katsoo olevan oikein ja minkä väärin.

³Sille, joka veljeyden ja palvelun ykseydessä tahtoo etsiä arvostelmaperustetta, on oikeaa tai hyvää kaikki, mikä tätä ykseyttä edistää, väärää tai pahaa kaikki, mikä sitä vahingoittaa. Kaikkea, mikä yhdistää yksilöitä, perhettä, yhteiskuntaa, kansaa ja ihmiskuntaa, pidetään silloin arvokkaana. Suurin panos, jonka ihmisen katsotaan voivan silloin antaa on kokoaminen ja yhdistäminen, suurin vahinko hajottaminen ja erottaminen.

⁴Sille, joka etsii oikeusperustetta oikealle ja väärälle luonnontieteellisessä katsantotavassa, antavat luonnonlait ratkaisevia hyvän ja pahan normeja.

⁵Sille, joka näkee elämän kehityksenä, vaikka usein näennäisen keskeytyneenä, on oikeaa tai hyvää se, mikä palvelee kaikkien ja jokaisen kehitystä. Väärää tai pahaa on kaikki, mikä ehkäisee kehitystä.

⁶Sanotusta käynee ilmi, että järkevästi nähtynä moraalii merkitsee oikeuskäsitystä sekä (mahdollisesti) tämän oikeuskäsityksen soveltamista.

1.17 Elämäntaito

¹Moraali on elämäntaidon lastenoppi, alkukantaisten ja arvostelukyvottomien seurusteluoppi, jonka tarkoitus on tehdä yhdessäolosta mahdollisimman kitkaton. Moraali on sosiaalinen käytänne ja kuuliaisuuutta maan laeille. Siten moraalii on pakollisia sovinnaisääntöjä subjektiivisesti alaikäisille. Kun moraalii edellisen lisäksi määrää “sinun pitää” tai “sinun ei pidä”, se loukkaa henkilökohtaista vapautta eli yksilöllistä riippumattomuutta. Siihen moraalilla ei ole minkäänlaista oikeutta. Ilman täysivaltaisuuttaan yksilö ei koskaan löydä lakia, joksi hänen itsensä on tultava. Ihminen ei ole olemassa sovinnaisääntöjen vuoksi. Niin kauan kuin sovinnaisääntöt ovat enemmän kuin ihminen itse, niin kauan kuin ihminen voidaan tuomita sovinnaisääntöjen mukaan, niin kauan ihmiseltä puuttuu ihmisoikeus ja ihmisarvo. Sovinnaisuuden orjat pitävät orjuuttaan elämän tarkoituksena.

²Elämäntaito on tahdikkuutta, velvollisuutta ja hyvettä. Tahdikkuus on kykenemättömyyttä haavoittaa. Velvollisuus on tehtävänsä täyttämistä. Hyve on “kultainen keskitie” äärimmäisyyksien välillä. Elämäntaito on kaukana itsekidutuksesta ja moraalikomplekseista. Elämäntaito edellyttää oivallusta, että säännökset eivät kohota kulttuuritasoa, että elämä antaa vapauden ja ihmiset laativat säännöksiä, koska he kieltävät toisiltaan vapauden. Elämäntaito on (myös kollektiivisesti nähden) mahdollisuuksien taito.

POLITIikka

1.18 Johdanto

¹Politiikka kuuluu emotionaalisuuteen. Poliittiset ideat kuuluvat vielä toistaiseksi useimmissa tapauksissa tunneajatteluun ja poliittinen toiminta tunnetahdomiseen. Mitä tärkeämmäksi terveen järjen so. asiallisen järjen vaatimus tulee, sitä välttämättömämpää on vapauttaa poliittiset ongelmat epäolennaisuuksista, jotka hämäävät arvostelukykä. Erityisesti poliittisten psykoosien aikoina ei voi punnita liian rauhallisesti tai arvostella liian asiallisesti.

²Politiikka on osaksi teoreettisia, osaksi käytännöllisiä yrityksiä ratkaista sosiaalitaloudellisia, sosiaalisia, valtiollisia ja ylivaltiollisia ongelmia. Poliitiikka on ja tulee olemaan hypoteeseja ja kokeiluja. Epäkohdat, epäoikeudenmukaisuudet ja hätä täytyy poistaa. Jotakin on tehtävä ja uhkapeli alkaa.

1.19 Poliittiset ongelmat

¹Voidaan kiistellä siitä, ovatko syvimälle käyvät poliittiset ongelmat ratkaistavissa. Optimisti uskoo, pessimisti epäilee. Ihmistä ei ohjaa järki, eikä järki kykene osoittamaan tietä. Oletettavasti ongelmat ovat ratkaisemattomia ilman ykseyden tahtoa. Mutta liioittelematta voidaan väittää, ettei niitä voi jäsenellä puhtaasti älyllisesti, ettei niitä voi matemaattisen ongelman tavoin ratkaista kirjoituspöydän ääressä eikä ratkaista millään rakenteellisella tavalla. Inhimillinen äly on aivan liian alkukantainen väline tuollaiselle kaikkitietävyyttä edellyttävälle tehtävälle. Terävä-älyisessä johdatuksessaan yhteiskuntaoppiin Herbert Spencer osoittaa runsailla, osittain räikeillä esimerkeillä, kuinka inhimillinen järki ei kykene arvioimaan edes näennäisesti aika yksinkertaisten lainsäädännöllisten toimenpiteiden seurauksia. Tulos on aivan liian usein jotakin täysin muuta kuin alun perin oli ajateltu. Kun tähän lisätään, että “maailmaa hallitaan erityisen vähäisellä viisaudella”, toiveet saavuttaa pysyviä ratkaisuja ilman jokaisen ja kaikkien hyvää tahtoa ja yhteisiä ponnistuksia näyttävät vähäisiltä.

²Oikea mies oikealla paikalla on lähes päivittäin esiintyvä jokseenkin ratkaisematon ongelma. Kun monet eivät edes itse tiedä, mihin he kelpaavat, kun useimmat valitsevat ammatteja, jotka he huomattavasti myöhemmin oivaltavat itselleen sopimattomiksi, ei pidä vaatia, että virkoihin nimittäminen olisi tarkoituksenmukaisempaa. Epäilemättä jotakin voitettaisiin sillä, ettei henkilökohtaisia suhteita, häikäilemätöntä kyynärpäätaktiikkaa tai puolueintoa katsottaisi ansioiksi.

³Suhde kansanvapauden eli kansanvallan ja hallitusvallan välillä on ilman ykseyden tahtoa yksi monista ratkaisemattomista ongelmista. Yksilöllisen ja yhteisöllisen vallan väärinkäytön mahdottomaksi tekeminen on toinen.

1.20 Poliittiset järjestelmät

¹Kaikki poliittiset järjestelmät ovat tehneet vararikon, eivätkä yhden vaan useamman kerran. Siinä tapauksessa historia on yksi pitkä kertomus vararikoista. Poliittiset järjestelmät seuraavat toisiaan ja kiertävät kehää. Joka kerta kun jokin tietty järjestelmä palaa takaisin uskotaan, että vasta nyt se on oikein laadittu, vasta nyt se voi näyttää, mihin se kelpaa, vasta nyt on yksilöitä, jotka tiedollaan ja kyvyllään toteuttavat ihanteen ja saattavat mahdottoman päätökseen. Ja ihmiskuntaparka toivoo ja uskoo, työskentelee, kieltää ja kärsii, aikanaan se menettää toivonsa, tekee vallankumouksen ja siirtyy kierron seuraavaan järjestelmään. Diktatuureissa hallitaan väkivallalla, demokratioissa uskotteluilla.

²Kaikki hallitusmuodot ovat kelvottomia niin kauan kuin kansat ovat epäkypsiä itsehallinnolle ja hallitukset kyvyttömiä käyttämään valtaa kykenevästi.

³Kansojen on kuitenkin itse löydettävä kokeilemalla toivomansa järjestelmä, jolle ne uskovat sopivansa.

⁴Demokratia edellyttää yleistä poliittista mielenkiintoa, johon liittyy sekä vahvat vapaudenvaistot että tahto yhteisymmärrykseen. Diktatuuri näyttää oikeutetulta alkukantaisille kansoille, joiden enemmistöllä on epäsosiaalinen vaisto tai kansoille, jotka ovat kykenemättömiä itsehallintoon voittamattomien hajaannuspyrkimysten vuoksi.

⁵Mikään järjestelmä ei ole oikea sinänsä eikä sovi kaikille kaikissa olosuhteissa. Järjestelmä on monien eri tekijöiden, kuten kansan yleisen kehitystason, tietäntyyppisen mentaliteetin ja kansallisten erikoisuuksien tulos. Järjestelmän laita on kuten kaiken muunkin: sen oikeutus on suhteellinen. Paras järjestelmä on se, joka voidaan parhaiten sovittaa vallitseviin edellytyksiin.

⁶Vaikka voitaisiinkin – mikä on mahdotonta – laatia todellinen ihannejärjestelmä, tämä luhistuisi, koska kansat eivät voi sopeutua tai kantaa muita järjestelmiä kuin sellaisia, joita ne itse ovat muovanneet ja jotka ovat kasvaneet esiin niiden omasta kokemuksesta. Ihanteellinen valtiomuoto edellyttää välttämättä ihanteellisia ihmisiä. Jos ihmiset eivät muutu, eivät järjestelmät kelpaa. Jos ihmiset muuttuvat siinä määrin, että he asettavat ykseyden ensisijaiseksi ihanteekseen, kelpaisi huonoin järjestelmä. Sillä ihmiset antavat järjestelmälle sen sisällön.

1.21 Vapaus, veljeys ja tasa-arvo

¹Ykseyden täytyy rakentua vapauden pohjalle. Jokainen yritys valtion taholta riistää yksilöltä hänen luovuttamattomat oikeutensa yksilönä on vallan väärinkäyttöä, jonka täytyy johtaa valtion arvovallan rappeutumiseen. Yksilön ehdottomiin oikeuksiin kuuluu oikeus muodostaa oma käsitys ja toimia sen mukaisesti niin kauan kuin hän ei loukkaa toisten oikeuksia samaan luokkaamattomaan vapauteen.

²Vapautta on monta eri lajia. Mutta todellinen vapaus ei ole vielä toteutunut. Valtion takaamat vapaudet, kuten ajatuksenvapaus, sananvapaus, painovapaus ovat erittäin kallisarvoisia ollen yhtä monta vapautta valtiollisesta tyranniasta. Mutta sananvapautta ei ole suinkaan sillä taattu. Joka puhuu vapaasta sydämestään, varsinkin jos hän lausuu epämukavia mielipiteitä, saa pian kokea, minkä arvoinen tämä hänen vapautensa on. Vain ne, joilla on jonkinlaista valtaa, saavat lausua omia mielipiteitä. Melkein kaikki on järjestetty riistämään ihmisiltä vapaus: mielivaltaiset sovinnaisäännöt ja ihmisten epäitsenäisyys, suvaitsemattomuus ja ylimielisyys. Itsenäisyys, orjuudesta kieltäytyminen, johtaa siihen, että yksilöä vastaan on lähestulkoon koko maailma. Tämän tiedostetun sortovallan lisäksi vaikuttaa suunnaton paine, jota yleinen mielipide harjoittaa ja joka vastuuttoman painovapauden turvin käytännöllisesti katsoen kumoaa vapauden.

³Painovapauden väärinkäyttöä ja arvostelukyvyttömyyden ja herkkäuskoisuuden hyväksikäyttöä voitaneen pitää yhtenä demokratian vielä ratkaisemattomista ongelmista. Väärien tietojen levittämisen, tosiasioiden vääristelyn, toisinajattelevien mielipiteiden väärentämisen, toisten vaikuttimien epäilyksenalaiseksi saattamisen, epämieluisien henkilöiden parjaamisen, kohtuullisiin oikaisuvaatimuksiin suostumisesta kieltäytymisen pitäisi olla kiellettyä, myös lehdistössä. Tässä on tärkeä tehtävä painovapauden oikeusasiamiehelle, jolla pitäisi olla erittäin laajat valtuudet samoin kuin velvoitteetkin nostaa syyte. Yksityishenkilöiden oikaisuvaatimus jäisi siten pois.

⁴Valtatekijöistä tulee aivan liian usein esteitä vapaudelle, häikäilemättömien painostus- ja sortokeinoja. Siten ne ovat turmelevia aineksia. Elämäkokemus osoittaa, että valtaa käytetään aina jollakin tavalla väärin. Valta johtaa aina jossakin suhteessa lain yli menevään mielivaltaan. Yksittäinen valta on laittomuutta. Ihminen ilman lakia personoi inhimillistä järkeä ilman inhimillisyyttä, minkä Goethe niin elävöitti Fausti-draaman Mefistossa. Valtaan on kypsä vain se, joka antaa toisille vapauden. Vapauden oikeusnormi jää muuttumattomaksi: elä ja anna elää.

⁵Vapaus, veljeys ja tasa-arvo ovat kolmen aatteen yhdistelmä, aatteiden, jotka eivät ole täysin samanarvoisia. Vapaus ja veljeys edellyttävät toisiaan. Ilman vapautta ei ole veljeyttä eikä ilman veljeyttä ole vapautta. Tasa-arvolla on näiden kahden kanssa vain toisarvoisia kosketuskohtia. Tasa-arvolla tarkoitettiin oikeutta ihmisarvoon, oikeutta vapaaseen kilpailuun, oikeutta tulla arvostelluksi yksinomaan kelpoisuuden mukaan, samanarvoisuutta lain edessä sekä kaikkien etuoikeuksien – so. yksityisen vallan – lakkauttamista. Vaikka tasa-arvon vaatimusta ei ole vielä toteutettu, kuuluu se kuitenkin alemmalle kulttuuritasolle kuin vapaus ja veljeys. Tasa-arvo-sanan moniselitteisyys sekoitti heikkoja aivoja, jotka tekivät sen pöyristyttävän johtopäätöksen, että kaikki ovat samanlaisia – yhtä nerokkaita ja taitavia joka suhteessa – ymmärtämättä, että kahta niin tasa-arvoista ei ole vielä koskaan ollut olemassa. On kysyttävä, eikö nykyistä alemmuuskompleksia pitäisi oikeammin nimittää tasa-arvokompleksiksi.

1.22 Poliittinen ykseys

¹Valtion tehtävä on työskennellä myös poliittisen ykseyden puolesta vapaan vakaumuksen pohjalta, koska vain ykseyden tahto voi tuoda pysyvän ratkaisun poliittisiin, sosiaalisiin ja valtiontaloudellisiin ongelmiin. Ykseys, yhteisvastuu yhteiskunnasta, kaikkien yhteistyö ja keskinäinen avunanto on ainoa järkevä ja ajan oloon pysyvä perusta. Vihan ja hajaannuksen tien, jota ihmiskunta on vaeltanut niin lohduttoman vähäisin tuloksin, pitäisi vaikuttaa riittävän valaisevalta ja riittävän varoittavalta. Jotakin voisimme kai sittenkin historiasta oppia.

²Lyhytnäköisen politiikan tunnuslause “hajota ja hallitse”, oli vallan asettamista ykseyden edelle. Sellainen politiikka olisi mahdoton, jos poliittiset puolueet tekisivät yhteistyötä sen sijaan, että vastustavat toisiaan. Puoluelaitos merkitsee hajaannusta ja ristiriitaa, myrkyttää yhteiskuntahenkeä ja ehkäisee välittömästi tai välillisesti poliittista ykseyttä.

³Jos jonkin kansan ykseyden tahto ei voi kasvaa riittävän voimakkaaksi voittaakseen itsekkään luokkapoliitiikan, tuhoutuvat helposti arvot, jotka hyvällä tahdolla olisi voitu pelastaa. On olemassa mielekkäämpiä tapoja saavuttaa ykseys kuin diktatuurilla, joka alituisesti olemattomia vaaroja peläten häikäilemättömästi valvoo omaa turvallisuuttaan ja tekee muutenkin kaiken, minkä pieni tilapäinen valtaapitävä nurkkakunta mielivaltaisesti katsoo sopivaksi. Vapaus on helppo menettää, mutta hyvin vaikea voittaa takaisin. On mahdollista olla huomiomatta sitä, mikä erottaa, valita sellaisia yksilöitä, jotka osaavat elävöittää neuvottelut ja päätökset ykseyden hengellä. Käytten viisasta lainsäädäntöä ja valtiovaltaa valvovana avustajana löydetäneen suhteellisen yksinkertaisia keinoja, joilla niin poliittiset taistelujärjestöt kuin luokkapuolueetkin tehdään tarpeettomiksi.

*

⁴Valta kumoaa vapauden. Mielivaltainen valta kumoaa toisten vapauden tai omavaltaisesti rajoittaa sitä. Joka tavoittelee valtaa toisten yli muutoin kuin toisten vapauttamiseksi, on toisten vihollinen. Millään kansalla ei ole muuta oikeutta kuin mielivallan oikeus hallita toisia kansoja. Ja maailmanherruutta tavoitteleva on ihmiskunnan vihollinen.

⁵Yksilöiden ykseydentahto ja heidän oikeutensa vapauteen ovat mielekäs oikeutus valtion olemassaololle. Kaikki yritykset puolustaa tilapäisen vallan mahdollisuuksia sortaa – so. mahdollisuuksia mielivaltaiseen oikeuteen – jäävät mielivaltaisiksi. Yksilön korkein tehtävä yhteiskunnan jäsenenä on myötävaikuttaa ykseyden ja vapauden toteuttamiseen mielekkäimmässä mahdollisessa valtiossa.

⁶Kaiken oikeuden täytyy perustua yksilön oikeudelle suurimpaan mahdolliseen vapauteen kaikkien yhtäläisen vapauden oikeuden rajoissa. Kaikenlainen sorto, vaino tai toisten oikeuksien loukkaaminen on rikos. Millään yhteisöllä ei ole enempää oikeutta kuin yhdellä ihmisellä kaikkien yhtäläisen oikeuden rajoissa. Kaikenlaiset liittoutumat, joiden

tarkoituksena on hankkia etuja toisten oikeuden kustannuksella, ovat rikollisia. Kaikenlainen aiheeton etu on rikos.

⁷Valtion oikeus yksilön suhteen - lukuun ottamatta tämän valtiollisesti tarpeellisia velvoitteita – voi olla vain oikeus kasvattaa sosiaalisesti epäsosiaalisia yksilöitä, jotka rikkovat valtion lakeja ja toisten oikeutta ja vapautta. Valtiolla ei ole oikeutta rangaista, ei oikeutta kostaa, ei oikeutta tehdä pahaa, jotta siitä hyvä seuraisi.

⁸Poliittiset rotuongelmat synnyttävät rotuvihaa, koska ajatus rodusta on useimmille tunne ja tässä tapauksessa vihan tunne.

⁹Toiminta edellyttää kannanottoa. Kaikki kannanotot ovat jokseenkin tilapäisiä, koska ne määräytyvät tilapäisesti toiminnan välttämättömyydestä.

¹⁰Kaikki me kuulumme ”massaan”, kun tunne määrää kannanottomme, kun emme jokaisessa erityistapauksessa osaa selvittää itsenäistä ja järkevää kannanottoa.

1.23 Käytännöllinen politiikka

¹Missään ei joustamattoman teoreetikon kaavamainen ajattelu ole niin kohtalokasta kuin politiikassa. Valtiotaito ei ole vaa’ankieli- tai lehmäkauppaitoa, ei yleistämistä vaan yksilöistämistä. Tietenkin valtiomiehillä täytyy olla suhdannepolitiikan valppautta, joustavaa mukautumiskykyä ja näppäryyttä. He ymmärtävät poliittisten teorioiden arvon orientoitumisyrityksinä. Mutta he eivät sovelle niitä koskaan käytäntöön, koska he ovat käsittäneet olennaisen eron teorian ja todellisuuden välillä.

²Yhteiskunnilta, jotka pystytetään ajatusrakennelmille, puuttuu se joustavuus, joka on luonteenomaista evoluutioyhteiskunnille. Yhteiskunta koostuu yksilöistä, joille vapaus on elinilma ja edellytys parhaimmalle suoritukselle. Yhteiskunta on yhteisö, joka eroaa omalaadultaan jokaisesta muusta yhteisöstä.

³Vallan keskittäminen helpottaa vallan väärinkäyttöä. Kaiken säätelevä keskusvalta on yhtä epäonnistunut kuin lääkäri, joka tekee taudinmäärityksen puhelimitse. Yhteiskunnassa hallitseva voimatasapaino oikeutettujen eli tarpeellisten ryhmätujen välillä takaa parhaiten vapauden. ”Enemmistö täyttää harvoin todellisen valtion edun vaatimukset, eikä ole lähestulkoonkaan aina oikeassa.” Minkään puolueen ei pidä sortaa muita tai säätää lakeja vähemmistön oikeutettuja etuja huomioon ottamatta. ”Jos lakiasäätävä kokous on myös hallitseva, määrää päivän juoksevat asiat, säätää lakeja yksittäisiä tapauksia varten, saatetaan lainkunnioitus vaaraan puoluepolitiikan tilapäisillä käsityksillä ja kiihkolla. ”Vallan rakentaminen arvostelukyvyttömiä joukkojen mielipiteelle on ehkä demokratiaa, mutta ei todiste erehtymättömyydestä.

⁴Valtiollisista järjestöistä tulee ajan mittaan yhä vähemmän tarkoitusta vastaavia, mikäli ne eivät jatkuvasti sopeudu alituisesti muuttuviin ulkoisiin olosuhteisiin ja uusien toimitsijoiden yksilölliseen suorituskyykyyn. On kysyttävä, eikö olisi sopivampaa, että valtiolliset virat olisivat henkilökohtaisia pysyvien sijaan. Virkavaltainen yhteiskuntaorganisaatio on taipuvainen tulemaan vastineeksi esimiehet ja alamaiset sisältävälle sotilaalliselle järjestölle, jonka kantavat periaatteet ovat uskollisuus ja kuuliaisuus. Vain eri tunnusmerkit erottavat sellaisen yhteiskunnan orjayhteiskunnasta. Herbert Spencer ennusti, että tulevaisuuden sosialististen yhteiskuntien täytyy päättyä tyranniaan, jollaista maailma ei ollut vielä koskaan nähnyt.

⁵Virkavallassa aloitteet eivät saa tulla alhaaltapäin, sillä sellainen loukkaa kaikkien korkeampien virkaportaiden kaikkivahvuutta. Sitäpaitsi aloitteet merkitsevät riskejä. Jos ne onnistuvat, jättää ”tarpeeton vaivannäkö” tyytymättömyyttä kaikkiiin. Jos ne epäonnistuvat, on virkaura pilalla. Varmuuden vuoksi on oltava aloitekyvyttömiä, pidettävä aina kiinni asetuksen kirjaimesta muodollisuuden seurauksella. Virkavalta on joustamattomin, kömpelöin, raskassoutuisin, aloitekykyä tappavin, kallein järjestelmä ja merkitsee suunnatonta kyykyjen tuhlausta niitä estämällä. Virkamies on rajoitettu näyttämään kyvykkyytensä rutiinitehtävissä.

⁶Kysymykseen, mikä yhteiskuntajärjestelmä on kallein ja aiheuttaa siten raskaimman taakan kaikille, ei ole niin vaikea vastata kuin yleisesti uskotaan. Pelkistä virkamiehistä muodostuva väestö on verrattoman paljon raskaampi. Siihen verrattuna yksityispääoman hinta on häviävän pieni.

⁷Yksityispääoma on suurin tuotantoa kohottava tekijä. Yksityispääoman poistaminen tekee kaikista kunnollisista köyhempiä ja kaikista vähitellen valtionorjia. Ainoa tapa kohottaa elintaso on lisätä tuotantoa, ei takavarikoida yksityisomaisuutta, joka mahdollistaa hankkeet, ei alentaa eniten yhteiskuntaa vapailla panoksillaan hyödyttävien elintaso, ei ehkäistä tuotantoa hyödyntävää yritteliäisyyttä rajoituksilla. Kaikki tämä on kuin teurastaisi kultamunia munivan kanan.

⁸Väkinäinen omaisuuden tasaaminen aiheuttaa vain pian ohimenevän standardin paranemisen tietyille ryhmille. Kun yleistä elintaso yritetään kohottaa tuotantoa nopeammassa tahdissa, eletään yli varojen.

⁹Onko todella vaikeampaa löytää tapa määrätä yksilöiden osuus kansantulosta sen mukaan, mikä kunkin panos tuotannossa, yhteiskunnassa tai "kulttuurissa" on, kuin säädellä palkat eri virkoihin kansantaloudellisen tarjonnan ja kysynnän lain mukaan?

¹⁰Verotus on edelleen ratkaisemattomien ongelmien sikermä. Valtiolla ei ole enempää oikeutta kuin muillakaan käyttää kohtuuttomasti hyväkseen yksilöllistä suorituskykyä. Valtion päämäärät eivät pyhitä keinoja. Epäviisas verotuspolitiikka edistää tuhlausta. Sosiaalisofistiikan illuusioihin kuuluu, että yrittäjänerot, joilla on kykyä kohottaa tuotantoa ja luoda arvoja, saavat hyödyttää yhteiskuntaa takavarikointia hipovalla verotuksella.

¹¹Vapaa yhteiskuntajärjestelmä tulee lopulta osoittautumaan verrattoman ylivoimaiseksi. Valtiokapitalismilla ei tule koskaan olemaan kykyä kilpailla tehokkuudesta ja tuotantokyvystä yksityiskapitalismin kanssa. Valtio ei sovi yrittäjäksi, jakelijaksi eikä hoitajaksi vaan ainoastaan tehokkaaksi tarkastajaksi. Eräs sen ensisijaisimmista tehtävistä on valvoa, ettei mikään luokkaetu saa tilaisuutta loukata toisia.

¹²Valtion yrityksillä ei tule koskaan olemaan kykyä kilpailla tehokkuudesta ja kannattavuudesta yksityisten omistamien yritysten kanssa. Tuo lause käyköön selviöstä, kuten Rousseauin lause, että koskaan ei tule olemaan todellista demokratiaa.

1.24 ESTETIIKKA

¹Estetiikka on oppi kauneudesta. Ennen sillä tarkoitettiin oppia, "yhtenäistä" oppia ja mieluiten virheetöntä oppia, ainoaa totuudellista. Lähtökohtana oli idea. Esteettisistä näkökohdista, joita tästä ideasta voitiin saada, tehtiin enemmän tai vähemmän syvämietteisiä tutkielmia, jotka koottiin näennäisen yhtenäiseksi opiksi.

²Seuraavassa esitetään osaksi vanhoja, yksittäisiä näkökohtia hyvin kuluneista aiheista. Mutta ei ole vahingoksi ottaa ne tutkiskeltavaksi vielä kerran tarkasteltaessa taiteen merkitystä emotionaalikulttuurille. Tämä merkitys unohdetaan valitettavan usein. Todellinen taide täyttää ihmisen ilolla. Ja todellinen ilo tekee ihmisestä hyvän.

* * *

³Millään alalla eivät aikamme hajaannus ja epävarmuus ole kaikille niin ilmeisiä kuin taiteen kaikilla aloilla – rakennustaidetta lukuun ottamatta. Rakennustaiteen erikoisasema johtuu mahdollisesti osaksi siitä, että aineiden käsittely vaatii tiettyä kohtuutta, osaksi siitä, että asua ei voi kuinka tahansa niin kuin myös siitä, että tekniset ongelmat ovat aiheuttaneet kylliksi päänvaivaa.

⁴Sanotaan, että taide etsii uusia teitä. Mutta löytääkö se, onko sillä pienintäkään mahdollisuutta löytää niitä? Vanhan halveksunta ei ole mikään innoituksen lähde. Tehdyt yritykset vaikuttavat melkein pelottavilta, tuskin rohkaisevilta, vähemmän toiveikkailta. Lohduttomuus ja väsymys näyttävät suorastaan lamaannuttaneen teknisen osaamisen.

⁵Luultavasti kaikki tämä on seurausta tunteen köyhtymisestä, sen varmuuden ja tavoitteiden puutteesta. Kun tunne kuivuu, tylsistyy ja raaistuu, mitään nimeä ansaitsevaa taidetta ei synny.

⁶Näyttää siltä kuin aikamme taide aloittaa luomalla kaaoksen siinä toivossa, että tästä kohoaisi esiin järjestynyt kosmos. Itse “luoda”-sana on todennäköisesti myötävaikuttanut sekaannukseen. “Muotoilla” olisi tietenkin sopivampi nimitys. Suuri taiteilija ei “luo”. Hän pyrkii ilmentämään ilmentämätöntä, verratonta ja näkemyksellistä kaikessa loistossaan. Se, mitä aikamme kutsuu taiteeksi, on unohtanut kaiken menneiden aikojen kokemuksista oppimansa. Se palaa villin ulvontaan ja loikkaukseen, hälyyn ja meteliin, typeriin puisiin ja kivisiin epäjumalankuviin, kirkuviin väreihin ja muodottomuuteen. Vain palmumajat puuttuvat, jotta villi tuntisi olonsa kotoisaksi kulttuurissamme.

⁷Uutta taidetta syntyy, kun uusi taiteellinen idea sulautuu entisiin. Taiteen nerot eivät hylkää mennyttä. He perustavat työnsä sille. He hyödyntävät ja täydellistävät sen. He omaavat todellisen syntetisoimisen kyvyn. He tietävät, että uuden täytyy kasvaa orgaanisesti esiin vanhasta ja että siirtymä ja yhteys ovat olemassa.

⁸Taide lahjoittaa voimaa antaessaan tyydytystä, iloa, sopusointua ja rauhaa. Aikamme taide tuskin antaa mitään tästä. Kaikki epätodellinen, epätodennäköinen, mahdoton, ratkaisematon, viimeistelemätön, sopusoinnuton ja kohtuuton piiskaa mieltämme ja raastaa sen rikki. Vaikutelmat aiheuttavat voimankulutusta, sillä niiden vastaanottaminen vaatii jännitettä ja niiden muokkaaminen energiaa. Jos vaikutelmat laukaisevat edellä mainittuja positiivisia tunteita, korvaa tajunnan positivoituminen voimankulutuksen lisääntyneellä elinvoimalla. Vain negatiivisuus väsyttää ja masentaa.

⁹Taide on muotokulttuuria. Taiteilija, joka hajottaa kaikki muodot, on haaveksija aivan niin kuin ajattelija, joka ei välitä todellisuudesta. Taide on vapautta, muuta ei mielivaltaa. Myös taiteilijan on osattava löytää keskitie orjamaisuuden ja laittomuuden väliltä. Kulttuuritekijänä taide on yhtä vähän itseään varten kuin mikä tahansa muu. Kaikella on tehtävänsä ja taiteella on omansa. Niin kuin sanotaan ihmisen tulevan siksi, mitä hän tavalla tai toisella sulattaa – syömällä, lukemalla – voidaan sanoa, että ihminen tulee siksi, mitä hän tarkastelee. Eräs taiteen tehtävistä on kaunistaa elämää. Rumuutta meillä on yllin kyllin muutenkin. Kauneutta lisäämällä taide yhdistää meitä yhteiseen kauneuden pyrkimykseen, lisää ymmärtämystämme kauneutta kohtaan, hienostaa käsitystämme kaikesta kauniista ja antaa ilon, jonka tuntee kaiken kauniin edessä. Kaikella taiteella on yhteinen tehtävä yleisen kulttuurin kehityksessä: jalostaa meitä. Tämän se voi tehdä monella tavalla.

¹⁰Jokainen hyödyntää, vaikka tiedostamattaan, mitä voi. Tietoinen mielenkiinto taidetta kohtaan saattaa puuttua. Mutta taiteen huomattavin merkitys on tiedostamattomassa.

¹¹Ei oteta huomioon, että tiedostamaton valmistele kaikki aatteet taiteen, tieteen ja elämän eri aloilla. Tajunnaksi kutsumamme – so. valvetajunta – vastaa sitä, mitä silmä annetulla hetkellä näkee. Tiedostamaton vastaa suurimmaksi osaksi tutkimatonta maailmaa. Oman uuden idean tiedostaminen kestää yleensä kauan. Se valmistuu moninaisista vaikutelmista, jotka sulautuvat yhteen ideakompleksiksi. Vuodet kuluvat ja tämä ideakompleksi kasvaa hitaasti ja tiedostamatta. Valvetajunta ei ehkä koskaan kohdistaa näihin vaikutelmiin huomiota. Vaikutelmat virtaavat tajuntaan, sulautuvat kompleksiin, joka alinomaa työskentelee. Vaikutelmat ryhmittyvät uudelleen loputtomassa prosessissa, kunnes kaikki mahdolliset yhdistelmät ovat muodostuneet, hajonneet ja muodostuneet uudelleen. Jokaisen uuden vaikutelman myötä prosessi alkaa uudelleen, kunnes joku idea jonakin päivänä kiteytyy ja tunkeutuu tajunnan kynnykselle. Silloin saamme jonkun uuden idean, uutena kauneuskäsityksenä, uutena tapana nähdä asiat.

¹²Maallikon kauneuskäsitys on usein sellaisen tiedostamattoman prosessin tulos. Siten taide voi täyttää yhden monista tehtävistään. Mutta taiteilijan sanoma menee hukkaan, jos häntä ei käsitetä. Saadakseen huomiota ja ymmärtämystä hänen on pysyteltävä niissä rajoissa, jotta

elämä itse on asettanut muotoilulle ja jotka todellisuus antaa. Ei edes tiedostamaton voi hyötyä mielivaltaisesta ja tarkoituksettomasta subjektivismista. Sen, mitä tahdomme tiedostamattoman vastaanottavan, ei saa olla poistoyöntävää, vaan sen täytyy olla vaistomaisesti luoksevetävää. Kiinnittämällä huomion taide harjoittaa myös havaintokyvyksi kutsuttua tajunnan keskittämistä.

*

¹³Estetiikan alalla on voitu löytää vähiten kielteisiä ansioita niistä taideteoksista, jotka ovat kestäneet aikojen kulutuksen ja joita on pidetty kuolemattomina. Nämä taideteokset eivät ole ristiriidassa todellisuustietomme kanssa, eivät sisällä mitään ratkaisematonta ongelmaa, eivät loukkaa tunteitamme eivätkä kehota meitä toimintaan. Mikään häiritsevä tekijä ei niin ollen ole saanut ehkäistä syventymistä siihen mietiskelevään havainnoimiseen, jossa kaikista voimakkaimmin hyödyntää sen, mitä taideteos voi antaa ja mitä itse voi vastaanottaa.

¹⁴Klassiseksi nimitetyltä taidealalta löydetty positiiviset ansiot ovat: kohtuus, voimakas vaikutus pienin avuin, kokoava taipumus.

¹⁵Suuri taide ilmentää yleistä yksityisessä, so. sitä, mikä on yhteistä samanlaatuisten kohteiden yhtenäiselle ryhmälle. Juuri tämä on ihanteellista. Ihanteellinen on todellista ilman todellisen eli tilapäisen puutteita. Ihanteellinen ei ole mielivaltainen rakennelma. Se on usein paljon totuudellisemmin todellinen kuin nk. todellinen. Ihanteellinen on yleisesti konkreettinen, ei yksittäisesti konkreettinen. Luonnon omat taideteokset – esimerkiksi kaunis ihmiskeho – ovat harvoin täydellisiä. Melkein aivan niissä on jotakin, jota kutsumme kauneuden puutteeksi. Tämän puutteen käsittäminen johtuu siitä, että meillä on yleisempi kuvitelma, yleistymä, tyyppi. Muutoin olisimme sitoutuneita yksittäiseen, tilapäiseen havaintoon, emmekä näkisi puutetta. Idealismi on kauneuden täydellisyyden vaatimus. Idealismin voidaan jossain määrin sanoa olevan kauneusvirheiden pois karsimista, luonnon epäonnistuneiden yritysten korjaamista ja vastaavan valokuvaajaan korjailutyötä.

¹⁶Taide on olemassa antaakseen meille kauneutta. Totuutta meille antaa todellisuus. Totuus – luonnonmukainen todellisuuden ilmentäminen – on harvoin kaunis. Ja kauneus on harvoin tosi. Totuuden ja kauneuden toisiinsa sekoittaminen taiteen alalla on taiteen tehtävän väärinymmärtämistä.

¹⁷Taideteoksella on väistämätön rajallisuutensa. Tässä rajallisuudessa ilmenee todellisen taiteilijan nöyryys. Annetuissa puitteissa hänen ei ole “luotava” vaan tehtävä jotakin todella vaikeaa ja suurta, ratkaistava kaikki ongelmat, selvitettävä kaikki vaikeudet, ruhtinaallisesti lahjoitettava sielunsa tuhlaavaa runsautta, annettava jotakin näyn loisteliaisuudesta, välitettävä katsojalle ne spontaanit tunteet, jotka täyttivät hänet itsensä.

¹⁸Idealismi on eräs “ensimmäinen abstraktio”. “Ensimmäisestä johdettu toinen abstraktio” – realistin pitäessä edelleen kiinni konkreettiosta – on näkemyksellinen. Suuri taiteilija on aina jossakin suhteessa “selvänäkijä”. Näky ilmenee toisinaan ikään kuin tyhjästä; joskus sen näkee hetkellisesti ikään kuin todellisuutta ympäröivänä aurana; toisinaan on pitkäaikainen ja huolellinen todellisuuden tutkistelu so. kontemplaatio tarpeen. Näky, josta taideteos syntyi, leijailee aina suuren teoksen ympärillä sen aurana ja ilmenee kontemplaatioon syventyneelle hartaalle tarkkailijalle sinä ihmeellisenä esikuvana, josta taideteos kiteytyi.

¹⁹Todellinen realisti ilmentää konkreettista kaikkine puutteineen, kauneusvirheineen ja muodottomuuksineen. Todellisuuden- mukaisuus on hänen tunnuksensa. Mutta harvoin hän jättää asian sikseen. Innoittavan näkemyksen puutteessa hän tiedottomasti etsii sille jotakin korvausta, ja sen tehden hän ylittää tyrannisoivan konkreettion. Hänkin ottaa itselleen vapauksia ja alkaa abstrahoida. Aluksi hän ehkä vain poistaa sen, mitä miellyttävästä vielä voi olla jäljellä. Mutta “yksi asia johtaa helposti toiseen” ja yksittäinen karkeutuu pilakuvaksi. Vielä yksi askel ja hän päätyy muodottomuuteen. Realismi, jonka oletettiin olevan “totuus ennen kaikkea” ja joka hälisi kovasti “valheellisuudesta”, on löytänyt totuuden, joka muistuttaa usein inhottavasti vastakohtaansa, ja todellisuutta, joka ei muistuta mitään.

²⁰Idealismin ja realismin välisen suhteen voi koota räikeästi siten, että idealismi osoittaa, millainen todellisuuden pitäisi olla, kun taas realismi osoittaa, millainen sen ei saisi olla.

*

²¹Kreikkalainen taide on ollut tietyissä suhteissa esikuvallista. Sen etevimmät luomukset näyttävät meille sen idealismin, joka on täydellistynyttä ideaalirealismia.

²²Kreikkalainen kauneustyyppi ei sitä vastoin voi päteä ikuisiksi ajoiksi asetettuna ihanteena. Jos kehon rakenne muuttuu, täytyy taiteen seurata mukana. Ja todennäköisesti kehon rakenne ei ole muuttumaton. Rotu on muutoksen alainen. Kukaan ei voi sanoa, etteivätkö naiskehon hartiat kerran voi tulla leveämmiksi kuin lantiot, etteivätkö naiskehon jalat voisi saada saman suhteellisen pituuden kuin miehenkehon jalat. Jos rodulliset tuntomerkit muuttuvat siihen suuntaan, muuttuu myös kauneusihanteemme, koska sitä ei ole koskaan ikuisiksi ajoiksi asetettu. Rodullinen kauneustyyppi on aina yksittäisessä esiintyvä yleinen ja nk. kauneus on yleisen konkreetio.

* * *

²³Myös kirjallisen taiteen tehtävä on jalostaa tunteitamme. Kaunokirjallisuuden kulttuurinen tehtävä on auttaa ihmisiä elämään, valita meille ihanteita ihailtavaksi, luonnekuvia kunnioitettavaksi ja rakastettavaksi, lahjoittaa kauneutta, iloa ja elämänluottamusta, välittää tietoa ihmisen mahdollisuuksista kehittää hyviä, jaloja ominaisuuksia jopa vaivalloisissa ja epäsuotuisissa elämänolosuhteissa.

²⁴Eräs jalostumisen tärkeimmistä tekijöistä on ihailu. Jonkin tietyn yksipuolisen asian ihailu johtaa helposti jäljittelyyn ja poikkeavuuden tarpeeseen ilmeten kyvyttömyytenä sopeutua, mikä tekee elämän usein tarpeettoman epämukavaksi toisille. Ihailun tunne kaikkea ihailtavaa kohtaan säilyttää omalaatua ja estää jäljittelyn. Itse ihailu – ei vain jonkin erityisen suuren ihailu, vaan kaiken sen, mikä jossakin suhteessa on meitä itseämme, keskinkertaista ja keskitasoista suurempaa – vapauttaa, kohottaa ja jalostaa. Jokainen ihailemisen taidon hankkinut on siten osallinen myös erääseen elämän suurista, salaisista voimista.

²⁵On vaikea yliarvioida kirjallisuuden vaikutusvaltaa. Sen välitön merkitys onkin ilmeinen jokaiselle, joka oivaltaa ideoiden voiman, ja varsinkin tunnepitoisten ja toimintaan kannustavien ideoiden voiman. Vähemmän lienee huomioitu kirjallisuuden vaikutusta tiedostamattomaan. Huomaamattamme se luo perustan mielialoille ja komplekseille, jotka voivat olla ratkaisevia koko emotionaaliseen asennoitumisellemme, sovinnaisääntöjen arvostamisellemme ja elämännäkemyksellemme. Englantilainen kaunokirjallisuus viktoriaanisella aikakaudella on tyypillinen esimerkki. Melkeinpä liikuttavassa tendenssittömyydessään ja tiedostamattomuudessaan se oli peitettyä kiihotusta ja mainosta sovinnaisille normeille ja arvoille, joita aikalaiset uskoteltiin pitämään ikuisesti muuttumattomina ja jotka vielä tänäkin päivänä määräävät englantilaisen herrasmiehen tavat. Kirjallisuus voi huomaamattamme kietoa meidät ahdashenkisten ja elämäntunteisten sovinnaisien tapojen kahleisiin, väärentää kokemattomalle elämännäkemyksen, istuttaa meihin elämälle vieraita illuusioita, jotka on kohtalokkaita saaden arvostelukyvyyttömän odottamaan ihmettä tai epätodennäköistä.

²⁶Suuri kirjallisuus kuvaa meille todellista elämää ongelmiseen, ristiriitoiseen ja ratkaisuineen. Se kasvattaa itsetuntemustamme ja antaa tietoa ihmisestä. Se vaikuttaa rohkaisevasti, kannustavasti ja sovittelevasti kuvatessaan sitkeyden taistelua rajoittavia olosuhteita ja epäsuotuisia kohtaloita vastaan, huumorin vapauttavaa voimaa elämän traagisuuden keskellä.

²⁷Todellinen taideteos saadaan, kun yksittäiset henkilöihahmot kaikessa konkreettisuudessaan ilmentävät jotakin yleistä, ylyksilöllistä, ajalle ominaista, ja kun yksilöllisten olosuhteiden kuvaus antaa ymmärtämystä aikakauden ajattelutapaa, elämänasennetta, rajoituksia ja lopullista vapautumista kohtaan.

* * *

²⁸Musiikilla on oma piirinsä tunteen maailmassa ja sen ilmaisutapoja ovat rytmi, sointu ja sävelmä. Riitasointu on sallittu esteettisesti sopusointuisuuden vahvistimena.

²⁹Musiikki on puhtaasti subjektiivista, ei kuitenkaan yksilöllisesti vaan yhteisöllisesti subjektiivista. Se on kansansielun, rotusielun sanaton tunnekieli, eikä sitä saa kääntää. Tekemällä siitä järjellä käsitettävän, ottamalla käyttöön “objektiivisia sävelmaalauksia” sovinnaisine tulkintoineen – näiden otaksutaan kuvaavan rajuilmaa, sadetta, tuulta, tyyntä myrskyn jälkeen, auringonnousua, nummimaisemaa jne. yhä enemmän näennäisesti loputtomiin – musiikki on viety pois omasta vaikutuspiiristään sovinnaisuuksien piiriin, joka on vihkiytymättömälle käsittämätön. Sovinnaiseen musiikkiin myöntyen on jätetty musiikillisen tunteen omaperäinen vaikutuspiiri ja musiikki on johdettu järjen ja harkinnan maailmaan, jonne se ei kuulu. “Sävelmaalailut” onkin tuomittu yleisesti katsoen epäonnistumaan. Musiikki ei voi maalailta itse ukonilmaa, tuota jättiläismäistä luonnonilmiötä, tuskin herättää vastaavia tunteita kuin ukonilma, eikä yleensä edes herättää ymmärtämystä ukonilman aiheuttamia tunteita kohtaan. Samankaltaista voidaan sanoa musikaalisesta draamasta. Dramaattinen musiikki ei ole toimivaa, ei voi ilmentää toiminnan merkitystä, tuskin edes toimivien henkilöiden tunteita, vaan herättää meissä yksilöllisesti subjektiivisia tunteita. Myös tällä musiikin alalla ovat sovinnaisuudet tarpeellisia ymmärtämykselle, vaikka dramaattinen toiminta tietystä määrin helpottaa näiden sovinnaisuuksien ymmärtämistä.

³⁰Läheisintä sukua musiikille on lyriikka, koska sovinnaisuudet ovat siinä tarpeettomia. Musikaalinen tunne ja lyyrinen tunne eivät kuitenkaan sulaudu yhteen, vaan muodostavat kaksi rinnakkaista emotionaalista virtaa, jotka voivat vahvistaa toisiaan.

³¹Nykyajan nk. musiikkitaiteesta on vähän sanottavaa. Atonaalisuus, ryminä ja melu eivät ole musiikkia. Huuto, kirkuna, mylvinä, hoilotus, voivotus, kiekuminen ja möly eivät ole laulua.

³²Täydelle orkesterille laulaminen pilaa sointuvuuden, jos ääni ei ole soitin toisten joukossa, eikä millään tavalla hallitse. Uudenlaisella laulutekniikalla tehdyt kokeilut ovat tavallisesti johtaneet laulamisenn hakoteille.

³³Musiikki vaatii jatkuvasti uusia muotoja ja tahtoo aivan liian helposti kangistua vakiintuneisiin muotoihin. Musiikki on tunteen tavoin luonteeltaan rapsodista. Lisztin rapsodiat olivat neron epätoivoinen vastalause tyrannisoiville jaoille ja jäsentelyille, sovinnaisille “loogisesti rakennetuille” sinfoniaoille määrättyine osineen. “Asiantuntijoiden” ivaamat potpurrit ovat usein nautittavin “sinfonian” muoto harhauttamattomille – siis ylikoulutuksen ja sovinnaisistapojen rasittamattomalle – arvostelukyvylle. Kaikilla musiikin aloilla on tehtäviä uudistajille. Klassisen tyylin ooppera vuoropuheluineen tarjonnee uusia mahdollisuuksia. Tällä hetkellä ovat usein sävelmärikkaat operetit musikaalisesti etevämpiä kuin oopperat. Ilman osia etenevät rapsodiset sinfoniat, mahdollisine lyyrisine lauluesityksineen, joissa ääni tai äänet sulautuvat soitinmusiikkiin, lienevät mahdollisia nekin.

³⁴Sävelmä on musiikin sydän. Musiikkiteoreettisen käsityön kontrapunkteineen voi oppia kuka musiikkiniikkari tahansa. Mutta mestarilliset sävelmät ovat innoituksen tulos, eivätkä ne lankea joka miehen osalle. Kuten tavallista tekee taiteellinen kyvyttömyys puutteesta ansion.

³⁵Musiikillinen taide tarvitsee uudistajan, joka saa sopusointuiset sävelet liitämään vapaamuotoisissa sävelmissä, saa sävelmän olemaan oikeutetulla sijallaan suurissa teoksissa, saa sävelmän täyttämään sille kuuluvan keskeisen tehtävän. Kun orkestraalisiin kehyksiin sovitettu sävelmä on parhaimmillaan, merkitsee se myös musikaalisen taiteen huippu. Orkesteroinnisen tekniikka tekee voimakkaimman vaikutuksen, kun tietty soitin saa selvästi korostaa sävelmää, kun taas muut soittimet seuraavat omia sävelkulkujaan, joiden on määrä hienon siselöinnintyö tavoin kutoa samanhenkinen sointukuvio nimikkoteeman ympärille.

MENTAALIKULTTUURI

1.25 FILOSOFIA

¹Filosofian tehtävä on järjen kehittäminen, tieteen tehtävä on todellisuus tietäminen ja uskonnon ja taiteen tehtävä on tunteen jalostaminen. Mitä pikemmin ne oppivat tekemään yhteistyötä, sitä pikemmin koittaa todellisen kulttuurin päivä.

²Filosofian ideoiden historia on fiktioiden historiaa. Filosofista tulee fictionalismia, kun se lakkaa olemasta kritiikkiä ja yrittää tehdä ajatusrakennelmia, jotka ovat aina eksyttäneet todellisuudentajua. Filosofia on järjen yritys selittää annettua todellisuutta olemassa olevista olosuhteista. Filosofia on immanentti eikä saa enempää kuin luonnontieteetkään turvautua selityksissään normaaliyksilön saavuttamattomissa oleviin tosiasioihin. Filosofin tai tutkijan henkilökohtainen käsitys tutkimattomasta ei ole filosofiaa.

³Filosofian historia osoittaa spekulatiivisen ajattelun eri yritykset muodostaa periaatteellinen todellisuusnäkemys. Ilman tietoa todellisuudesta – tietoa, joka kaiken olennaisen suhteen on luonnontieteiden työn tulos – tai ajattelun omaa luonnetta tuntematta oli kai väistämätöntä, että tämä spekulatio tuli subjektivistiseksi ymmärtämättä omaa subjektivismiaan.

⁴Usein ei voida ratkaista, ovatko periaatteita koskevat ongelmat todellisia ongelmia vai yksinomaan näennäisongelmia, ennen kuin ongelmat on ratkaistu tai todistettu ratkaisemattomiksi. Ennen kuin ongelmat on ratkaistu on myös niiden muotoilu ongelmallista. Useimmat filosofiset ongelmat ovat osoittautuneet näennäisongelmiksi.

⁵Objektiivinen todellisuuden ongelma on kysymys tiedon kokonaisuudesta. Me joko tiedämme kaiken tai jotakin tutkimatonta on olemassa. Ja vasta sitten kun mitään tutkimatonta ei ole, lakkaa tämä ongelma olemasta ongelma. Niin kauan kuin jotakin tutkimatonta on, meillä on tietoa vain osasta todellisuutta. Tutkimaton ja luultavasti suurin osa todellisuudesta kuuluu ajatusrakennelmien maailmaan, siinä määrin kuin laadimme siitä kuvitelmia tai hypoteeseja.

⁶Filosofian ajatuskokeiluilla on ollut suuri merkitys. Ne ovat kehittäneet itse ajattelukykyä, tyydyttäneet yleiskatsauksen ja selvyuden tarpeen ja antaneet ainesta ideoille. Ne ovat osoittaneet loogisen ajattelun yksipuolisuuden sen seurattessa vain yhtä ajatuksenkulkua kerrallaan, osoittaneet tietämisen rajat ja ehkäisseet taipumusta muuntaa suhteellisia ideoita absoluuttisiksi ideoiksi ja päänäpintymiksi.

⁷Järjen katsomustavat osoittavat ajatuksen orientoitumisyrietykset ja orientoitumistavat, subjektiivisuutemme arvon ja rajoituksen.

1.26 Ideat

¹Ideat merkitsevät löytöä, ehdotetta, uutta oivallusta, suurempaa ja syvempää ymmärtämystä, laajempaa näkemystä. Idea merkitsee oletettua tai todellista tiedonhankintaa. Ideoihin voidaan lukea yleistyksset, synteetit, arvostelmat, teorit, hypoteesit ja fiktiot. Formaalisen loogikan johtopäätös ei kuitenkaan ole idea, sillä sen kaltainen johtopäätös ei lisää tietoa eikä laajenna näkemystämme.

²Useimmat järkemme ajatusrakennelmista ovat ideoita tai perustuvat ideoille, jotka liittyvät ihmiskunnan älyllisiin perintötekijöihin, jos ne säilyvät jälkimaailmalle. Muuten löytö on tehtävä uudelleen. Ideoiden historia on älyllisten löytöjen historiaa.

³Ideat saadaan tavallisesti tiedostamattomasta. Ne voivat syntyä ajatuksensiirron kautta – selitys sille, miksi ne ilmenevät useissa henkilöissä samanaikaisesti – tai ne voivat olla oman tiedostamattoman työn tulosta. Tiedostamattomaan luetaan kaikki, mikä on kerran sivuuttanut valvetajunnan. Verrattomasti enimmäkseen asiat valvetajunta on unohtanut, usein se ei ole edes selvästi tajunnut niitä. Kaikki nämä vaikutelmat sisältyvät samanlaatuisiin komplekseihin ja

elävät omaa elämäänsä tiedostamattoman suojissa. Kompleksien työn voi kuvitella olevan vaikutelmien yhteenliittymistä ja hajoamista lukemattomissa yhdistelmissä, kunnes idea kiteytyy valvetajunnassa, ikään kuin sukeltaa esiin näennäisesti tyhjästä. Ideat ovat alkuperäisiksi ykseyksiksi luotuja koosteita lukuisista samankaltaisista ja keskinäisesti yhtäpitävistä tietyllä alalla saaduista kokemuksista. Kantin “puhdas apperceptio” ja Fichten “älyllinen katsominen” ovat epäonnistuneita yrityksiä selittää tiedostamattoman ideakonsepti-ota.

⁴Tiedostamattoman työ on verrattoman paljon nopeampaa, varmempaa, tehokkaampaa kuin tietoisien ajattelun työ. Se, että useimpien saavuttama tulos on negatiivinen, johtuu siitä, että he tuovat tiedostamattomaan epäkelpoista ainesta. Tiedostamattoman työ on mekaanista ja epäkriittistä. Jos tiedostamattomaan tuodaan pääasiallisesti fiktioita, oletettuja tosiasioita, virheellisiä käsityksiä, on sen työn tulos pelkkiä tunnevoittoisia yllykkeitä, kuvitelmia, mieleenjohtumia, päänäpintymiä.

⁵Ideat ovat todellisuuden käsittämisen apuvälineitä. Niin kuin elämän rikkaus on suhteita, on ajattelun rikkaus ideoita. Meillä täytyy olla ideoita. Me tarvitsemme niitä niin monta kuin voimme saada. Emme saa niitä koskaan liikaa. Jokaisen idean myötä kasvaa mahdollisuus äärimmäisen vaikeaselkoisen maailman ymmärtämiseen. Mitä useampia ideoita meillä on, sitä useampia näemme ja havaitsemme. Ihmiset ovat tiedonvastaisia siihen saakka, kunnes he heräävät huomaamaan, että jokainen uusi idea vain kehittää oivallustamme ja ymmärtämystämme, arvostelu- ja orientoitumiskykyämme.

⁶Jos meillä ei ole mielekkäitä ideoita, on meillä mielettömiä ideoita. Mitä vähemmän ideoita meillä on, sitä varmemmin olemme näiden ideoiden orjia. Useimmat ovat aavistamattaan aivan liian harvojen ja alkukantaisten ideoidensa uhreja. Mitä useampia ideoita meillä on, sitä vapaampia olemme, sitä suurempi on vapautemme valita erilaisten ideoiden välillä.

⁷Todellisuus voi olla yhtäpitävä idean kanssa, mutta harvoin tai ei koskaan idean nk. loogisten seurausten kanssa, mikäli ideat eivät synny ideapakkauksista, joihin ne aiemmin ovat olleet käärittyinä. Niin pian kuin alamme teoretisoida, olemme jättäneet todellisuuden kiinteän maaperän. Se ei estä meitä teoretisoimasta. Mutta sen pitäisi estää meitä kiihkoilemasta.

⁸Yleensä annamme liian suuren merkityksen kerran hankkimillemme käsityksille, joita pian korvaavat tarkoituksenmukaisemmat ja järkevämät näennäisesti loputtoman älyllisen kehitysprosessin pyrkimyksessä yhä suurempaa täsmällisyyttä ja selkeyttä kohti.

⁹Ideat voivat olla joskus vaarallisia epäkriittisille henkilöille, jotka eivät oivalla niiden suhteellisuutta, tai ideakiihkoilijoille, jotka yliarvioivat ideoiden tärkeyttä. Ideakulttuurillisissa ihmisissä, jotka ovat muokanneet kulttuurin idea-aineiston, saa jokainen idea rajoitetun merkityksensä. Ihmisestä on siten tullut ideoiden herra. Ideat eivät ole enää levottomuuden lietsojia, vaan lahjoittavat rauhan, jonka jokainen selkeä yleiskatsaus antaa.

¹⁰Olemme kaikki loputtomalla löytöretkellä todellisuuden halki. Jokainen tieteellinen löytö antaa todellisuussisällön uudelle idealle. Uuden luonnonlain löytäminen antaa uuden idean vakiosuhteesta. Monet ideat ovat analogioita eri kokemuspäireistä. Monet ovat kulttuurin yhteistä perintöä, vaikka joskus unohdammekin niiden alkuperän ja pidämme niitä uusina.

¹¹Usein laiminlyömme löydön tekemisen tai uuden idean löytämisen mahdollisuuden juurtuneella tavallamme selittää uudet kokemukset vanhoilla ideoilla, samaistamalla uudet elämykset asioihin, jotka tunnemme tai joihin olemme tottuneet.

¹²Tunneajattelu valittaa, että ideoilla on vain suhteellinen tai tilapäinen pätevyys. Tuntuu “pohjattomalta”, kun tunnekomplekseihin kiedotut ideat täytyy hylätä. Se osoittaa myös kuinka tärkeää ideoiden varovainen käsittely on. On kuviteltua helpompaa tehdä ideoista päänäpintymiä, joita kukaan ei saa horjuttaa. On aina arveluttavaa, kun tunne ottaa ideat

haltuunsa. Tunne antaa toimintatarmoa ja se on suunnattava toiminnan maailmaan. Kun tunteesta tulee jollakin tavalla määräävä ajatuksen maailmassa, riistetään järjeltä järki.

1.27 Käsitteiden selkeys

¹Useimmilla ihmisillä ei ole selkeiden käsitteiden tarvetta. He tyytyvät viittauksiin ja epäselviin, sekaviin mielikuviin. Heidän ajattelunsa on jäljittelevää sanojen toistamista, sanojen, joiden he uskovat merkitsevän jotakin. Sanoihin liittyvät mielikuvat ovat harvoin konkreettisia. Niistä puuttuu yksilöitynyt todellisuussisältö, jonka saa vain elämyksen ja kokemuksen kautta. Mielikuvaan liittyvää tunnetta pidetään usein huomattavasti tärkeämpänä. Sana on alun perin yhdistetty tunteeseen eikä selkeään mielikuvaan. Kun tunne pulpahtaa esiin valvetajunnassa, esiintyy sana; ja sanahan on kaikki, mitä tarvitaan ihmisten välisessä viestinnässä. Ajattelun mahdollistamiseksi sana on vapautettava tunteesta ja liitettävä muistikuvaan havainnollisesta todellisuudesta tai saatuun kokemukseen. Ilman selkeitä mielikuvia eletään "vaistomaista" tunne-elämää. Ja ilman näitä selkeitä, loogiseksi kokonaisuudeksi mielekkäästi järjestettyjä mielikuvia eletään mentaalisisä kaaoksessa.

²Ajattelu tuntuu rasittavalta ja turhalta, kun tulos on niin epäselvä, että se on käyttökelvoton. Kun mielikuvat ovat kuin pieniä pilviä, on niiden yhteenliittymä vain suurempi pilvi. Käsitteiden määrittämisen tarve ilmenee parhaiten käsitekaaoksesta, johon useimmat tyytyvät - mikä ei ole kovinkaan loistava älyllisen koulutuksen tulos.

³Ennen käsitteiden yhdistelyä on huolehdittava siitä, että mielikuvat ovat selkeitä ja teräviä ja sanat yksiselitteisesti määriteltäviä. Ilman selkeitä käsitteitä kukaan ei voi ajatella selkeästi. Kun käsitteet selkiintyvät, on ajattelu leikkiä, melkein pä automaattinen toimintosarja ja ratkaisu tulee ikään kuin itsestään. Erimielisyys johtuu useimmiten epäselvyydestä tai olemassa olevista fiktioista.

⁴Aineellisen todellisuuden käsitteiden määrittäminen tehdään menemällä tähän todellisuuteen ja tutkimalla sitä objektiivisesti, asiallisesti ja kriittisesti. Ilman tämän aineellisen todellisuuden kokemusta käsite on tuskin parempi kuin fiktio. Käsiteajattelussa luodaan yleiskatsaus ilmiöiden yhtenäiseen ryhmään, periaateajattelussa käsitteiden ryhmään, systeemiajattelussa kokonaisen järjestelmän ilmiöihin. Useimmilta ihmisiltä puuttuu kuitenkin visualisoimiskyky ja heidän on turvauduttava ajattelun apurakennelmiin. Monet tarkoittavat sen vuoksi käsitteillä sanoja, joihin he ovat liittäneet muistikuvia luonteenomaisista, yhteisistä ominaisuuksista, käsitteiden nk. olennaiset määrittäykset. Käsitteiden määrittäminen merkitsee tuolloin, että sanaan liittyvälle sovinnaiselle todellisuussisällölle annetaan selvennys tai se muutetaan kokonaan.

⁵Melkein kaikki kuvitelmamme vaativat kriittistä tutkimusta. Koko miellemaailmamme tulvii fiktioita: kuvitelmia ilman todellisia vastineita. Ne ovat apukäsitteitä ja niin kuin hypoteesit korvaamattomia. Mutta ne on epäröimättä korvattava tarkoituksenmukaisemmilla. Ilmeisen kelpaamattomia tai suorastaan virheellisiä käsitteitä täytyy jatkuvasti karsia pois. Tämä eliminoiminen vaatii tuskin enempää työtä kuin uusien ideoiden käsittäminen. Mutta tässä asiassa on meneteltävä varovaisesti. Monet rakenteelliset käsitteet ovat tarpeellisia käsittämisen apuvälineinä, kunnes olemme hankkineet objektiivisesti määrittäytyneen tajunnan vastaavasta todellisuudesta. Apukäsitteet mahdollistavat orientoitumisen ja auttavat osaltaan ymmärtämystä. Näiden apuvälineiden hylkääminen asettamatta niiden tilalle täsmällisempiä, tehokkaampia apuvälineitä on älyllisen kehityksen ehkäisemistä.

⁶Filosofia on käsitteiden arvostelua ja sellaisenaan välttämätöntä. Älyllinen kehitys on etenevää, koskaan loppumatonta käsitteiden tutkimusta ja käsitteiden määrittäystä, mikä johtuu kasvavasta todellisuustiedosta.

1.28 Logiikka

¹Loogisilla todisteilla on ollut vastustamattoman suggestiivinen vaikutus järkeen. Ne eivät lumonneet vain antiikkia vaan ne lumosivat myös skolastiikan. Euklideksen matemaattista todistelua pidettiin kauan tieteellisen esitystavan mallina. Niin kuin Schopenhauer osoitti, on geometrian havainnollinen varmuus loogista varmuutta parempi, mikä tekee välittömästi varman välillisesti varmaksi. Aristoteleen muodollinen logiikka harhauttaa vielä tänäänkin niitä, jotka katsovat, että muodollinen logiikka on tie tietoon. Mutta sellaisella logiikalla ei saavuteta tietoa. Logiikalla voi “todistaa” pelkästään sen, mikä jo tiedetään.

²Logistit tekevät järjestä tajun herran ja asettavat logiikan tosiasioiden yläpuolelle. “Loogisen välttämättömyyden” todellisuusarvo ilmenee eleaattien, sofistien ja skolastikkojen absoluuttisista todisteista.

³Looginen deduktio etenee yleisestä yksityiseen. Tässä menettelytavassa on löydön tuntua. Mutta deduktio selventää vain sen, mitä “yleiseen” on ennen sisällytetty. Jo Leibniz osoitti, että looginen ja matemaattinen johtopäätös on identtisyysien ketjun seuraamista askel askeleelta. Todiste näyttää sen, mikä “potentiaalisesti” sisältyy edellytykseen. Hän väitti, että yleistäminen ei ole loogista vaan psykologista, että induktio on tieteellinen menetelmä sikäli kuin se on todennäköisyyslaskentaa sekä että logiikka ei johda tieteellisiin löytöihin (jotka johtuvat oivalluksen yllykkeestä).

⁴Teoksessaan “Kvantitatiivinen katsantotapa logiikassa” Phalén osoitti, että on virheellistä erottaa muoto ja sisältö käsitteessä tai siinä, mikä on loogista, että tämä jako on mahdollistanut nk. kolmannen ajatuslain laatimisen, tuonut mukanaan kvantitatiivisen katsantotavan kvalitatiivisen tai asiallisen sijaan sekä sallinut tutut, kumoamattomat sofismit. Niinpä tila ja aika, avaruudelliset ja ajalliset suuret, eivät ole pelkästään käsitteinä kvantitatiivisia tuotteita. Jaot suurempiin ja pienempiin yksiköihin (loputtomaan tilaan, loputtomiin pikkuosiin jne.) ovat matemaattisia rakennelmia.

⁵Ei ole tietoa tuottavaa universaalilogiikkaa. Jokainen muodollinen, kaaviollinen, mekaaninen, matemaattinen logiikka sisältää tai edellyttää kvantifisioimista. Logiikka on asian sisäinen logiikka, ja jokaisella kvalitatiivisella alalla on oma logiikkansa. Kaaviollisella logiikalla saadaan aikaan vain eräänlainen ajatusleikki triviaalisine tai ratkaisemattomine lauseineen tai käsitteiden hajoaminen. Niin deduktiivisella kuin induktiivisella ja matemaattisella logiikalla on harjoitettu uskomattoman paljon vallattomuutta. Logiikalle voitaisiin antaa tunnustusta ajatusvoimisteluna, jos se ei samanaikaisesti kaavamaistaisi ja dogmatisoisi ajattelukykyä. Filosofian historia on yksi ainoa suuri esimerkki siitä, etteivät filosofit ole käsittäneet todellisuuden ongelmia ja siitä, että loogisointi on johtanut parantumattomiin uskonkappaleisiin.

⁶Leibnizin mukaan loogiset totuudet ovat analyttisiä ja itsestäänselvyys on käytettyjen määritelmien seurausta. Kokemuksesta johtuvia arvostelmia hän kutsui synteettisiksi ja väitti, että matemaattiset lauseet ovat synteettisiä aposteriori sekä että ei ole mitään synteettisiä arvostelmia apriori, missä hän epäilemättä oli oikeassa Kantin myöhempään fiktiiviseen rakennelmaan rinnastaen.

⁷Ajatuslakia voidaan pitää yhtenä, vaikka sen voi muotoilla kahdella tavalla, identiteettinä tai ei-identiteettinä.

⁸“Looginen” ajatuksenkulku on joskus mielikuvituksen työtä, joskus automaattinen, joskus tiedostamaton. Jos se esitetään formaalilogisena, on päätelmätapa järkipäristetty. Kukaan ei ajattele niin kuin formaalilogiikka opettaa. Formaalilogiikkaan kuuluvat kaikki päätelmätavat, jotka nojautuvat nk. kolmanteen ajatuslakiin. Todellinen logiikka on asiallisuutta.

⁹Looginen prosessi on aika yksinkertainen prosessi, joka työskentelee yhtäläisyyksillä ja erilaisuuksilla, yhtäpitävyyksillä ja poikkeavuuksilla. Tämän selvittelyprosessin voidaan myös sanoa sisältävän aavistamis- ja vaistoamisprosessit, jotka etsivät yhtäläisyyksiä erilaisuuksissa ja erilaisuuksia näennäisissä yhtäpitävyyksissä. Jos tahtoo vakuuttua, on

tutkittava tulokset jälkikäteen objektiivisessa kokemuksessa. Ilman tätä tarkastusta loogisesta tulee helposti virheellistä. Logiikalle on annettu sen todellista merkitystä paljon suurempi merkitys. Kaikkea ajatustyötä kutsutaan ilman muuta loogiseksi, vaikka sitä pikemminkin pitäisi kutsua psykologiseksi. Alitajunnan valmistavaa työtä, sen panosta harkintatyössä ei ole otettu huomioon. Vahvat asiasyyt puoltavat hypoteesia, että ihminen "ajattelee" tiedostamattaan vuorokaudessa enemmän kuin tietoisesti kokonaisuudessaan. Tähän kuuluvia ilmiöitä on vähän huomioitu. Kun tajunta pohtii ongelmia, sukeltavat ideat hetkessä esiin mukautuen ajatusrakennelmiin. Usein ei huomata, että saadusta ideasta yritetään rakentaa looginen prosessi ja yritetään osoittaa idea loogisen päätelmän seuraukseksi. Idean esittäminen induktiivisena tai deduktiivisena tuloksena, on siten konstruktivisen sopivuuden kysymys. Filosofit ovat rakennelleet kokonaisia ajatusjärjestelmiä, joiden on tarkoitus johtaa siihen vääjäämättömään johtopäätökseen, joka jo alun pitäen oli heillä ideana. Johtopäätöksillä taiteileminen lumoo kuin silmäkääntötempu ja lamauttaa arvostelukyvyn. Loogisilla todisteluilla voi tietämättömät saada vakuuttumaan mistä tahansa.

¹⁰Logiikaksi kutsutaan myös sitä teknistä yhdistämistä, joka yhdistää eri osat jatkuvaksi ajatusketjuksi sekä sitä jälkitutkimusmenetelmää, joka huolehtii siitä, että loogisen määräävyyden vaatimus on täytetty, että on todistettu, mitä todistettava oli. Mitä vakuuttavammin tämän voi tehdä, sitä vahvempi on myös näennäinen todiste.

¹¹Loogisuuteen kuuluu epäloogisuuden osoittaminen. Todellinen kumoaminen on ideoiden virheellisyyden tai johtopäätösten objektiivisen pitämättömyyden osoittamista.

¹²Monet ovat sitä mieltä, että kumoaminen on muodollisten ristiriitojen osoittamista. Tavallisesti nämä kuitenkin johtuvat sopimattomasta muotoilusta, varomattomuudesta kielellisessä ilmaisutavassa, aineiston vaillinaisesta muokkaamisesta. Niiden ei suinkaan tarvitse merkitä asiallista virhettä tai virheellistä ajatuksenjuoksua. Vastakkaiset väitteet saavat joskus pätevyyden rajoituksesta, jonka ne antavat toisilleen. Tämä suhteellistaminen antaa paradokseille usein oikeutuksen.

¹³Tavallisinta "kumoamista" on lähteminen toisista edellytyksistä ja toisista olettamuksista, arvosteleminen toisista lähtökohdista lähtien. Sillä "menetelmällä" voi "kumota" kaiken.

¹⁴Kantin väittämiä järjen antinomioita ei ole olemassa. Myös Hegelin teesi-antiteesi-synteesi-dialektiikka johtuu joko objektiivisesta tietämättömyydestä ja sen vuoksi mahdollisista, ristiriitaisista hypoteeseista tai absoluuttisen ja relatiivisen sekoittamisesta tai loogisen ja kielellisen ilmaisutavan sekoittamisesta. Relatiivisten väitteiden sijaan me ilmaisemme itseämme absoluuttisin väittein. Jos kieli sisältäisi joukon käteviä relativismeja, osoittautuisi puutteva suhteellistaminen objektiivisesta tietämättömyydestä johtuvaksi. Looginen formalismi on luultavasti viivästännyt suhteellisuuden yleisen merkityksen ymmärtämistä. Järjen kriteeri on todellisuus. Ristiriita merkitsee väärinkäsitystä, tietämättömyyttä. Järki on täynnä ristiriitoja, mikä johtuu sen virheellisestä tavasta muokata tajunsisältöä. Jos subjektiivinen ja objektiivinen ovat ristiriidassa keskenään, on vika subjektiivisessa. Subjektiivisuutemme objektiivisen tietämättömyytemme yhteydessä saa todellisuuden vaikuttamaan meistä epäloogiselta, samalla tavoin kuin syvemmän oivalluksen logiikka on usein epäloogista tietämättömyyden yksinkertaisemmalle logiikalle.

¹⁵Lopuksi muutama sana sananlaskujen logiikasta, sananlaskujen, jotka muodostavat tyhmentävän "muinaisen viisauden aarteen". Ne olivat alkukantaisen ajattelun ensimmäisiä yrityksiä laatia teoriaa. Yksinkertainen äly käyttää niitä edelleen loogisina argumentteina, vakuuttaen kaikenlaisten väittämien todenperäisyyttä. Ne ovat aivan liian laajoja yleistyksiä, niitä voi soveltaa kuinka tahansa ja ne todistavat kaiken, mikä tahdotaan todistaa, jolloin ne todistavat liian paljon eivätkä siten lainkaan mitään.

1.29 Kritiikki

¹Kritiikki on tieteellisen tutkimuksen menetelmä. Tämä kritiikki on tiedon sisällön objektiivista, asiallista, persoonatonta analyysia. Ollessaan järjen lakkaamatonta ajatusrakennelmien parantelua kritiikki on järjen kiistaton vaatimus.

²Kritiikki on järjen oikeuden puolustamista kaikkia dogmaattisia vaatimuksia vastaan. Koko ajatuselämämme tulvii fiktioita, kaikenlaisia elinkelvottomia ja elämäntielteisiä dogmeja. Dogmeja esiintyy inhimillisen ajattelun kaikilla aloilla. Niinpä on olemassa mm. uskonnollisia, moraalisia, poliittisia, tieteellisiä, filosofisia dogmeja. Dogmit ovat älyllisen vapauden vastakohta ja ehkäisevät pyrkimystä ajatella vapaasti ja oikein. Dogmiksi voi kutsua ajatusrakennelmaa, joka julistetaan kaikkina aikoina päteväksi, jota ei saa epäillä tai kiistää tai josta pidetään kiinni siitä huolimatta, että se selvästikin on jo aikansa elänyt. Kritiikin tarpeellisuus oivalletaan parhaiten tarkasteltaessa niitä lukuisia ajatusrakennelmia, jotka kautta aikojen on vuoronperään hyväksytty ja hylätty. Olisi kiitollinen tehtävä tutkia näiden "erheettömien" mielipiteiden, teorioiden, hypoteesien keskimääräinen kestoikä. Sellaisessa tutkimuksessa täytyisi tietenkin jättää huomiotta sellaiset, jotka pelko ja toivomus ovat sanelleet ja jotka ovat siten tyydyttäneet emotionaalisia vaatimuksia. Ne ovat olennaisesti mielettömiä ja siten älyn "saavuttamattomissa". Lakkaamaton kriittinen tutkimus on onnistunut osoittamaan runsaat 99 prosenttia muista rakennelmista vääräksi.

³Kriittinen, asiallinen järki tekee eron luulon, mielipiteen, käsittämisen ja tietämisen samoin kuin olettamuksen ja tiedon välillä.

⁴Uskomus on parantumaton, tunteen absolutoima vakaumus, sokeaa hyväksymistä ilman oivallusta ja ymmärtämystä. Usko on kaikiksi ajoiksi vahvistettu dogmi, jota ei saa epäillä tai tutkia. Usko on järjen saavuttamattomissa, järjen ja kritiikin vihollinen. Koko maailma on täynnä Uskovia hulluja. Kaikkea uskotaan. Kaikkia erehdyksiä puolustetaan sanomalla "minä uskoin". Runsaat 90 prosenttia siitä, mitä uskotaan voitaisiin kumota, jos ihmiset oppisivat erottamaan toisistaan sen mitä he tietävät ja sen mitä he eivät tiedä.

⁵Mielipide ei ole tietämistä. "Harvat ihmiset ajattelevat, mutta kaikki tahtovat lausua mielipiteitä." He tahtovat valmiita mielipiteitä niin paljosta kuin mahdollista tietääkseen, mitä uskoisivat ja sanoisivat. Nämä mielipiteen omistajat muodostavat "yleisen mielipiteen" fiktioineen, käsityksineen, olettamuksineen, arvailuineen, näennäistietoineen, vanhentuneine hypoteeseineen ja teorioineen, vaillinaisine tietoineen ja subjektiivisine arvostelmineen.

⁶Käsittäminen on ajatusaineiston hallitsemista asteittain etenevässä loogisessa prosessissa tai järjesteltäessä epäjärjestelmällistä tietämystä tieteeksi. Tiedon kanssa sillä ei tarvitse olla mitään tekemistä. Logiikalla ja todellisuustajalla ei ole mitään yhteistä. Logismi asettaa johtopäätöksen tosioiden yläpuolelle ja näkee ristiriidattomuudessa erehtymättömyyden todisteen. Mutta järki on väline tosiasioiden muokkaamista varten, ei totuuden kriteeri.

⁷Tietämys ei ole takuu tiedolle. Tietämys on menetelmällisesti saavutettuja tai systemaattisesti järjestettyjä katsantotapoja, näennäistietoja, tosiasioita, hypoteeseja, teorioita ym. Ennen tietämys asetettiin tiedon yläpuolelle. Tiede antoi "selvyyttä". Todellisuustietoon sen ei tarvinnut puuttua. Sillä todellisuushan oli yhtä ainoaa suurta petosta. Looginen varmuus oli ainoa olennainen. Edelleen on tieteitä, jotka työskentelevät pääasiassa fiktioilla.

⁸Oletamus kuuluu kriittiseen menetelmään. Oletamus on aina hätäkeino, jotakin toistaiseksi. Uskova ja epäilevä, dogmaatikko ja skeptikko ovat yhtä epäkriittisiä. Kriitikko tutkii kaiken, mistä haluaa tietoa tai hän luopuu periaatteesta mielipiteiden lausumisesta. Hän lähtee siitä, että tietäminen on tiedon välttämätön esiaste ollen tarpeellinen orientoitumiselle (hiekkaa, josta on huuhdottava kultajyvät), että sillä voi olla suhteellinen pätevyys. Hän antaa loppulausuntonsa odottaa, kunnes uudet tosiasiat asian suhteen eivät enää ole mahdollisia.

⁹Tieto on asiatietaa ja koostuu järjestellyistä, lopullisesti todetuista tosiasioista. Luonnontieteen tosiasiat on saatu aineellisesta todellisuudesta, psykologian tosiasiat tajunnan todellisuudesta. Tieto antaa oivallusta, joka on todellisuustajun arvostelukykyä tietoa

koskevissa asioissa. Oivallus ilmenee ennustusten paikkansapitävyydessä ja teknisen sovellutuksen virheettömyydessä.

¹⁰On kahdenlaista kritiikkiä: positiivista ja negatiivista.

¹¹Positiivinen kritiikki tahtoo saavuttaa myönteisen tuloksen. Se tahtoo tietoa ja selvyyttä, jos mahdollista omaksua ideoita, hyödyntää kaiken minkä voi. Se yrittää ymmärtää kirjailijan tarkoituksen ikään kuin auttaakseen häntä yhdistämään näennäisiä ristiriitaisuuksia. Se tunnustaa halukkaasti ansiot.

¹²Negatiivinen kritiikki on tavallisinta. Se tahtoo “kritisoida”, torjua, hylätä. Sellainen kritiikki on tunneajattelun kritiikkiä, dogmaattista hylkäämistä luotettavan kritiikin varjolla. Vain epäkriittiset näkevät sen “kumoamisena”. Tunneajattelulla ei ole oikeutta ilmaista mielipiteitään kriittisen järjen foorumin edessä. Kaikenlainen negatiivinen asennoituminen on epäkriittistä ja vaikuttaa myös älyllisesti ehkäisevästi. Helppoahan kritisoida on. Kritisoida voi jokainen, joka lukee sillä tarkoituksella. Sekä dogmatismi että skeptisismi kuuluvat tunneajatteluun.

¹³On tärkeää, ettemme rajoitu siihen, mitä on tutkittu, emme torju ainoatakaan aatetta siksi, että se vaikuttaa meistä vieraalta, epätodennäköiseltä tai hyödyttömältä. On tärkeää tarkastella jokaista uutta tiedon mahdollisuutta. Me tiedämme liian vähän, joten meillä ei ole varaa laiminlyödä pienintäkään mahdollisuutta laajentaa tiedonalaamme. Ensi katsannolla kaikki uusi ja tuntematon vaikuttaa useimmista epätodennäköiseltä. Ihmisten on ikään kuin totuttauduttava uuteen käsitykseen, olkoonpa se miten oikein tahansa. Jopa järjettömyyksistä tulee jatkuvalla päähänpänttämällä vähitellen jotakin tuttua ja totunnaista, jolloin ne vaikuttavat todennäköisiltä tai oikeilta. Useimmat tahtovat kuulla vain sellaista, mikä “tuntuu tutulta”. Kriittisiksi itsensä arvioivat tahtovat hyväksyä vain sen, mikä sopii yhteen heidän aiempien ajatustapojensa kanssa. Hetken harkinnan pitäisi paljastaa heille, että jos heidän ajatusmaailmansa on niin oikea, pitäisi heidän olla lähes kaikkietäviä. Joka on lakannut hyödyntämästä tietoa, jota oman ajatusjärjestelmän kanssa ristiriidassa oleva sisältää, istuu oman ajatusvankilansa vankina älyllisen kehityksensä lopettaneena.

¹⁴Kaikki hylätyt taikauskot, kaikki käytöstä poistetut hypoteesit ovat kerran olleet auktoriteettien totuuksiksi julistamia. Kaikkina aikoina kaikilla aloilla auktoriteetit ovat vuorenvarmasti julistaneet viimeisen totuuden lopulliseksi totuudeksi

1.30 Mikä on totuus?

¹Useimmille totuus on kaikkea, mihin he haluavat uskoa. Järkevästi katsoen totuus on ajatuksen yhtäpitävyyttä todellisuuden kanssa, siis tietoa todellisuudesta. Totuus kokonaisuutena, täydellinen tieto koko todellisuudesta, on tutkimuksen lopullinen päämäärä.

²Totuus-sanan väärinkäyttö on tietenkin aiheuttanut tavanomaisen käsitesekaannuksen, niin että selvyuden vuoksi on erotettava lukemattomia totuuksia. Muutamia niistä lueteltakoon tässä:

- Matemaattisten tieteiden totuudet
- Kokeilevien tieteiden totuudet
- Kuvailevien tieteiden totuudet
- Spekulatiivisten tieteiden totuudet
- Historialliset totuudet
- Poliittiset totuudet
- Yleisen mielipiteen totuudet
- Uskonnolliset totuudet
- Henkilökohtaiset totuudet

³Totuuksien hyväksynnässä voidaan erottaa ikään kuin eri älykkyystasoja, tasolta, jolle on ominaista kaiken sanotun kritiikitön omaksuminen, korkeimman kriittisen kyvyn tasolle.

⁴Alimpana on epäkriittinen hyväksyminen. Uskotaan, koska joku on sanonut tai "nähty lehdessä". Uskotaan, koska asia vaikuttaa miellyttävältä ja kohtuulliselta. Uskotaan, koska auktoriteetti vaikuttaa miellyttävältä ja luottamusta herättävältä. Uskotaan, koska muut uskovat. Loogisesti katsoen auktoriteettiusko on regressus in infinitum. A uskoo, koska B on sanonut, B uskoo, koska C on sanonut jne. loputtomiin. Auktoriteettiusko ja auktoriteettihalveksunta ovat yhtä dogmaattisia. Tietenkin arvostelmat ovat arvottomia ilman omaa kokemusta tai tutkimusta asiasta. Korkein arvostelma on tieteellinen vaatimus kokeellisesta todistuksesta tai kaikkien todettavissa olevista tosiasioista.

⁵Arvostelemisen suhteen on tahdottu tehdä ero mahdollisuuden, todennäköisyyden ja todellisuuden käsitteiden välillä. Kvantitatiivinen todennäköisyys on vain matemaattinen frekvenssikaava, suhteellisen frekvenssin raja-arvo. Loogisesti todennäköisyys yhtyy mahdollisuuteen ja on sen lisäksi epäselviä yrityksiä antaa riittämättömälle kokemukselle tietynlainen todellisuusarvo tai saattaa käytäntöön asteikko järjellisesti puolustettavasta todella järkevään. Todennäköisyyden oletetaan olevan kvalifioitu mahdollisuus, siis perusteltu mahdollisuus, tietyille, vaikka riittämättömille tosiasioille perustuva oletamus.

⁶Mitä tulee henkilökohtaisiin, myös pragmaattisiksi kutsuttuihin totuuksiin, elämäntotuuksiin, ovat hyöty, tunnearvo, elämänarvo ratkaisevia. Tällainen subjektiivinen (mahdollisesti myös kollektiivinen) totuus on joskus sekoitettu tietoteorian määritelyyn totuuskäsitteeseen. Schopenhauerin mukaan useimmat filosofian opiskelijat eivät etsi filosofiasta todellisuustietoa, vaan todisteita tai puolusteita henkilökohtaiselle vakaumukselle, aiemmin muotoilemalleen uskomukselle.

⁷Totuudeksi kutsutaan kaikkea, mikä antaa varmuutta. Totuuden arvostelemiseksi pitäisi voida osaksi tutkia erilaiset varmuudet. Varmuus voidaan jakaa osaksi ehdottomaan varmuuteen, objektiiviseen varmuuteen ja subjektiiviseen varmuuteen; osaksi tunteen varmuuteen, tajun varmuuteen ja järjen varmuuteen.

⁸Matemaattiset ja deduktiiviset todisteet ovat esimerkkejä ehdottomasta varmuudesta. Ne todistavat vain sen, mitä jo tiedetään.

⁹Objektiivisen varmuuden antaa kokemus aineellisesta todellisuudesta, koska tämä antaa järjelle sen todellisuussisällön. Täsmällinen tieto on mahdotonta ilman kokemusta. Myös matematiikka olisi mahdotonta ilman kokemusperäisiä selviöitä. Geometria on abstrahoidulla saatuja avaruudellisia suhteita. Nämä suhteet pelkistetään lukuisiksi lauseiksi, joiden oikeellisuus todistetaan viittaamalla yhä yksinkertaisempiin lauseisiin, kunnes on saatu lauseet, joita ei voi todistaa, selviöt. Laatumalla uuden, ristiriidattoman ja täysin käyttökelpoisen geometrian Lobatshevski osoitti, ettei geometria ole apriorinen tiede eivätkä euklidiset selviöt ole suinkaan ainoat oikeat. Kokemus antaa objektiivista varmuutta luonnonlakeja löytämällä. Ilman kokemusta muodostunut käsitys voi olla fiktio. Jokaiselta, joka ei todista arvostelmiaan objektiivisessa todellisuudessa, puuttuu suurin mahdollinen varmuus arvostelmansa oikeellisuudesta. Deskriptiivisten tieteiden totuudet ovat esimerkkejä oikeutetusta objektiivisesta varmuudesta. Vaikka suuri osa todellisuudesta on objektiivisen kokemuksen ulkopuolella, ehkä suorastaan sellaisen kokemuksen mahdollisuuden tuolla puolen, se ei millään tavalla vähennä vaatimusta, että kokemus pysyy korkeimpana mahdollisena totuudenkriteerinä. Jos tästä vaatimuksesta luovutaan, ei ole mitään takuuta sille, että se, mikä esitetään todellisuutena on todellisuutta.

¹⁰Usko ja oletamus antavat subjektiivisen varmuuden. Usko on tunteen sokean käsityksen hyväksymistä ja siinä pysymistä sen mielekkyydestä riippumatta. Usko on muuttumaton ja kieltää arvostelun. Oletamus perustuu järkisyille, pätee vain toistaiseksi, kunnes ilmenee järkevämpi hypoteesi, edellyttää järjen kritiikkiä sekä torjuu tunneajattelun ja dogmatisoitumisen.

¹¹Tunteen varmuus on yksilöllistä ja vailla jokaista objektiivisuusarvoa. Tietenkin tunne käsittää varmuutensa ehdottomana. Tunne ei tee eroa mahdollisen ja todellisen välillä, vaan se yksinkertaisesti määrää, mikä on totta.

¹²Tajun varmuus on verrattoman paljon luotettavampi kuin järjen varmuus. Tajun varmuus on ilmaus omasta elämyksestä ja kokemuksesta, kun sitä vastoin järjen varmuus voi perustua fiktioihin, dogmeihin ja hypoteeseihin. Dogmaattista varmuutta voi asiallisesti katsoen pitää epätodennäköisenä varmuutena ja erheellisenä varmuutena. Esimerkkejä edellisestä ovat poliittinen teoria, yleinen mielipide, peritty katsantotapa. Viimeksi mainittuun kuuluu taikausko.

¹³Välttämättömyys eli vääjäämättömyys voi olla ehdoton, objektiivinen ja subjektiivinen. Ehdoton välttämättömyys on ajatuslaissa. Saatiinpa ehdoton välttämättömyys mistä hyvänsä, johtuu sen välttämättömyys ajatuksesta tämä on tätä, mikä pätee myös matemaattisiin todisteisiin. Luonnonlait ovat esimerkkejä objektiivisesta välttämättömyydestä. Esimerkkinä subjektiivisesta (”psykologisesta”) välttämättömyydestä on determinismi: toiminnan määrää vahvin vaikutin.

¹⁴Totuuden tie on ihmisille yleisesti katsoen pois karsittujen erehdysten tie. Totuus on silloin se, mikä jää jäljelle, kun kaikki erehdykset on tehty. Melkein jokaista erehdystä on joskus kutsuttu totuudeksi.

¹⁵Mitä muihin tieteesiin tulee, ymmärtävät ihmiset, että heidän täytyy hankkia tietoa saatavilla olevista tosiasioista, ennen kuin he lausuvat mielipiteensä. Mutta filosofian suhteen he uskovat kykenevänsä lausumaan mielipiteitä suoralta kädeltä mitä vaikearatkoisimmista ongelmista.

1.31 Taju ja järki

¹Taju on objektiivisuus. Järki on subjektiivisuus. Taju on välitön, suora, harkitsematon elämys todellisuudesta, niin aineen kuin liikkeen ja tajunnankin todellisuudesta. Tajun sisältö on todellisuuden tosiasiat. Järki on väline tajun sisällön muokkaamista varten. Aistimusten kautta taju määrää välittömästi objektiivisesti aineellinen todellisuus. Sairaiden aivojen kuvitelmat eivät ole aistimuksia vaan mentaalisia rakennelmia. Subjektivistien erehdys on samaistavan tajun elämysten subjektiivisuus. Eläimillä hallitsee taju. Eläinten olemassaolokyky, niiden usein toteen näyttämä ylivoimaisuus todellisuuskäsityksen suhteen (tarkempi näkö-, kuulu-, haju- ja tuntoaisti) on jo riittävä todiste tajun ensisijaisuudesta.

²Järki on kykyä kuvitella (muistikuvat), harkita, abstrahoida (käsitteet), päätellä, arvioida (konstruktio) ja systemoida.

³Kuvitelmat voidaan jakaa kahteen lajiin: todellisuuskuvitelmat ja rakennetut kuvitelmat. Todellisuuskuvitelma on koetun todellisuuden, tajun käsittämän aistihavainnon jäljennös. Rakennettu kuvitelma on enemmän tai vähemmän fiktiivisten käsitysten rakennelma, mielikuvituksen sommitelma.

⁴Käsitteitä on kahta lajia: todellisuuskäsitteet ja rakennetut käsitteet. Todellisuuskäsite on tiivistävä yleiskatsaus jonkun tietyn yhtenäisen ryhmän yhteenkuuluvista todellisuuskuvitelmista. Rakennettuja käsitteitä on lukemattomia mitä todellisimmasta mitä fiktiivisimpiin. Rakennettuihin käsitteisiin kuuluvat abstraktiset käsitteet, jotka rakentuvat jonkun tietyn kuvitelman tai tietyn yhtenäisen ryhmän kuvitelmien mitä enemmän tai vähemmän olennaisille todistettaville ominaisuuksille, erikoisuuksille, tunnusmerkeille. Rakennelmasta tulee irreaalinen, jos siihen sisältyy yksikin fiktiivinen määre. Rakennettuihin käsitteisiin kuuluvat tietenkin kaikki käsitteet, joiden todellisuusaatteet ovat epäselviä, joilta ne puuttuvat ja joissa ne ovat enemmän tai vähemmän unohdettuja. Monet ”ajattelevat” sanoilla, joihin he ovat liittäneet epäselviä, sovinnaisia määreitä. Periaatteet ovat rakennettuja käsitteitä, ikään kuin käsitteiden käsitteitä, abstraktioiden abstraktioita. Niitä voi myös nimittää ykseys-, tiivistelmä- tai systeemikäsitteiksi.

*

⁵Tajun toiminnan kautta muodostuu lapsella jo ensimmäisen elinvuoden aikana automaattisesti oikeita "vaistomaisia" käsityksiä lukuisista aineellisen todellisuuden ominaisuuksista, jotka myöhemmin järjen toiminnan kautta muodostuvat uudelleen käsitteiksi. Tajun automaattinen toiminta on vaistoluonteinen mekaaninen prosessi – monien alitajunnassa jatkuvasti käynnissä olevien prosessien joukossa, joka muuntaa koetun moninaisuuden niiksi käsittämiskokonaisuuksiksi, jotka mahdollistavat tajun toiminnan tai yksinkertaistavat sitä. Nämä kokonaisuudet ovat johtaneet filosofit tekemään eron loogisesti ja psykologisesti ensimmäisen välillä. Järjen korkeammalla kehitysasteella toimintaa vastaa idean käsittäminen, joka myös on kokonaisuuksia löytävä prosessi.

⁶Esimerkiksi tilantaju kehitetään aineen muotoja tarkkailemalla ja ajantaju erilaisia aikavälejä huomioimalla. Matemaattisena käsitteenä tila rakentuu kolmen ulottuvuuden määreillä niin kuin matemaattiset peruskäsitteet muilta osin rakentuvat tajun tarjoamalle kokemusaineelle.

⁷Taju antaa tarpeelliset edellytykset, todellisuusaineiston todellisuuden kuvaamiselle tai tosiasioiden toteamiselle. Tämän aineiston muokkaamisen järki suorittaa harkitsemalla. Jos tulos on virheellinen ei tämä ole tajun vaan järjen vika. Taju huomioi auringon siirtymisen taivaankannella. Järjen selitys, että tämä johtuu siitä, että aurinko liikkuu ja maa pysyy paikallaan, on virheellinen. Tiedyt eksyttävät valon taittumiset ("optiset ristiriitaisuudet") taju oikaisee jatkohuomioilla. Järjen oikeat selitykset ovat tavallisesti tulleet paljon myöhemmin. Järki ottaa kaiken todellisuus- ja tietoaineistonsa tajulta. Järki on kykyämme muokata, selvitellä ja rakennella. Jälkitarkastuksen kautta taju on aina oikeassa. Erehdyksemme alkavat järjen muokkaustyöstä, hypoteeseista, teorioista ja kaikista muista selityksistä.

⁸Subjektivistit ovat syyllistyneet kardinaalivirheeseen halutessaan tehdä objektiivisen subjektiiviseksi. Ajatus on subjektiivisuutta ja huolehtii kaikesta subjektiivisesta. Kun vain objektiivinen on taiottu subjektiiviseksi, on ajatus ylivoimainen ja tie on avoin subjektiiviselle mielikuvitukselle, kuten: on vain tajuntaa tai kaikki on olemassa tajunnan kautta. Subjektivismi keskittyy kaiken muun pois sulkien tajuntaan niin kuin tämä olisi yksinomaan subjektiivinen eikä erota tajunnan käsitystä subjektiivisesti tai objektiivisesti määräytyneenä. Tajunta voi olla joko subjektiivisesti tai objektiivisesti määräytynyt. Tajuntaa määrää objektiivisesti aineellinen todellisuus. Ajattelu määräytyy objektiivisesti, kun ajatus pitäytyy kokemukseen aineellisesta todellisuudesta.

1.32 Todellisuus

¹Todellisuus koostuu kolmesta seuraavasta välittömästi annetusta ja itsestään selvästä absoluutista: aine, liike (voima, energia) ja tajunta. Ne ovat kaiken äärimmäiset selityspäruusteet. Itsensä ne selittävät tavoillaan olla olemassa, eikä niitä voi selittää enempää, kaikki voivat vain todeta ne. Ei dualismi eikä psykofyysinen parallelismi voi selittää tapahtumia, koska näistä järjestelmistä puuttuu välttämätön energiakäsite.

²Luonnontiede, objektiivinen tiedonlähtemme, ja tekniikka ovat täydellisesti todistaneet (lisätodisteiden vaatimus osoittaa parhaiten kuinka subjektivistit ovat onnistuneet hajottamaan ajattelua), että näkyvä ja myös näkymätön, edelleen vain osittain tutkittu, todellisuus on aineellista todellisuutta. Ei ole yhtä ainoaa kohtuullista syytä epäillä, että vielä tutkimaton osa olisi jotakin muuta. Tietenkin subjektivistit kielsivät, että myös näkymätön todellisuus saattoi olla ainetta. He hyväksyivät perityn oletuksen, että koska aineellinen todellisuus on näkyvä, täytyy näkymättömän todellisuuden ("perustan") olla jotakin muuta ja siis subjektiivista.

³Heidän vaikeutensa tunnistaa kolmea välittömästi annettua todellisuutta johtuu siitä, että itsestään selvän huomaaminen on vaikeinta ja siitä että subjektivistien teoriat ovat eksyttäneet

ja sumentaneet arvostelukykyä. Muinaisille opettajille, jotka käsittivät todellisuuden sellaisena kuin se on suoraan annettu, ei nk. tietoteoreettinen todellisuusongelma ollut mikään ongelma, mitä se myöskään ei ole. Filosofit, jotka harjoittavat yksinomaan järkeään, päätyvät vähitellen huomaamattaan subjektivismiin. Ne, jotka eivät jatkuvasti käytä tajua totuuden kriteerinä, ovat vaarassa etäännyä yhä enemmän todellisuudesta. Totuuden ainoa kriteeri on todellisuuden tosiasiat. Skolastiikan järkeen kohdistama halveksunta johti täydelliseen harhautumiseen. Teorioista ja fiktioista tulee lopulta itsestään selviä ja väistämättömiä. Sanan vallalla ajatukseen filosofian opiskelijat lisäksi suggeroidaan hyväksymään subjektivismi, koska tavalliset filosofiset termit ovat subjektivistien keksimiä.

⁴Subjektivistinen filosofia alkaa dogmaattisella epäilyllä, joka kohdistuu annettuun todellisuuteen, itsestään selvimpään kaikesta itsestään selvästä, aineellisiin esineisiin. Niiden olemassaolon olettamista, ennen kuin filosofia on sen sallinut, nimittävät subjektivistit “dogaattiseksi realismiksi”!! Ensin on aineellinen todellisuus loihdittava pois. Tämä tapahtuu selittämällä filosofia “edellytyksettömäksi”. Sen jälkeen todellisuus on taas loihdittava esiin yksinomaan tajunnan tuotteena. On todistettava todellisuuden todellisuus (!!) ja absoluuttisen absoluuttisuus (!!). Välttääkseen ne rakennetut vaikeudet, jotka liittyvät sairaiden aivojen mielikuvitusluomuksiin tai kehittymättömien aivojen idioottimaiset fiktiot subjektivistit hyväksyvät liikaa lukeneiden filosofiaivojen järjenvastaiset ajatusrakennelmat. Tätä subjektivistit nimittävät “kriittiseksi järjeksi”.

⁵Filosofia ei ole edellytyksettömämpää kuin mikään muukaan. Sen on lähdeittävä suoraan annetusta todellisuudesta. Sen tehtävä on antaa meille tietoa tästä todellisuudesta. Tähän eivät subjektivistit kykene; he vain loihdittivat sen pois. He korvaavat todellisuuden tai itsestään selvän usein käsittämättömiksi kehittelemillään mielivaltaisuuksilla.

⁶Jos objektiivinen todellisuus olisi yksinomaan subjektiivisesti määrättyä todellisuutta, ei objektiivista todellisuutta olisi eikä objektiivinen tieto olisi mahdollista. Jos tieto aineellisen todellisuuden esineistä ei olisi välittömästi annettu, olisi tieto ulkoisista esineistä, niin, tieto ylipäänsä, mahdotonta. Jos tajunta olisi pelkkää subjektiivisuutta, tekisi aineellisen todellisuuden subjektiivinen uudelleenrakentelu tiedon illusoriseksi. Ilman jatkuvaa vastakkain asettumista aineellisen todellisuuden kanssa menettäisivät meidän tästä todellisuudesta hakemamme käsitteet pian todellisuussisältönsä. Tajunnan subjektiivisuuden tai objektiivisuuden määrää tajunnansisältö. Kun tajunta tarkastelee aineellista todellisuutta, on sisältö objektiivinen. Kun tajunta täyttyy abstraktisista kuvitelmissä (käsitteistä), tunteista ym., on sisältö subjektiivinen. Tajunta voi olla samalla kertaa objektiivinen ja subjektiivinen.

⁷Todellisuus on sellainen, jollaisena taju sen käsittää. Meillä ei ole mitään syytä luopua tajun todellisuuskäsityksestä. Jos me kuitenkin sen teemme, voimme turmella ja vääristää todellisuuden melkein minkälaiseksi tahansa. Ja näin on käynyt. Mitään mielettömyyttä ei ole jätetty kokeilematta yrityksessä tehdä todellisuudesta pelkästään tajunnantuote. Aine on subjektivistille kauhistus, joka on kaikin keinoin selitettävä olemattomaksi. Tajun todellisuuskäsityksen täytyy sanoa olevan oikea, niin pitkälle kuin se ulottuu. Luonnontutkimus osoittaa meille, että aineelliset esineet sisältävät paljon enemmän kuin mitä taju voi välittömästi tajuta. Mutta tämä ei millään tavalla kumoa tajun käsitystä. Kun tutkimus tekee jatkuvasti uusia löytöjä aineen tuntemattomista ominaisuuksista, kasvavat meidän tietomme esineistä. Aine on objektiivisen todellisuuden välttämätön selityspenuste. Aine on ehdoton. Jos aineen ominaisuudet olisivat kategorioita tajunnassa – subjektivistien mielellön selitysyritys – ei meidän tarvitsisi löytää niitä luonnontutkimuksella; vastakkaisia tajun käsityksiä ei voitaisi yhdistää tai selittää objektiivisen tutkimuksen edetessä; yksilöiden käsitysten erilaisuus olisi vielä suurempi; eikä verrattomasti vahvin varmuus, kokeissa lopullisesti vahvistetuista tuloksista saatu objektiivinen varmuus, antaisi mitään varmuutta.

*

⁸Subjektivistit syyllistyvät moniin perustaviin ajatusvirheisiin yrityksissään rakennella tietoteoreettista todellisuusongelmaa. He yrittävät selittää pois tajunnalle välittömän ja suoraan annetun aineellisen todellisuuden. He kieltävät objektiivisesti annetun aineellisen todellisuuden objektiivisen olemassaolon. He asettavat mielettömän vaatimuksen, että todellisuuden olemassaolo on voitava loogisesti todistaa, jotta sitä saisi kutsua todellisuudeksi, so. täytyy kyetä todistamaan, että absoluuttinen on absoluuttista. Absoluuttinen on aina välittömästi annettu ja sitä on mahdotonta todistaa, sen voi yksinomaan todeta olevan välittömästi annettu todellisuus.

⁹Subjektivismi on joko logistista tai psykologistista. Logismi tahtoo selittää todellisuutta loogisesti niin kuin tämä olisi looginen tuote. Todellisuuskäsite on kuitenkin kollektiivi: erilaisten välittömästi käsitettyjen tai tutkimuksella todistettujen todelluuksien yhdistelmä. Psykologismi etsii selitystä psykologisesta aistintutkimuksesta, mikä on tietenkin johtanut yritykseen todistaa, että objektiivinen aineellinen todellisuus koostuu subjektiivisista aistimuksista. Sillä tavoin he eivät kuitenkaan voi selittää niitä aineen uusia ominaisuuksia, joita nykytiede melkein päivittäin löytää kojeiden avulla. He eivät myöskään osaa selittää esineiden todellista, tajunnasta riippumatonta olemassaoloa. Esineet eivät ole enempää tajunnan kuin valoherkän filmin sisäänsä sulkemia. Kaikki subjektivismin yritykset subjektiivoida objektiivisesti annettua ovat epäonnistuneet, koska järjettöminä niiden täytyy epäonnistua.

¹⁰Kuinka fyysinen esine tulee aistittavaksi hermo- ja aivosoluprosessien kautta on fysiologinen ongelma, jonka psykologit ratkaiskoot. Se ei ole tietoteoreettinen ongelma. Esineet ovat, mitä ovat, eivät muuta. Taju käsittää fyysiset esineet identifioimisen lain eli ajatuksen lain "tämä on tätä" mukaan. Väite, että "emme näe esinettä sellaisena kuin se on" on loogisesti tai asiallisesti katsoen virheellinen – psykologeilla olkoonkin sitten teoriansa valovärähtelyistä. Kysymykseen, "ovatko esineet sitä, mitä ne näyttävät olevan", on jo petollisesti sisällytetty näennäisyyden käsite. Loogisesti katsoen ovat aineellisen todellisuuden esineet suoraan annetut ja tämän on mahdotonta aiheuttaa loogista ongelmaa. Tosiasiat ovat tosiasioita, eikä niitä voi selitellä pois tai "kumota" teorioilla, niin kuin filosofit ovat aina luulleet. Niin kauan kuin todellisuutta tulkitaan teorioilla ja loogisilla todisteilla kokemisen sijaan, tulee subjektivismi, niin logistinen kuin psykologistinen, eksyttämään todellisuudentajua.

¹¹Subjektivismi alkoi Locken harhautuneesta ideasta, että jos objektiivisesti saatua tietoa tutkitaan psykologisesti, voitaisiin todeta tämän tiedon oikeellisuus ja looginen pysyvyys. Vuodesta 1690 lähtien tämä idea oli johtava filosofit harhateille. Vasta Hedvall oivalsi vuonna 1906, että oli perusluonteinen erehdys muuntaa aineellinen todellisuus "psykologiaksi". Ja yhä vielä tämä fiktio kummittelee. Mutta esineet eivät ole aistimuksia ja vain luonnontieteellinen tutkimus voi antaa perusteellista, syvenevää tietoa niistä.

¹²Locken tapa jakaa todellisuus primaarisiin ja sekundaarisiin ominaisuuksiin, Kantin tapa jakaa se ilmiöihin ja olioihin sinänsä, ovat kohtalokkaita erehdyksiä. Locke lähti tunnetusta tosiasiaista, että käsitys aineen tietyistä ominaisuuksista voi vaihdella ja joillakin yksilöillä poiketa normaalista. Hän uskoi olevansa oikeutettu vetämään tästä johtopäätöksen, että värit, äänet, tuoksut jne. olisivat subjektiivisesti määräytyviä. Vaikka tämä asianlaita jossakin suhteessa voikin olla oikein, koska poikkeava käsitys voi johtua käsityselinten puutteellisuudesta, on joka tapauksessa väärin yrittää riistää aineelta vastaavat ominaisuudet sen vuoksi, että ne yksilöllisesti käsitetään erilaisina. Puolustaakseen tätä virheellistä olettamustaan teki Locke sen kohtalokkaan virheen, että hän erotti aineen ominaisuudet primaarisiksi ja sekundaarisiksi laaduksiksi. Primaariset olisivat niitä, jotka kaikki käsittäivät samanlaisina; sekundaariset niitä, jotka voidaan käsittää erilaisina. Primaariset olisi nähtävä objektiivisina, sekundaariset subjektiivisina. Tämä erheellinen tietoteoria antoi jäljittelijöille aiheen rakennella absoluuttinen subjektiivisuus. Kun oli päästy alkuun selittämällä osa aineen

ominaisuuksista yksinomaan yksilön subjektiiviseksi käsityksiksi, oli lopputuloksena tietenkin, että aineelta riistettiin kaikki ominaisuudet, kunnes Kant näki aineessa vain laadutonta (!) jotakin, josta mitään ei voida tietää ja jonka jo Fichte katsoi olevan tarpeeton hypoteesi!! Kant erehtyi vielä tekemään olennaisen eron esineiden näkyvien ja tutkimattomien ominaisuuksien välillä. Vain fiktioiden ja pitämättömien ajatusrakennelmien ansiosta Kant onnistuu välttämään virheellisestä olettamuksestaan seuraavaa loogisesti väistämätöntä johtopäätöstä, että emme voisi tietää mitään juuri siitä, mikä on tietomme objektiivinen peruste ja kriteeri: itse esineistä.

¹³Lisättäköön vielä, että Kant, joka on häntä välittömästi seuranneiden subjektivistien perusta ja lähde, on enemmän kuin kukaan muu myötävaikuttanut filosofiseen harhautumiseen. Kant on paras todiste siitä, että ilman tietoa (tutkimuksen tosiasioita) terävä-älyisyys ja looginen päättelytaito tuottavat vain pitämättömiä tai eksyttäviä ajatusrakennelmia.

¹⁴Lopuksi vähän tunnetun uppsalafilosofin, Karl Hedvallin, lausunto. Hän osoitti ensimmäisenä (1906), että tajun välitön, harkitsemaan todellisuuskäsitys on ainoa oikea. Mutta tajun valitettavan suuri puute on sen suojattomuus järjen teorioita vastaan. Tämä välitön itsestään selvä oivallus merkitsi uutta aikakautta filosofian historiassa ja aiheutti ajattelun vallankumouksen selvittämällä subjektivismiin loogisen pitämättömyyden ja asiallisen virheellisyyden.

1.33 Tiedon rajat

¹Meillä on vielä pitkälti matkaa kaikkietävyyyteen. Tekniikka, luonnontieteen sovellustieteet, on yksi todellisuustietomme kriteereistä. Toinen kriteeri on erehtymätön ennuste. Meillä on vielä paljon tekemätöntä, ennen kuin voimme ennustaa kaiken tapahtuvan. Sovellus osoittaa, mitä tiedämme, ennuste enimmäkseen sen, mitä emme tiedä.

²Jokainen uusi tieteellinen löytö siirtää tiedon rajoja. Mitä enemmän löydämme, sitä enemmän laajenee oivallus ja ymmärtämys tietomme rajallisuudesta tai suhteellisuudesta. Jos tietäisimme tarpeeksi, näyttäisi elämä meistä välttämättömyyksien sarjalta eikä loputtomalta sattumien sarjalta.

³Viisas yhtyköön aina Sokratekseen. Oraakkeli julisti hänet Kreikan viisaimmaksi mieheksi. Oraakkeli on oikeassa, arveli Sokrates, sillä olen ainoa kreikkalainen, joka tietää, ettei tiedä mitään (tietämisen arvoista). Jos tunnemme vain murto-osan todellisuudesta, emme tiedä mitään sen kokonaisuudesta. Ja sitä ennen emme tiedä. On asia erikseen, että tiedämme paljon murto-osasta. Tiedonalojen perusteellinen läpikäynti osoittaa päivittäin näiden alojen rajoittaneisuuden, osoittaa, kuinka vähän tiedämme. Elämä on edelleen ratkaisematon ongelma, ratkaisemattomien ongelmien suunnaton moninaisuus.

1.34 Maailman- ja elämäkatsomus

¹Ensimmäinen, mitä havaitsemamme, on aineellisen todellisuus. Suhteellisen myöhään alamme havaita tajunnan olemassaolon ja merkityksen. Tämä merkitys on niin suuri, että sen yliarvioiminen on meille erittäin helppoa.

²Psykologisesti katsoen elämme subjektiivisesti. Tajunta on oma maailmansa. Tunteet ja ajatukset antavat sisällön tälle subjektiiviselle maailmalle, jonka olemassaolo ja pätevyys ovat subjektiivisia.

³Useimmat elävät tunteiden elämää, tyytyväisinä toimeentulon vaatimaan yksinkertaisimpaan mahdolliseen järjelliseen orientoitumiseen. Ne, jotka alkavat pohtia elämää, hankkivat siten ideoita ja alkavat elää itsetietoista subjektiivista elämää. Tuskin he aavistavat, että he ovat siten astuneet tutkimattomaan tajunnan maailmaan, joka on subjektiivisuudessaan yhtä todellinen kuin aineellinen maailma objektiivisuudessaan.

⁴Psykologisesti katsoen tajunta on minämme ja se, mikä tarkastelee todellisuutta. Tämän oivalluksen pitäisi riittää osoittamaan subjektiivisuuden väistämättömyys. Subjektiivisuuden

kritiikki ei kosketa itse subjektiivisuutta vaan mielivaltaisesti subjektiivista, yksipuolisesti ja itseriittoisesti subjektiivista tai subjektiivisen ja objektiivisen toisiinsa sekoittamista.

⁵Subjektiivisuus on yksityisissä ilmauksissaan yksilöllistä ja yleisissä ilmauksissaan kollektiivista. Tämän kollektiivisen subjektiivisuuden kokonaisuutta nimitämme kulttuuriksi. Objektiivisuus johtaa teknologiseen tieteseen ja sivilisaatioon, joka sopii hyvin yhteen subjektiivisen alkukantaisuuden ja epäkulttuurin kanssa.

⁶Tähän subjektiivisuuden, kuvitelmien maailmaan ovat monet filosofit kuuluneet, vaikka he eivät ole sitä itse oivaltaneet. Tästä maailmassa he ovat löytäneet toimintasarjan mielikuvitukselleen ja lahjoittaneet ihmiskunnalle arvoltaan pysyviä ja kauniita ajatusaarteita.

⁷Ajatusten maailma täyttyy suhteellisen pätevyyden omaavista ideoista. Aika ajoin ajatus suorittaa ideavarastonsa tarkastamisen. Jos silloin epäjärjestys vallitsee, ajattelu yrittää järjestää ideat jonkun yhtenäisen menetelmän mukaan ja rakentaa siten järjestelmän. Järjestelmä on siis tapa, jolla ideoiden moninaisuus muodostaa mielekkään kokonaisuuden. Järjestelmä on pedagoginen menetelmä järjestyneen yleiskatsauksen saamiseksi itse asiaan sisältyvien ryhmittämismahdollisuuksien mukaan. Järjestelmä täyttää tehtävänsä mahdollistamalla selkeän yleiskatsauksen ja nopean orientoitumisen. Järjestelmän korvaa uusi järjestelmä niin pian kuin kertyy ideoita, joita ei voi sovittaa vanhaan järjestelmään.

⁸Eräs maailman- ja elämäkatsomus on sellainen järjestelmä. Maailmankatsomus on yhteenveto aineellista todellisuutta koskevasta tiedosta ja muodostaa elämäkatsomuksen perustan. Elämäkatsomus on yhteenveto ihmisen enemmän tai vähemmän mielekkästä asennoitumisesta elämään – sen tarkoitukseen ja päämäärään – sekä ihmisiin ja inhimillisiin ilmiöihin. Elämäkatsomukseen sisältyy oikeuskäsitys so. se, mitä ihmiset epäselvästi tarkoittavat moraalilla. Elämäkatsomuksesta ihminen hakee normeja arvostelmilleen ja näkökantoja toiminnalleen.

⁹Me osaamme tehdä virheettömiä ajatusrakennelmia. Niitä teemme matematiikassa, koska siinä tiedämme kaiken rakentamastamme. Maailman- ja elämäkatsomus eivät voi saada tätä täsmällisyyttä, antaa samaa varmuutta, vaikka ajatusrakennelmat voidaan muotoilla samalla selkeydellä. Tämä selkeys on kuitenkin usein erehdyttävä, minkä filosofiset järjestelmät ovat osoittaneet. Ne osoittavat, kuinka vaikea on ajatella yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa, kuinka helppoa on tehdä virheellisiä rakennelmia, kuinka vaikea on vapauttaa järki kerran juurrutetuista, terävä-älyisesti kyhätyistä ajatusrakennelmista. Kaiketi vielä vaikeampaa, jos ei mahdotonta, on puhdistaa järki lapsuudessa istutetuista tunnekomplekseista. Ajatusrakennelmat johtavat usein pois todellisuudesta ja vaikeuttavat todellisuuden tai oikeampien kuin kerran hyväksytyjen ajatusrakennelmien ymmärtämystä. Mitä monimutkaisempia, mitä terävä-älyisempiä, mitä syvämietteisempiä ne ovat, mitä enemmän aikaa on uhrattu käsittämiseen, sitä vaikeammin korvattavilta ne vaikuttavat. Kokemus on osoittanut, että monimutkaisten ajatusrakennelmien suhteen on viisasta olla hieman epäilevä, koska rakennelman sopivuus, ylivoimaisuus, on suurempi mitä yksinkertaisempi se on. Tiede tavoittelee yksinkertaistamista. Omituista kyllä on äärimmäisen yksinkertainen, melkein heti itsestään selvä, vaikeinta havaita. Myös vaikeimmat ongelmat voi lopulta muotoilla niin yksinkertaisesti, että epäkriittisen mielestä niiden ratkaisu on niin itsestään selvä, ettei sitä olisi tarvinnut edes antaa.

¹⁰Monet sanovat voivansa tulla toimeen ilman järjestelmää. Niin kuin voi “ajatella” ilman selkeitä käsitteitä voi myös selviytyä ilman selkeästi laadittua järjestelmää. Mutta tulos on molemmissa tapauksissa sama: epäselvyys, sekavuus, epätietoisuus. Ilman kiinteää järjestelmää tunne on juureton, tunneajattelu saa suuremman vallan ja yksilöstä tulee helpommin fiktoiden ja psykoosien uhri. Järjestelmällä on suurempi merkitys kuin mitä useimmat oivaltavat.

¹¹Jokainen mielekäs järjestelmä helpottaa todellisuuden käsittämistä siltä tieteen perustasolta, jolle se on rakennettu. Järjestelmä tosin samanaikaisesti rajoittaa ajattelua ja

vaikeuttaa useimpien pääsyä järjestelmän rajojen ulkopuolelle. Mutta järjestelmät ovat vain tutkimuksen tilapäisiä rajoja ja seuraavat toisiaan tutkimuksen edistyessä.

¹²Maailmankatsomuksen pitäisi mieluiten rakentua tutkimuksen järkkymättömille tosiasioille ja puolueettomille tuloksille. Ajatusrakennelma ei myöskään saa olla ristiriidassa järjen välitöntä todellisuuskäsitystä vastaan. Jokaisen uuden tieteellisen hypoteesin tavoin on jokaisen uuden järjestelmän kyettävä antamaan vanhoja selityksiä parempia selityksiä. Elämänkatsomuksen suhteen on osattava vaatia ajatuksen, tunteen ja toiminnan vapautta niissä rajoissa, jotka toisten oikeus samaan loukkaamattomaan oikeuteen antaa.

¹³Niin pian kuin uusia varteenotettavia ideoita ilmaantuu on laadittava uusia järjestelmiä niiden avuksi, joilla ei itsellään ole tilaisuutta tai kykyä muodostaa sellaisia järjestelmiä. Ehkä järjestelmän voi tehdä kerran niin yleiseksi, ettei uusien ideoiden tarvitse räjäyttää sen kehyksiä, vaan ne voidaan liittää järjestelmään. Siten voitettaisiin lujutta yleiselle katsomukselle ja aikalaisten samoin kuin eri sukupolvien välinen ymmärtämys helpottuisi. Sellainen järjestelmä vastaisi todellista tarvetta ja ehkäisisi mielettömyyttä ja taikauskoa. Kulttuurin älyllisen köyhyyden todiste on, että orientoivaa maailman- ja elämänkatsomusta toivovien on omistettava suuri osa elämänajastaan sellaiselle, mikä pitäisi saada oppia koulussa. Useimmat jäävät epätietoisiksi eivätkä saa koskaan selkeyden tarvettaan tyydytetyksi.

1.35 TIEDE

¹Luonnontiede on järjestelmällistettyä tietoutta todellisuuden tutkitusta osasta. Varsinaisessa merkityksessä tiede on syiden tutkimusta. Hypoteesia, että tutkittu on yksinomaan murto-osa koko todellisuudesta vahvistaa se, että uudet tieteelliset löydöt aikaansaavat jatkuvan vallankumouksen katsantotavassa sen sijaan, että vahvistaisivat tehtyjä oletuksia. Kaikesta päätellen useimmat asiat ovat vielä löytämättä ja tutkimatta. Useimmat lait löydetään yhä vieläkin aivan kuin sattumalta. Vielä vie aikaa, ennen kuin kaikki vakiosuhteet on todettu. Huolitellun tieteellisen katsantotavan suhteen on vielä paljon tehtävää. Tieteellä, joka lähtee kaiken lainmukaisuudesta, on vielä pitkälti jäljellä ennen kuin se on osoittanut kaiken vääjäämättömän yhteyden. Sillä jos kaikki luonnossa on lainmukaista, ei "sattumia" eikä "todennäköisyyksiä" ole. Molemmat sanonnat osoittavat kaikella toivottavalla selvyydellä tietoutemme yhä vielä suuren rajallisuuden.

²Periaatteellisen eron tekeminen tutkitun ja tutkimattoman välillä (esim. jaettaessa todellisuus ilmiöihin, so. illusiiviseen todellisuuteen, ja asioiden sisäiseen olemukseen) on metafysiikaksi kutsutun mielivaltaisen spekulatiivisen harjoittamista.

³Tiede on ajatusrakennelmia, hypoteeseja ja teorioita – jotka perustuvat todetuille ja järjestelmällistetyille tosiasioille. Hypoteesi ja teoria ovat tapoja, joilla koetamme käsittää ja selittää tosiasioita, yritämme käsittää todellisuutta.

⁴Hypoteesit ovat oletuksia toistaiseksi, tilapäisiä selityksiä, jotka helpottavat ilmiöiden ja tapahtumien käsittämistä. Ne ovat käsitykselle korvaamattomia. Mitä useampia ilmiöitä hypoteesi selittää, sitä suuremman arvon se saa selityksiperusteena. Sen korvaa uusi hypoteesi, jos se voi antaa paremman selityksen, selittää useampia ilmiöitä. Vain tietämättömyys ottaa hypoteesin lopullisena selityksenä tai hämmästy sen aikanaan osoittautuvaa puutteellisuutta tai riittämättömyyttä.

⁵Teoriat ovat rajoitetusta kokemusmäärästä tehtyjä yhteenvetoja. Oikein muotoiltuina ne tekevät jo hankitut kokemukset helpotajuisiksi ja mahdollistavat nopean perehtymisen. Sillä, jolla on kaikki tietyn tutkimusalan oikeat teoriat, on ihmiskunnan kootut kokemukset siltä alalta. Teoriat helpottavat oivallukselle tarpeellista todellisuuden tutkimusta. Itsenäisen ajattelun jollakin tietyllä alalla täytyy aina johtaa omiin teorioihin. Koska teoria harvoin koskee kaikkia – näennäisesti – samankaltaisia tapauksia, on se usein yksilöllistettävä, sen ei

saa olettaa pätevän yleisesti eikä sitä saa soveltaa ilman tutkimusta. Teoriaa on taukoamatta mukautettava koskaan loppumattomiin käytännöllisiin havaintoihin.

⁶Teoriat ja hypoteesit antavat meille sen mentaalisen voimistelun, jota tarvitsemme niiden jatkuvaan parantelua varten. Ilman niitä ja niiden mahdollistamaa ajattelun harjoittelua kaikki tieteellinen ajattelu ehkäistyisi ja vaikeutuisi huomattavasti. On tehty yrityksiä korvata teoria ja hypoteesi faktisiteettilogiikalla, joka rajoitettaisiin tosiasioiden toteamiseen, näiden tosiasioiden kokoamiseen ja ilmiöiden kuvaamiseen. Jos teoria ja hypoteesi poistettaisiin, saisi tietämyksemme tietyn yhtenäisyyden ja näyttäisi täydellistyneeltä tiedolta. Mutta tutkimaton jäisi sittenkin todellisuuteen, vaikka sen olemassaoloon ei saisikaan viitata. Sellainen faktisiteettilogiikka, joka hylkäisi hypoteesimenetelmän, riistäisi meiltä psykologisesti arvokkaan työtavan. Hypoteesi antaa mielikuvitukselle muokattavaa aineistoa, aiemmin tunnettujen tosiasioiden rinnalle, nimittäin mahdolliset tosiasiat ja mahdolliset tekijät. Mielikuvituksen jatkuva puuhailu kaikkien näiden ajateltavissa olevien mahdollisuuksien parissa synnyttää aavistuksia, jotka johtavat arvokkaihin aloitteisiin. Hypoteesien loputtoman sarjan kautta tiede edistyy. Ajatusrakennelmien merkitystä aliarvioidaan, jos uskotaan tutkimuksen voivan tulla huolehti toimeen ilman niitä. Itse asiassa olisimme aika avuttomia ilman näitä rakennelmia. Objektiiivisilla tosiasioilla on tuskin arvoa ilman mentaalista muokkausta. Todetuilla tosiasioilla voi täyttää museoita ja kuvailuilla kirjastoja ja kuitenkin päätyä vain kasvavaan kaaokseen. Ajatus löytää lait ja yhdistelee nämä yleiskatsaukselliseksi ja käsitettäväksi kokonaisuudeksi.

⁷“Olemme uponneet tietämättömyyden mereen.” Tarkasti ottaen kaikki on ongelmaa. Selitykset eivät riitä koskaan pitkälle. Vain muutama askel ja me törmäämme tietämättömyyden muuriin. Syiden ketjua voimme seurata vain lyhen matkaa. Kuinka tämä voidaan tietää, kysytään ja jäädään pian ilmaun vastausta. On niitä, jotka eivät kykene näkemään mitään ongelmia, asiaihmisiä, joille kaikki on selvää.

⁸Asiaihmisen suurin puute on hänen tietämättömyytensä 1) kaikista lopulliselle arvostelmalle tarpeellisista tosiasioista sekä 2) siitä, ovatko “tosiasiat” todella tosiasioita. Luonnontieteen tosiasiat kuuluvat ensimmäiseen kategoriaan, toiseen kuuluvat kaikki historialliset “tosiasiat”.

*

⁹Tilasuhteet, aikasuhteet ja vakiosuhteet ovat järjen määrityksiä aineen ja aineprosessin suhteista.

¹⁰“Lainmukaisuus” ilmaisee paremmin kuin “kausaliteetti” aineprosessin tai luonnon tapahtumainkulun muuttumattomuutta. Lainmukaisuus ilmoittaa vakiosuhteiden ja luonnonlakien olemassaolon. Se ilmoittaa muuttumattomuuden tosiasian: jos kaikki edellytykset on annettu, seuraa vääjäämättä tietty tulos. Kaikki edellytykset ovat “todellisia syitä”. On mielivaltaista valita jokin erityinen syy “varsinaiseksi syyksi”.

¹¹Lainmukaisuus merkitsee, että luonto toistaa aina itseään yleisessä. Se ei merkitse, että samankaltaiset prosessit samantapaisissa ilmiöissä ovat ehdottomasti joka suhteessa identtisiä. Yleinen, luonteenomainen, olennainen on vakio. Jokaisen ajateltavissa olevan pienimmän yksityiskohdan ehdotonta identtisyyttä ei luonnosta koskaan löydy. Vakiosuhteissa ilmenee yleinen.

¹²Yleistä lainmukaisuutta ei voi kiistää. Siihen tarvittaisiin jotakin täysin muuta kuin aivan liian spekulatiivisten aivojen hätiköidyt johtopäätökset, joista tähän mennessä on saatu näytteitä. Lainmukaisuutta on sanottava ehdottomaksi. Jos lainmukaisuutta ei olisi, kivi ei putoaisi, toimivaa konetta ei voisi rakentaa, tieteellistä kaavaa ei voisi laatia, ennustuksia ei voisi tehdä, kosmos olisi kaaos. Lainmukaisuuden vääjäämättömyyteen liittyvien kumoamattomien syiden luettelemista voitaisiin jatkaa loputtomiin. Meillä ei ole yhtäkään järkevää syytä olettaa jonkinlaista luonnon mielivaltaisuutta. Luonnontieteellinen metafysiikka, joka kieltää lainmukaisuuden siksi, että lakeja ei heti löydy, on yhtä epätieteel-

linen kuin konsanaan filosofinen metafysiikka. Nämä “luonnonfilosofit” eivät näytä vielä edes oppineen oivaltamaan nk. loogisten seurausten epäluotettavuutta.

¹³Vaikeus alkaa erityisistä laeista: tehtävästä ratkaista, ovatko ne todellisia lakeja vai eivät. On nimittäin suhteita, jotka voisi luonnehtia mahdollisiksi luonnonlaeiksi. Näihin kuuluvat esim. todennäköisyyslait eli tilastolliset lait, jotka osoittavat tapahtumainkulun yleisen suunnan, mutta eivät vielä löytämätöntä, muotoiltavissa olevaa todellista luonnonlakia.

¹⁴Todellinen luonnonlaki on ehdottoman pätevä so. se on poikkeukseton ja muuttumaton. Niiden lakien, jotka lukemattomien kokemusten jälkeen ovat saaneet tunnustuksen, täytyy saada päteä luonnonlakeina, kunnes jokaisen erityisen lain suhteen tavataan poikkeus. Sel- laista poikkeusta ei ole vielä löydetty. Ainoa todettu asia on, että jollakin tietyllä lailla ei ole ollut alun perin oletettua yleistä pätevyyttä, vaan sillä on pätevyys rajoitetummalla alueella.

¹⁵Jos aurinko räjähtää huomenna, ei astronominen ennuste seuraavasta auringonpimennyksestä tule toteutumaan. Räjähdyksestä emme tiedä mitään, sillä se kuuluu tutkimattomaan. Mutta tämä ei muuta mitään niiden luonnonlakien suhteen, jotka mahdollistavat auringonpimennyksen ennustamisen, ei muuta mitään vallitsevien luonnon- lakien ehdottomassa pätevyydessä. Se ei muuta näitä luonnonlakeja todennäköisyyslaeiksi.

¹⁶Luonnontutkimus puuhaa osaksi luonnonlakien etsimisen parissa, osaksi niiden muotoilun parissa. Kaikkia edellytyksiä tuntematta ei todellisia luonnonlakeja voi muotoilla. Sitä vastoin on “itse asian luonteen mukaan teoreettisesti mahdotonta todistaa, että jokin ilmiöiden sarja ei olisi lakien alainen”.

¹⁷Luonnonlait on virheellisesti jaettu kvalitatiivisiin ja kvantitatiivisiin lakeihin. Kvalitatiivisia lakeja oletetaan löytyvän etupäässä kuvailevista tieteistä ja kvantitatiivisia matemaattisista tieteistä. Kvantitatiiviset lait ovat helppokäyttöisiä matemaattisen kaavansa ansiosta. Mutta tämä kätevyys aiheuttaa ilmeisiä vahinkoja ja vaaroja. Kaavoja tuotetaan mekaanisesti ja niitä käsitellään niin kuin ne merkitsisivät jotakin muuta kuin suureksi osaksi trivialiteetteja tai fiktoita.

¹⁸Tilastotiede tuottaa kaikilla aloilla näennäisiä vakiosuhteita, jotka voidaan ilmaista matemaattisilla kaavoilla. Seurauksena on suunnaton vallattomuus, aivan kuin nämä kaavat ilmaisisivat olennaisia todellisuuksia. Mutta luonnonlain muotoileminen vaatii kaikkien tekijöiden tuntemusta. Useimmissa tapauksissa ei tunneta tuntemattomien edellytysten olemassaoloa tai niiden lukumäärää. Todennäköisyyslaskennalla tehdyt kvantitatiiviset tutkimukset eivät sen vuoksi anna koskaan enempää kuin frekvenssin. Heterogeenisia, kvalitatiivisesti määräämättömiä ilmiöitä ei voi selittää, korvata tai määrätä tyhjentävästi kvantitatiivisilla tutkimuksilla. Tilastotiede ei voi todistaa luonnonlain olemassaoloa. Vain virheetön ennuste on todiste. Järjestelmällisesti muunnelluissa kokeissa opitaan vähitellen tuntemaan kaikkia edellytykset.

*

¹⁹Tieteen ja filosofian historia on yleisesti katsoen ollut taikauskosten historiaa, mutta myös väsymättömän kritiikin taistelua tietämättömyyden ennakkoluuloja vastaan. Tieteellisen kehityksen voi tiivistää suhteellisen vähin lausein. Mutta vielä tänään on peruslauseiden esiin kaivaminen vaivalloista työtä. Pääasiallinen hukkuu epäolennaisuuksien paljouteen. Tieteenkin vain asiantuntija tietää, miten uskomattoman suuren, usein joskus sukupolvien, vaivan “itsestään selvät” lauseet ovat maksaneet, kuinka monta uhria ne ovat vaatineet varsinkin niiden taholta, joilla on ollut valta ja siten patentti totuuteen. Seuraavaksi käsitellään lyhyesti vain todellisuuskäsitykselle olennaisimpia lauseita.

²⁰Galilei oli uudemman ajan tutkimuksen ja ajattelun uranuurtaja. Hän saattoi käytäntöön suhteellisuusperiaatteen, osoitti luonnon havainnoimisen välttämättömyyden, selvitti, että todellisuusteorioita ei voi tutkimatta hyväksyä, vaan ne on alati uudelleen todistettava kokemuksella. Hän johti “syyt vaikutuksista” so. teorian periaatteet ilmiöistä. Hän osoitti, että liike on suhteen käsitys, että liikerata on erilainen riippuen siitä, mikä koordinaattijärjestelmä

valitaan ja että jatkuvuus, kiihtyvyys ja voimaparalleelogrammi on siten määrättävä. Hän yhdisti hypoteesimenetelmän matemaattiseen ja kokeelliseen menetelmään.

²¹Galilein jälkeen Newton oli todellisuuskäsityksemme perustaja. Newton väitti, ettemme voi tietää mitään "olioiden olemuksesta" emmekä tapahtumainkulun "varsinaisista syistä". Ne ovat filosofien metafyyysisiä suosikkiongelmia ja arvailujen kohteita ajatusrakennelmien ikuisissa uudelleen muotoiluissa. Mutta tiede ei voi vastata kysymyksiin mitä ja miksi, ainoastaan kykyynkseen miten. Luonnontiede on kokemuksen yleistämistä. Jälkitarkastus on aina tarpeen. Tieteen tehtävä on kokemuksen antamasta todellisuudesta lähtien löytää ja muotoilla ne täsmälliset lait, jotka mahdollistavat ennusteen. Newton teki astronomiasta (taivaallisesta mekaniikasta) täsmällisen tieteen. Käyttämällä Keplerin planeettaratojen lakeja (Tycho Brahen tarkkojen havaintojen mukaan laskettuja) hän löysi gravitaatiolain (kappaleiden vetovoima on suoraan verrannollinen niiden massojen tuloon ja kääntäen verrannollinen etäisyyden neliöön) ja saattoi siten todistaa oikeaksi Cusanuksen hypoteesin ja Kopernikuksen teorian planeettojen kiertämisestä auringon ympäri.

²²Luultavasti ei ole olemassa peruslauseita, jotka eivät enemminkin tai myöhemmin osoittaudu vielä yleisempien lauseiden osiksi. Mutta se ei kiellä niiden oikeellisuutta eikä yleisempiä ilman niitä voitaisi löytää. Yleisellä suhteellisuusteoriallaan Einstein vaikuttaa saaneen fyysikot hylkäämään vanhan tila- ja aikakäsityksen, koska se joissakin harvoissa tapauksissa oli osoittautunut riittämättömäksi. Mutta vielä on liian aikaista vetää näitä johtopäätöksiä hänen teoriastaan, sillä näyttää olevan mahdollista muotoilla teoria yksinkertaisemmin ja lisäksi voi olla olemassa erilaisia tiloja ja jopa ulottuvuuksia useampia kuin neljä. Joten voimme levollisesti pitää kolmiulotteisen tilan useimmille ilmiöille. On mahdollista, että on olemassa kokonainen sarja erilaisia todellisuuksia ja että eri todellisuuskäsitykset ovat yhtä oikeita, jokainen annetulla alallaan.

²³Leibniz, joka kirjeenvaihdolla Newtonin ja muiden aikansa tiedemiesten kanssa omaksui heidän katsantotapansa, oivalsi, että todellisuustieto täytyy johtaa kokemuksesta, että mekaaninen luontokäsitys on eräs tapa kuvata todellisuutta, että ennuste on riittävä todiste todellisuuden olemassaololle, että lainmukaisuus on todellisuuden kriteeri, mutta myös sen, että Newtonin teoria ehdottomasta tilasta ja ajasta on tarkoitukseton.

²⁴Seuraavat biologisen kehitysoopin lauseet voidaan katsoa perusluonteisiksi: Kaikilla elämänmuodoilla on sisäinen ... ja yhteinen luonnollinen alkuperä, viime kädessä alkusynnyn kautta. Lajit ovat muuttuvia. Uusia lajeja syntyy vanhemmista muunnoksen kautta. Karsivia tekijöitä ovat mm. kyvyttömyys sopeutua muuttuviin elinolosuhteisiin, kyvyttömyys kestää vastoinkäymisiä ja ilmastonmuutoksia, nopeampi rappeutuminen ja kyvyttömyys lisääntyä. Tarkoituksenmukainen osoittaa paremmuutensa mm. siinä, että se ylipäänsä kestää, että se helpoimmin sopeutuu ja että se helpoimmin periyttää ominaisuutensa.

*

²⁵Tieteen historia voidaan jakaa dogmaattisiin ja skeptisiin kausiin. Kun on vastattu niihin kysymyksiin, joita tietyn tutkimuskauden aikana on pidetty olennaisina, vaikuttaa siltä kuin pääasiallinen tutkimustyö olisi suoritettu. Yleisinhimillinen tarve saada jotain varmaa ja kiinteää ajatukselle aiheuttaa yksinkertaistamisen ja järjestelmällisyyden tavoittelun, mikä johtaa maailmankatsomukseen. Sellaisina aikoina on epämuodikasta olla skeptikko ja asettaa järjestelmän oikeellisuus kyseenalaiseksi. Silloin osoitetaan yleistä vastenmielisyyttä uusia hypoteeseja kohtaan, jotka voivat horjuttaa vaivoin rakennettua ajatusrakennelmaa, vastenmielisyyttä, joka voi ilmetä niinkin räikeästi, että kieltäydytään tutkimasta tosiasioita, joita ei voi sovittaa järjestelmään.

²⁶Mutta jatkuvasti käy ilmi, että uusia ongelmia esiintyy, että vanhat muotoilut voidaan asettaa kyseenalaiseksi. Hyvin rakennettu järjestelmä hajoaa. Eri tutkimusaloilla tehdyt löydöt aloittavat uuden aikakauden. Kaikki on tuuliajolla ja kaikki vaikuttaa taas epävarmalta.

Sellaisina aikoina on vanhollista olla dogmaatikko ja antaa vuorenvarmoja arvostelmia hypoteeseista ja teorioista.

²⁷Aiemmin saattoivat varmuutta tarvitsevat tunneajattelijat löytää sen filosofisesta järjestelmästä. Mutta sen jälkeen kun tiede otti filosofian vanhan tehtävän selittää annettua todellisuutta, on järjestelmien rakentaminen ollut tieteen tehtävä. Maailma on täynnä uskovia, jotka ovat saaneet tyytyä mielettömyyksiin – paremman puutteessa. Orientoitumista helpottava ja yleiskatsauksen antava järjestelmä on tärkeä myös tieteelle. On väistämätöntä, että niistä, joiden tiedot ja käsityskyky riittävät vain järjestelmän oppimiseen, tulee dogmaattisesti uskovia. On kuitenkin parempi uskoa dogmaattisesti järkevään järjestelmään kuin mielettömään tai vähemmän järkevään järjestelmään. Olisi ehkä eduksi huomauttaa, että kaikki järjestelmät ovat tilapäisiä, yhteenvetoja tutkimuksen viimeisistä tuloksista, eivätkä lopullisia tuotteita.

1.36 HISTORIA

¹Historia on historioitsijoiden käsityksiä menneestä, tosiasioista ja tapahtumista. Tieteenä historian pitäisi kyetä tarjoamaan meille ihmiskunnan kokemus yleispätevydessään ja edetä yksityisestä tyypilliseen ja yleiseen. Sen ei pitäisi kyetä antamaan meille vain poliittisten ideoiden ja järjestelmien historiaa, vaan myös niistä saatavat opetukset.

²Tilapäinen on apriori epäluotettavaa ja yksilöllinen, joka ihmisiä eniten kiinnostaa, kuuluu pääasiassa fiktioiden maailmaan. Mielenpitoet ovat yksilöllisesti tai kollektiivisesti subjektiivisia eivätkä objektiivisia. Kun psykologia lopulta etenee ihmistietoon, luonteentutkimukseen ja historian analyysiin, tulee historia legendojen muovaajana todennäköisesti antamaan paljon arvokasta tutkimusainesta.

³Jos historia ei kykene antamaan kokemuksilleen sellaista yleispätevää muotoa, että voimme oppia näistä, jotta kerta kerran jälkeen säästymme samoilta kokemuksilta, se tuskin lisää tietoa elämästä ja ymmärtämystä sitä kohtaan, vaan tyydyttää sellaista tiedonhalua, jota paremminkin pitäisi kutsua uteliaisuudeksi, ja joka parhaassa tapauksessa voi antaa valikoitua ainesta kirjalliselle taiteelle.

⁴Vain se tietämys, joka on välttämätön nykyajan ymmärtämykselle, voi asettaa oikeutettuja vaatimuksia saada kuulua nk. yleissivistykseen. Jos historia ei voi lahjoittaa meille tätä ymmärtämystä, se on karkoitettava alatieteisiin. On kokonaan toinen asia, että historia on tutkimukselle korvaamaton. Mutta siinä tapauksessa pitäisi tämä yleiseksi historiaksi kutsuttu mielivaltainen sekoitus jakaa sen moniin eri haaroihin, joiden rajat on selvästi merkitty. Vasta silloin historia täyttää tehtävänsä asiantuntijalle, jonka tarvitsee tietää kaikki saatavissa olevat tiedettävät asiat omalla erikoisalallaan. Hän kykenee myös paremmin arvioimaan historiallisen tietouden arvon omaan tarvettaan ajatellen, karsimaan kriittisesti annettua aineistoa ja ottamaan mukaan vain hänelle olennaisen.

1.37 Historialliset tosiasiat

¹Luonnontutkimuksen hypoteesit perustuvat tosiasioihin ja ovat siten aina jossakin suhteessa todellisuusvoittoisia. Niiden heikkoutena on tosiasioiden puute. Historiallisen totuuden epäluotettavuus johtuu lukuisista näennäistositasioiden ja mahdottomuudesta poistaa ne.

²Tosiasiat voidaan jakaa todellisiin ja väitettyihin, tarkistettuihin ja tarkistamattomiin, tarkistettavissa oleviin tai sellaisiin joita on mahdoton tarkistaa, objektiivisiin ja subjektiivisiin sekä objektiivisesti ja subjektiivisesti yhdisteltyihin tosiasioihin.

³Jos voisimme jakaa tosiasiat tunnettuihin ja tuntemattomiin, osoittaisi tuntemattomien tosiasioiden lukumäärä tietämättömyytemme menneisyydestä – myös siitä menneisyydestä, jonka luulemme tuntevamme parhaiten.

⁴Jos voisimme arvioida nk. historiallisten tosiasioiden yhtäpitävyyden todellisuuden kanssa, osoittautuisi tietomme menneisyydestä epätodellisemmaksi kuin mitä kukaan on uskaltanut uneksia.

⁵Historia on tuskin todenpuhujain historiaa. Jokainen, jolla on kokemusta siitä, kuinka vaikeaa on vahvistaa jonkin tapahtumainkulun todelliset tosiasiat, kun kaikki asiaan osalliset ovat innokkaita pääsemään objektiivisesti oikeaan tulokseen, oivaltaa, kuinka sellaiseen pääseminen on lähes mahdotonta, kun kaikki osapuolet - niin kuin useimmiten historiassa – ovat innokkaita muuntamaan tosiasioita, korjaamaan tapahtumainkulkua ja vääristämään vaikuttimia. Epäluotettavuus on ilmeinen kaikille, joilla on ollut elävässä elämässä tilaisuuksia tutkia, kuinka todistajat tiedostamattaan muuntavat kokemuksensa uuteen haluamaansa muotoon. Kun tähän lisätään, että vihityt useimmiten vaikkevat ja ulkopuolisten vihkiytymättömien mielipiteet ovat olettamuksia, että jäävien, puolueellisten ja epäkriittisten todistajien lausunnot täytyy katsoa epätodennäköisiksi tai epäluotettaviksi, ei “usko” historiallisiin “tosiasioihin” ole suuri.

⁶Niin kuin filosofille on tunnusomaista hänen kriittinen suhtautumisensa filosofiaan, on historioitsijalle tunnusomaista hänen kriittinen suhtautumisensa historiaan. Syvällisempi historian kritiikki näkee nk. historialliset totuudet hyvällä annoksella epäilyä ja miettii viisautta, joka sanoo, että “mitään ei ole niin helppo yhdistellä kuin tosiasioita”, jotka todistavat, mitä tahdotaan todistaa. Kaikenlaisista nk. tosiasioista ovat historialliset tosiasiat epäilyttävimmät. Tosiasioiksi pitäisi periaatteellisesti hyväksyä vain j. Ikimaailman kontrolloitavissa olevat, objektiiviset tosiasiat.

1.38 Historialliset tekijät

¹Historiallinen tapahtumainkulku on kuten kaikki tapahtumainkulku lukuisten tekijöiden tulosta. Huolimatta kaikista tehdyistä yrityksistä selittää näitä tekijöitä, voitaneen liioittelematta sanoa, että useimmat tekijät ovat tuntemattomia ja jäävät tuntemattomiksi. Historia voi vain poikkeustapauksissa todeta mitkä tekijät ovat myötävaikuttaneet ja mitkä syyt ovat olleet ratkaisevia. Tekijät, jotka luulemme tuntevamme, ovat usein olleet näennästekijöitä. Ne antavat vaikutelman pikemminkin sattumasta kuin lainmukaisuudesta. Useimmat kausaaliyhteydet jäävät aivan liian usein saavuttamattomiksi käytetyistä mitä hienoimmista menetelmistä huolimatta. Historiallinen kausaliteetti sallii itsensä todettavaksi vain tilapäisesti ja poikkeuksellisesti.

²Todistettavien tekijöiden suhteellisen merkityksen arvioiminen niiden yhteisvaikutuksessa, sivuvaikutuksessa, vastavaikutuksessa ja myötävaikutuksessa, sen suhteellisen vaikutuksen arvioiminen, joka kaikilla eri sosiaalisilla, poliittisilla, kansallisilla, taloudellisilla, uskonnollisilla, psykologisilla, persoonallisuuden määräämillä ym. tekijöillä on ollut valtion ja yhteiskunnan muodostumiseen tai historialliseen tapahtumainkulkuun jokaisessa erityistapauksessa tai yleensä, kaikkien näiden yhdistelmien oikein arvioiminen niiden suunnattomassa moninaisuudessa ylittää aivan liian usein sekä tietämisen että arvostelukyvyn. Tiettyjen tekijöiden korostaminen kaikkien muiden, sekä tunnettujen että tuntemattomien kustannuksella, on enemmän tai vähemmän mielivaltaista.

³Tavallinen virhe on kausaaliyhteyden ja aikayhteyden toisiinsa sekoittaminen. Kahta ajassa rinnatusten kuluva samankaltaista tapahtumaa pidetään usein kausaalisesti toisiinsa liittyvinä. Mutta lukuisat tapahtumainkulut etenevät yhdensuuntaisesti ilman, että niillä on toistensa kanssa tekemistä. Sen, että ne sivuavat toisiansa ei tarvitse lainkaan merkitä syysuhdetta. Käyttääksemme lääketieteellistä vertausta: sairaan henkilön parantuminen, sen jälkeen kun hän on ottanut lääkettä, ei todista, että lääke sai aikaan parantumisen. Vasta sitten, kun on halutessa voitu jättää pois tai ottaa mukaan joku tekijä ja virheettömästi ennustaa jokaisen erityisen kokeen tulos, on todettu kausaaliyhteyden olemassaolo.

⁴Historiallisen tietouden epäluotettavuus ilmenee osaksi niistä jatkuvasti oikaistuista käsityksistä, joita jokainen perusteellinen historiallisten tutkimusalojen uudelleen kyntäminen aiheuttaa, osaksi niistä uusista ja usein vallankumouksellisista historiallisista löydöistä, joita teemme niin pian kuin uusia ideoita ilmenee, jolloin näitä siihen saakka tuntemattomia tekijöitä voidaan seurata historian kirjavassa kudoksessa niiden löydyttyä siitä eriväristen lankojen tavoin.

1.39 Historiallinen katsantotapa

¹Historialliseen katsantotapaan kuuluvat mm. historialliset rakennelmat, historialliset johtamiset ja historialliset määräytymiset. Niitä esiintyy enimmäkseen harhautumisen tai konservatiivisen pyrkimyksen aikoina.

²Tyypillisiä historiallisia rakennelmia ovat mm. tunnetut Hegelin, Marxin ja Spenglerin omaksumat historialliset katsantotavat. Historiallisten rakennelmien näytteinä ne ovat riittävän mielivaltaisia mielikuvituksellisuudessaan palvellakseen varoittavina esimerkkeinä. On myönnettävä, että historia tieteenä melkeinpä houkuttelee sellaisiin rakennelmiin ja muodostaa joka tapauksessa kiittollisen kentän sellaisille rakennelmille. Historia antautuu uudelleen rakenneltavaksi mielihalun mukaan ja jättää kentän avoimeksi lähes rajoittamattomalle määrälle katsantotapoja. Historiallinen jälkiviisaus ei ole kovinkaan paljon tapahtumainkulusta ja kausaaliyhteyksistä saatua tietoa kuin mielivaltaista rationalisointia. Meillä ei ole tarvittavaa kriteeriä minkäänlaisen historiallisen katsantotavan oikeellisuudelle. Asiallinen arviointi on vain poikkeuksellisesti mahdollinen. Historiallinen finaalisuus eli tarkoituksenmukaisuus, jonka monet uskovat voivansa jäljittää, jää usein henkilökohtaisiksi olettamuksiksi, joita on mahdoton todistaa. Yleisesti katsoen historia osoittaa tuloksen yksinomaan siitä tietämättömyydestä, jota kaikki aikakaudet ovat nimittäneet tiedoksi.

³Tyypillisiä historiallisia johtamisia ovat mm. yritykset perustaa yhteiskunnallisia, valtiollisia tai taloudellisia oikeuksia näiden oikeuksien esiintymiselle menneinä, historiallisina aikakausina. Historiallisen johtamisen kiihkoilijaa tuskin huolestuttaa se, että esim. inhimillisen oikeuden ja inhimillisten oikeuksien historiallinen johtaminen merkitsee paluuta barbaarisiin, epäinhimillisiin, kauan sitten voitettuihin katsomuksiin. Mielivaltaisesti hän lähtee historiallisesta perinnöstä nähden sen väistämättömänä, jonkinlaisena lähtemättömänä perisyntinä, ainoana totuudellisena, ainoana mahdollisena todellisuuspohjana ja normina oikeuskatsomukselle. Hänen näyttää olevan mahdotonta käsittää, että inhimillinen oikeus on verrattoman paljon roomalaisen tai germaanisen oikeuden tai muiden suhteellisen epäinhimillisten oikeuskatsomusten yläpuolella. Hänen on mahdotonta oivaltaa, että inhimillinen oikeus odottaa vielä toteutumistaan. Meillä on sivilisaatio, mutta ei kulttuuria, sillä kulttuurin erehtymätön merkki on se, että ihminen nähdään ja häntä kohdellaan Ihmisenä, mikä tahtoo sanoa: muita arvoja parempana.

⁴Tekemällä historiallisesti johdettu tai historiallisesti määrätynyt jonkinlaiseksi normiksi on historiallisesti tilapäiseltä riistetty tilapäisyys, annettu historiallisesti väliaikaiselle merkitys, jota sillä ei ole, todellisuusmerkitys, joka on kaukana sen järkevästi oikeutetusta, tehty historiallisesti tilapäinen joksikin yleispäteväksi, väistämättömäksi ja tarpeelliseksi. Historiallisesta tapahtumainkulusta tehdään absoluuttinen, jos sen annetaan vaikuttaa tarpeelliselta prosessilta, välttämättömyydeltä, jonkinlaiselta filosofisen syvämielisyyden "syvemmältä tarkoitukselta". Sellainen historiallinen katsantotapa johtaa riippuvuuteen vanhentuneista mielipiteistä, jotka kahlehtivat ajattelun kerran muotoutuneisiin ajatusratioihin ja kerran mahdollisesti oikeutettuihin, mutta kauan sitten voitettuihin näkökohtiin. Sitä, mikä kerran erityisissä tapauksissa on myötävaikuttanut annettuun tulokseen tai tiettyyn katsomukseen, yliarvioidaan ja painotetaan liikaa, jos sen historiallinen tilapäisyys asetetaan pohjaksi pysyvästi säilytetylle todellisuuskäsitteelle.

⁵Historiallinen katsantotapa, josta vääjäämättä tulee dogmaattinen, uskoo perinteen edustavan sitä, mikä on elinkelpoista, ikään kuin perinne olisi järkipärisen prosessin kautta saatu elämäkokemuksen ja elämäntiedon tulos. Mutta historiallinen tapahtumainkulku yksilöllisessä muodostumisessa ei ole mikään järjevä prosessi. Se on pikemminkin sattumain leikkiä, aiemmin elinkelpoisten, myöhemmin elinkelvottomien tekijöiden tuote, tekijöiden, joihin on sekoittunut runsaasti epäoikeutettuja erityisetuja, tietämättömyyttä ja mielivaltaa. Tällaisille historioitsijoille kaikki historiallinen on hyvin perusteltua, olipa se kuinka mieletöntä tahansa.

⁶Historiallisesti määräytynyt on olennaisesti irrationaalista, eikä sitä sen tähden voi asettaa järkipäristeeksi tai käyttää katsantomenetelmänä. Sellainen menetelmä todistaa tietämättömyyden avuttomuudesta ja mentaalista harhautuneisuudesta ollen oman järkemme vararikkoselvitys.

1.40 Historiakulttuuri

¹Mikään ei ole uutta, sanoo ajattelija täydellä syyllä. Kaikki on uutta, sanoo tunteilija. Niin kuin luonto aina toistaa itseään yleisessä mutta ei koskaan yksityisessä, ovat eri kulttuurit samankaltaisia toisintoja yksilöllisine muotoineen.

²Vanhemmissa kulttuureissa on yksilöllistä niiden omalaatu, eikä siitä voi tulla uutta kulttuuria matkimisella tai jäljittelyllä.

³Menneisyudessa eläminen, tuleminen kaikkien kuluneiden aikakausien kelpaamattomien muinaisjännösten museoksi, sisältää omat vaaransa. Ei kaikella ole elämäarvoa vain sen tähden, että se kerran on ollut olemassa. Eivät kaikki hylätyt käsitykset ole merkityksellisiä sen tähden, että ne ovat kerran olleet ajankohtaisia. Melkein mistä tahansa voidaan tehdä "tieteellisen käsittelyn" kohde, kunhan siitä on ehtinyt tulla "historiallinen" ilmiö. Vanhemmista kulttuureista ei yksikään pitänyt ihmistä Ihmisenä. On suoraan eksyttävää kutsua näihin liittyviä opintoja humanistisiksi sanan varsinaisessa merkityksessä. Yliarvioimme kerran olemassa ollutta emmekä harkitse kysymystä, oliko sen kuolema osoitus sen elinkelvottomuudesta. Ei kaikki isiltä peritty ole esikuvallista. Uusi kulttuuri ei synny rappeutunutta säilömällä.

⁴Perinne ja klassinen sivistys voivat myös vaikuttaa ehkäisevästi. Niillä voi olla niin suuri vaikutus, että kaikkea uutta epäillä a priori, jos se ei ole historiallisesti määräytynyttä ja että yksinomaan kuollut ja historiaan sisällytetty todistetaan päteväksi ja tunnustetaan elämäarvoiseksi.

⁵Me muotoilemme menneen uudelleen ja täytämme ammottavat aukot usein suurimittaisilla fiktioilla, jotka eivät ole koskaan olleet todellisia, mutta jotka vääristävät suhteellisuudentajuamme, sumentavat näkemystämme nykyisestä ja joista eroon pääsemiseksi saamme aina maksaa kovan ja tarpeettoman vaivan. Oman ajan virheellinen näkemys on suureksi osaksi historiallista perintöä. Historiasta on myös liian usein tullut takaportti, josta onnellisesti hengiltä otetut fiktiot uudelleen vivahtavat sisään kummittelemaan. Jos taistelu menneisyyden harhakäsityksiä ja taikauskaisuuksia vastaan alituisesti uusiutuvana jatkuu, on lopulta ehkä välttämätöntä vapauttaa ainakin "yleisivistys" tältä kelpaamattomalta ylellisyydeltä. Jos meillä olisi todellista tietoa, voisi historia hyödyttää säilyttämällä tiedon tuleville sukupolville. Mutta niin kauan kuin käytämme pääasiallisesti hypoteeseja ja fiktioita, tekee historia meille enimmäkseen karhunpalvelusta säilyttäessään nämä fiktiot. Jos aatehistoriaa nimitettäisiin siksi, mitä se on – "taikauskosten" historiaa – vähentyisi sitä kohtaan osoitettu mielenkiinto huomattavasti. Nykyinen kulttuurimme on olennaisesti kulttuurihistoriaa ja historiankulttuuria. Kulttuurimme on aivan liian suurelta osalta jäljentämistä. Alkukantaisilla ei ole itsenäisiä mielipiteitä ja heidän ajattelunsa on yrityksiä tajuta, mitä toiset sanovat osatakseen sitten jäljitellä. "Kulttuurikansoina" meidän olisi pitänyt päästä siltä asteelta, samoin kuin siitä, että on tarkalleen tiedettävä, mitä muinaiset kansat

sanoivat uskovansa. Todelliselle tiedolle jää tuskin paljonkaan tilaa, jos tiedetään, mitä ihmiset kaikkina aikoina ovat uskoneet tietävänsä. Matkiminen ei ole itsenäistä ajattelua.

⁶Jos on tarkoitus, että luomme oman kulttuurimme – ja meillä on edellytykset – on historian rajoittaminen välttämätöntä. Historiaan voi hukkuu. Se, mikä ei lisää elämänymmärtämystä ja elinkelpoisuutta kuulu erityistutkimuksen eri arkistoihin. Se, mitä emme ole vielä osanneet hyödyntää kauan sitten menneestä sekä oman kulttuurimme että keskivertoihmisen tarpeiksi, on subjektiivisuuden mässäilyä epäolennaisuuksilla, ja sen yleinen merkitys on liian pieni. Kulttuuri on omaa kulttuuria, itsenäisyyttä ja omaa luomusta, ei matkimista eikä jäljittelyä. Historiallinen kulttuuri – kuolleiden kulttuurien palvonta – ei luo uutta kulttuuria.

2 ESOTEERINEN MAAILMANKATSOMUS

JOHDANTO ESOTEERISEEN TIETO-OPPIIN TODELLISUUDESTA

Ne, joille esoteriikka on tuntematon ja jotka kokevat tämän kovin vaikeaselkoiseksi, voivat toistaiseksi siirtyä kolmanteen osaan, esoteeriseen elämäntutkimukseen.

2.1 Johdanto

¹On olemassa laaja kirjallisuus, josta suuri yleisö, hämmästyttävää kyllä, tuntuu olevan täydellisen tietämätön. Se käsittelee tietoa todellisuudesta. Se on tietoa, jota kautta aikojen on opetettu vain salaisissa tietokunnissa.

²Se on täytynyt pitää salassa vähintään kolmesta syystä: vainot, väärinkäsitykset ja vallan väärinkäyttö. Kidutus ja polttorovio odottivat niitä, jotka uskalsivat epäillä teologista fikcionalismia. Esoteerista tietoa eivät voi käsittää muut kuin ne, jotka osaavat ajatella itsenäisesti eivätkä vain jäljittele toisia. Se, mitä ulkopuoliset ovat onnistuneet kuulemaan, on aina tulkittu väärin tai asetettu naurunalaiseksi tai tarkoituksellisesti vääristetty. Valtaa antavaa tietoa on aina väärinkäytetty.

³Vielä 1880-luvulla pidettiin nk. vapaa-ajattelijaa (sellaista, joka uskalsi "ajatella vapaasti" eikä niin kuin teologit) miltei rikollisena. Joka tapauksessa hän oli sosiaalisesti mahdoton. Luonnontiede oli kuitenkin edistynyt niin suuresti ja kumonnut niin monta teologista järjettömyyttä (raamatulliset legendat ja luomiskertomuksen), että tieteellisissä piireissä ruvettiin vaatimaan sanavapautta ja otettiinkin se oikeus niin laajalti, etteivät viranomaiset enää katsoneet sopivaksi herättää syytöstä "häväistyksestä", niin pian kuin joku selitti epäilevänsä teologisia dogmeja.

⁴Koska luonnontieteen ansiosta oli edellytys tehdä tieto käsitettäväksi ilman perinpohjaista valmistelua, päätettiin, että esoteriikan tietyt osat (jotka voitiin ymmärtää ja joita ei voitu väärinkäyttää) saataisiin julkistaa vuoden 1875 jälkeen.

⁵On osoittautunut toivottavaksi pyytää lukijaa alun alkaen kiinnittämään huomionsa tosiasiaan, että seuraava selonteko käsittelee asioita, jotka eroavat täysin kaikesta yleisesti tunnetusta.

⁶Johdanto merkitsee siirtymistä eksoteerisesta tietämättömyydestä esoteeriseen tietoon, todellisuuden maailmaan siitä mielikuvituksen näennäismaailmasta, jossa ihmiskunta elää.

⁷Useimmat ihmiset kulkevat läpi elämän kysymättä: Miksi olen täällä? Mikä on elämän tarkoitus? Minkälainen on todellisuus?

⁸Vastaus Sfinksin ikuisiin kysymyksiin: mistä, miten ja mihin? annetaan seuraavassa selonteossa, joka ei ole uusi oppi, vaan joka on aina ollut niiden vakavien etsijöiden käytettävissä, joille vastauksella on ollut elintärkeä merkitys.

⁹Todellisuustutkijat kyselivät "asioiden sisäistä olemusta" ja "varsinaisia syitä". He etsivät vastausta kysymyksiin mitä ja miksi. Näihin kysymyksiin ei kuitenkaan filosofia eikä tiede kykene koskaan vastaamaan. Kaikkien yritysten, joita tietämättömyys tekee metafysiikan rakentamiseksi, täytyy epäonnistua. Vain esoteriikka voi antaa maailmanselityksen. Tiede saa tyytyä etsimään vastausta kysymykseen miten. Tutkimus osoittaa, että sitä tietä voidaan saavuttaa paljon.

¹⁰Olemassaolon ongelmiin ei tiede eikä filosofinen spekulatio ole kyennyt antamaan mielekästä selitystä. Niillä ei nimittäin ole mahdollisuutta todellisuustietoon. Niin kuin ilmennee esoteriikan tosiasioista aineen koostumuksen suhteen, ei fyysinen tiede voi koskaan tutkia koko aineellista todellisuutta. Filosofian ajatuskokeet oletuksineen eivät myöskään anna tietoa. Analysoidaanpa käsitteitä kuinka tahansa, ei niistä voi saada enempää

kuin mitä itse on niihin laittanut. Tosiasiat ja tekijät joko tunnetaan tai niitä ei tiedetä. Jos tosiasiat tiedetään, riittää kun nämä esitetään järjestelmällisesti. Jos tosiasioita ei tiedetä, ovat ajatusrakennelmat tarkoituksettomia ja “todisteet” vain taivuttelua uskomaan. Vain tosiasiat voivat todistaa, että tiedetään ja että tieto on tietoa. Ei ole muuta mahdollisuutta todellisuustietoon kuin asiatielo. Filosofian monimutkaiset subtiiliudet ovat epäonnistuneita yrityksiä korvata puuttuvat tosiasiat käsittämättömillä mielikuvitusrakennelmilla. Todellinen tieto todellisuudesta on aina välittömästi itsestään selvä, niin pian kuin tarpeelliset tosiasiat ovat käsillä. Ihmiset eivät tule koskaan ajan mittaan tyytymään positivistiseen, agnostiseen tai skeptiseen näkökantaan. He tulevat aina etsimään järkevää selitystä olemassaololle. Järkevä maailmankatsomus on järjen tarve. Sellainen on välttämätön jo siksi, että se vapauttaa ihmisen hätäkeinosta tyytyä järjettömyyksiin tai taikauskoihin. Se on välttämätön myös siksi, että se on aina elämäkatsomuksen ja oikeuskäsityksen pohja.

¹¹Ehkäistäkseen aivan liian mielivaltaisia spekulatioita on subjektivistisen filosofian täytyntä asettaa yleispätevyyden ja tarpeellisuuden vaatimus niille teorioille, jotka pitäisi voida hyväksyä. Loogisesta ristiriidattomuudestaan se on edelleen uskonut löytävänsä totuuden kriteerin. Ja kaiken tämän tosiasioiden puutteesta.

¹²Esoteerinen tieto ilmoittaa tosiasioita, joita vain kehityksessä edelle ehtineet ovat voineet todeta. Esoteriikka jää auktoritatiiviseksi siihen saakka, kunnes koko ihmiskunta on kerran hankkinut tämän objektiivisen tajunnan korkeampien maailmojen aineellisesta olemassaolosta.

¹³Ne, jotka suoralta kädeltä torjuvat auktoriteettitiedon, sekoittavat toisiinsa itsemääräävyyden ja itseriittoisuuden. Terävät älyt ovat hyväksyneet esoteriikan hypoteeseista mielekkäimpänä.”

“Niin pitkälle kuin voimme nähdä, se on järkevä ja ristiriidaton. Niin pitkälle kun voimme käytännöllisesti kokeilla sitä, se on osoittautunut yhtäpitäväksi todellisuuden kanssa. Me tulemme hylkäämään sen, jos näin ei osoittautuisi olevan jatkossa. Me hyväksymme mielekkäämmän, oikeamman, jos sellainen ilmenee.” Sellainen perustelu ei kaipaa puolustusta ja on kaiken arvostelun yläpuolella.

¹⁴Esoteriikkaa tutkittaessa se osoittaa vastaavansa melkein kaikkia länsimaissa esiintyneitä metafysisiä katsantotapoja. Esoteriikka on tahdonopin (ikivanhan magian), idealismin ja materialismin synteesi. Esoteriikan oppi tajunnasta sisältää kaiken olennaisen filosofian idealismista ja spiritualismista ja lisäksi se tekee tämän verrattoman ylivoimaisella tavalla. Esoteriikan oppi aineesta antaa järkevän selityksen, joka eroaa täysin kaikista filosofisen materialismin antamista selityksistä. Esoteriikka osoittaa kreikkalaisten mysteereissä opetetun hylozoiikan mielekkyyden. Se antaa järkevän sisällön gnostikkojen trinitismille, Leibnizin monadiopille, Spinozan panteismille, Schopenhauerin opille kaikkivoipasta, sokeasta tahdosta ikivoimana, Hartmannin opille tiedostamattomasta, Spencerin ja Bergsonin opille evoluutiosta. Esoteriikka selittää enemmän kuin mikään muu hypoteesi, mikä antaa sille suuremman todennäköisyyden kuin mikään muu hypoteesi. Esoteriikka ei etsi uskovia. Se vetoaa hypoteesiensa yhtäpitävyydellä ja ristiriidattomilla selityksillään jokaisen terveeseen järkeen. Joka uskoo, joka kysyy, “kuka sen on sanonut”, joka tarvitsee auktoriteettia ja joka auktoriteettien sanojen perusteella voi hyväksyä järjettömiä käsityksiä, osoittaa siten, ettei kykene itse arvostelemaan. Esoteriikka ei hyväksy muita käsityksiä kuin sellaiset, jotka ovat loogisesti yhtäpitäviä järjestelmän järkevien perusajatusten kanssa.

¹⁵Esoteerinen tieto-oppi on terveen järjen todellisuuskäsitys, esoteeristen tosiasioiden asiallista käyttöä. Todellisuus on sellainen, jollaisena subjektivismista turmeltumaton järki sen käsittää. Tämä on ehdoton looginen vaatimus. Näkemyksemme mukaan se ei ole illuusio. Se on oikea niin pitkälle, kuin näemme sen. Tieto esineistä on tajunnan välitön, suora, objektiivinen käsitys esineistä. Tajunta tajuaa esineen välittömästi ja suoraan sen aineellisessa

todellisuudessa. Objektiivinen tajunta – tai oikeammin: objektiivisesti määräytynyt tajunta – on aineellisen esineen määräämä tajunta.

¹⁶Esoteriikka opettaa, että aineellinen todellisuus koostuu sarjasta erilaisia atomilajeja, sarjasta yhä korkeampia ainelajeja. Näitä vastaa sarja erilaisia yhä korkeampia objektiivisia tajuntoja. Siten saadaan kokonainen sarja erilaisia loogisesti oikeita todellisuuskäsityksiä. Jokainen objektiivinen tajunta voi hankkia oikean käsityksen omasta aineellisesta todellisuudestaan. Kaikki erilaiset – perusteellisesti erilaiset – todellisuuskäsitykset ovat yhtä todellisuudenmääräisiä, jokainen oman aineensa annetuissa rajoissa. Se, jolta puuttuu täsmällinen todellisuuskäsitys aineen alemmissa lajeissa, ei voi hankkia täsmällistä todellisuuskäsitystä korkeammassa ainelajeissa.

¹⁷Niille, joilla ei ole korkeampaa objektiivista tajuntaa, täytyy esoteerisen maailmankatsomuksen olla hypoteesi. Mutta myös sellaisena se on looginen järjestelmä, joka sisäisessä ristiriidattomuudessaan, yksinkertaisuudessaan, selkeydessään, mielekkyydessään, universaalisuudessaan on verrattomasti jokaista metafyyssistä järjestelmää parempi. Se osoittaa olemassaolevien horisonttien tukahduttavan rajallisuuden ja lahjoittaa todellisuudesta kokonaiskuvan, joka ylittää laajalti tieteen ja filosofian spekulatiiviset mahdollisuudet. Mutta se ei uskottelekaan olevansa muuta kuin ylä rakenne ihmiselle mahdollisen tiedon tason yli. Yhdessäkin kohtaa se ei ole ristiriidassa asiallisen järjen, luonnontieteen objektiivisten tulosten kanssa. Päin vastoin se edellyttää, että tutkimus on kerran saavuttava suoran yhteyden tähän ylä rakenteeseen.

¹⁸Julkaisun ansiosta esoteriikasta tulee tosin eksoteerista, mutta se on edelleen nimensä arvoinen. Historiallisesti katsoen tieto on ollut esoteerista. Olemmaita osiltaan se on edelleen esoteerista, koska ihmiset eivät ole vielä lähimainkaan kypsiä tiedolle, joka antaa todellista voimaa. Myös julkaistussa muodossa sillä on suuret mahdollisuudet jäädä tuntemattomaksi kaikille epäitsenäisille, jotka aina etsiytyvät auktoriteettien luo, jotka torjuvat kaiken, mitä he eivät jo tiedä tai eivät ole saaneet oppia käsittämään.

¹⁹Esoteerista tietoa on opetettu valikoivissa yhteisöissä niille harvoille, joilla on ollut siihen edellytykset. Sellaisia on ollut kaikkina aikoina kaikkien kansojen keskuudessa. Laajalti levinnyt mieltymys salaisiin veljeskuntiin, jotka parodisesti ovat yrittäneet uskotella omaavansa korkeamman tiedon salaperäiset symbolit, voidaan ehkä johtaa näiden jäänteistä. Esoteerinen tieto, jota opetettiin eri salaisissa kouluissa, ilmeni miltei aina mittavana kirjallisuutena. Siltä varalta, että tämä kirjallisuus joutuisi vihkiytymättömien käsiin, tieto oli tahallisesti peiteltyä ja siten käsittämätöntä “arvottomille”, jolla sanalla tarkoitettiin osaksi aivan liian kehittymättömiä, osaksi niitä, jotka saattoivat väärinkäyttää tiedon antamaa valtaa. Täsmällisiä käsitteitä varjeltiin ulkopuolisten käsittämiseksi huolellisesti laadituilla symboleilla, joita oli tarkoituksellisesti helppo luulla todellisiksi tosiasioiksi ja kuvatuiksi tapahtumiksi. On sanomattakin selvää, että ilman tarvittavaa avainta tämä symboliikka on edelleen esoteerinen.

²⁰Planeettahierarkian, muuta ihmiskuntaa tajunnankehityksessä edelle ehtineen viidennen luomakunnan oppilaat, ovat vuosina 1875–1950 on vähä vähältä julkaisseet yhä useampia tosiasioita ylifyysisestä todellisuudesta. Planeettahierarkia on katsonut ajan tulleen vapauttaa täydellisen harhautunut ihmiskunta tai ainakin vakavat etsijät vallitsevista illuusioista ja fiktioista.

²¹Valitettavasti epäpätevät yksilöt ovat yhdistelleet nämä tosiasiat tavalla, joka on saattanut esoteriikan naurunalaiseksi ja aiheuttanut, että kaikki nk. okkulttinen on joutunut huonoon huutoon, mitä totuuden viholliset ovatkin asianmukaisesti hyväksi käyttäneet.

²²Ne, jotka ovat vaivautuneet kriittisesti tutkimaan hylozoikkaa, ovat havainneet sen olevan loogisesti kumoamaton ja myös ainoa tyydyttävä työhypoteesi. Muuta se ei voi ollakaan ihmiskunnan nykyisellä kehitysteella. Mutta niin kuin eräs planeettahierarkian johtajista

ilmaisee asian: "Koska meidän julistamamme oppi on ainoa tosi oppi, täytyy sen lopulta päästä voitolle."

²³Myös okkulttismista kiinnostuneet löytänevät tästä teoksesta useita vielä vähän tunnettuja toisasioita, jotka eivät aina pidä yhtä jo vakiintuneiden dogmien kanssa. Suunnattoman aineiston suurin mahdollinen tiivistäminen on tehnyt teoksen tästä osasta raskaslukuisen, samoin kuin se, ettei toisasioita ole voitu antaa toivottavassa järjestyksessä. Esoteerinen maailmankatsomus on sen tähden luettava useamman kerran. Terävä-älyisyyttä ei käsittäminen vaadi, mutta kylläkin kykyä pitää mielessä kaikki toisasiat. Epäselviä nimityksiä on vältetty ja uusi, yhtenäisesti sovellettu, minimiin vähennetty nimistö on helposti opittava. Tietenkin vain perusluonnos, olemassaolon ensimmäinen kaavakuva on ollut mahdollinen. Esoteerinen tieto – niin perin pohjin toisenlainen kuin eksoteerinen tieto – on hallittava asteittain. Kukaan ei käsittäisi, kukaan ei voisi esittää vihkiytymättömille käsitettävää, lopullista esoteerista maailmankatsomusta. Ensin on ymmärrettävä periaatteet. Tämä esoteerinen maailmankatsomus sisältää peruseräpäätteen. Ilman asteittaista ymmärtämistä olisi käsitettävyyden mahdoton. Jokainen askel tarjoaa yhä suurempia vaikeuksia, jotka ilman edellisiä yksinkertaisia toisasioita olisivat ylitytsemättömiä. On vältettävä liian aikaista lukkiutumista riittämättömiin toisasioihin perustuviin teorioihin.

²⁴Seuraava yleiskatsaus annetaan täten niiden avuksi, jotka ovat oivaltaneet spekulatiivisen filosofian avuttoman rajallisuuden ja jotka voivat vapautua perinteellisistä katsantotavoista. Se on yhteenveto eri salaisten tietokuntien oppien yhteisestä sisällöstä täydentävien toisasioineen. Esitetty maailmankatsomus poikkeaa olennaisissa suhteissa vallitsevista okkulttisista järjestelmistä.

²⁵Koska kaikki luvut edellyttävät toisiaan, paras oppimistapa lienee lukea esoteerinen maailmankatsomus useita kertoja yhtäjaksoisesti viipymättä yhdessäkään luvussa, kunnes kaikki toisasiat yhdistyvät alitajunnassa. Tällä menetelmällä saavutetaan järjestelmän hallinta, mikä mahdollistaa lukuisten muuten ratkaisemattomien ongelmien ratkaisun.

2.2 Aine

¹Filosofian historian laita on niin kuin kaiken historian. Se on harvojen, epäilyttävien opetusten ja oletusten rakennelma. Kun esoteerinen historia kerran kirjoitetaan, on havaittavissa, että se mitä kutsutaan historiaksi kuuluu olennaisissa suhteissa kuvitelmien maailmaan.

²Vanhimmat filosofit olivat esoteeristen koulujen nk. mysteerien "vihittyjä". Näiden opetus jäi salaiseksi. Muutamista filosofien antamista väärinymmärretyistä ja tilapäisesti säilytetyistä lausumista historioitsijat ovat yrittäneet laatia jonkinlaista "ajattelun ensimmäisiä yrityksiä". Ikään kuin ajattelu olisi alkanut vasta 600 vuotta e.Kr. Atlantislaisten, intialaisten, kaldealaisten ja egyptiläisten ym. eliitti omasi esoteerista tietoa. He eivät tarvinneet filosofiaa, joka on tietämättömyyden spekulatioita. Esoteriikkaa nimitettiin kreikan kielellä hylozoikaksi. Hylozoikan mukaan aine koostuu atomeista, joilla on ominaisliike ja tajunta. Tajunnan suhteen erotettiin potentiaalinen ja aktuaalinen tajunta. Eräs hylozooinen lause kuului: "Tajunta nukkuu kivessä, uneksii kasvissa, herää eläimessä ja tulee itsetietoiseksi ihmisessä." Siten viitattiin tajunnan alkuperäiseen tiedostamattomuuteen (potentiaalisuuteen) ja siihen, että se aktivoituu yhä korkeammiksi tajunnan lajeiksi (kehitysaatteeseen).

³Sellaisilla lauseilla hylozoikasta tuli tietysti vain äärimmäisen epätydellisesti tunnettu. Demokritos, joka oli vihitty, yritti laatia "eksoteerisen" teorian sallitun rajoissa. Hänen aineellaan ei ollut ominaisliikettä eikä tajuntaa. Ja siten alkaa tietämättömyyden spekulatio eli filosofian historia.

⁴Mysterikoulut rappeutuivat. Niiden rappion myötä alkaa spekulatio korvata perittyä tietoa todellisuudesta. Platon, joka ennakoii rappion, yritti pelastaa tiedosta mahdollisimman

paljon vihjaamalla siihen. Aristoteles epäonnistui, kaikkien myöhempien filosofien tavoin, yrityksessään antaa ihmiskunnalle pitävä tietojärjestelmä ilman esoteriikkaa.

⁵Hylozoiikka on ainoa mielekäs “materialismi”. Se edellyttää tajuntaa kaiken aineen, myös “epäorgaanisen” aineen ominaisuutena. Tämän opin ovat filosofit kevytmielisesti torjuneet. Kuvaava on Kantin summittainen lausunto, että “hylozoiikka olisi kaiken luonnonfilosofian kuolema”. Ikään kuin kemian, fysiikan, geologian tai astronomian tutkimusmenetelmiä koskettaisi tosiasia, että aineella on tajuntaa. Niin kuin fysiologia ja biologia menettäisivät saadessaan huomioitavakseen lisätekiön – tajunnan. Luonnonfilosofia on oppiaine, jolta olemme onnellisesti välttyneet sen jälkeen kun luonnontutkimus korvasi spekulatiota. Hylozoiikka ei lainkaan ehkäise mekaanista käsitystä luonnontapahtumista. Se ei millään tavoin muuta luonnontieteen objektiivista katsantotapaa.

⁶Filosofinen materialismi sitä vastoin kärsii parantumattomista puutteista eikä se ole käyttökelpoinen edes “työhypoteesina”. Se ei voi selittää tajuntaa, sen syntyä, sen ykseyttä. Se ei voi selittää liikettä. Se ei ole täysin ymmärtänyt, että aine on jatkumo, vaikka tämä on ollut tiettyjen tutkijoiden oletus, joka on saanut osuvimman muotoilunsa Poincarén lauseesta: atomit ovat vain tyhjiöitä eetterissä. Fyysikot ovat hylänneet tämän alkukantaisen eetteriteorian, mikä osoittaa, että heidän tietonsa aineen luonteesta on lisääntynyt.

⁷Luonnontiede ja tekniikka ovat täysin todistaneet, että näkyvä todellisuus niin kuin myös fyysisen todellisuuden toistaiseksi vain osittain tutkittu näkymätön osa ovat aineellista todellisuutta. Subjektivistit kielsivät, että myös näkymätön voisi olla ainetta. Hyväksyttiin peritty oletus, että koska aineellinen on näkyvää ja sen perusta ilmeisesti näkymätön, täytyy tämän näkymättömän olla jotain muuta kuin ainetta, jotakin subjektiivista. Tietenkin menttiin pian askel pitemmälle ja kiellettiin aineen objektiivinen olemassaolo. On kahdenlaisia subjektivistejä – psykologeja ja logisteja. Tietenkin esoteriikka asettuu molempien suhteen torjuvalle kannalle. ⁸Sellaisia mielivaltaisia spekulatioita vastaan esoteriikka väittää, että aine on elävää ja sillä on kaikki elämän tunnetut tai vielä tutkimattomat ominaisuudet. Kaikki todellisuuden laadut ovat aineen ominaisuuksia. Kaikki aine on elämää, eikä ole muunlaista elämää kuin aineellista.

⁹Näkyvä aineellinen todellisuus on fyysisestä näkökulmasta katsoen nähtävä kaikkein todellisimpana. Aine on objektiivinen todellisuus ja karkein aine objektiivisin todellisuus. On mahdotonta väittää, että tuntematon ja tutkimaton olisi todellisempaa kuin havaittava ja tutkittu.

¹⁰Ylettyäkseen oikeaan käsitykseen aineesta on tieteen tehtävä kaksi löytöä. On todettava, että energia on aineellista laatua ja että näkymätön aine, joka nykyisin on kojeilla saavutettavan tuolla puolen, on vielä ainetta.

2.3 Aine ja energia

¹Vasta luonnontiede on varustanut järjen todellisuuden tosiasioilla. Sitä ennen hallitsivat tietämättömyyden väistämättömät arvailut ylivoimaisesti. Niin pitkälle kuin tiede voi todeta tosiasioita aineen ja energioiden suhteen, ovat tietenkin sen käsitteet näistä oikeita. Sitä vastoin ovat havaintoja täydentävät hypoteesit ja teoriat virheellisiä.

²Aine on huomattavan paljon koostetumpaa kuin mitä rohkeimmat hypoteesit ovat koskaan uskaltaneet olettaa. Tiede tuntee fyysisen aineen kolme aggregaatiotilaa: kiinteä, nestemäinen ja kaasumainen. Itse asiassa aineella on seitsemän aggregaatiotilaa, ja siinä, missä fyysinen aine loppuu, alkaa uudenlainen aine, myös tieteellisille kojeille saavuttamaton. Ilman esoteerista selitystä aineen koostumus jää ratkaisemattomaksi ongelmaksi.

³Fysiikan energiateoria on virheellinen. Pääasiallisesti termodynamiikasta saatiin aihe läheiselle, kiehtovalle ja virheelliselle ajatukselle energian katoamattomuudesta. Ei ole energiaa ilman ainetta, aineesta riippumatonta tai muuten kuin aineen kautta toimivaa. Energia on energiaa vain niin kauan kuin se on liikettä. Kun liike lakkaa, on energia voimana

tuhoutunut. Energiaa ei voi muuntaa. Mitään energian “muotoa” ei voi muuttaa toiseen “muotoon”. Ne näennäiset muunnokset, joita on luultu voitavan todeta, eivät ole muuntumisilmiöitä vaan paralleeli-ilmiöitä, käsitteitä, joita tieteellinen fysiikka ei vielä tunne.

⁴Se, mitä tiede kutsuu voimaksi tai energiaksi on ainetta. Energia on ainetta, korkeamman aineen vaikutusta alempaan aineeseen. Kaikki korkeammat ainelajit ovat energiaa suhteessa alempiin ainelajeihin. Lähinnä korkeampi aine suhtautuu lähinnä alempaan aineeseen niin kuin energia aineeseen. Aine ei hajoa energiaksi vaan korkeammiksi ainelajeiksi.

2.4 Aine ja tajunta

¹Aine ja tajunta, “ruumis ja sielu”, on tavallinen välittömästi annettu vastakohtaisuus ja yhteys. Dualismi vaikuttaa olevan luonnollinen, oikea käsitys. Jos kutsuu Descarteen tavoin ainetta ja tajuntaa eri substansseiksi tai Spinozan tavoin yhdeksi substanssiksi, jolla on kaksi attribuuttia, ovat aine ja tajunta kuitenkin kaksi eri periaatetta, kaksi eri aspektia. Dualismiin voidaan lukea myös Spinozaan nojautuva psykofyysinen paralleeliteoria eli duplicismi.

²Jos tajunnan voidaan ajatella olevan olemassa ilman ainetta, täytyy itse tajunnan olla jotakin substantiaalista. Descartes kuvitteli sen tähden immateriaalisen substanssin tajunnan substraatiksi, kun taas Spinoza oikein oletti, mitä hylozoiikka opettaa, että tunnettu aine on tajunnan kantaja, että ilman ainetta ei voi olla tajuntaa.

³Descarteeta vastaan voidaan huomauttaa, että immateriaalinen substanssi on fiktio. Ei ole muuta substanssia kuin aine. Ei ole mitään immateriaalista. Tämä dualismi voisi siis tarkasti ottaen olla pelkästään toinen sana materialismille. Tajuntaa tiede ei lue kaikelle aineelle kuuluvaksi, vaan ainoastaan hermosoluille tai mahdollisesti kaikelle orgaaniselle aineelle. Johdonmukainen dualismi ei voi antaa tietylle aineelle ominaisuutta, jonka täytyy kuulua kaikelle aineelle. Kahta eri aspektia, ainetta ja tajuntaa, ei voi “samaistaa” tai “parallelisoida”. Tällä tavoin saatu “monismi” on vain sanaleikkiä. Eri aspektit ovat aina sinänsä yhtenäisen todellisuuden abstraktioita. Tajuntaa ei voi myöskään selittää aineella tai aineesta lähtien. Ja se, mitä ei voi selittää jollakin toisella, on itse alkuperäinen ja oma perustansa. Tajunta on yhtä absoluuttinen kuin aine.

⁴Psykofyysinen parallelismi riistää niin aineelta kuin tajunnalta kaiken itsenäisyyden. Lisäksi sillä ei ole mahdollisuutta selittää tyydyttävästi voimaa, energiaa, ominaisliikettä, tahtoa. Tajunta ilman tahtoa on passiivinen.

⁵Esoteriikan mukaan todellisuudella on kolme aspektia. Yhtäkään näistä kolmesta ei voi jättää pois tai selittää olemattomaksi ilman, että tulos jää epäselväksi, ristiriitaiseksi, eksyttäväksi. Nämä kolme ovat:

aineaspekti
liikeaspekti
tajunta-aspekti

⁶Muuten kaikki on tietoteoreettisesti ennen kaikkea sitä, mitä se näyttää olevan, mutta sen ohella aina jotakin täysin muuta ja suunnattoman paljon enemmän.

2.5 Näkyvä ja näkymätön aineellinen todellisuus

¹Tiede on onnistunut tutkimaan kojeillaan vain mitättömän pienen osan näkymättömästä aineellisesta todellisuudesta. Tiede on siten kyennyt löytämään “kemiallisten atomien” ja energioiden olemassaolon. Kun on tyhjennetty mahdollisuudet tutkia todellisuutta kojeellisin keinoin, koko todellisuutta ei ole siten suinkaan tutkittu. Kojellisen tieteen mahdollisuudet ovat vain saavuttaneet rajansa ja rajansa on saavuttanut myös tieteellinen tutkimus. Suurempi osa aineellisesta todellisuudesta jää jopa täydellistyneimmille fyysisille tutkimusmenetelmille saavuttamattomaksi.

²Esoteriikka väittää, että on olemassa tutkimaton aineellinen maailma ja että jokaiselle yksilölle on raja havaittavan ja havaitsemattoman aineellisen todellisuuden välillä. Mutta tämä raja on aina yksinomaan “tilapäinen” ja tajunnan kehitysasteen määräämä. Tahdon ajamana tajunta avartaa vähitellen objektiivisen tajuntansa aluetta. Ihmiskunnan nykyisellä, alimmalla kehitystasolla ovat useimmat ihmiset objektiivisesti tietoisia fyysisen aineen kolmesta alimmasta aggregaatiotilasta. Ihmisen objektiivinen tajunta on ensimmäisellä kehitysasteellaan. Tajunnalla on kuitenkin kaikki tarvittavat edellytykset hankkia vähitellen objektiivinen tajunta koko näkymättömästä vielä havaitsemattomasta aineellisesta todellisuudesta. Riittävän kehittynyt objektiivinen tajunta voi tajuta kaiken todellisuuden.

³Suurin osa todellisuuden aineaspektista on tätä nykyä näkymätön. Jos koko manifestaatio lasketaan mukaan, on noin 99 prosenttia aineesta näkymätöntä. Jos rajoitutaan inhimillisiin maailmoihin, on noin 85 prosenttia aineesta näkymätöntä muille paitsi niille, jotka ovat hankkineet korkeamman objektiivisen tajunnan. Ja vain mitättömän pieni osa näiden maailmojen aineesta on subjektiivisesti eli psyykkisesti normaaliyksilön havaittavissa. Suuri osa siitä, mikä yksilölle on yksinomaan subjektiivista, on siis sitä, mistä hän ei vielä voi olla objektiivisesti tietoinen ja mitä hän siten ei voi lukea aineelliseen todellisuuteen.

⁴Jos meidän olisi nojaututtava pelkästään tietoomme näkyvästä maailmasta ja kojein saavutettavasta maailmasta, olisi meidän lopulta oivallettava, että todellisuus on käsittämätön. Meidän olisi pakko luopua kaikesta selityksestä ja kaikesta käsittämisestä ja tyydyttävä yksinomaan kuvailuihin. Mutta osaamatta selittää syy-yhteyksiä ja sitä, mitä tapahtuu tapahtuvassa emme koskaan löytäisi järkeä tyydyttävää maailmanselitystä. Järkeä vaatii selitystä eikä tyydy tilastotieteeseen. “Kaikki olemassaoleva on tosiasia” sille, joka voi todeta sen.

2.6 Biologinen kehitys ja tarkoituksenmukaisuus

¹Luonto on suuri koeverstaas. Siinä yhdistyvät ja hajoavat loputtomiin alun perin annetut rakenneosat alkuaan annettujen tekijöiden vaikutuksen alaisina. Kaikessa on pyrkimys muuntumiseen, mikä johtuu mm. atomien ikuisesta vetovoimasta ja työntövoimasta sekä alimman atomitajunnan mekaanisesta pyrkimyksestä sopeutumiseen.

²Esoteriikka on yhdenmukainen biologisen tutkimuksen kanssa siinä, että lajit ovat muuttuvia, että uusia lajeja kehittyi vanhemmista transformaation kautta, että kaikilla elämänmuodoilla on sisäinen yhteys ja yhteinen, luonnollinen alkuperä, viime kädessä alkusynnyksen kautta (generatio spontanea eli aequivoca), kivikunnasta kasvikuntaan tapahtuvan luonnollisen siirtymisen kautta. “Hankitut ominaisuudet” periytyvät niiden taipumusten kautta, jotka mahdollistivat hankinnan. Darwinia vastaan esoteriikka väittää, ettei biologinen “taistelu olemassaolosta” suinkaan ole tarpeellinen kehitystekijä, vaan että elinkelvoton luonnonmukaisesti karsiutuu pois.

³Sille menetelmälliselle katsantotavalle, joka luonnon tarkoituksenmukaisuudessa näkee sokean välttämättömyyden ja mekaanisen tapahtumainkulun tuotteen, on myönnettävä selvä etusija jokaiseen muuhun selitysyhteykseen verrattuna ja sitä on aina mahdollisuuksien mukaan sovellettava. Luonnonlakien järkkymättömyys on järjestelmällisen elämänprosessin edellytys. Mekaaninen tapahtumainkulku on evoluution edellytys, mutta yksinään se on selityspohjana riittämätön.

⁴Organismien tarkoituksenmukainen rakenne saadaan toiminnallisella itsehahmotuksella. Lakkaamaton mekaaninen toisto mahdollistaa aineen rakenteen suhteellisen pysyväisluonteisen muutoksen saavutetun ja automaatioon kehitetyn valmiuden avulla.

⁵Kehitys samoin kuin tarkoituksenmukaisuus on mekaanisen toiston ja atomitajunnan välisen vuorovaikutuksen yhteinen tulos ja johtuu suureksi osaksi aineen ja sen tajunnan automatisoitumisesta. Atomeilla on “mahdollisuus” tajuntaan. Tajunta ilmenee aluksi taipumuksena toistoon, josta tulee taipumus tapaan, joka saattaa vähitellen johtaa

järjestelmälliseen tapaan eli “luonteeseen”. Kun tajunta lisääntyy, herää pyrkimys sopeutumiseen.

⁶Luonnon suhteellinen tarkoituksenmukaisuus ei koske jokaisen ainemuodon täydellistymistä. Luonto tyytyy suvun jatkuvuuden turvaamiseen. Itsetoteutus on eräs elämän laki, joka pätee kaikilla kehitysasteilla. Se laki antaa vapauden tai mahdollisuuden valintaan ja siten omalaatuun. Elämän näennäinen tuhlailevuus antaa yhä suurempia valintamahdollisuuksia, mitä enemmän tajunta avartuu ja mitä pitemmälle mekaaninen valmius automatisoitumalla edistyy. Luonto mahdollistaa kokemuksen. Ja atomitajunta oppii, joskin hitaasti, kaikista kokemuksista, eikä vähiten tilapäisen elämänmuodon epäonnistumisista.

TODELLISUUDEN AINEASPEKTI

2.7 Johdanto

¹Seuraava jakso on yritys antaa aikamme luonnontieteellisiä käsitteitä käyttäen kuvaus olemassaolostamme kosmoksessa niiden perustosiasioiden mukaan, joita opetettiin Pythagoraan esoteerisessa tietokunnassa. Tämä tietokunta perustettiin tulevien luonnontieteiden itsenäinen, aineaspektista lähtevä todellisuuden tutkimus huomioon ottaen.

²Tässä pythagoralaisen hylozoikan selvityksessä on kaikki kekseliäästi laaditut symbolit lopullisesti kitketty pois niiden ollessa eksyttäviä ja tietenkin väärintulkittuja. Osa pythagoralaista "lukumystiikkaa" on saanut selityksensä sovelletussa matemaattisessa merkitsemistavassa.

³Vihkiytymätön, jolla tieto ei ole piilevänä edellisistä inkarnaatioista, astuu näennäisesti vieraaseen maailmaan, todellisuuden maailmaan. Onnistukoon lukija nopeasti orientoitumaan tässä!

2.8 Involvoituminen

¹Ikiaine on tila ilman rajaa, tilaton ja ajaton, "tilan ja ajan tuolla puolen", tai kuinka nyt asian tahtoo ilmaista.

²Ikiaineen loputtomassa kaaoksessa on tilaa rajattomalle määrälle kosmoksia.

³Loputon määrä kosmoksia on syntymässä, loputon määrä kosmoksia on toteuttanut tarkoituksensa ollen purkautumassa.

⁴Kosmosta voi verrata palloon ikiaineessa. Alun perin vähäpätöisenä kooltaan se kasvaa lakkaamatta ikiaineen ehtymättömästä varastosta tuoduista ikiatomeista.

⁵Meidän kosmoksemme voidaan sanoa saavuttaneen sellaisen kehitysasteen, että voidaan puhua täydellistyneestä kosmisesta organisaatiosta.

⁶Täydellisesti rakennettu kosmos on sarja eri tiheysasteen omaavia, toisensa läpäiseviä ainemaailmoja, jotka vievät saman tilan kosmoksessa (tila syntyy vasta kosmoksen myötä) ja täyttävät kosmisen pallon.

⁷Kosmisten maailmojen lukumäärä on 49, tarpeellinen lukumäärä, mutta myös korkein mahdollinen lukumäärä, ulottuvuudellisen kapasiteetin raja.

⁸Kosmos maailmoineen syntyy ikiatomien (monadien) koostuessa 49:ksi eri atomilajiksi. Tätä koostumisprosessia kutsutaan involvoitumiseksi. Mitä alempi atomilaji, sitä "involvoituneempia" ikiatomit ovat. Involvoituminen merkitsee yhä useampien ikiatomien suunnattoman kiihtynyttä tiivistymisprosessia.

⁹Atomilajien involvoituminen tapahtuu siten, että lähinnä alempi atomilaji muodostuu lähinnä korkeammasta. Atomilaji 1 on ikiatomeja. Atomilaji 2 muodostuu atomilajista 1, atomilaji 3 lajista 2, atomilaji 4 lajista 3 jne. Korkein on atomilaji 1, alin atomilaji 49. Mitä suurempi ikiatomien lukumäärä on atomissa, sitä karkeampi on ainelaji.

¹⁰Alin atomilaji (49) sisältää siis 48 yhä korkeampaa atomilajia ja siinä on suurin määrä (miljardeja) "involvoituneita" ikiatomeja. Fyysisessä aineessa on kaikki muut ainelajit niin kuin myös ikiaine. Ilman eri atomilajien katkeamatonta jatkuvuutta eivät atomit toimisi eikä niitä olisi olemassa.

¹¹Jokaisella atomimaailmalla on (oman atomilajinsa lisäksi) omalaatuisensa "tila" (ulottuvuus), "aika" (jatkuvuus, kesto), "liike" (energia) ja tajunta omine tila- ja aikakäsityksineen.

¹²49 atomilajia jaetaan seitsemän ryhmän muodostamaan jatkuvaan sarjaan, joten kuhunkin ryhmään kuuluu seitsemän atomilajia: 1–7, 8–14, 15–21, 22–28, 29–35, 36–42, 43–49. Vaikka näille 49:lle ei ole nimityksiä, olisi tarkoituksetonta keksiä nimi jokaiselle näistä ihmisen toteamattomissa olevista ilmiöistä. Kun kerran on toivottavaa luoda jokin kaikkien

hyväksymä, kielellisesti esteetön kansainvälinen nimistö, on matemaattista nimistöä johdonmukaisesti sovellettu. Koska maailmat rakennetaan ylhäältä päin, lähtee myös numerointi korkeimmasta maailmasta.

¹³Luvut kolme ja seitsemän, jotka jatkuvasti toistuvat eri yhteyksissä, selitetään seuraavasti. Luku kolme määräytyy olemassaolon kolmesta ehdottomasta aspektista: liikeaspekti, tajunta-aspekti, aineaspekti, jotka toisiinsa sekoittumatta tai muuntumatta kuuluvat erottamattomasti yhteen. Seitsemän on korkein lukumäärä kolmen mahdollisia yhdistelmiä: yksi yhdistelmä, jossa kolme aspektia ovat samanarvoisia ja vahvoja, ja kuusi yhdistelmää, joissa aspektit vuoron perään hallitsevat toisiaan (katso diagrammi).

¹⁴Involvoitumisprosessia vastaa tietenkin evolvoitumisprosessi, joka merkitsee aineen hajoamista. Näitä termejä voi käyttää myös nimityksinä inkarnaatiolle ja diskarnaatiolle: involvoituminen (alasastuminen) alempiin maailmoihin ja evolvoituminen (ylösnouseminen) korkeampiin maailmoihin.

¹⁵Kaikki atomimaailmat ovat kaikkialla kosmoksessa. Merkintä korkeampi ja alempi viittaa siten matemaattiseen nimitykseen ja merkitsee itse asiassa erilaista ikiatomitiheyttä, ulottuvuutta jne. Korkeammat maailmat lävistävät alemmat. 49 atomimaailmaa muodostavat yhden ainoan yhtenäisen pallon, meidän kosmoksemme. 42 molekyyliä maailmaa muodostavat omat pallonsa aurinkokunnassa planeettojen keskipisteistä lähtien.

¹⁶Planeettamaailmat ovat pallon muotoisia. Aineen pallomainen kaavaus johtuu siitä, että aineet järjestyvät samakeskisesti alkuperäisen voimakkeuden ympärille. Jokaisella korkeammalla molekyyllilajilla on (maapallon keskipisteestä laskettuna) hieman suurempi säde kuin lähinnä alemmalla.

¹⁷Jokaisessa maailmassa on maailmaan kuuluvista atomi- ja molekyyllilajeista muodostuvat involvoitumisaine, involuutioaine ja evoluutioaine. Maailmoja asuttavat aina aineelliset olennot, joiden verhot ovat maailman ainetta ja joiden tajunta vastaa tätä ainetta.

¹⁸Kolme alinta atomimaailmaa (47–49) muodostavat viisi eri maailmaa, joita on nimitetty inhimillisiksi maailmoiksi, koska ihmisen verhot ovat näiden viiden maailman aineesta ja koska ihmisen tajunnankehitys etenee näissä maailmoissa. Inkarnaation aikana ihminen on fyysisessä maailmassa organismi, jolla on eetteriverho, emotionaalimaailmassa aineellinen emotionaalioletto, mentaalimaailmassa aineellinen mentaalioletto ja kausaalimaailmassa aineellinen kausaalioletto. Tästä käynee ilmi, ettei “immateriaalista henkiolentoa” voi olla olemassa. Ei ole mitään “immateriaalista”.

¹⁹Kausaalimaailmaa (47:2,3) on myös kutsuttu ideain maailmaksi ja tiedon maailmaksi; mentaalimaailmaa (47:4-7) fiktioiden maailmaksi ja emotionaalimaailmaa (48:2-7) illuusoiden maailmaksi. Fyysis-eetterinen maailma (49:2-4) on fyysisten energioiden maailma.

²⁰Fyysis-eetterinen maailma on eetteriaineesta muodostunut näkyvän maailman täsmällinen vastine. Näkyvän maailman ainemuodot (luonnonmuotojen organismit) ovat fyysis-eetteristen muotojen kopioita. Muilla planeetoilla koostuvat myös näkyvän maailman elämänmuodot yksinomaan molekyyleistä eivätkä soluista. Oikeastaan fyysis-eetterinen ja näkyvä maailma ovat yksi yhteinen maailma. Mutta ennen kuin ihmiskunta on hankkimut fyysis-eetterisen objektiivisen tajunnan, vaikuttaa eetterimaailma erilliseltä maailmalta ja tämä oikeuttaa jakamaan fyysisen todellisuuden kahteen maailmaan.

²¹Ilman eetterimuotoja ei olisi näkyviä eikä kiinteitä muotoja, ilman eetteriainetta ei olisi fyysisistä elämää, fyysistä liikettä eikä fyysistä tajuntaa.

²²Kausaalimaailmaa kutsutaan joskus muodottamaksi maailmaksi. Ilmaisuuksien eksyttävä. Kausaalimaailma on täynnä tässä aineessa esiintyvien luomakuntien muotoja. Nimityksen muodoton se on saanut siitä, että evoluutio-olentojen värähtelyt kausaaliaineessa eivät muodosta aineagregaatteja, niin kuin tapahtuu emotionaali- ja mentaalimaailmassa.

Kausaaliset tajunnanilmaisut eivät synnytä muotoja, vaan pikemminkin salamannopeasti hajoavia väri-ilmiöitä.

²³Jokaisessa maailmassa erotetaan pallo ja verho. Samasta ainelajista muodostuvat pallot ja verhot vievät saman tilan samakeskisessä aineenmuodostumisessa. Pallo merkitsee maailman rotaatioainetta. Verho on involuutio- ja evoluutioaineesta koostuva osa maailmaa. Verhot muodostavat yhtenäisiä elementaaleja, joita kollektiiviolennot aktivoivat. Verhot vastaavat siten evoluutiolentojen aggregaattikehoja.

2.9 Involuutio

¹Kun aurinkokunnan molekyyliaineet ja näiden luonnonmukaisesti ryhmittyneet, samakeskiset maailmat on muodostettu valmiiksi, alkaa involuutio.

²Involvoituminen ja evolvoituminen, involuutio ja evoluutio ovat neljä eri aineprosessia, jotka edellyttävät toisiaan. Jokainen atomilaji läpikäy nämä neljä prosessia. Involvoituminen merkitsee koostumista yhä karkeammaksi aineeksi, evolvoituminen vastaavaa hajoamisprosessia. Involvoitumista ja evolvoitumista ei pidä sekoittaa involuutioon ja evoluutioon.

³Involuutio on toinen involvoitumisprosessi, johon jo aiemmin involvoitunut aine joutuu. Siten erotetaan involvoitumisaine (primaariaine) ja involuutioaine (sekundaariaine). Ensimmäisessä involvoitumisessa primaariaineen atomit saavat rotaatioliikkeen, saman liikkeen kuin ikiatomit. Aikanaan tämä primaariaine hajoaa, jonka jälkeen primaariaine muuttuu involuutioaineeksi toisessa involvoitumisessa.

⁴Primaariaine on rotaatioainetta. Atomi pyörii suunnattomalla nopeudella oman akselinsa ympäri. Tähän rotaatioliikkeeseen lisää involuutioprosessi syklisen spiraaliliikkeen (jota muinaiset opettajat nimittivät elementaaliessenssiksi), joten atomi pyörii keskeisen polttopisteen ympäri jatkuvasti kohoavassa spiraalissa.

⁵Primaariaineen atomin rotaatioliike mahdollistaa molekyylien muodostumisen. Sekundaariaineen rotatiivis-syklisen spiraaliliike mahdollistaa aggregaattien muodostumisen, aineelliset muodot. Tämä mahdollistaa yhä korkeampien, yhä hienostuneempien elämänmuotojen sarjan rakentumisen ja jatkuvan eriytymisen, elämänmuotojen, jotka palvelevat tajuntaa varustamalla sen askel askeleelta eri elimillä, joita se tarvitsee molekyylijatjunnan hidasta aktivoimista varten.

⁶Sekundaariainetta nimitetään involuutioaineeksi eli elementaaliaineeksi. Involuutioprosessissa atomin tiedostamattomuus herätetään passiiviseksi tajunnaksi siitä ainelajista ja siinä ainelajissa, johon se on involvoitunut.

⁷Kaikissa aurinkokuntien maailmoissa on primaariainetta ja kaikissa paitsi fyysisessä molekyyli maailmassa on myös involuutioainetta. Aineen koostumus on sama molemmissa: yksi atominen tila ja kuusi molekylaarista tilaa. Edellytys involuutioaineeksi tulemiselle alemmassa maailmassa on, että on ollut involuutioainetta ylemmässä.

2.10 Aurinkokunta

¹Sen jälkeen kun kosmos on rakennettu 49 atomilajeineen, voivat aurinkokunnat muodostua seitsemän alimman (43–49) atomilajin involvoituessa edelleen molekyyliaineeksi. Jokainen aurinkokunta toteuttaa tämän involvoitumisprosessin itse.

²Jokainen seitsemän alinta atomilajia 43–49 antaa ainesta kuudelle yhä involvoituneemmalle molekyylijalajille, jolloin samoin kuin atomiaineen koostuessa lähinnä alempi koostuu lähinnä korkeammasta sisältäen yhä enemmän ikiatomeja. Molekyyliaine koostuu siten, että atomilajit molekyylijalajeineen muodostavat jatkuvan sarjan aggregaatiotiloja. Molekyylijalajeja on siten yhteensä 42, ja nämä muodostavat aurinkokunnan.

³Aurinkokunnan maailmojen jaon perustana ovat nuo seitsemän atomilajia. Koska useista syistä on katsottu sopivaksi käyttää näistä seitsemästä atomilajista sekä matemaattisia että kielellisiä nimityksiä, ovat aurinkokunnan maailmat saaneet sellaiset:

- 43 Manifestaalimaailma
 - 44 Submanifestaalimaailma
 - 45 Superessentiaalimaailma
 - 46 Essentiaalimaailma... ykseyden maailma, viisauden ja rakkauden maailma
 - 47 Kausaali-mentaalimaailma
 - 48 Emotionaalimaailma
 - 49 Fyysinen maailma
- } ihmisen maailmat

⁴Jokaisen atomilajin kuusi molekyyllilajia ovat saaneet analogiset nimitykset ja matemaattiset merkinnät:

- (1 atominen)
- 2 subatominen
- 3 supereetterinen
- 4 eetterinen
- 5 kaasumainen
- 6 nestemäinen
- 7 kiinteä

⁵Nämä molekyyllilajien (aggregaatiotilojen) numerot asetetaan atomimerkinnän jälkeen. Niinpä fyysinen kaasumainen molekyyllilaji kirjoitetaan: 49:5.

⁶Kolme korkeinta aurinkokuntamaailmaa (43–45) ovat yhteisiä kaikille planeetoille. Neljää alinta (46–49) nimitetään planeettamaailmoiksi.

⁷Kun involuutio on saavuttanut päämääränsä, emotionaalimaailman (48), involuutioatomit siirtyvät fyysisessä maailmassa (49) involuutioatomit kivikuntaan ja evoluutio alkaa. Ei ole fyysistä involuutioainetta. Mutta tietenkin on involuutio-olentoja fyysisen maailman läpäisevässä emotionaalimaailmassa. Samalla tavalla voi kuinka monta olentoa tahansa eri maailmoista kokoontua samassa “tilassa”.

2.11 Elementaalit

¹Kaikilla ikiatomeilla on potentiaalinen tajunta, joka involuutioprosessissa herätetään eloon (passiivinen, heijastava tajunta).

²“Olennoilla” tarkoitetaan aineaspektia. Olentoja ovat kaikki yhtenäisen tajunnan omaavat ainemuodot.

³Involuutio-olennot eli elementaalit ovat involuutioatomeista ja involuutiomolekyyleista muodostuvia aggregaatteja. Erotetaan pysyvät, puolipysyvät ja lyhytikäiset elementaalit. Pysyvät ovat evoluutio-olentojen aineverhoja, tilapäiset muita värähtelytuotteita.

⁴Elementaalikunnat saavat merkintänsä ainelajinsa mukaan, sen maailman mukaan, johon ne kuuluvat. Elementaalikuntien väliset rajat määräytyvät siten ainelajeista.

⁵Tajunta-aspektin näkökulmasta involuutio merkitsee tajunnan aktuaalistamisprosessia, evoluutio tajunnan aktivoimisprosessia. Primaariaineen tajunta on potentiaalinen. Ikiatomeilla on alun perin vain mahdollisuus tajuntaan. Involuutioaineessa tiedostamattomuus herätetään passiiviseksi tajunnaksi, mikä merkitsee, että tällä aineella ei ole mahdollisuutta tahtoon ja oma-aktiivisuuteen, että sen tahto on vain potentiaalinen. Evoluutioprosessin kautta evoluutioaine hankkii mahdollisuuden tahtoon ja oma-aktiivisuuteen, passiivinen tajunta aktivoidaan aktiiviseksi tajunnaksi.

⁶Inhimillisissä maailmoissa on seuraavat kolmeen involuutiokuntaan kuuluvat elementaalien pääajit:

kausaalielementaali
mentaalelementaali
emotionaalielementaali

⁷Elementaaleja muodostavat värähtelyt involuutioaineessa. Itsestään tällä aineella ei ole mahdollisuutta oma-aloitteiseen aktiivisuuteen eikä se voi itse muodostaa aggregaatteja, vaikuttaa aineeseen tai tuottaa värähtelyjä. Sitä vastoin siihen vaikuttavat äärimmäisen helposti heikoimmatkin värähtelyt.

⁸Ihmisen ajatus aikaansaa värähtelyn hänen mentaaliverhossaan ja heittää mentaaliverhosta annoksen mentaaliverhon involuutioainetta mentaaliverhoa ympäröivään mentaalimaailmaan. Ulosheitetty aine saa heti erityisen muodon, ajatuksen ainealan määräämään, kuvittelun muotoileman, konkreettisen kuvan. Tällä muodolla on oma värähtelykykynsä, joka on samaa laatua kuin alkuvärähtely ihmisessä. Ajatusmuodon oma värähtely välittyy ja vaikuttaa ympäröivään mentaaliseen elementaaliaineeseen, jolloin ajatusmuoto vetää sitä puoleensa. Alkuperäinen muoto muodostaa ikään kuin ytimen suuremmassa aggregaatissa, jolla on samankaltainen muoto, samankaltaiset värähtelyt ja ominaisuudet. Tämä aggregaatti on vapaasti ympäriinsä ajelehtiva mentaalielementaali, joka pian hajoaa ja palautuu aikaisempiin rakenneseisiin. Vastaavasti muodostavat ihmisen tai toisen evolvoituvan olennon tunteet emotionaalielementaalin ja intuitio muodostaa kausaalielementaalin. Elementaalit tottelevat täydellisellä tarkkuudella jopa heikoimpia, "tiedostamattomia" alkeisvirikkeitä. Elementaalit ovat aktivoituneen tajunnan ja energian omaavia ainemuotoja. Elementaalit työskentelevät täydellisinä robotteina alkuvärähtelyä automaattisesti jäljentäen. Elementaalin elinvoima ja elinaika ovat suorassa suhteessa sen muovanneen tajunnantoiminnon voimakkuuteen. Loputon elementaaleiksi muotoutuminen ja rakenneseiksi hajoaminen, mikä jokaisessa elementaalikunnassa jatkuu seitsemän aionia, opettaa involuutioaineen atomit ja molekyylit muovaamaan salamannopeasti aggregaatteja, vastaamaan kaikkiin aineessa esiintyviin värähtelyihin, toisintamaan pettämättömällä tarkkuudella heikoimmatkin värähtelymuutokset molekyylikoosteessa ja ainemuodossa.

⁹Involuutioprosessi on tajunnan aktivoimista ulkoapäin. Levossa oleva, aktivoimaton elementaaliaine voi olla yksinomaan passiivinen. Elementaali sitä vastoin on aina aktiivinen. Jos se lakkaa olemasta aktiivinen, se hajoaa.

¹⁰Sanonta fyysiset elementaalit, joka usein ilmenee okkulttisessa kirjallisuudessa, on virheellinen. Sillä tarkoitetaan fyysiseen eetteriaineeseen verhoutuneita emotionaalielementaaleja. Fyysisessä molekyyliaineessa ei ole elementaaleja. Sitä vastoin niitä on fyysisessä atomiaineessa.

2.12 Evoluutio

¹Involuutioprosessin myötä involuutiomonadien potentiaalinen tajunta on aktuaalistunut passiiviseksi tajunnaksi. Sen jälkeen alkaa evoluutioprosessi. Se alkaa siitä, että emotionaalielementaali involvotaan fyysisiin molekyylilajeihin (subatomisiin, supereetterisiin, eetterisiin, kaasumaisiin, nestemäisiin molekyyleihin ja lopulta mineraaleihin). Koko tämä involvoitumisprosessi kuuluu mineralisointiprosessiin ja tähänkuuluvat "olennot" kivikuntaan.

²Evoluutioprosessi merkitsee, että passiivinen tajunta aktivoituu, kunnes ihmiskunnassa hankittu itsetietoisuus osaa menetelmällisesti ja järjestelmällisesti itse jatkaa tajuntansa aktivoimista.

³Aineaspektille evoluutio merkitsee alkavaa kohoamista fyysisestä aineesta yhä vähemmän koostuneeksi, yhä hienommaksi, yhä korkeammaksi aineeksi, ikeatomien palautumista korkeimmiksi atomilajeiksi. Evoluutio merkitsee jatkuvaa muutosta täydellistymistä kohti: aineaspektille muutosta täydelliseen automatisoitumiseen siten, että dynamis (ikiaineen dynaaminen energia) toimii automaattisesti ilman tajunnan valvontaa; tahdonaspektille muutosta täydelliseen aktiivisuuteen; tajunnanaspektille muutosta täydelliseen objektiiviseen itsetietoisuuteen yhä korkeammissa maailmoissa. Biologisesta näkökulmasta evoluutio merkitsee fyysisen aineen kehittymistä yhä tarkoituksenmukaisempia orgaanisia elämänmuotoja kohti.

⁴“Inhimillinen evoluutio” – kehitystie mineraalista ihmiseksi – on nimitys triadien transmigraatiolle kivikunnan, kasvikunnan, eläinkunnan ja ihmiskunnan halki. Ihmisen myötä on evoluutio viidessä alimmassa maailmassa (47-49) saavuttanut päämääränsä ja tajunnan ekspansio alkaa. Evoluutio on – tietämättömyyden aikakäsitteellä mitaten – hidas prosessi. Sen tahti määräytyy tietyssä määrin involuutiotahdista, koska molemmat prosessit edellyttävät toisiaan.

⁵Biologisen kehitysopin selitykset lajien synnystä ovat monessa mielessä oikeita, joskaan eivät ainoita selityksiä. Eräs tekijä on tahdon virikkeiden alaisena ikään kuin vaistomaisesti työskentelevä solutajunta organismien kollektiivisissa solumuodostelmissa. Tämä tajunta osoittaa niin toiminnan ja valinnan kuin sopeutumisen kykyä.

⁶Involuutio merkitsee monadien involvoitumista alimpaan kosmiseen maailmaan (49), evoluutio niiden palaamista korkeimpaan kosmiseen maailmaan (1).

⁷Kaikella elämällä on muoto, atomista, molekyylistä, aggregaatista planeettaan, aurinkokuntaan ja kosmisiin maailmoihin. Nämä muodot ovat muuntumisen lain alaisia, muuttuvat jatkuvasti, hajoavat ja muodostuvat uudelleen. Muutos on elämän edellytys. Kaikki muodot ovat olemassa vain siksi, että niiden läpi virtaa joka hetki ikeatomeja (primaariaine), jotka kiertävät korkeimmasta atomimaailmasta alimpaan ja takaisin jatkaakseen kiertokulkuaan niin kauan kuin kosmos säilyy. Ei voi rakentaa ainemuotoja, jotka ajan pitkään sietäisivät kosmisten aine-energioiden kulutusta. Sitä paitsi muodon pysyväisyys ehkäisisi yksilön tajunnankehitystä. Alituiset uudet kokemukset jatkuvasti uusissa muodoissa ovat suurimerkityksinen jouduttava tekijä. Tämän voi todeta luonnon näkymättömien olentojen suhteen, joilla on sama verho tuhansien vuosien ajan. Niiden kehitystahti on sen vuoksi hidas.

⁸Monadit (ikeatomit) muodostavat fyysisestä maailmasta laskien nousevan sarjan yhä korkeampia elämänmuotoja, joissa alemmat sisältyvät korkeampiin muodostaen verhoja niille. Koko kosmos muodostaa sarjan yhä hienostuneempia elämänmuotoja, jotka palvelevat monaditajuntaa lahjoittamalla sille askel askeleelta “elimet”, joita se tarvitsee jatkuvaa ekspansiotaan varten.

⁹Evoluutio esittää sarjan yhä korkeampia luomakuntia, joissa tajunnankapasiteetti on suunnattomasti kasvanut intensiivisyyden ja ekstensiivisyyden suhteen.

¹⁰Jokainen monadi on jossakin näillä kehityksen valtavilla tikkailla, riippuen sen “iästä”; ajankohdasta, jolloin se tuotiin kosmukseen tai siirtyi alemmasta luomakunnasta korkeampaan.

¹¹Evoluutio jaetaan viiteen luomakuntaan ja seitsemään jumaluuskuntaan. Planeettamaailmat (46–49) sisältävät luomakunnat, aurinkokuntamaailmat (43–49) alimman jumaluuskunnan ja kosmiset maailmat (1–42) muut kuusi valtakuntaa.

2.13 Evoluutio-olennot

¹Tajunnan aktivoiminen vaatii tarkoituksenmukaisia ainemuotoja. Kaikessa manifestaatiossa esiintyy aineellisia perusmuotoja, jotka edustavat eri kehitysteitä, eri evoluutiotaapoja, eri muoto-olentoja. Manifestaatiolle tarpeelliset aineelliset perusmuodot ovat yhtä monta pysyvää evoluutiotietä. Kaikki ne tarjoavat mahdollisuuksia tajunnan aktivoimiseen. Tietämättömyyden lukemattomiin erehdyksiin kuuluu ihmisen luulo, että hän on olemassaolon korkein tuote ja kaikki muu on olemassa ikään kuin tätä ainoaa tarkoitusta varten.

²Jokaisesta ikiatomista tulee kerran itsenäinen olento, minä. Kaikki ainekoostumat ovat kollektiiviolentoja. Hallitseva tajunnan yksikkö jokaisessa olennossa on atomi, joka on korkeammalla kehitysasteella kuin muut kollektiivin atomit. Atomit ja molekyylit kehittyvät sisältymällä rakenneosina eri ainemuotoihin, missä tahansa muotoa tarvitaan. Evoluutio muodostaa yhden ainoan katkeamattoman sarjan olentoja alimmasta korkeimmalle kehitysasteelle.

³Ihmisen maailmoissa (47–49) erotetaan seuraavat evoluutio-olentojen pääajit:

fysikaaliolennot, epäorgaaniset
fysikaaliolennot, orgaaniset
fysikaaliolennot, eetteriset
emotionaaliolennot
mentaaliolennot
kausaaliolennot

⁴“Luonto ei tee hyppyjä.” Evoluutiovaltakuntien alaostot voidaan laskea eri aggregaatiotilojen mukaan. Jokainen molekyyllilaji merkitsee alinta ainemuotoa jollekin evoluutio-olentojen lajille. Aineellisesti nähden merkitään jokainen olento alimman aineverhonsa mukaisesti. Tajunnan suhteen merkitään olento aktiivisimman tajuntansa mukaisesti. Kaikki ei-orgaaniset verhot (se tarkoittaa useimpia fyysisen maailman olentoja ja kaikkia korkeampien maailmojen olentoja) ovat aggregaattiverhoja.

⁵Kaikki fyysinen aine (epäorgaaninen, orgaaninen, eetterinen) kuuluu evoluutioon. Näkyvät luomakunnat on jo vanhastaan jaettu epäorgaanisiin ja orgaanisiin. Raja mineraalin ja organismin välillä ei ole ylipääsemätön. Organismiolennot kehittyvät kasvi-, eläin- ja ihmiskunnan kautta, erityisillä aistinelimillä varustettuina tai pikemminkin rajoitettuina.

⁶Olemassaoloa voi verrata jättiläismäiseen laboratorioon ja kokeilukenttään, jonka resurssit ovat ehtymättömät. Aineen eri koostumuksilla voidaan muotoilla uudenlaisia manifestaatio-olentoja, joilla on mahdollisuudet omalaatuisiin kokemuksiin, jotka johtavat uusiin ominaisuuksiin ja kykyihin. Kaikki manifestaatiot muistuttavat toisiaan lain määräämissä perusmenetelmissään. Mitkään eivät muistuta toisiaan yksityisissä menetelmissään. Aineen lukemattomia koostamismahdollisuuksia hyödynnetään, eikä yhtäkään käyttökelpoista mahdollisuutta jätetä kokeilematta.

⁷Koko kosmos muodostaa yhden ainoan yhtenäisen manifestaatioprosessin, johon kaikki monadit osallistuvat tajunnanilmaisuuillaan, tietoisesti tai tiedostamattaan, tahtomattaan tai vapaaehtoisesti. Mitä korkeampi maailma ja valtakunta, mitä korkeampi tajunnan laji, sitä suurempi monadin panos manifestaatioprosessissa on.

⁸Kun monadi on läpikäynyt manifestaatioprosessin involuution ja evoluution, hankkinut ja jättänyt verhon maailmassa toisensa jälkeen ja lopulta korkeimmassa kosmisessa maailmassa vapautunut involvoitumisestaan aineeseen, se tulee tietoiseksi itsestään monadina. Siihen saakka se samaistuu johonkin niistä verhoista, joita se on hankkinut ja aktivoinut.

2.14 Luomakunnat

¹Kaikki evoluutio-olennot muodostavat luomakuntia. Ymmärtämisen helpottamiseksi on osoittautunut toivottavaksi orientoida vakiintuneen jaotuksen mukaan.

²Aurinkokunnassa on seuraavaat kuusi luomakuntaa:

luomakunta

ensimmäinen	kivikunta	}	maailmoissa 47-49
toinen	kasvikunta		
kolmas	eläinkunta		
neljäs	ihmiskunta		
viides	essentiaalikunta		maailmoissa 45 ja 46
kuudes	manifestaalikunta		maailmoissa 43 ja 44

³Sen jälkeen kun yksilö on hankkinut täyden subjektiivisen ja objektiivisen itsetietoisuuden kausaaliverhossaan kausaalimaailmassa ja tullut siten kausaaliminäksi, on hänen tajunnankehityksensä neljässä alimmassa luomakunnassa päättynyt. Sen jälkeen alkaa yksilön tajunnanekspansio viidennessä luomakunnassa.

⁴Viidennen ja kuudennen luomakunnan monadit merkitään aina maailmantajunnan lajin mukaan:

essentiaaliminä eli	46-minä
superessentiaaliminä,	45-minä
submanifestaaliminä,	44-minä
manifestaaliminä,	43-minä

⁵Aurinkokunnan kaikille planeetoille yhteinen superessentiaalimaailma on 45-minän käytettävissä; aurinkokunnan kaikki maailmat ovat 43-minän hallinnassa. Kun yksilö sen jälkeen valloittaa 42-tajunnan, hän astuu ensimmäiseen kosmiseen valtakuntaan eli toiseen jumaluuskuntaan, ja siten alkaa hänen uransa interstellaaristen, kosmisten maailmojen halki.

⁶Niin essentiaalikunnan kuin manifestaalikunnan yksilöt ovat planeettahierarkian jäseniä, joiden tehtävänä on valvoa tajunnankehitystä neljässä alimmassa luomakunnassa.

⁷Planeettahierarkia on planeettahallituksen alainen, joka huolehtii siitä, että kaikki luonnonprosessit planeetassa etenevät täydellisellä tarkkuudella. Planeettahallituksen jäseniksi voivat tulla yksilöt, jotka ovat saavuttaneet toisen jumaluuskunnan (maailmat 36–42).

⁸Planeettahallitus vuorostaan on aurinkokuntahallituksen alainen, jonka toimivaltaan kuuluvat kaikki aurinkokunnan planeettahallitukset. Aurinkokuntahallituksen jäsenet kuuluvat kolmanteen jumaluuskuntaan (maailmoihin 29–35).

⁹Vaikka tämä esoteerinen maailmankatsomus rajoittuu evoluutioon aurinkokunnan maailmoissa (43–49), luotakoon seuraava yleiskatsaus kosmiseen jatko evoluutioon, joka jakautuu kuudeksi eri kosmiseksi valtakunnaksi:

maailmat kosmiset valtakunnat

36–42	ensimmäinen	42-minuudesta 36-minuuteen jne.
29–35	toinen	
22–28	kolmas	
15–21	neljäs	
8–14	viides	
1–7	kuudes	7-minuudesta 1-minuuteen

¹⁰Esoteriikan mukaan “jumaluuskuntia” on seitsemän, jolloin manifestaalikunta luetaan ensimmäiseksi, koska manifestaaliminät ovat kaikkitietäviä ja kaikkivoipia aurinkokunnan maailmoissa (43–49). Korkeinta valtakuntaa (1–7) on johdonmukaisesti nimitetty seitsemänneksi jumaluuskunnaksi jne.

¹¹Kun riittävän moni monadi on onnistunut ponnistellen pääsemään korkeimpaan jumaluuskuntaan, voi tämä kollektiivolento astua ulos kosmisesta pallostaan aloittaakseen ikiaineessa oman kosmisen pallonsa rakentamisen ikimanifestaation ehtymättömästi varastosta hakemillaan ikiatomeilla.

2.15 Triadiketju

¹Kuvaavaa ihmiseen johtavalle evoluutiolle on kehitys triadien kautta, mikä mahdollistaa tajunnan useissa maailmoissa samanaikaisesti.

²Triadiketju, jolle vielä kuvaavampi nimitys on monaditikkaat, on kolme yhteen kytkettyä triadia.

³Triadiketju muodostaa ikään kuin tajuntaketjun, joka yhdistää alimman triadin fyysisen atomin (49) manifestaaliatomiin (43), ja jota voi verrata tikkaiseen, joita pitkin monadi saa kiivetä maailmasta 49 maailmaan 43. Triadin kolme yksikköä muodostavat näiden tikkaiden yhdeksän puolaa.

⁴Triadi on pysyvä yhden molekyylin ja kahden atomin yksikkö. Molekyyli on parittomalla numerolla merkityn ainelajin neljättä (etteristä) molekyytilajia. Atomit kuuluvat kahteen seuraavaan alempaan atomilajiin.

⁵Triadi saa nimensä siitä, että se muodostuu näistä kolmesta yksiköstä.

⁶Ensimmäinen eli alin triadi muodostuu:

fyysisestä atomista (49:1)
emotioaaliatomista (48:1)
mentaalimolekyylistä (47:4)

⁷Toinen triadi muodostuu:

mentaaliatomista (47:1)
essentiaaliatomista (46:1)
superessentiaalimolekyylistä (45:4)

⁸Kolmas triadi muodostuu:

superessentiaaliatomista (45:1)
submanifestaaliatomi (44:1)
manifestaalimolekyylistä (43:4)

⁹Triadeja ympäröivät involuutioaineesta koostuvat verhot. Ensimmäisen triadin verho on kausaaliverho (47:1-3). Toisen triadin verho on superessentiaalista elementaaliainetta (45:1-3). Kolmannen triadin verho on manifestaalista involuutioainetta (43:1-3).

¹⁰Triadiyksikköjä pitää keskinäisesti koossa “magneettinen voimalinja”, jota voi verrata sähköiseen valokaareen (muinaiset opettajat nimittivät sitä hopealangaksi). Tätä tietä kulkee energian vaihto triadiyksikköjen välillä ja niiden kautta verhojen ja eri maailmojen ainelajien välillä.

- ¹¹Monadin sulkee sisäänsä:
ensimmäinen triadi neljännessä luomakunnassa oleskelun aikana (ihmisenä “ensimmäinen minä”)
toinen triadi viidennessä luomakunnassa (“toinen minä”)
kolmas triadi kuudennessa luomakunnassa (“kolmas minä”).

¹²Triadiyksiköt ja niiden aineverhot vaikuttavat toisiinsa molemminpuolisesti. Verhojen kokemukset ovat triadin kokemuksia, ja triadiyksikön värähtelyjen määrääminä verhot koostuvat karkeammasta tai hienommasta molekyyliaineesta. Värähtelykapasiteetti ilmoittaa saavutetun kehitystason. Täysin kehittynyt ja täydellisen organisoitunut verho edellyttää triadin vastaavaa täydellistymistä. Triadiyksikköjen värähtelyt mm. vetävät puoleensa ja työntävät luotaan, jolloin emotionaaliverhon ja mentaaliverhon toiminta on rytmistä aineen sisään imemistä ja poissysäämistä sydämen tai keuhkon toiminnan tapaan.

¹³Triadiyksiköillä on mm. seuraavia tehtäviä: muodostaa ja ylläpitää verhoja, olla energianvaihdon keskuksia, olla häviämättömiä muisteja (vaikka epäsuorasti saatavilla olevia), mahdollistaa hankitun kyvyn säilyttäminen, helpottaa saadun kokemuksen assimilaatiota, keskittää ja syntetisoida kolminkertaista tajuntaa. Triadin tärkein rakenneosana on mentaalimolekyyli. Osaksi se on tajun ja järjen edellytys, osaksi se antaa triadin kollektiivitajunnalle mahdollisuuden kerätä aistimukset, tunteet ja ajatukset käsitettäväksi kokonaisuudeksi. Se mahdollistaa triadissa olevalle monadille mentaalivärähtelyjen muuntamisen konkreettisiksi ajatuksiksi; ajattelun organismissa mentaaliverhon, emotionaaliverhon, eetteriverhon ja aivo-selkäydinhermoston välityksellä; verhojen maailmoissaan saamien kokemusten muokkaamisen; värähtelyjen käsitettävän tajuamisen; intuitioiden muuntamisen konkreettisiksi ajatuksiksi.

¹⁴Triadiyksiköt ovat evoluutioainetta. Triadi koostuu “irralisista” evoluutioatomeista ja -molekyyleista, jotka tietyssä määrin kehittyvät kuulumalla eri koosteisiin ja kehittyneempien atomien ja molekyylien aktivoitumisessa niitä näissä. Triadi on monadin verhon ja palvelee sen välikappaleena, niin kuin aggregaattiverho palvelee triadin välikappaleena. Evolvoituneina olentoina triadit ovat tietyssä määrin itseaktiivisia, mutta tämä itseaktiivisuus on vähäistä verrattuna monadin aktiivisuuteen ollen täysin monadin hallitsema ja sen aktiivisuuden kanssa yhdenmukainen.

¹⁵Triadien järjestelmä helpottaa kehitystä aurinkokunnan maailmoissa niiden atomitiheyden ollessa suunnaton. Monadilla on tilaisuus elää jopa viidessä maailmassa (47–49) samanaikaisesti jo ensimmäisessä triadissa. Saadaan myös kollektiivijärjestelmä, joka sallii yksilön työn koitua useampien hyväksi. Suhteellisen vapaissa kosmisissa maailmoissa triadijärjestelmä on tarpeeton.

¹⁶Kun seuraavassa puhutaan triadin toiminnasta, tarkoittaa tämä aina monadin toimintaa triadissa ja triadin kautta.

2.16 *Monadi*

¹Monadi on ikiatomi. Monadi on ikiaineen pienin mahdollinen osa ja yksilöllisen tajunnan pienin mahdollinen piste. Monadit ovat ainoat tuhoutumattomat asiat universumissa.

²Nimitys monadi tarkoittaa yksilön aineaspektia ja nimitys minä yksilön tajunta-aspektia.

³Monadi (atomilaji 1) on involvoitunut manifestaaliatomiin (atomilaji 43), mikä tietenkin merkitsee, että monadi on involvoitunut atomilajien 2–43 koko sarjaan. Kerran vapaana aurinkokunnallisista involvoitumisista monadi kohoaa tätä 43-atomiin sisältyvää atomisarjaa pitkin. Monadi säilyttää tämän 43-atomin, kunnes se on palannut alkuperäistilaansa (atomilajiksi 1) kosmisesta involvoitumisesta. Monadi on hallitseva (verrattomasti kehittynein ja aktiivisin ikiatomi) kaikissa niissä atomilajeissa, joihin se on involvoitunut.

⁴Ennen kuin ikiatomista voi tulla monadi triadissa, se on läpikäynyt kolme täydellistä involvoitumis- ja evolvoitumisprosessia. Ensimmäisessä prosessissa se kuuluu rotaatioaineeseen, toisessa involuutioaineeseen, kolmannessa se on vapaana evoluutioatomina kuulunut erilaisiin aggregaatteihin tai triadeihin tullakseen lopullisesti neljännessä prosessissa monadiksi triadissa. Siten se on hankkinut edellytyksen tulla objektiivisesti itsetietoiseksi triadeissa, edellytyksen aktivoida niitä ja niiden kautta kaikkia aineita, joihin se vähitellen kuuluu.

⁵Aurinkokunnassa monadi on involvoitunut johonkin kolmesta triadistaan. Fyysisen maailman kivikunnassa se on involvoitunut alimman triadin fyysiseen atomiin (49:1). Kasvikunnassa evolvoitumisensa loppuvaiheessa monadi evolvoituu triadin fyysisestä atomista emotionaaliatomiin. Kausaalitumisprosessissa monadi voi evolvoitua triadin mentaalimolekyyliin, minkä jälkeen sen käytettävissä ovat alimman triadin kolme yksikköä. Evoluutionsa aikana ihmiskunnassa monadi on keskittänyt itsensä pääasiassa triadin emotionaaliatomiin keskittääkseen itsensä vasta ihmiskunnan mentaaliasteella (mentaaliminänä) mentaalimolekyyliin ja inhimillisen kehityksen loppuvaiheessa kausaaliasteella kausaaliverhon sisimpään keskukseen. Ihmismonadien jako (myös fyysisessä maailmassa) fysikaaliminuuksiin, emotionaaliminuuksiin, mentaaliminuuksiin ja kausaaliminuuksiin ilmoittaa, mikä tajuntalaji on vallitseva. Monadin siirtyminen eri triadiyksikköjen välillä on aina mahdollinen, koska atomit eivät ole koskaan muuttumattomia yksikköjä, vaan korkeampien atomien vaihtoa tapahtuu jatkuvasti yhtäjaksoisessa energiakierrossa eri maailmojen välillä, kuitenkin niin, että atomin luonne yksilöllisenä yksikkönä säilyy.

⁶Monadi on ihmisen varsinainen minä. Nimitys minä annetaan lisäksi triadille, johon itsetietoinen monadi on involvoitunut samoin kuin verhoille, jotka monadin aktiivisuuden ansiosta ovat voineet hankkia itsetietoisuuden. Aina sitä mukaa kuin monadi keskittää itsensä korkeampiin triadeihin, myös näistä tulee minätietoisia. Evoluution kautta monadi hankkii vähitellen kyvyn aktivoida eri aineet, joihin se on ollut involvoituneena. Täysin aktivoituneena atomilajissa 43 monadi on oppinut hallitsemaan kaikkia alimpia atomilajeja (44–49) ja siten kaikkea aurinkokunta-ainetta. Vapautettuna riippuvuudestaan triadeihin, se voi silloin tarpeen tullen vetää itseensä atomin jokaista alemmaa atomilajia ja vaikuttaa näiden kautta alempiin ainelajeihin.

⁷Nimityksen monadi ikiatomi sai Pytagoraalta hänen ollessa myös ainoa planeettahierarkian jäsen, joka selvitteli todellisuuden kolmea aspektia rakentaen siten pohjan tulevaisuuden tieteelle.

⁸Sen jälkeen on tietämättömyys tapansa mukaan ottanut asian haltuunsa, niin että monadi-sana on saanut merkitä melkein mitä vain.

⁹Koska monadi-sanaa on myös esoteriikassa käytetty monissa eri yhteyksissä, on toivottavaa, että jokaisessa erityistapauksessa ilmoitetaan, mitä sillä tarkoitetaan, esimerkiksi: kivimonadia, kasvimonadia, eläinmonadia, ihmismonadia, jotka kaikki ovat evoluutiomonadeja.

¹⁰Triadien selvityksestä ilmenee, että ihmistä kutsutaan myös “ensimmäiseksi minuudeksi”, viidennessä luomakunnassa olevaa “toiseksi minuudeksi” ja kuudennessa luomakunnassa olevaa “kolmanneksi minuudeksi”.

¹¹Yhteenveto:

¹²Ihminen on monadi (ikiatomi), joka kosmukseen tulemisensa jälkeen on läpikäynyt involvoitumis- ja involuutioprosessit, kulkenut kivi-, kasvi-, ja eläinkunnan läpi ja lopulta hankkinut pysyvän verhon (kausaaliverhon), johon monadi jää ja jonka kanssa monadi inkarnoituu, kunnes se onnistuu saavuttamaan seuraavan korkeammam valtakunnan.

2.17 Ryhmäsielut ja transmigraatio

¹Evoluutioaine kehittyy koostumalla kollektiivisiksi yksiköiksi (“aggregaateiksi”). Kivi- ja kasvikunnan monadit kehittyvät monella tavalla, seuraten jotakin seitsemästä yhdensuuntaisesta kehitystiestä.

²Ryhmäsieluksi kutsutaan monadiryhmän aineellista yhteisverhoa. Tämä yhtenäisten ryhmien yhdistäminen yhteisiin involuutioaineverhoihin helpottaa olennaisesti monadien evoluutiota kivi-, kasvi- ja eläinkunnan halki, niiden transmigraatiota eli siirtymistä yhdestä luomakunnasta lähinnä korkeampaan.

³Triadien kolme yksikköä ovat evoluutioatomeja ja evoluutiomolekyylejä, jotka kehittyvät palvelemalla verhoina korkeammin kehittyneille ikiatomeille, monadeille. Triadissa on monadi. Ikiatomi, joka on riittävän itseaktiivinen ja jolla on mahdollisuus menestyksellisesti aktivoitua vähemmän kehittyneitä atomeja, involvoituu triadiin, joka sen jälkeen palvelee monadin verhona ja välikappaleena.

⁴Ryhmäsieluja erotetaan kolme lajia: kiviryhmäsielut, kasviryhmäsielut ja eläinryhmäsielut. Kiviryhmäsielut sulkeutuvat kolmen erilaisen yhteisverhon, nimittäin mentaaliverhon, emotionaaliverhon ja fysikaaliverhon sisään. Kasviryhmäsielut sulkeutuvat kahden verhon, mentaali- ja emotionaaliverhon sisään. Eläinryhmäsielut sulkeutuvat vain yhden yhteisen mentaaliaineesta koostuvan verhon sisään. Rajat näiden luomakuntien välillä määräytyvät triadeja ympäröivien verhojen lukumäärästä.

⁵Niin pian kuin monadi jättää yhteisen verhon involvoituakseen, sitä ympäröivät verhot, jotka ovat peräisin yhteisverhosta, jonka kanssa sillä edelleen on “magneettinen” yhteys. Involvoitumisen päättyessä se palaa yhteisverhoon, jolloin sen omat tilapäiset verhot sulautuvat tähän. Mitä korkeammalla jokin eläin kehityksen asteikolla on, sitä vähemmän monadeja sen ryhmään kuuluu. Ryhmäsielut jaetaan evoluution kuluessa yhä pienempiin ryhmiin. Niinpä kvadriljoonat kärpäset muodostavat oman ryhmäsielun, miljoonat rotat omansa, sadattuhannet varpuset omansa, tuhannet sudet omansa, sadat lampaat oman ryhmänsä.

⁶Kausalisoitua voivat vain ne eläimet, jotka ovat kyllin korkealle kehittyneitä kuuluakseen harvalukuiseen ryhmäsieluun, kuten apina, norsu, koira, hevonen ja kissa.

⁷Fyysiseen aineeseen involvoituneena monadi on sulkeutunut ryhmäsielujen yhteisverhoista peräisin olevien verhojen sisään. Involvoitumisen loppuvaiheessa monadi palautetaan lainattuine verhoineen, jotka sulautuvat yhteisverhoihin. Siten monadi tuo mukanaan molekyyleja ainelajeista, joita se on voinut aktivoitua, aluksi alimmasta molekyylilajista. Siinä määrin kuin monadi involvoitumisiensa aikana on omalla aktiivisuudellaan onnistunut kohottamaan ryhmäyksiköiden värähtelykykyä, ovat palautetut molekyylit korkeampaa lajia kuin mukaan otetut. Nämä korkeammat molekyylit sekoittuvat ryhmäsielussa aikaisempiin molekyyleihin ja koituvat jatkossa kaikkien monadien hyväksi. Tämä helpottaa monadin aktivoitumista uudessa involvoitumisessa. Alempien molekyyliden vaihtuessa vähitellen korkeampiin kohoaa koko ryhmä ja jokainen erillinen monadi yhä korkeammalle tasolle saaden yhä hienommat värähtelyt ja yhä korkeamman tajunnan. Kun ryhmäsielun verho koostuu pääasiassa ryhmälle tarpeellisesta korkeimmasta molekyylilajista, lähenee aika, jolloin alin verho hajoaa ja sisään suljetut monadit siirtyvät lähinnä korkeampaan luomakuntaan.

⁸Alun perin suunnattoman laajoissa ryhmäsieluissa tapahtuu eriytymistä. Yhteisiä kokemuksia saaneet ja siten samantapaisia taipumuksia kehittäneet monadit vetävät toisiaan puoleensa ja muodostavat omia ryhmiä yhteisverhossa. Involvoitumisen jälkeen tapahtuvassa jälleenyhdistymisessä yksilöllisellä monadiverholla on taipumus supistua. Taipumus vahvistuu jokaisen involvoitumisen jälkeen ja sitä vahvistavat myös muiden pienempiin ryhmiin kuuluvien monadien verhot. Näiden on yhä vaikeampi täysin sulautua yhteisverhoon ja ne muodostavat tämän sisällä alaverhoja, jotka vähitellen sulkevat sisäänsä yhä pienempiä

monadiryhmiä ja kasvavat lopulta tarpeeksi vahvoiksi voidakseen palvella itse omina yhteisverhoinaan. Suuri ryhmä hajoaa tällä tavalla pienempiin ryhmiin, joihin kuuluu vähemmän monadeja.

⁹Siirtyminen kasvikuuntaan vapauttaa kivimonadit ryhmäsielun fyysisestä aineesta koostuvasta yhteisverhosta. Siten syntyneet kasvimonadit ovat riittävän aktiivisia muotoillakseen itseaktiivisuudellaan oman verhon ensi alkuun ainakin alimmasta eetteriaineesta (49:4). Kasvimonadien siirtyessä eläinkuntaan emotionaaliaineesta koostuva yhteisverho hajoaa. Eläimellä on siten kolme omaa verhoa: organismi, eetteriverho ja emotionaaliverho, kun taas mentaaliverho kuuluu ryhmäverhoon. Kausaalistumisen jälkeen triadien mentaalimolekyylit muovaa oman mentaaliverhon.

2.18 Kausaalistuminen

¹Kausaalistuminen merkitsee transmigraatiota eläinkunnasta ihmiskuntaan. Kausaalistumisessa eläin saa oman "sielun", nimittäin kausaaliverhon.

²Kausaalistumisen edellytys on, että eläin on kyllin korkealle kehittynyt kuuluakseen vähälukaiseen ryhmäsieluun. Edelleen se vaatii, että eläin ponnistaa äärimmilleen emotionaalisen ja mentaalisen tajunnan.

³Yhdestä tai toisesta syystä eläinmonadin ensimmäisen triadin mentaalimolekyylin ja toisen triadin mentaaliatomin välillä on syntynyt jännitys. Jos näiden molempien voimakeskusten välinen jännitys johtaa riittävän voimakkaaseen värähtelyyn, jos näiden välillä kausaaliaineessa syntyy hetkellisesti pyörreliike, joka synnyttää tyhjiön sisältävän verhon, voi eläinmonadi alimpine triadeineen imeytyä tähän kausaaliverhoon. Kausaaliverho on muodostunut, eläin on kausaalistunut ja astunut ihmiskuntaan.

⁴Sanotusta pitäisi kaikella toivottavalla selvyydellä ilmetä, ettei ihminen voi koskaan syntyä uudelleen eläimenä, yhtä vähän kuin eläimestä voi tulla kasvi tai kasvista kivi. Transmigraatio ei voi tapahtua taaksepäin. Olento, joka on astunut korkeampaan luomakuntaan, ei voi palata alempaan. Vain tietämättömyys voi sekoittaa esoteerisen reinkarnaatitiedon kansantaikauskon sielunvaellusoppiin.

⁵Lähinnä korkeampi luomakunta ihmiskunnan eli kausaalisen luomakunnan jälkeen on essentiaalikuunta maailmoissa 46 ja 45. Sen jälkeen tulee manifestaalikunta maailmoissa 44 ja 43, jonka jälkeen ekspansio jatkuu kosmoksessa (maailmoissa 42–1). Yksilö transmigroituu lähinnä korkeampaan luomakuntaan niin pian kuin hän on päättänyt kehityksensä lähinnä alemmassa. Tämä transmigraatio voi tapahtua milloin tahansa.

⁶Seuraavassa "monadilla" tarkoitetaan ihmismonadia kausaaliverhon alimmassa triadissa.

2.19 Ihmisen verhot

¹Kun ihminen on inkarnoitunut, s.o. kun ihmisen ensimmäinen triadi on involvoitunut karkeafyysiseen aineeseen, on ihmisen verhojen lukumäärä viisi: kaksi fyysistä verhoa (organismi ja eetteriverho), emotionaaliverho, mentaaliverho ja kausaaliverho. Kaikki verhot paitsi organismi ovat aggregaattiverhoja. Asian voi ilmaista myös siten, että ihminen on viisi olentoa.

²Aggregaattiverhot koostuvat magneettisesti koossapysyvistä atomeista ja molekyyleistä, eetteriverho evoluutioaineesta ja kaikki korkeammat involuutioaineesta. Tämä magnetismi on triadin toiminnan ja kaikkien verhojen vetovoiman yhteinen tuote. Magneettinen vetovoima on niin vahva, että koko aggregaatti yhdistyisi salamannopeasti uudelleen kokonaisuudeksi, jos verho "räjäytettäisiin atomeiksi". Aggregaattiverhon aine on alituisessa kiertoliikkeessä läpi koko verhon, niin kuin verimassa organismissa, uusiutuen jatkuvasti, niin kuin ilma keuhkoissa.

³Kahdesta fyysisestä verhosta eetteriverho on tärkein. Ilman eetteriverhoa organismi ei voisi muodostua eikä siinä olisi elämää. Eetteriverho on erilaisten toiminnallisten energioiden

keskus ja välittäjä, energioiden, joille muinaiset opettajat antoivat yhteisen nimityksen elämänvoima. Eetteriverhon toiminnalliset puutteet vaikuttavat puolestaan organismiin.

⁴Emotionaali-, mentaali- ja kausaaliverhot ympäröivät kaikkia alempia verhoja ja läpäisevät ne. Jokainen korkeampi muodostaa lähinnä alemman verhon ulkopuolelle tavallisesti vain huomaamattoman kerroksen. Ne ovat soikeita eli munanmuotoisia ja ulottuvat noin 30–45 cm organismin ulkopuolelle. Organismi vetää puoleensa noin 99 prosenttia näiden verhojen aineesta pitäen sitä koossa kehällään, minkä vuoksi nämä verhot ovat organismin täydellisiä jäljennöksiä. Kokonaisuutena ne muodostavat nk. auran, ihmisen oman aine- ja tajuntamaailman, joka itsessään sisältää kaikki ainelajit ja siten myös kaikki aurinkokunnallisten ja kosmisten tajuntojen lajit, korkeampien ollessa tietenkin passiivisia.

⁵Emotionaaliverho muotoutuu monadin aktiivisuudesta triadin emotionaaliatomissa. Emotionaaliatomin värähtelyt vaikuttavat luoksevetävästi tai poistyyöntävästi ympäröivään emotionaaliseen involuutioaineeseen. Triadiatomin värähtelykapasiteetti, ominaisuudet, organisaatio ym. määräävät emotionaaliverhon ainekoostumuksen, molekyyliipitoisuuden, organisaation. Tästä tulee siten ikään kuin atomin jäljennös, joka heijastaa sen "kehitystason". Sama koskee triadin mentaalimolekyyliä ja mentaaliverhoa.

⁶Kausaaliverhon, joka on ihmisen ainoa pysyvä verho, voidaan täydellä syyllä katsoa olevan varsinainen ihminen. Kausaaliverho inkarnoituu aina sisälleen sulkemansa alimman triadin kanssa. Kaikki verhot paitsi kausaaliverho uudistuvat jokaisen inkarnaation yhteydessä ja hajoavat jokaisen involvoitumisen jälkeen.

⁷Mitä korkeammalle yksilö on saavuttanut kehityksessään, sitä tarkoituksenmukaisemmin organisoituneita ovat hänen aggregaattiverhonsa ja näiden verhojen keskukset. Mainitut keskukset, joiden tehtävät vastaavat suunnilleen elimien tehtäviä organismissa, koostuvat evoluutioaineesta. Ne täyttävät eri tehtäviä tajunnan ja aktiivisuuden suhteen eri molekyylilajeissa. Organisaation vuoksi eri molekyyli-lajit kerääntyvät määrättyille alueille. Korkeampi kehitys lisää korkeampien molekyyli-lajien prosenttimäärää, mikä aiheuttaa yhä hienompia ja voimakkaampia värähtelyjä.

⁸Orgaaninen keho ja eetteriverho koostuvat evoluutioaineesta. Erillisinä ja itsenäisinä katsottuina emotionaali-, mentaali- ja kausaaliverho kuuluvat involuutioon ja siitä näkökulmasta katsoen niitä nimitetään elementaaleiksi. Elementaalien passiivisella tajunnalla ei ole itseaktiivisuuden kykyä. Mutta elementaalit aktivoituvat helposti ulkoapäin tulevista tai triadien tuottamista värähtelyistä. Ne ovat ylivoimaisen herkkiä vastaanotto- ja toisintakojeita ja toisintavat erehtymättömällä tarkkuudella mitä hienoimmat värähtelyjen vivahtukset. Niiden aktiivisuus kuuluu ihmisen alitajuntaan, kun värähtelyt eivät ole kyllin vahvoja, jotta valvetajunta huomioisi ne. Ne vastaanottavat aina lukemattomia värähtelyjä ulkoapäin, kun monadi ei niitä aktivoi, eivätkä ne ole koskaan levossa.

2.20 Ihmisen eetteriverho

¹Eetteriverhon aine koostuu neljästä fyysisestä eetterilajista (49:1-4): atominen, subatominen, supereetterinen ja eetterinem fyysikaaliaine. Eetteriverho on varsinainen fyysinen keho. Ilman sitä solunmuodostus olisi mahdotonta eikä soluissa ja organismissa olisi elämää.

²Eetteriverho läpäisee organismin ja jättäessään tilapäisesti organismin se on tämän täydellinen jäljennös. Ihmisen inkarnaation tilassa se läpäisee organismin, jonka soluja ympäröi silloin eetteriaine. Jokaisella solulla, niin kuin jokaisella kiinteällä, nestemäisellä tai kaasumaisella molekyyllillä, on eetterinen vastineensa ja niitä ympäröi oma pieni eetteriverhonsa niin kauan kuin suuri eetteriverho on sidoksissa organismiin.

³Eetteriverho välittää värähtelyjä organismin ja emotionaaliverhon välillä. Missä määrin ja millä tavalla fyysinen ihminen voi käsittää ja toisintaa näitä värähtelyitä, riippuu osaksi eetteriverhon eetteriaineen koostumuksesta, osaksi hermojärjestelmän toimintakyvystä. Jos joku tietty hermosolujen ryhmä on tuhoutunut, jos se on kehittymätön tai muulla tavalla

toimintakyvytön, ei ole mahdollista organismissa käsittää tai toisintaa värähtelyjä, joita näiden solujen tulisi vastaanottaa tai ilmaista.

⁴Eetteriverhossa on eri eetterisistä molekyyliaineista muodostuvat eetteriset keskukset (sanskritiksi: tshakrat) Nämä keskukset vastaavat organismin hermokeskuksia tai elimiä. Tajunnallisesti tärkeimpien keskusten lukumäärä on seitsemän, ja niiden sijainti suhteessa organismiin ilmaistaan seuraavilla nimityksillä:

- 1 pääläen keskus
- 2 otsakeskus
- 3 kaulakeskus
- 4 sydänkeskus
- 5 napakeskus
- 6 ristiluukeskus
- 7 peruskeskus

⁵Nämä nimitykset ilmaisevat keskusten likimääräisen sijainnin organismin ulkopuolella. Vain peruskeskus on kehon sisällä häntänikamien ja ihon välissä. Keskukset 3–7 (kaulakeskus-peruskeskus) ovat suorassa yhteydessä selkäyttimeen.

⁶Sisuspunoksesta lähtee 14 eetterirunkoa 75.000 säteilyä. Seitsemän päärungoista kuuluu aistinelimiin, seitsemän liike-eliimiin. Selkäytimen eetterinen vastine muodostaa kolme eetterivirtaa. Keskeinen näistä kanavista on yhteydessä käpylisäkkeeseen. Kaksi muuta virtaa kiertyvät spiraalimaisesti keskimmäisen ympäri.

⁷Eetteriverho kokonaisuudessaan on väriltään heikosti loistavan violetinsinisen harmaa.

⁸Viisi elävöittävää energiaa virtaa vuoron perään 24 minuutin ajan eetteriverhon läpi palautuen joka toinen tunti. Eräs kaikkien todettavissa oleva esimerkki toiminnallisten energioiden jaksottaisuudesta on hengityksen rytmisen vaihtelu. Hengitys tapahtuu etupäässä yhdellä keuhkolla ja yhden sieraimen kautta kerrallaan. Joka toinen tunti hengitys muuttuu oikeanpuoleisesta hengityksestä vasemmanpuoleiseksi hengitykseksi tai päinvastoin, mikäli sille ei ole erityisiä esteitä. Oikeanpuoleisessa hengityksessä kehon lämpötila kohoaa hieman, vasemmanpuoleisessa se laskee. Vilustuminen tapahtuu harvoin oikeanpuoleisen hengityksen aikana. Kuumeelle on tunnusomaista lakkaamaton oikeanpuoleinen hengitys.

⁹Napakeskuksella on yhteys triadin emotionaaliatomiin. Kaulakeskuksella on kausaaliverhon kautta yhteys ensimmäisen triadin mentaalimolekyyliin. Sydänkeskuksella on kausaaliverhon ja ensimmäisen triadin emotionaaliatomin kautta yhteys toisen triadin essentiaaliatomiin ja pääkeskuksella ensimmäisen triadin fysikaaliatomin kautta toisen triadin superessentiaalimolekyyliin.

¹⁰Eetteriverhoa ympäröi suunnattoman tiheä fyysisestä atomiaineesta muodostuva kalvo. Tämä kalvo muodostaa suojamuurin, jota ilman ihminen (etenkin unitilassa) olisi lähinnä suojaaton kaikenlaisia emotionaalimaailman "ilmiöitä" vastaan. Mutta asiasta on myös haittaa. Eetteri-, emotionaali- ja mentaaliverholla on toisiaan vastaavat keskukset, jotka ovat niin läheisessä suhteessa toisiinsa, että ne muodostavat ikään kuin yhteisiä elimiä. Atomikalvo estää kuitenkin muiden verhojen keskuksista tulevien värähtelyjen suoran siirtymisen eetteriverhon keskuksiin ja niistä pois. Kun selänpään energia täysin aktivoituu ja liikennöi keskukskanavassa, räjäyttää tämä energia atomikalvon ja muodostaa sen jälkeen riittävän vahvan suojaavartioston.

2.21 Ihmisen emotionaaliverho

¹Emotionaaliverho on aggregaattiverho, joka koostuu jokaisesta seitsemästä emotionaalisesta ainelajista (48:1-7). Eri aggregaatiotilojen mittasuhteet vaihtelevat mitä huomattavimmin eri yksilöillä kehitystasosta riippuen. Vastikään kausalisoituneella kahden

alimman aineen (48:6,7) määrä kohoaa yli 90 prosenttiin. Sivilisoituneella keskivertoihmisellä neljä alinta molekyyliä (48:4-7) muodostavat noin 95 prosenttia verhon aineesta. Täydellistyneellä emotionaaliminillä noin 99 prosenttia verhon aineesta kuuluu kahteen korkeimpaan ainelajiin (48:1,2). Kun noin 50 prosenttia emotionaaliverhosta koostuu kolmesta korkeimmasta (48:1-3) molekyylijästä, voidaan ruveta puhumaan ihmisestä Ihmisestä. Siihen saakka olisi nimitys ali-ihminen oikeampi.

²Ainekoostumus riippuu emotionaalisen triadiatomin värähtelykyvystä eri molekyylijäissä ollen kolmen aspektin – tahdon, tajunnan ja aineen – välisen vuorovaikutuksen tulos. Mitä enemmän tahto pääsee oikeuksiinsa, mitä kirkkaampi tajunta, sitä suurempi määrä korkeampia molekyylijäitä verhossa on. Mitä suurempi korkeampien molekyylijäiden prosenttimäärä on, sitä suurempi mahdollisuus vastaanottaa, kyky käsittää ja ilmaista vastaavia värähtelyjä on.

³Emotionaaliverho välittää eetteriverhon ja mentaaliverhon väliset värähtelyt. Emotionaaliverho ja mentaaliverho ovat ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella useimmilla niin toisiinsa punoutuneita, että ne inkarnaation aikana muodostavat ikään kuin yhden ainoan verhon. Värähtelyt yhdessä verhossa toistuvat automaattisesti toisessa.

⁴Eetteriverhon tapaan emotionaaliverhossa on seitsemän keskusta vastaavine tehtävineen. Nämä keskukset eli tajunnan elimet ja tahdon välineet eri molekyylijäissä ovat ikään kuin eetteriverhon keskusten jäljennöksiä emotionaalinaineesta. Ne ovat läheisesti toisiinsa yhteydessä ja niillä on samat nimitykset kuin eetteriverhon keskuksilla.

2.22 Ihmisen mentaaliverho

¹Mentaaliverho eli mentaalinen aggregaattiverho koostuu neljästä alimmasta mentaalista molekyyliaineesta (47:4-7). Käytännöllisistä syistä tyydytään yleensä tähän pääjakoon. Jokainen molekyylijäitä koostuu kolmesta peräkkäisestä molekyylijäiden alaosaosojen sarjasta. Näitä eri ainelajeja vastaa yhtä monta eri värähtelyjen päälajeja ja tajunnan eri lajeja.

²Mentaaliverhon ainekoostumuksen määrää monadin aktiivisuus triadin mentaalimolekyylijäissä, sen värähtelykyky eri molekyylijäissä. Siinä määrin kuin ihminen kehittyy älyllisesti, kasvaa korkeamman mentaalinaineen prosenttimäärä. Vastikään kausalisoituneella muodostuu 99 prosenttia mentaaliverhosta alimmasta mentaalinaineesta (47:7), keskivertoyksilöllä noin 85 prosenttia. Kolme tekijää, aine, värähtelyt ja tajunta toimivat yhdessä ja vuorovaikutuksessa, niin että korkeampaa mentaalinainetta vastaavat hienommat, vahvemmat mentaalivärähtelyt ja vapaampi, selkeämpi mentaalinen tajunta.

³Mentaaliverho välittää värähtelyt ja energianvaihdon emotionaaliverhon ja kausaaliverhon välillä. Kun ihminen ottaa ajatuksia ulkoapäin tai ajattelee itse, mentaaliverhon värähtelyjen ja aivosolujen eetteriverhojen värähtelyjen välisestä vuorovaikutuksesta syntyy aika monimutkainen toimintasarja. Tämä siirto tapahtuu emotionaalivärähtelyjen kautta emotionaaliverhossa ja eetterivärähtelyjen kautta eetteriverhossa. Toimintasarjan häiriintymättömyys ja tehokkuus riippuu kaikkien verhojen toimintakelpoisuudesta vastaavissa molekyylijäissä. Emotionaalista “väritymisestä” johtuva vääristyminen on erittäin tavallista.

⁴Kun ihminen ajattelee, mentaaliverhosta sinkoutuu mentaalinainetta mentaaliverhoa ympäröivään mentaalimaailmaan. Tämä molekyylijäissä saa heti konkreettisen, plastisen muodon. Mitä selkeämpi ja terävämpi ajatus, sitä selkeäpiirteisempi on ajatusmuoto. Useimmat ajatusmuodot, mentaalielementaalit, ovat väriltään sameita, epäselviä alimmasta molekyylijäistä muodostuvia pilviä. Itsenäisesti ajattelevat muotoilevat muodoltaan ja väriltään loputtomasti vaihtelevia muotoja. Muodon määrää ajatuksen aihepiiri, ääriävojen tarkkuuden ajatuksen selkeys, värin ajatuksen laatu.

⁵Mentaaliverhon keskukset vastaavat emotionaaliverhon keskuksia.

2.23 Ihmisen kausaaliverho

¹Kausaaliverho, ihmisen ainoa pysyvä verho, on involutiivisesta kausaaliaineesta (47:1-3) muodostettu verho. Tämä kausaaliverho, tämä kausaaliolento edustaa varsinaista inhimillistä tajuntaa. Sen elinikä jatkuu kausaalistumisesta essentiaalistumiseen. Se on silta ensimmäisen ja toisen triadin välillä.

²Kausaalistumisessa saatu kausaaliverho kehittää vähitellen neljä keskusta, joista jokainen koostuu kolmesta pysyvistä, evolutiivisesta mentaaliatomista. Ensimmäisellä keskuksella on inkarnaation eli involvoitumisen aikana magneettinen yhteys eetteriverhon sydän-, kaula- ja otsakeskukseen. Toinen keskus on yhteydessä niihin emotionaaliverhon keskuksiin, jotka vastaavat eetteriverhon mainittuja keskuksia. Kolmannella keskuksella on yhteys mentaaliverhon kolmeen keskukseseen. Neljäs keskus (sisin keskus) yhdistää ensimmäisen triadin ja toisen triadin. Viidenneksi keskuksiksi luetaan ensimmäinen triadi.

³Kausaalinen aine, joka saadaan kausaalistumisen yhteydessä, jää kausaaliverhoon barbaari- ja sivilisaatioasteen ajaksi. Eläimen kausaalistuessa ympäristön vaikutuksella, vastaanotetun emotionaalisen ja mentaalisen kiihokkeen laadulla, on tietty merkitys jo olemassaolevan omalaadun luoksevetävän tai poistyöntävän perustaipumuksen vahvistajana tai heikentäjänä. Tässä yhteydessä on kuitenkin huomattava, että affiniteetin lain mukaan eläintä yleensä vetää puoleensa se ympäristö, joka tyydyttää perustaipumuksen. Niin kauan kuin kausaaliverho toimii yksinomaan involvoitumisesta niukasti saadun aineen kokoajana, se ei voi itse suorittaa aktiivisia toimintoja, vaan välittää yleisesti katsoen vain triadin toimintoja. Oman aktiivisuuden se kehittää vasta monadin ihmisenä olemisen ajan loppupuolella, kun kausaaliverho järjestelmällisesti aktivoituu.

⁴Monet eläimet kausaalistuvat seuraeläiminä inhimillisten värähtelyjen vaikutuksen alaisina. Muuten on joukkokausaalistuminen voimakkaan animaalisien massapsykoosin ja erityisten essentiaalivärähtelyjen vaikutuksesta tavallisin kausaalistumisen tapa myös meidän niin kausaalistumiselle kuin essentiaalistumiselle sopimattomana aikakautena.

⁵Vasta kausalisoituneen kausaaliverho on jo alun alkaen hieman suurempi kuin muut verhot. Mutta sen aineen tiheys on minimaalinen, minkä vuoksi alempia verhoja ympäröivä kausaaliverho vaikuttaa lähinnä ohuelta kalvolta. Olemassaolonsa loppua kohti, kun se kerran on täyttynyt, organisoitunut ja lävistää alemmat verhot, se voi kasvaa mahtavan kokoiseksi.

⁶Inkarnaation aikana ensimmäisellä minillä on kaksi kausaaliverhoa. Tämä pätee, kunnes monadista on tullut kausaaliminä. Involvoitumisen alkaessa tapahtuu nimittäin kausaaliverhon jakautuminen. Suurempi osa, joka palvelee tuodun aineen kerääjänä, jää kausaalimaailmaan. Pienempi osa, triadiverho, joka sisältää alimman triadin, ympäröi alempia verhoja. Kun ensimmäisen minän involvoituminen on päättynyt ja persoonallisuus on hajonnut, sulautuvat molemmat erilliset osat yhdeksi ainoaksi kausaaliverhoksi. Kausaaliverhon neljä keskusta eivät kuulu involvoituvaan triadiverhoon. Näitä kahta kausaaliverhoa on kutsuttu ”kaksoissieluiksi”, nimitys, joka on antanut aiheita kaikenlaisiin haihatteluihin.

⁷Alempien verhojen tehtäviin kuuluu myötävaikuttaa kausaaliverhon kehittämiseen tuomalla siihen kausaaliainetta ja vaikuttamalla tämän aineen aktivoitumiseen. Tämä tapahtuu osaksi siten, että kausaaliaine involvoituu alempiin verhoihin, osaksi näiden verhojen värähtelyjen ansiosta. Kulttuuriasteella kausaaliverhosta involvoitunut kausaaliaine voi luoksevetävillä värähtelyillä vetää puoleensa muuta kausaaliainetta, jonka se myöhemmin voi viedä mukanaan molempien kausaaliverhojen sulautuessa yhteen. Saavuttaakseen erehtymättömästi kausaaliverhon ja voidakseen aktivoida sen ainetta värähtelyjen täytyy kuulua supereetteriseen molekyytilajiin: fyysiseen 49:3, emotionaaliseen 48:3, mentaaliseen 47:5. Niin kauan kuin nämä alemmat verhot ovat niin kehittymättömiä, ettei sellaisia värähtelyjä esiinny, jää sellainen vaikutus pois. Tajunnan suhteen tämä merkitsee, että ylittäjä kausaalitajunta on alemmalle tajunnalle lähes saavuttamaton. Kun emotionaaliverho kykenee värähtelemään kolmannessa molekyytilajissa (48:3), ja

mentaaliverho viidennessä (47:5) ja kun ihminen tulee siten subjektiivisesti tietoiseksi näissä molekyyliilajeissa, alkavat kausaaliverho ja kausaalitajunta vähitellen aktivoitua ja alemmat kausaali-ideat (47:3) olla saavutettavissa. Kausaaliverho, joka alun alkaen koostuu alimmasta kausaaliaineesta (47:3), voi tämän aktiivisuuteen vaikutuksen alaisena liittää itseensä sellaista ainetta. Suhteellisen tyhjä kausaaliverho alkaa hitaasti täyttyä sillä aineella. Koko sen ajan, jolloin kausaaliverho koostuu alimmasta kausaalista molekyyliaineesta, se toimii melkein pä yksinomaan tuodun aineen passiivisena vastaanottajana. Kun emotionaaliverhon seuraavaksi korkein molekyyliilaji (48:2) alkaa aktivoitua ja nämä värähtelyt vaikuttavat kausaaliverhoon, on kausaaliverhon kehitys edennyt toiseen vaiheeseen. Sen alin molekyyliilaji (48:3) voi vaihtua lähinnä korkeampaan (48:2). Kausaaliverho alkaa silloin aktivoida itseänsä ja voi itse hankkia kausaaliainetta ulkoapäin. Monadi saattaa hetkellisesti keskittää itsensä kausaaliverhon sisimpään keskukseen, kiihottaen sen atomeja yhä kasvavaan aktiivisuuteen sen aktiivisuuden lisäksi, joka on ollut tuloksena alhaalta päin tulevista virikkeistä. Siten monadi omaksuu kausaalista elämänymmärtämystä, kykenee käsittämään ja mentaalitajunnassaan konkretisoimaan kausaali-ideoita. Siten se hankkii todellisuudenvaiston, subjektiivista tietoa todellisuudesta ja toiminnan tarkoituksenmukaisuudesta.

⁸Jos kausaaliverho on täyttynyt subatomisesta kausaaliaineesta (47:2), alkavat nämä molekyylit vaihtua mentaaliatomeiksi (47:1). Täysin tehokasta tämä on vasta korkeimman mentaaliaineen (47:4) aktivoitumisen yhteydessä. Kun 25 prosenttia kausaaliverhon aineesta koostuu mentaaliatomeista, alkaa lähempi liittyminen toisen triadin mentaaliatomiin sekä normaali fyysis-eetterisen ja emotionaalisen tajunnan objektivointi.

⁹Kun kausaaliverhon atomit ovat lisääntyneet 50 prosenttiin, monadi voi siirtyä kausaalikeskukseen. Ihminen hankkii siten mentaalisen objektiivisen tajunnan valvetajunnassa. Tämä tuo mukanaan myös lakkaamattoman kausaalisen tajunnanjatkuvuuden kaikissa involvoitumisissa ikuisiksi ajoiksi. Minästä on tullut kausaaliminä, ihminen, joksi se on pyrkinyt. Mentaaliatomien verho on aluksi vanhan kausaaliverhon jäljennös, jossa sen muisti, tiedot, kyvyt, ominaisuudet, ymmärtämys, niin jopa edelleen jäljellä olevat idiosynkrasiat ovat. Kun kausaaliverho koostuu mentaaliatomeista 100-prosenttisesti, on kausaalinen kehitys loppuun saatettu. Monadi voi keskittää itsensä toisen triadin mentaaliatomiin, joka sen jälkeen pystyy itse muotoilemaan kausaaliverhon, jolla on kausaalinen objektiivinen tajunta valvetajunnassa. Siten keräysverho käy tarpeettomaksi ja hajoaa lopullisesti.

¹⁰Edellytys monadin lopulliselle kausaaliverhon aktivoinnille on lähes täydellinen suvereenisuus ensimmäisessä triadissa ja alempien verhojen hienostuminen, kunnes ne tietyssä määrin koostuvat atomiaineesta. Järjestelmällisellä menettelytavalla kausaaliprosessia voi nopeuttaa. Kausaaliverho yhdistää ensimmäisen minän ja toisen minän ollen ensimmäisen minän korkein verho ja toisen minän alin verho. Mentaaliatomien kausaaliverho kuuluu toiseen triadiin. Toisen minän kehityksen aikana kausaaliverho kasvaa taukoamatta, kunnes mentaaliatomien värähtelykapasiteetin raja on saavutettu.

OLEMASSAOLON TAJUNNANASPEKTI

2.24 Tajunta

¹Aineen näkökulmasta kaikki on ainetta, myös ”tyhjä” tila. Koko kosmos on olento.

²Ikiatomi on yksilöllisen tajunnan kiinteä piste, joka mahdollistaa keskitetyn tajunnan.

³Ei ole tajuntaa ilman ainetta. Jokaista tajunnan lajia vastaa oma aineen lajinsa. On yhtä monta tajunnan lajia kuin on ainelajeja. Fyysisen ihmisen aistimukset, tunteet ja ajatukset ovat kolme erilaista tajuntaa ja niitä vastaavat fyysinen, emotionaalinen ja mentaalinen aine. Ilman fyysisistä kehoa ihmisellä ei ole tavanomaisia aistimuksia, ilman emotionaaliverhoa hänellä ei ole tunteita eikä ilman mentaaliverhoa ajatuksia.

⁴Joukko absurdisuuksia voitaisiin poistaa, jos tajunnan heräämisen suhteen pidettäisiin selvästi erillään seuraavat eri asteet: tiedostamattomuus (potentiaalinen tajunta), aktuaalistunut (passiivinen) tajunta, inaktiivinen (piilevä) tajunta, aktiivinen subjektiivinen ja aktiivinen objektiivinen tajunta sekä lopulta itsetietoisuus. Itsetietoisuus mahdollistaa objektiivisen tajunnan hankkimisen koko aineellisesta todellisuudesta, s.o. käsityksen kosmoksesta minän omana maailmana.

⁵Olemassaolon eli todellisuuden kolme aspektia ovat aine, tajunta ja tahto. Aine on tajunnan kantaja ja tahdon aines. Jotta voitaisiin ajatella yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa, on aina otettava huomioon kaikki kolme aspektia. Jokaista ainelajia vastaa oma tajunnan lajinsa ja tahdon lajinsa. Tajunnan eriytyminen (täysin aktiivisen tajunnan) on yhtä suuri kuin aineen eriytyminen. Jokainen korkeampi aineen laji merkitsee korkeampaa tajunnan lajia suhteessa alempiin ja tahdon suurempaa kykyä hallita ainetta. Tahtoa ei voi havaita, se vain ilmenee tapahtumainkulussa. Tahto on liike, dynaamisuus mekaanisessa tapahtumainkulussa.

⁶Alemmalle tajunnalle korkeampaa tajuntaa ei vaikuta olevan olemassa. Alemmat olennot eivät voi todeta korkeampien maailmojen olentoja. Korkeammalle tajunnalle kaikki alempi tajunta vaikuttaa merkityksettömältä. Tajunta, joka kieltää korkeamman tajunnan mahdollisuuden, tuskin voittanee sitä itselleen. Mitä karkeampi, mitä koostuneempi on aine, sitä karkeampia ja heikompia ovat värähtelyt, sitä rajoitetumpi on tajunta. Näkymätön ja näkyvä fyysinen maailma ovat tajunnan suhteen yhtä.

2.25 Tajunnan ykseys

¹Ikiaine ei ole tiedostava vaan todella tiedostamaton. Vain atomeissa tajunta voi aktuaalistua.

²Kaikella involuutio- ja evoluutioaineella on yhteistajunta. Tajunta on yksi. On vain yksi ainoa tajunta: aineen tajunta, johon jokaisella ikiatomilla, niin pian kuin sen tajunta on aktuaalistunut, on luovuttamaton osuus. Jokainen aurinkokunta on tajunnallinen ykseys. Jokainen aineellinen pallo on tajunnallinen ykseys.

³Jokaisella atomilla on oma tajunta. Jokaisella atomilla on lisäksi osallisuus aggregaattinsa yhteistajuntaan. Jokaisella aineyhdistelmällä, olipa sen rakenne kuinka löysä tahansa, sen koostumus kuinka tilapäinen ja hetkellinen tahansa, on yhteistajuntaa. Missä tahansa kaksi tai useampia atomeja liittyy vaikka hatarastikin toisiinsa, syntyy yhteistajunta. Siten on yhtä monta eri tajunnan lajia kuin on ainelajeja, atomilajeja, molekyyllilajeja, sekä kaikenlaista aggregaattitajuntoja yksinkertaisimmasta molekyyilitajunnasta pallotajuntaan. Kaikki tajunnat, atomi-, molekyyli-, aggregaattitajunnat, alimmasta korkeimpaan, yksilöllisestä universaaliseen, muodostavat (ylhäältä katsoen) yhden ainoan, jatkuvan, yhtenäisen tajunnan.

⁴Tajunnan ykseys on aina primaarinen, välittömästi annettu. Jonkin olennon ykseys on ennen kaikkea sen tajunnanykseyttä. Olipa aggregaatti kuinka koostunut tahansa (tämän rajat ovat aineen koostumisen rajat), on aggregaatin tajunnanykseys aina primaarinen asia,

alaosastojen tajunnallinen monilukuisuus sekundaarinen asia. Jokaisesta tajunnanykseydestä löytyy tavallisesti useita erilaisia tajunnan lajeja. Mutta tämä moninaisuus on tajunnan näkökulmasta aina johdettu ja edellyttää itseään analysoivassa tajunnassa itsetietoista itsen jakoa.

⁵Jokaisella ikiatomilla on katoamaton muisti ja osallisuus kaikkien niiden aggregaattien muisteihin, joihin se aste asteelta kuuluu. Kun aggregaatti hajoaa, hajoaa myös aggregaatin kollektiivitajunta. Mutta jokaisella atomilla aggregaatissa on (jokaisella ikiatomilla atomissa) on katoamaton, piilevä muisto kaikesta, mikä on muodostanut tämän kollektiivitajunnan sisällön. Aurinkokunnan muisti on kaikkien niiden atomien kollektiivitajunta, jotka sisältyvät sen koko involuutio- ja evoluutioaineeseen. Aurinkokunnassa se on sen ulottuvilla, jolla on tarvittava objektiivinen itsetietoisuus. Jokaisella aggregaatilla on oma erikoinen muistinsa. Jokainen ikiatomi, siis jokainen yksilöllinen olento, on osallinen tajunnankaikkeuteen, ollen ikään kuin pisara tajunnan meressä. Mitä korkeammalle yksilö kehittyy, mitä korkeammassa tajunnassa monadi voi olla aktiivinen, sitä suurempi sen osallisuus erilaisiin kollektiivitajuntoihin on. Tajunta alkaa oman fyysisen atomin pienestä piiristä. Täydellistyminen merkitsee kosmista tajuntaa. Tajunnan ykseys, kaikkien osallisuus yhteisyystajuntaan, on kaikkien ykseyden perusta. Tämä ykseys ei voi rikkoutua itseään vastaan.

⁶Jokaisella pallolla niin kuin jokaisella maailmalla on oma kokonaistajuntansa. Kokonaistajunta on kollektiivitajunta, kaikkien ikiatomien tajuntojen ykseys. Kokonaistajunta on myös katoamaton muisto kaikista elämänilmaisista palloalueella aina pallon syntymästä lähtien. Universumi on yksi ainoa kosminen tajunta, johon jokainen ikiatomi on osallinen. Jokaisella ikiatomilla on potentiaalinen universaalitajunta, josta manifestaatioprosessien kautta lopulta tulee kosminen kaikkietävyys.

2.26 Aktiivinen ja passiivinen tajunta

¹Kehityksen suhteen erotetaan potentiaalinen, passiivinen ja aktiivinen tajunta. Involvoituneen primaariaineen tajunta on potentiaalinen (tiedostamaton). Involuutioaineella on aktuaalistunut passiivinen tajunta. Involuutioprosessi on tajunnan näkökulmasta tajunnan aktuaalistamisprosessi. Evoluutioaineella on aktiivinen tajunta. Evoluutioprosessin tarkoitus on aikaansaada passiivisen tajunnan aktivoituminen itseaktiivisuudeksi fyysisessä, emotionaalisessa, mentaalissa ja kausaalissa aineessa.

²Potentiaalista tajuntaa ei pidä sekoittaa piilevään tajuntaan. Niin passiivisesta kuin aktiivisesta tajunnasta tulee piilevä, kun aktiivisuus lakkaa; elementaaliaineen aktiivisuus, kun elementaali hajoaa; triadissa olevan monadin aktiivisuus, kun sen oma aktiivisuus lakkaa. Normaaliyksilön monadille tämä tapahtuu persoonallisuuden tuhoutuessa involvoitumisen päätyttyä, koska hänen monadinsa ei ole hankkinut pysyvän kausaalisen aktiivisuuden kykyä kausaaliverhossaan ja siten pysyvää kausaalitajuntaa. Tajunta herää niin pian kuin aktiivisuus uudelleen alkaa.

³Passiivinen tajunta ei voi olla itseaktiivinen. Mutta erehtymättä se aktivoituu heikoimpienkin värähtelyjen vaikutuksesta. Kaikenlaiseen aineeseen ja tajuntaan voi vaikuttaa ulkoapäin. Aktiivinen tajunta kehittyy itseaktiivisuudesta. Aktiivinen tajunta ei ole itsetietoisuutta. Korkein mahdollinen itseaktiivisuus tietyissä ainelajissa on edellytys täydelliselle itsetietoisuudelle tässä aineessa.

⁴Sekä passiivinen että aktiivinen tajunta on kollektiivista tajuntaa. Yhteinen passiivinen tajunta muodostaa involuutio-olennon; yhteinen aktiivinen tajunta evoluutio-olennon. Edellytys monadin itsetietoiselle osallisuudelle kollektiiviseen tajuntaan on monadin itseaktiivisuuden kyky aggregaatissa. Yksilöllisen tajunnan osallisuus kollektiivitajuntaan ei ulotu kauemmas kuin sen aktiivisuuden kyky aineaggregaatissa.

⁵Aktiivinen tajunta jossakin monadiverhossa vaatii vuorovaikutusta, jännitystä verhon ja triadiyksikön välillä. Monadin aktiivinen tajunta tietyssä aineessa on riippuvainen sen aktiivisuuden kyvystä tässä aineessa eikä ulotu korkeammalle kuin aktivoidun molekyyli-lajin tajunta. Jokainen lisäys monadin kykyyn aktivoida korkeampaa molekyyliainetta aiheuttaa monadin suorituskyvyn vastaavan kasvun tajunnan ja tahdon suhteen. Täysin aktiivinen jossakin tajunnan lajissa monadi on vasta sitten, kun se triadin aktiivisuuden vetovoimalla voi tuoda kulloinkin kyseessä olevaan verhoonsa niitä vastaavia korkeimman lajin molekyyliaineita.

⁶Aktivoiminen tapahtuu alhaaltapäin askel askeleelta ylöspäin aineen eri molekyyli-lajien eri alajakojen kautta. Jokaisessa uudessa inkarnaatiossa tai elämänmuodossa aktivoituminen alkaa uudestaan alhaalta aggregaatin alimmasta molekyyli-lajista. Jokaisen olennon, joka astuu uuteen luomakuntaan, on aloitettava tässä alusta, alimman maailmansa alimmasta molekyyliaineesta ja itse ponnistettava yhä korkeammille tasoille aktivoimalla jokaisessa involvoitumisessa aina uudelleen kaikkien verhojensa eri ainelajien aine ja tajunta. Aktivoimiskyky kehittyy aktiivisuudella aina uusissa, usein radikaalisti muuttuneissa ainekoostumuksissa. Monadi saa lukemattomia tilaisuuksia samankaltaisiin ja erilaisiin kokemuksiin: triadin fysikaaliatomissa kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmiskunnassa; emotionaaliatomissa kasvi-, eläin- ja ihmiskunnassa; mentaalimolekyyli-lajissa eläin- ja ihmiskunnassa.

2.27 Objektiiivinen ja subjektiiivinen tajunta

¹Tajunta on itse minä. Objektiiivinen tajunta on minän käsitys jostakin minälle ulkoisesta vastakohtana minälle itselleen, joka on subjektiiivinen.

²Periaatteelliseen selvyyteen pääseminen olennaisesta erosta objektiiivisen ja subjektiiivisen tajunnan välillä on tarpeen sekä itä- että länsimailla vallitsevan subjektivistisen väärinkäsityksen vuoksi. Tulkitsemalla väärin sen fysiologisen tavan, jolla alin tajunta aistihavainnoilla käsittää alimman aineen (49:5-7), ovat subjektivistit yrittäneet tehdä aineellisen todellisuuden yksinomaan psykologiseksi ilmiöksi. Niin kauan kuin todellisuus kokemisen sijaan tulkitaan teorioilla, on subjektivismi eksyttävä todellisuudentajua.

³Tajunta on objektiiivinen, kun sen sisällön määrää aineellinen todellisuus. Objektiiivinen tajunta on suora ja välitön ja harkitsematon käsitys aineesta, aineen muodoista ja liikkeestä. Objektiiivinen tajunta on ainoa mahdollinen kaiken tiedon lähde, äärimmäisin totuuden todiste oikealle todellisuuskäsitykselle. Objektiiivisuus, aineellisuus on sama asia; edellinen tajunnan, jälkimmäinen aineen aspektista katsottuna. Objektiiivisuus on identifikaatiota, tajunnallista samaistumista aineelliseen objektiin.

⁴Normaaliyksilön valvetajunta voi tajuta objektiiivisesti vain "näkyvän" maailman (49:5-7) muotoja kolmesta alimmasta fyysisestä molekyyli-lajista sekä tajunnan ja aineellisen todellisuuden vastakohtaisuuden.

⁵Subjektiiivinen tajunta saadaan, kun tajunta ei ole aineellisen todellisuuden objektiiivisesti määräämä. Tajunta on subjektiiivinen, kun sen sisältö on tunteita ja abstraktisia kuvitelmia, mielikuvitus- ja ajatusrakennelmia. Tajunta on subjektiiivinen myös silloin, kun sen sisällön määrää aineellinen todellisuus, joka ei ole valvetajunnan objektiiivisuuden ulottuvissa. Tätä sisältöä voidaan kutsua epätäydelliseksi, ensimmäiseksi käsitykseksi aineellisesta todellisuudesta. Joukon värähtelyjä fyysis-eetterisistä, emotionaalisisista ja mentaalisisista aineista aistimme oman tajuntamme tiloina kykenemättä selittämään syitä, kykenemättä johtamaan niitä aineelliseen todellisuuteen. Tajunta vielä riittämättömästi aktivoiduissa korkeammassa molekyyli-lajeissa käsitetään aktivoitumisen alkaessa subjektiiivisenä. Tajunta aineessa alkaa aina subjektiiivisenä, ennen kuin se voi objektivoitua. Täyden objektiiivisen tajunnan tietyn maailman kaikista molekyyli-lajeista henkilö saa vasta oman verhon automatisoituessa.

⁶Ensimmäiselle minälle mahdolliset aineellista todellisuutta koskevan objektiivisen tajunnan viisi päälajia ovat: karkea fyysinen, fyysis-eetterinen, emotionaalinen, mentaalinen ja kausaalinen objektiivinen tajunta. Kaikessa aineessa vastaava objektiivinen tajunta voi välittömästi ja oikein käsittää oman aineensa ja tämän aineelliset ilmiöt. Seuraava taulukko erittelee vastaavia molekyyllilajeja koskevat kahdeksantoista eri objektiivisen tajunnan lajia:

kolme karkeafyysistä lajia (49:5-7)
kolme fyysis-eetteristä lajia (49:2-4)
kuusi emotionaalista lajia (48:2-7)
neljä mentaalista lajia (47:4-7)
kaksi kausaalista lajia (47:2-3)

⁷Aggregaattiverhoilla on omat erityiset aistimus- ja liikekeskukset (sanskritin kielellä: tshakrat). Mutta nämä ovat triadin välikappaleita. Verhojen kollektiivisilla tajunnoilla ei ole omia elimiä. Objektiivisen tajunnan omaavissa aggregaattiverhoissa on jokaisella molekyyllillä objektiivinen tajunta omassa erityisessä molekyyllilajissaan. Verhon kollektiivitajunta on verhon kaikkien atomien ja molekyylien tajuntojen synteesi. Täysi objektiivinen tajunta eetteriverhon kaikissa kolmessa aggregaatiotilassa antaa objektiivisen käsityksen myös kolmesta alimmasta fyysisestä molekyyllilajista, antaa verrattomasti oikeamman käsityksen näistä kolmesta alimmasta kuin mihin organismin “viisi aistia” kykenevät. Täysi objektiivinen tajunta jossakin seitsemän aggregaatiotilaa käsittävässä ainelajissa antaa tietoa 2401 perustavasta aineyhdistelmästä.

⁸“Immateriaalista näkyä” ei ole sen enempää kuin muutakaan immateriaalista. Näky, hallusinaatio jne. on spontaanin objektiivisen tajunnan puuskassa koettua, useimmiten oman emotionaalisen tai mentaalisen tajunnanaktiivisuuden tiedostamatta muovailemaa fyysis-eetteristä, emotionaalista tai mentaalista aineellista todellisuutta.

⁹On eksyttävää nimittää objektiivista tajuntaa aineen silmälle näkymättömistä molekyyllitiloista “näyksi”. Organismien aistinelimistä riippumaton objektiivinen tajunta aineellisesta todellisuudesta merkitsee tietoisuutta verrattoman paljon laajemmista aine- ja värähtelyalueista kuin pelkästään näön alueista. Atomin totaalinen objektiivinen tajunta (ja kaikkien aggregaatin atomien, niin kauan kuin ne kuuluvat aggregaattiverhoon) on välitön, suora käsitys kaikista aggregaattiverhon saavuttavista värähtelyistä omassa ainelajissa. Myös selvänäkö-sana on väärä. Valitettavasti “selvänäköijät” näkevät harvoin selvästi. Itsepetos on väistämätön emotionaalimaailmassa ja mentaalimaailmassa kokemattomalle. “Kukaan itseoppinut näkijä ei ole koskaan nähnyt oikein” on esoteerinen selviö. Tämä johtuu kahdesta eri perusteesta:

¹⁰Emotionaalinen objektiivinen tajunta ei tee emotionaalimaailmaa käsitettävämmäksi kuin fyysinen maailma on tietämättömälle. Ei edes mentaalinen objektiivinen tajunta anna kykyä ilman muuta käsittää todellisuutta. “Ihminen näkee vain sen, minkä jo tietää” on sääntö, joka pätee fyysiseen, emotionaaliseen ja mentaaliseen todellisuuteen. Tietämättömyyden teoriat antavat vain näennäistietoa. Jos se, minkä luulee tietävänsä, on virheellinen hypoteesi tai teoria, “nähdään” väärin s.o. käsitetään väärin. Osa otetaan kokonaisuena. Ja tietämättömyyden teoriat on laadittu aivan liian harvoille tosiasioille.

¹¹Emotionaalinen ja mentaalinen aine tottelevat heikointakin tajunnanilmaisua. Ennakkoluulo, oletus, odotus, toive, vaikka tiedostamaton tai tarkoitukseton, muovaa näiden maailmojen ainetta, minkä vuoksi emotionaalisen ja mentaalisen maailman todellisuus aina vastaa tehtyä kuvitelmaa. Tietämättömällä tai kokemattomalla ei ole mahdollisuutta ratkaista, onko esillä oleva oma vai toisen olennon “luomus” vai muuttumatonta todellisuutta. Teoriat, ennakkoluulot, taikauskot, kaikenlaiset kuvitelmat muovaavat emotionaalimaailman ja mentaalimaailman ainetta. Siksi näitä kahta maailmaa kutsutaan illuusion maailmoiksi. Sen,

joka näissä maailmoissa haluaa tutkia aineellista todellisuutta, on ottava odottava asenne ja opittava huolellisesti erottamaan tilapäisesti tai pysyvästi muovautunut sekä muovaamaton aine. Myös fyysinen maailma luetaan “suureen illuusioon”, mikä johtuu siitä, että kaikissa näissä maailmoissa subjektiiviselta tajunnalta puuttuvat tyydyttävät totuuden kriteerit, mistä subjektivismiin ja edelleen vallitsevan skolastisen logismin historia on riittävä todiste. Sitä vastoin ovat kausaalinen ja korkeampi aine sellaista laatua, että itsepetos on mahdoton. Kausaalimaailmaa ei voi käsittää, tajuta tai tulkita teorioilla. Se täytyy kokea kausaalisesti.

2.28 Ryhmätajunta

¹Ryhmätajunnalla tarkoitetaan ryhmän kautta mahdollistunutta fyysisen, emotionaalisen ja mentaalisen tajunnan syntetisoimista.

²Ryhmäsielu merkitsee kollektiivitajuntaa, mikä ilmenee yhteisenä vaistona. Ryhmäsielu helpottaa evoluutiota sallimalla kokonaisen ryhmän näillä alemmilla tajunnanasteilla päästä osalliseksi kaikkien ryhmän yksilöiden aktiivisuuden kyvystä ja yleisistä kokemuksista. Nämä kokemukset koituvat ryhmän hyväksi siinä itseään yhä vahvemmaksi kehittävässä vaistossa, josta tulee yhä merkityksellisempi mitä korkeammalle aktivoituneita molekyylilajeja kollektiiviverhoihin sisältyy.

³Ensimmäisen triadin tajunnan aktivoitumisessa voidaan erottaa neljä erilaista kollektiivitajuntaa, jotka vastaavat neljän luomakunnan – kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmiskunnan – tajuntoja. Seuraava yleiskatsaus osoittaa tajunnan kehitysasteet:

potentiaalinen tajunta: rotaatioatomi ilman spiraaliliikettä
aktuaalistunut passiivinen tajunta: elementaali
aktuaalistunut alkava aktiivinen tajunta: kivi
aktuaalistunut aktiivinen subjektiivinen tajunta: kasvi
aktuaalistunut aktiivinen objektiivinen tajunta: eläin
aktuaalistunut aktiivinen objektiivinen itsetietoisuus: ihminen

⁴Ihmisessä esiintyvät kaikki yllä annetut aktuaalistuneet tajunnan lajit.

⁵Kivitajunta aistii suhteellisen voimakkaasti kolmen alimman fyysisen molekyyli-lajin (49:5-7) värähtelyt, yhä heikommin yläpuolella olevan (49:4). Sen emotionaalinen tajunta on embryonaalinen (48:7).

⁶Kasvitajunta voi tajuta huomattavasti lisääntyneen määrän fyysisiä värähtelyjä (49:2-7) sekä lisäksi heikosti alimman emotionaalisen molekyyliaineen (48:7) värähtelyt.

⁷Korkeimmalle kehittyneillä eläimillä on täysin kehittynyt fyysinen tajunta (49:2-7), voimakkaasti kehittynyt emotionaalinen tajunta (48:5-7). Ne tajuavat yhä heikommin neljännen emotionaalisen molekyyli-lajin värähtelyt (48:4) sekä alimman mentaalisen molekyyli-lajin värähtelyt (47:7).

⁸Tämä voidaan sanoa orientoivana selityksenä. Itse asiassa ei ole mitään selvästi merkittäviä rajoja. Eri monadeilla on omilla kokemuksilla hankittu omalaatu. Yllättäviä poikkeuksia löytyy kaikkialta. Yleisesti ottaen voidaan kuitenkin annetut alueet katsoa maksimaalisiksi, ylimmällä rajalla tilapäisesti aktivoituneiksi vahvan vaikutuksen alaisina, jolloin mahdollisuus subjektiiviseen tajuntaan näissä on olemassa. Luonnossa esiintyy kaikkia äärimmäisen eriytyneitä keskiasteita, alimmasta ylimpään aktiiviseen tajuntaan jokaisessa erityisessä molekyyli-lajissa. Kivi, kasvi, eläin ja ihminen muodostavat yhden ainoan katkeamattoman sarjan kaikkia mahdollisia tajunnantilojen lajeja alkavasta tajunnasta täysin itseaktiiviseen itsetietoisuuteen ja täydelliseen omien verhojen automaattiseen hallintaan.

⁹Mitä voimakkaampi värähtelykapasiteetti on – vastaanottava ja erityisesti itsevaikuttava – jossakin molekyyli-lajissa, sitä laajempi tajunta on. Kyky kokea ajoittain korkeamman molekyyli-lajin värähtelyt voi aina ulottua normaalia aktiivisuutta pitemmälle ulkoapäin

tulevan vaikutuksen tai oman spontaanisuuden ansiosta. Mitä useammin sellaisia vaikutuksia tai alkeita esiintyy, sitä suurempi on jo aktivoitujen molekyyllilajien aktiivisuus ja sitä helpompi seuraava spontaani kokemus on.

¹⁰Triadin yksiköiden kautta monadi aktivoi eri verhot. Triadin fysikaaliatomi hallitsee sekä eetteriverhon että organismin ollen itse vuorostaan automatisoinnilla emotionaaliatomien hallitsema. Jonkin ainelajin kaikissa atomeissa on tajuntaa kuudesta molekyyllilajista ja niiden tajunnoista, koska molekyyllilajit koostuvat sellaisista atomeista. Triaditajunta on synteetitajunta, (monadiin keskitetty) alemman tajunnan eri lajeista muodostuva yhteisyystajunta eri verhojen molekyyliaineissa.

2.29 Minätajunta

¹Minätajunta, itsetietoisuus, yksilötajunta, riippuu monaditajunnasta, keskeisestä tajunnasta kaikessa yksilöllisessä tajunnassa. Jokaisen ikiatomin on itse hankittava oma minätajunta. Tämä ikiatomi on minätajunnan kiinteä piste kosmoksessa ja kosmisessa totaali-tajunnassa.

²Normaaliyksilön itsetietoisuus on vielä eriytymätön, johtuen puutteellisesta objektiivisesta tajunnasta ja siitä, että mahdollisuutta tajunnan ja aineellisen todellisuuden vastakohtaisuuden laajempaan toteamiseen ei ole. Ihminen samaistuu objektiivisesti organismiinsa ja subjektiivisesti kaikenlaisiin itse havaitsemiinsa tajuntoihin. Objektiivisesti tietoinen hän on vain valvetajunnassa hänelle näkyvässä aineellisessä todellisuudessa, joka käsittää kolme alinta fyysistä aggregaatiotilaa. Tämä näkyvä todellisuus on ainoa, jonka hän tuntee. Sitä hän pitää ainoana olemassaolevana. Emotionaalisesta ja mentaalista aineellisestä todellisuudesta hän on vain tiettyssä määrin subjektiivisesti, mutta ei objektiivisesti tietoinen. Hän tajuaa emotionaalisuuden ja mentaalisuuden jonakin yksinomaan subjektiivisena. Emotionaaliverhonsa aineen värähtelyt hän tajuaa yksinomaan tunteina jne., eikä hänellä ole kykyä ratkaista, ovatko nämä tunteet itsetuotettuja vai ulkoapäin tulevien värähtelyjen tulosta.

³Itsetietoisuuden edellytys on objektiivinen tajunta jossakin aineessa. Meidän, jotka pidämme tajunnan ja aineellisen todellisuuden välistä vastakohtaisuutta itsestään selvänä, on tietenkin vaikea käsittää, miten uskomattoman suuren vaivan objektivointi- ja yksilöllistämisen prosessi ovat maksaneet. Suunnattoman hitaasti kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmiskunnan kautta monaditajunta on tullut tietoiseksi itsestään jonakin täysin muusta erillisenä. Tämän kalliin kokemuksen, joka on tarpeellistanut koko manifestaatioprosessin, subjektivistit heittävät iloisesti ikkunasta ulos selittäen sen olevan "illuusiota". Korkeammassa maailmoissa, joiden aineita me rajoitetulla ainekäsityksellämme kutsuisimme "henkisyudeksi", on objektivointiprosessi loputtoman paljon vaikeampi. Korkeammassa aineissa on mahdollisuus käsittää ja ymmärtää vastakohtaisuutta erikoista kokeellista tihentämisen prosessia käyttäen. Enemmän tai myöhemmin fyysinen kokemus on kuitenkin välttämätön. Myös ne, jotka ovat hankkineet objektiivisen tajunnan fyysisessä maailmassa, kokevat, että on vaikea pysyä kiinni objektiivisuudessa ja että erityisesti korkeammassa maailmoissa on vaikea olla sekoittamatta objektiivisuutta subjektiivisuuteen. Vasta karkeafyysisessä maailmassa ulkoinen vastustus on kouraantuntuva, vasta se pakottaa tajunnan harkitsemaan vastakohtaisuutta ulkoisen ja sisäisen, aineen ja tajunnan, objektiivisen ja subjektiivisen välillä.

⁴Monaditajunta aineessa ulottuu yhtä pitkälle kuin sen aktiivisuuden kyky niissä aggregaateissa, joihin se on involvoitunut. Se, mitä se ei kykene aktivoimaan, kuuluu sen ylitajuntaan. Monadi ei ole täysin tietoinen ainelajissa, jota se ei täysin hallitse eikä voi aktivoida automaatioon saakka.

⁵Niin triadin kuin verhojen kollektiivitajunta ilmenee vaistomaisesti minätajuntana niin kauan kuin monadi kuuluu triadiin ja triadi verhoihin.

2.30 Ihmisen tajunta

¹Yksilön tajunta on hänen eri verhojensa erilaisten aktiivisten tajuntojen synteesi. Myös tietyissä suhteissa aktivoituissa molekyyllilajeissa on huomattavia alueita, jotka eivät normaaliyksilön nykyisellä kehitysasteella ole edes subjektiivisesti tajuisia. Organismien “viiden” aistin rajoitetuista mahdollisuuksista johtuu, että kolmessa alimmassa fyysisessä molekyyllilajissa voidaan havaita objektiivisesti vain osa aineellisesta todellisuudesta. Sääntönä pätee, että verhon kehitys ei ole täydellistynyt, ennen kuin se on kokonaan automatisoitunut eikä ennen kuin lähinnä korkeampi tajunta on ottanut haltuunsa sen tajunnalliset toiminnot. Emotionaaliverho on tietyssä määrin ottanut organismin ja eetteriverhon tajunnan hallintaansa.

²Tajunta voidaan jakaa valvetajuntaan ja tiedostamattomaan, tiedostamaton alitajuntaan ja ylitajuntaan. Fyysistä valvetajuntaa voi verrata siihen, mitä silmä annetulla hetkellä näkee alimmasta fyysisestä maailmasta. Tiedostamattomalla on mahdollisuus saada yhteys ihmisen viiden maailman kanssa. Normaaliyksilön valvetajunta ei voi käsittää edes neljännesmiljoonasosaa värähtelyistä, jotka virtaavat näistä maailmoista hänen verhojensa lävitse. Osan näistä värähtelyistä hän kokee epäselvinä tunnetiloinan, intona, levottomuutena, alakuloisuutena jne.

³Alitajunnassa on kaikki, mikä milloinkaan on ohittanut objektiivisen ja subjektiivisen valvetajunnan. Verrattomasti enemmän yksilö on unohtanut, usein hän ei ole sitä edes selvästi käsittänyt. Mutta alitajunta ei unohda mitään. Normaaliyksilön alitajuntaan voidaan lukea kaikkien aktivoitujen molekyyllilajien tajunta: fyysinen (49:2-7), emotionaalinen (48:4-7), mentaalinen (47:6,7). Mitä avarampi aktivoitu tajunnanalue on, sitä suurempi myös tiedostamattoman koko on. Normaaliyksilöllä alitajuinen on olennaisesti emotionaalista.

⁴Ylitajuntaan kuuluvat kaikki värähtelyt monadin vielä aktivoimattomissa molekyyllilajeissa; normaaliyksilöllä kaksi korkeinta emotionaalista (48:2,3), kaksi korkeinta mentaalista (47:4,5) ja kolme kausaalista (47:1-3) sekä muut korkeamman laatuiset tajunnat. Kulttuuriasteella yksilö alkaa ajoittain olla subjektiivisesti tietoinen emotionaalisen molekyyllilajin 48:3 ja mentaalisen molekyyllilajin 47:5 värähtelyistä. Kausaalitajunta on hiljainen “todistaja”, joka kulttuuriasteella oppii näkemään ja ymmärtämään.

⁵Kaikki mainitut aktiivisen tajunnan lajit kuuluvat siten normaaliyksilön subjektiiviseen tajuntaan lukuun ottamatta tiettyjä alueita kolmessa alimmassa fyysisessä molekyyllilajissa (49:5-7), jotka muodostavat hänen objektiivisen tajuntansa palloaikamme nykyisellä aikakaudella. Tämä voi jossakin määrin selittää intialaisesta filosofiasta vaikutteita saaneen subjektivismin muuten käsittämättömän loogisen kardinaalierhdyksen. Suhteellisesta merkityksettömyydestään huolimatta fyysisellä objektiivisella tajunnalla on perustava merkitys, koska siinä hankitaan korkeampi objektiivinen tajunta.

⁶Ihmisellä on neljä muistia: fyysinen, emotionaalinen, mentaalinen ja kausaalinen muisti. Kausaaliverhon muisti on normaaliyksilön saavuttamattomissa. Triadin muistit ovat pääasiassa piileviä. Samankaltaiset kokemukset uusissa verhoissa herättävät ne muistamaan uudelleen. Verhojen muistit johtuvat niiden kyvystä toistaa valvetajunnan kerran tajuamat värähtelyt. Fyysinen muisti johtuu aivojen muistikeskusten solujen laadusta sekä vastaavista eetterisistä molekyyleistä. Jos näiden aktiivisuus on riittämätöntä, jos ne ovat yllärasituksen tai shokin heikentämiä tai liian nopeasti uusien solujen korvaamia, toistaminen vaikeutuu tai käy mahdottomaksi.

2.31 Ihmisen emotionaalitajunta

¹Emotionaalitajunta on tajunta emotionaaliverhossa ja triadin emotionaaliatomissa. Kaikilla kehon molekyyleillä on osuutensa yhteisystajuntaan molekyylilajeissaan. Emotionaalitajunta syntyy monadin aktiivisuudesta triadin emotionaaliatomissa ja monadin kyvystä käsittää värähtelyjä kuudessa emotionaaliosassa molekyylilajissa (48:2-7) ja muuttaa nämä värähtelyt tajunnaksi.

²Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella inhimillinen tajunta on yleisesti ottaen emotionaalitajuntaa. Normaaliyksilö ottaa herkimmin vastaan kaikenlaisia emotionaalivärähtelyjä. Emotionaali-ionin aikana emotionaalitajunta on kehittynein, aktiivisin, kiivain ja siksi tärkein tajunnan laji. Emotionaalivärähtelyt ovat voimakkaampia ja eriytyneempiä kuin mentaalivärähtelyt. Emotionaalitahto hallitsee vielä heikosti kehittyneitä mentaalitahtoa. Normaaliyksilö samaistuu emotionaali-olemuksensa, jonka hän kokee varsinaiseksi minäkseen. Monadi on keskittänyt itsensä triadin emotionaaliatomiin.

³Tunne-elämästä riippumaton ajattelu-elämä on edelleen harvinaisuus ja mahdollinen vain niille, jotka systemaattisella harjoituksella ovat vapauttaneet mentaaliverhon yhteenpunoutumisesta emotionaaliverhon kanssa. Emotionaaliverho aktivoi mentaaliverhon. Aktivointi merkitsee yhteenpunoutumista. Alemmassa verhossa oleva vaikuttava aine vetää puoleensa korkeammassa verhossa olevaa vaikutuksen alaista ainetta. Tänä aikana yhteys on niin läheinen, että emotionaali- ja mentaaliverho toimivat yhtenä ainoana verhona. Tästä johtuu, että monadi voi olla keskistyneenä triadin emotionaaliatomiin. Kun emotionaali- ja mentaaliverho eivät ole enää yhteenpunoutuneita, monadi voi hallita koko triadia triadin mentaalimolekyylisiä, koska emotionaalisuus on silloin automatisoitunut. Vasta sitten kun mentaaliverho on puoliksi aktivoitunut ja alkaa itse jatkossa aktivoimaan itseään, se voi hitaasti vapautua riippuvuudestaan emotionaaliverhoon ja lähestyä kausaaliverhoa. Yhteenpunoutuminen aiheuttaa, että useimmat ajattelevat vasta emotionaalisten virikkeiden vaikutuksen alaisena ja että emotionaalisuus hallitsee mentaalisuutta.

⁴Puhtaaksi viljelty emotionaalisuus on pyydettyä. Niin kauan kuin emotionaaliverho on punoutunut yhteen mentaaliverhon kanssa, tuottaa pyyteen ja ajatuksen yhteensulautuminen kaksi uudenlaista tajunnanlajia, nimittäin tunteen ja mielikuvituksen. Jos pyyde on vahvempi, syntyy tunne, joka on ajatuksen värähtämää pyydettyä. Jos ajatus on voimakkaampi, saadaan mielikuvitus, joka on pyydevoittoista ajattelua. Pyyde on mentaalisesti sokea. Jos se on vahvasti elävöitynyt, järki sokeutuu. Pyyde vaikuttaa myös siten, että tunne ei voi koskaan olla täysin persoonaton. Pyyde antaa mielikuvitukselle valtaa.

⁵Pyyde on joko luoksevetävä tai poistyyöntävä. Tästä seuraa, että kaikilla tunteilla on välttämättä sama taipumus ja että niiden täytyy kuulua jompaan kumpaan kahdesta perustunteesta: rakkaus tai viha. Kaikki yhdistävän taipumuksen omaava on "rakkautta". Kaikki erottavan, poistyyöntävän taipumuksen omaava on "vihaa".

⁶Spontaanisti luoksevetävien tunteiden värähtelyt kuuluvat kolmeen korkeimpaan emotionaaliaineeseen (48:1-3). Normaaliyksilön "hengenelämä" kulttuuriasteella kuuluu tähän korkeampaan emotionaalitajuntaan, esim. hartaus, ihailu, palvonta, into, antaumus, uhrautuminen, kunnioitus, luottamus. Tietenkin ihailua, antaumusta, osanottoa jne. esiintyy myös alemmilla asteilla, silloin kuitenkin itsekkyyteen liittyneenä.

⁷Jokainen ainelaji, jokainen tajunnanlaji mahdollistaa jatkossa häviämättömän erotteluperiaatteen hankinnan: fyysisessä todellisuudessa objektiivisen ja subjektiivisen välillä, emotionaaliosassa todellisuudessa sopusoinnun ja sopusoinnuttomuuden välillä, mentaalisessa todellisuudessa identiteetin ja ei-identiteetin välillä. Värähtelyjen suhteen voidaan kaiken sanoa olevan värähtelyjä. Jokaisella ainelajilla, aggregaatilla, aineen olotilalla on sille ominainen värähtelynsä. Sopusoinnusta, yhteissoinnusta, yhdenmukaisuudesta tulee ymmärtämystä. Epäsointu rikkoo. Emotionaaliperiaatteella on arvaamaton merkitys. Se on pohjana kaiken todellisen taiteen käsittämiseksi (mikä on mahdollista vasta kulttuuriasteella),

muodon kauneuden arvostamiselle, kaiken hienostavan, jalostavan ymmärtämiselle, kyvyllä tehdä monessa suhteessa ero aidon ja epäaidon, totuudellisen ja valheellisen välillä.

⁸Koska tietyt okkulttiset lahkot ja myös joogakoulut ovat kehittäneet todellisen kultin selvänäöstä, valistus lienee tarpeen.

⁹Selvänäkö on kansanomainen nimitys emotionaalille objektiiviselle tajunnalle. Tällä kyvyllä nähdään aineellisia ilmiöitä emotionaalimaailmassa. Mutta koska mahdollisuutta todellisuuskriteereihin ei ole, tulkitsee jokainen elämyksensä aina oman tietonsa mukaan. Emotionaalimaailmassa voi soveltaa sofistisesti Protagoraan lausetta, että kaikki käsittäminen on sekä subjektiivista että yksilöllistä. Emotionaali- ja mentaalimaailmassa nähty ei ole pysyvää todellisuutta, eikä todellisuustietoa voi näissä maailmoissa hankkia. Tämä on esoteerinen selviö.

2.32 Ihmisen mentaalitajunta

¹Mentaalitajunta on mentaalisen triadimolekyylin ja mentaaliverhon tajunta. Tämän tajunnan päälajeja on neljä ja ne vastaavat neljää mentaalista molekyylilajia (47:4-7).

²Alin laji (47:7) on diskursiivinen ajattelu, kyky päätellä perusteesta seuraukseen.

³Seuraava laji (47:6) on periaateajattelu, ominainen filosofeille ja tiedemiehille.

⁴Kolmas mentaalinen kyky (47:5) on laajakatseinen perspektiivijattelu. Tähän kuuluvat suhteellisuusajattelu ja prosentuaalinen arviointi.

⁵Neljäs kyky (47:4) on systeemiajattelu, yleensä seuraus konkretisoituneesta kausaali-intuitiosta. Voitaisiin puhua "mentaali-intuitiosta".

⁶Useimmilla kahden korkeimman molekyylilajin tajunta (47:4,5) kuuluu vielä aktivoimattomaan ylitajuntaan. "Normaaliyksilön" mentaalinen aktiivisuus on lisäksi harvoin vapaa emotionaalisuuden vaikutuksesta. Myös todella älylliset ihmiset ovat tyytyväisiä mielikuvituksen aikaansaannoksiin.

⁷Mentaaliasteella alkaa mentaaliverhon vapautuminen yhteenpunoutumisesta emotionaaliverhon kanssa, vaikka siinä onnistuvat vain ne, jotka ovat hankkineet alkavan kausaalitajunnan (sen alimmam lajin 47:3). Niin kauan kuin yhteenpunoutuminen jatkuu, yksilön ajatteluun vaikuttavat emotionaaliset värähtelyt, mikäli ajatusala ei ole kokonaan mentaalisisessä piirissä (esim. matemaattisissa ongelmissa). Teologinen, filosofinen, historiallinen jne. ajattelu on laajalti tunneajattelua, samoin kuin kaikki persoonallista ja inhimillistä koskeva ajattelu.

⁸Mentaalitajunta on tiedon suhteen tajua ja järkeä. Tajua on objektiivista tajuntaa, so. tajuntaa aineesta ja kaikesta, mitä siihen kuuluu. Järki on subjektiivista tajuntaa, so. osaksi kykyä käsittää oman tajunnan sisältö, osaksi harkinnan kykyä muokata tajunnan sisältöä. Jos järki on kehittänyt abstrahoinnin kyvyn, se alkaa konstruoida ajatuksia. Tietämättömyyden asteilla nämä abstraktiot ovat enimmäkseen maailmankatsomuksen fiktioita (kuvitelmia ilman todellisuussisältöä) tai elämäkatsomuksen illuusioita (väärää uskottelua).

⁹Alkukantaisella mentaaliasteella käsitys työskentelee hitaasti yksityiskohdasta yksityiskohtaan. Vaivoin hankitun asiantuntemuksen avulla ajatus liittyy ajatukseen järjestyneeksi kokonaisuudeksi asiaan sisäistyvien kvalitatiivisten (ei "loogisten" tai matemaattisesti kvantitatiivisten) perusteiden mukaan. Vähitellen käsittämisen, vertailun, yhdistämisen nopeus kasvaa. Korkeampi mentaalinen kyky pystyy yhä laajempaan yleiskatsaukseen ja suurempaan täsmällisyyteen, yhä parempaan yhdistämiseen ja supistamiseen. Käsitateajattelussa luodaan samanaikaisesti yleiskatsaus yhtenäiseen ilmiöiden ryhmään, periaateajattelussa käsiteryhmän ilmiöihin ja systeemiajattelussa kokonaisen järjestelmän ilmiöihin. Useimmilla ei ole visualisoimiskykyä ja heidän on pitäydyttävä apurakennelmiin. Monet tarkoittavat sen vuoksi käsitteillä sanoja, joihin on liitetty muistikuvia luonteenomaisista piirteistä, käsitteiden nk. olennaiset määreet.

¹⁰Normaaliyksilön mentaalinen elämä on järjelenemää. Taju (objektiivinen käsitys aineellisista esineistä) on rajoittunut näkyvän maailman esineisiin. Vasta sitten kun taju voi huomioida ihmisen jokaista viittä ainemaailmaa, on järjen mahdollista muodostaa subjektiivisesti oikea todellisuuskäsitys. Siihen saakka järki on aineellisen todellisuuden tosiasioiden puutteen vuoksi mielivaltaisten mielikuvitusrakennelmien uhri, niin kuin oli laita filosofisen subjektivismiin. Järki on väline tosiasioiden muokkaamista varten. Jos sille annetaan tosiasioita, on muokkaus virheetöntä. Yksi ainoa fiktio kaikkien tosiasioiden keskellä johtaa väärään tulokseen. Logiikkaa ei tarvitse kukaan, joka on perusteellisesti perehtynyt kaikkiin asiaan kuuluviin tosiasioihin. Logiikka ei voi korvata tai tuottaa tosiasioita. Mutta filosofisen tietämättömyyden tuotteilla on tietenkin ollut merkityksensä mentaalivoimisteluna mentaalisen tajunnan aktivoimisessa.

¹¹Mentaalisuus on emotionaalisuuden ja intuitiivisuuden välillä. Emotionaalisuus käsittää "tuntemalla" värähtelyitä. Intuitiivisuus luo yleiskatsauksen ilmiöihin. Mentaaalisuus konkretisoi, käsittää konkretisoimistyön kautta. Itse konkretisoimistyö on edellytys käsittämiseksi ja sen tulos. Aktiivisuudessaan mentaalitajunta muovaa mentaaliaineessa konkreettisia mentaalisia esineitä. Mitä selkeämpi, terävämpi ajatus on, sitä veistetympi konkreettio on.

¹²Muistellessaan esimerkiksi puuta ajatus muovaa mentaaliaineessa enemmän tai vähemmän täsmällisen miniatyyriajajennöksen. Myös voimakkaasti havainnoiva taiteilija muovaa parhaimmat ajajennökset. Objektiivisesta tajunnasta abstraktiot muistuttavat lähinnä symboleja yksilöllisesti luonteenomaisine poikkeuksineen. Jos objektiivinen mentaalitajunta (epäoikeasti selvänäöksi kutsuttu) kohdistetaan kaukaiseen esineeseen, tulee tämä tarkasteltavaksi ikään kuin läsnäolevana. Ja menneiden aikojen tapahtumat kiitävät ohi elävien kuvien tavoin kuin stereoskooppisessa värifilmissä (käyttääksemme käsitettävää vertausta) tahdissa, jonka kukin itse määrää.

¹³Jotkut sekoittavat mentaalisen kokemuksen nopeuden intuitioon. Mutta molemmat kyvyt työskentelevät perin pohjin eri tavoin. Jos ihmisellä olisi intuitiota eli kausaali-ideoita, ei hänen tarvitsisi oppia, mitä hänen on ajateltava, erimielisyyksiä ei voisi vallita sellaisten älyllisten ongelmien suhteen, joiden parissa ihmiskunta tähän mennessä on puuhannut.

¹⁴Todellisen tiedon suhteen on mentaalisuudella suurin merkitys kausaalisuuden välikappaleena. Tiedon ideat kuuluvat kausaalitajuntaan. Kausaali-idea on aina yhdenmukainen todellisuuden kanssa. Mentaaalista käsittämistä varten kausaali-ideat on konkretisoitava mentaali-ideoiksi. Oikeassa konkretisoinnissa kausaali-idea hajoaa useisiin korkeimman mentaalisen aktiivisuuden (47:4) omaaviin mentaaliin ideoihin. Kaikkia kausaali-ideoita ei voi tällä tavalla konkretisoida. Liian paljon häviää tässä proseduurissa. Eikä mikään voi täysin korvata kausaalista objektiivista tajuntaa. Kun ymmärtämys olennaista kohtaan herää, tulee muodosta este.

2.33 Ihmisen kausaalitajunta

¹Kausaalitajunta on kausaaliverhon tai toisen triadin mentaaliatomin tajunta. Nimitys kausaalitajunta on yhteinen nimitys kolmen korkeimman mentaaliaineen (47:1-3) kolmelle erilaiselle tajunnalle.

²Kausaalitajunta on intuitiivinen tajunta vastakohtana mentaalitajunnan diskursiiviselle, konkretisoivalle muototajunnalle. Intuitiot ovat normaaliyksilölle mahdollisen kokemuksen ulkopuolella, ylittävät kaiken, mitä tämä voi kuvitella intuitiosta. Sana intuitio on idiotisoitu merkitsemään päähänpistoja, mieleenjohtumia, emotionaalisia virikkeitä, joihin on heikosti sekoittunut alimpia mentaalisia värähtelyjä. Kulttuuriyksilöllä intuitioita esiintyy muutamia kertoja hänen elämänsä aikana ja ne muodostavat siinä käännteitä. Objektiivinen kausaalitajunta on välttämätön itsehankitulle (ei auktoritatiiviselle) tiedolle ihmisen viidestä maailmasta.

³Subjektiiivisena tajuntana kausaalisen tajunnan sisältö on erheettömiä kausaali-ideoita. Nämä ovat oma todisteensa todellisuudesta, aina todellisuuden kanssa yhtäpitäviä, ilman fiktiivisyyden mahdollisuutta. Kausaalitajunta ei voi koskaan erehtyä, sillä se joko tietää tai ei tiedä. Se ei tunne hypoteeseja, olettamuksia, arvailuja, uskonkappaleita. Se ei ole kaikkietietävä viidessä alimmassa maailmassa. Mutta se, mitä se tietää, on virheetöntä niin pitkälle kuin sen ideasisältö ulottuu, koska se tietää omasta kokemuksestaan.

⁴Intuition kokeminen muistuttaa lähinnä siirtymistä “kirkastusvuorelle”, jolta ikään kuin katselee yli maailmojen ja aikojen. Sellaisen elämyksen saaneella on tarpeeksi ainesta käänteentekeväälle teokselle ja hän myös saa sen aikaan. Intuitio merkitsee ilmiöiden, tosiasioiden, tapahtumainkulkujen ym. selkiintymistä, samoin kuin samanaikaista niiden välisten sekä pysyvien että tilapäisten suhteiden toteamista, ajasta ja tilasta riippumatta.

⁵Tämänkaltaista tajunnanilmausta voi verrata kokonaisen käsitemaiseman välähdyksenomaiseen valottamiseen ja samanaikaiseen jokaisen yksityiskohdan, hetkellisesti tiivistyneen äärettömyyden sisällön valokuvaamiseen, sisällön, jonka konkretisoiminen ja käsitteellinen ilmaisu vaatii viikkojen, kuukausien, vuosien työn. Sitä voi verrata maailmanorkesterin hetkellisesti jäätyneeseen akordiin, jossa jokainen mitä suurimman oopperateoksen erityinen sävel esiintyy sävelreliefinä. Sitä voi verrata ajatusvulkaanin työhön, joka yhdessä ainoassa silmänräpäyksessä syöksee kraateristaan kaiken, minkä syy ja vaikutus ovat vuosituhansien aikana joksikin tietyn kausaaliketjuksi liittäneet.

⁶Intuitiot eivät muodosta objektiivisesti nähden pysyviä muotoja vaan ne ovat salamannopeasti hajoavia valo- ja väri-ilmiöitä ja yhtä salamannopeasti käsitettyjä ideasisältöjä.

⁷Kausaalimaailman olentojen välillä vallitsee täydellinen, silmänräpäyksellinen ymmärtämys. Kaikkien yhteenkuuluvuus ja veljeys on itsestään selvä asia.

⁸Täydellisesti aktivoitu kausaalitajunta (47:1) voi tuottaa niin laadullisesti kuin määrällisesti enemmän tunnissa kuin mitä tehokkaimmin työskentelevä, diskursiivinen mentaaliajattelu (46:6,7) ehtii sadassa vuodessa.

⁹Erehdykset ovat mahdottomia. Jos kausaalitajunta vain on kohdistettu johonkin ongelmaan, on tulos virheetön niin pitkälle kuin se on tyhjentävä. Toinen luonteenomainen tunnusmerkki on, että se aina tietää, mitä se tietää ja mitä se ei tiedä. Syyn ja vaikutuksen väliset yhteydet ovat kausaalitajunnalle täydellisen selvitettyjä. Mikään ilmiö ei ole koskaan erillinen, vaan sisältyy aina sekä syynä että vaikutuksena kausaaliseen yhteenkuuluvuuteensa.

¹⁰Esoteriikan mukaan yksilö voi vasta kausaaliminänä väittää omaavansa tervettä järkeä, koska tätä ei voi koskaan eksyttää, vaan se näkee todellisuuden aina sellaisena kuin se on.

¹¹Kausaalitajunnalle ei ole etäisyyttä eikä mennyttä aikaa planeetaarisessa suhteessa eikä ihmisen maailmoissa (47–49). Kausaaliminällä on tietenkin erityiset edellytykset tutkia kaikkia inkarnaatioitaan aina siitä lähtien kun kausaaliverho muodostui sen siirtyessä eläinkunnasta ihmiskuntaan, koska sillä itsellään on oma muisto näistä menneistä elämistä. Huomautettakoon, että muisto menneistä elämistä on tallentunut myös triadin alitajuntaan, mutta tähän muistiin on vaikeampi ottaa yhteys ja ennen kaikkea se on epäluotettavampi, koska sen sijainti emotionaali- ja mentaaliverhossa aikaansaa, että näihin kuuluvat tajunnat aivan liian helposti “sekaantuvat leikkiin”, ja niiden samanaikaisesti vastaavien maailmojen kollektiivimuisteissa “näkemä” on subjektiivisia ilmiöitä. On aiheellista ottaa sellaisten elämysten kuvaukset hyvällä annoksella tervettä epäilyä.

2.34 *Essentiaalitajunta*

¹Yksilöstä tulee essentiaaliminä, kun hän kausaaliminänä ja tietoisena toisen triadin mentaaliatomissaan hankkii alkavan tajunnan triadin essentiaaliatomissa ja siten automaattisesti essentiaaliverhon essentiaalimaailmassa.

²Essentiaalimaailmassa on kuusi ulottuvuutta (jos kolme niistä lasketaan fyysiseen maailmaan), ja essentiaalitajunnan kapasiteetti on siten kuusiulotteinen. Tämä kyky käsittää kuusiulotteisuutta myös alempien ulottuvuuksien todellisuudessa antaa tietenkin kokonaan toisen ylivoimaisen oivalluksen kuin mikä on mahdollista alemmille tajunnan lajeille. Maailmat 46–49 vaikuttavat yhdeltä maailmalta.

³Essentiaalitajunta on ryhmätajuntaa. “Sielun parantumaton yksinäisyys” on ainiaaksi parannettu. Erillinen tajunta on lakannut olemasta, mutta ei sen tähden yksilöllisen monadin itseidentiteettiä, jota ei voi koskaan menettää. Yksilö on oma minänsä toisten minuuksien kanssa. Hänellä on yhteenkuuluvuustajunta, johon toiset sisältyvät ykseytenä. “Pisaratajunta on tullut yhdeksi valtameritajunnan kanssa.”

⁴Planeettahierarkia kutsuu essentiaalitajuntaa viisauden ja rakkauden yhdistelmäksi.

⁵Viisaus merkitsee, että ryhmän kollektiivitajunnan muokkaama monipuolinen kokemus on saatavilla omana kokemuksena.

⁶Rakkaus merkitsee erottamatonta ykseyttä kaiken kanssa. Minun ja sinun vastakohtaisuus on käsittämätön, mahdoton.

⁷Aikakäsitys muuttuu perusteellisesti. Mennyt, nykyinen ja tuleva näyttävät olevan nykyhetkessä. Selitys on yksinkertainen. Kaikki tapahtuminen on syyn ja vaikutuksen tulosta, syyn ollessa menneisyydessä ja vaikutuksen tulevaisuudessa. Syy ja vaikutus osoittautuvat yhdeksi. Jos uusia tekijöitä ei tule lisäksi, on ennustuksen varmuus sataprosenttinen.

2.35 *Superessentiaalitajunta*

¹Superessentiaalitajunta on täysin ihmisen (mentaaliminän) käsittämisen tai ymmärtämismahdollisuuden ulkopuolella. Jokainen yritys selostaa tätä olisi sen tähden tarkoitukseton ja antaisi vain mielikuvitukselle uutta ainesta idiotisoiviin spekulatioihin.

²Yhä laajempi osallisuus planetaaristen, aurinkokunnallisten, kosmisten maailmojen kokonaistajuntaan ja yhä suurempi kyky käsittää, mitä näiden maailmojen tajuntaan sisältyy, lisää myös mahdollisuutta saada tietoa elämän kolmen aspektin todellisuussisällöstä.

³Atomilajit lasketaan kaiketi kosmukseen, mutta ei ole oikein nimittää 45-minän tajunnan kykyä neljässä alimmassa atomilajissa (46–49) kosmiseksi tajunnaksi, sillä se alkaa vasta 42-tajunnasta.

⁴On kahdenlaista tajunnan ekspansiota: osaksi uusien tosiasioiden sisäistäminen itsetietoisuuteen, osaksi kasvava osallisuus yhteisyytajuntaan. Jokaisen korkeamman atomimaailman myötä ikeatomitiheys pienenee niin, että ensin tajunta-aspekti, sen jälkeen tahto-aspekti pääsee yhä enemmän oikeuksiinsa. Toisella minällä hallitsee tajunta-aspekti, kolmannella minällä tahtoaspekti.

⁵Kaikissa yli-inhimillisissä luomakunnissa jokainen yksilö on koulutettu erikoisasantuntija jollakin tietyllä tiedonalalla, täysin huolimatta siitä, että hän on osallinen korkeampien maailmojen yhteiseen tajuntaan. Näissä korkeammassa maailmoissa eivät oleskele vain yksilöt, jotka ovat kerran olleet ihmisiä, vaan myös kaikki ne, jotka ovat kulkeneet toisia kehitysteitä. Deevat (“luonnonhengen”, “enkelit” jne.) ovat kaiken aineaspektia koskevan erikoistuntijoita, entiset ihmismonadit tajunta-aspektin, kolmas “evoluutio” liikeaspektin erikoistuntijoita. Tästä on se etu, että kaikki, mikä vaatii erikoistietoa, voidaan hakea silmänräpäyksessä aikaa hukkaamatta.

⁶Myös korkeampien maailmojen yksilöt tutkivat maailmojaan johtamalla syyt vaikutuksista ja vaikutukset syistä. Tajunnankapasiteetti kasvaa suunnattomasti jokaisen korkeamman

maailman myötä, niin kuin myös näiden maailmojen todellisuusongelmien vaikeus (mikä tarkoittaa, että ongelmat tulevat yhä yksinkertaisemmiksi!!).

ESOTEERINEN TIETO IHMISESTÄ

2.36 Rodut

¹Jokaisella pallolla jokaisella aionilla ihmiskunta läpikäy seitsemän eri kehitysastetta pääroduissa eli juuriroduissa. Jokaisesta seitsemästä juurirodusta kehittyy seitsemän alarotua, ja jokaisesta alarodusta seitsemän haararotua eli "kansaa", yhteensä 343 eri rotua jokaisella palloaikakaudella.

²Jokaisella juurirodulla pallollamme on ollut oma mantereensa, jolla kehittyä ja jolle rakentaa sivilisaationsa, joka aikanaan tuhoutuu mantereisessa tuhotulvassa. Juurirotujen pääaika-kausia erottavat nimittäin toisistaan suuret luonnonmullistukset ja maan pintaa uudelleen muovaavat geologiset ilmiöt. Kolmas eli lemuralainen juurirotu eli siten Lemuriassa, mantereella, jonka yllä Tyynen meren aallot nyt vellovat. Neljäs eli atlantilainen juurirotu asui mantereella, joka ulottui nykyisen Atlantin yli. Tämän mantereen viimeinen jäännös, Poseidonuksen saari, upposi vuonna 9564 e.Kr. Nämä molemmat mantereet saavat nähdä uudelleen päivänvalon: Lemuria kuudennen juurirodun ja Atlantis seitsemännen juurirodun kotipaikkana.

³Nykyisen emotionaaliaionin kolme ensimmäistä juurirotua olivat kolmen edellisen aionin juurirotujen yleisen kehityskulun pääkohtien toistamista, lähimmän edellisen aionin seitsemän juurirodun pikakertausta. Siten ne täyttivät mm. organismin muovaamiseen liittyviä tehtäviä.

⁴Nykyisen palloaikakauden neljättä juurirotua nimitetään emotionaaliseksi juuriroduksi, viidettä mentaaliseksi, kuudetta essentiaaliseksi ja seitsemättä superessentiaaliseksi juuriroduksi, jolloin otetaan huomioon tietty yhtäläisyys eri rotujen vastaavan tajunnankehityksen kanssa. Sama sääntö pätee alarotuihin. Jokaisen juurirodun neljäs alarotu on erityisesti emotionaalivoittoinen, viides mentaalivoittoinen, kuudes ykseysvoittoinen, seitsemäs tahtovoittoinen.

⁵Ensimmäinen juurirotu sai alkunsa noin 300 miljoonaa vuotta sitten. Yksilöiden alin verho oli fyysistä eetteriainetta. Niiden tajunta oli pääasiallisesti emotionaalista.

⁶Toinen juurirotu sai alkunsa noin 150 miljoonaa vuotta sitten. Myös tämä oli eetterinen. Fyysinen tajunta oli tilapäistä ja epämääräistä. Siirtyminen eetterisestä tilasta orgaaniseen tapahtui tässä toisessa juurirodussa, sen viidennen ja kuudennen alarodun välillä.

⁷Kolmas eli lemuralainen juurirotu on noin 40 miljoonaa vuotta vanha. Siinä esiintyi jo alun pitäen täysin kehittynyt organismi, vaikka kaukana siitä, mitä me kutsuisimme inhimilliseksi. Vasta sen kolmas alarotu muuttui hitaasti yksisukuiseksi oltuaan hermafrodiittinen eli kaksisukuinen ja omaksui inhimillisempiä muotoja. Tämän muutoksen voidaan sanoa olleen läpiviety noin 18 miljoonaa vuotta sitten. Hermosto ja aivot kehittyivät, mikä mahdollisti mentaalisen tajunnan, vaikka emotionaalitajunta oli tietenkin edelleen verrattomasti tärkein.

⁸Maapallolla nyt elävät rodut kuuluvat joko kolmanteen, neljanteen tai viidenteen juurirotuun. Harvalukuiset kolmannen rodun rappeutuneet jäännökset – bushmannit, veddat, pygmit mm. – ovat nopeasti kuolemassa sukupuuttoon. Ihmiskunnan enemmistö voidaan edelleen lukea neljanteen juurirotuun. Kaikki nyt olemassaolevat rodut ovat sekarotuja. Puhtaita rotuja ei enää ole. Yhden kansan elinikä lasketaan keskimäärin 30.000 vuodeksi.

⁹Neljäs eli atlantilainen juurirotu kehittyi kolmannen juurirodun seitsemännestä alarodusta ja pantiin alulle noin 12 miljoonaa vuotta sitten. Tämän juurirodun ihonväri muuttui eri alarotujen myötä tummanpunaisesta punaruskeaan, kellanvalkoiseen ja keltaiseen. Sen merkittävimmät alarodut olivat kolmas, kuparinpunaiset tolteekit, viides, kellanvalkeat alkuperäissemiitit, sekä seitsemäs, keltaiset mongolit. Tolteekeista polveutuvat mm. Amerikan intiaanit, alkuperäissemiiteistä meidän päiviemme juutalaiset ja kabyylit. Mongolien sekarotuisia jälkeläisiä ovat kiinalaiset, japanilaiset ja malaijit.

¹⁰Viides eli arjalainen juurirotu kehittyi neljännen juurirodun viidennestä alarodusta noin sadantuhannen vuoden aikana. Sen ensimmäinen alarotu, hindulainen, on noin 60.000 vuotta vanha. Toinen alarotu, arabialainen, on noin 40.000 vuotta vanha. Kolmas alarotu, iranilainen, syntyi noin 30.000 vuotta sitten. Neljäs alarotu, kelttiläinen, ja viides alarotu, teutoninen, ovat yhtä vanhoja, noin 20.000 vuotta. Toisesta ja kolmannesta alarodusta on vain rippeet jäljellä, edellisestä arabit ja moorit, myöhemmästä meidän päiviemme parsit. Neljännestä alarodusta, esihistoriallisen ajan vanhakreikkalaisista, polveutuvat mm. eri roomalaiset kansat. Historiallisen ajan teutonien jälkeläisiä ovat mm. slaavit, germaanit ja anglosaksit.

¹¹Uusi rotu on muodostumassa, viidennen juurirodun kuudes alarotu. Tämä kuudennen alarodun neljännen haararodun on laskettu voivan omaksua fyysis-eetterinen objektiivinen tajunta, kuudennen juurirodun emotionaalinen objektiivinen tajunta. Kuudennen juurirodun toisen ja kolmannen alarodun välillä tapahtuu siirtyminen organismista eetteriverhoon, josta sen jälkeen tulee ihmisen alin verho. Koko seitsemäs juurirotu tulee tietenkin olemaan eetterinen. Eetterisissä roduissa yksilön inkarnaatioaika eli persoonallisuuden elinikä samaistuu haararodun aikaan. Kun päästään hyvän matkaa mentaaliaionin neljänteen palloaikakauteen aktivoituu mentaali-kausaalitajunta täydellisesti, ja mentaalinen ja kausaalinen verho automatisoituvat tuoden mukanaan täyden objektiivisen tajunnan näissä verhoissa.

2.37 Ihmiskunnan ikäluokat

¹Luokat ovat luonnon järjestys. Luonnonluokat merkitsevät eri ikäluokkia ihmiskunnassa samoin kuin kaikissa muissa luomakunnissa, sekä alemmissa että korkeammassa.

²Seitsenpallomme ihmiskuntaan kuuluvien yksilöiden kokonaislukumäärä kohoaa noin 60.000 miljoonaan. Useimmat näistä nukkuvat kausaaliverhossaan. Yksilöt voidaan jakaa neljään pääryhmään. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat ne, jotka kausaalistuivat normaalisti edellisessä seitsenpallossa. Se voidaan jakaa neljään luokkaan (tuon seitsenpallon neljännellä, viidennellä, kuudennella ja seitsemännellä aionilla kausaalistuneet). Toiseen pääryhmään kuuluvat ne, jotka kausaalistuivat tuossa pallossa liian aikaisin keinotekoisesta yllytyksestä seitsenpallon lähestyvän redusoinnin vuoksi. Kolmanteen pääryhmään kuuluvat ne, jotka kausaalistuivat meidän seitsenpallomme kolmannen aionin aikana, neljänteen ne, jotka ovat kausaalistuneet nykyisen aionin aikana. Ensimmäisen pääryhmän vanhin ikäluokka inkarnoituu planeetallamme nykyisen aionin seitsemännessä juurirodussa ja seuraavaksi vanhin kuudennessa juurirodussa. Sitä ennen ovat nk. kulttuurilliset olosuhteet aivan liian kelpaamattomat. Kolmas ja neljäs luokka alkoivat inkarnoitua neljännessä juurirodussa Atlantiksella. Muutamia harvoja kahden vanhimman luokan klaanit inkarnoituvat niin ikään ja ovat siitä lähtien muodostaneet eliitin, jonka tehtävänä on ollut näyttää tietä muulle ihmiskunnalle.

2.38 Inhimilliset kehitystasot

¹Kivi-, kasvi- ja eläinkunta sekä ihmiskunnan kolme ensimmäistä juurirotua ovat kehittäneet tajun, objektiivisen tajunnan, kyvyn tajuta meitä ympäröivää aineellista todellisuutta. Eläinkunnassa aktivoituu myös emotionaalinen tajunta alhaalta alimmasta molekyyli-lajista käsin. Kokonan oman yksinäisen yksilöllisyytensä nojaan jätettynä yksilön on hankittava kaikki itse perusteista lähtien.

²Monadin tajunnankehitys kausaalistumisesta essentiaalistumiseen jaetaan viiteen asteeseen tai 777 tasoon. Viisi kehitystasoa ovat: barbaari-, sivilisaatio-, kulttuuri-, humaniteetti- ja idealiteettiaste. Kolmea ensimmäistä voi nimittää yhteisesti myös emotionaaliasteeksi, humaniteettiastetta mentaaliasteeksi ja idealiteettiastetta kausaaliasteeksi. Emotionaaliasteelle on kuvaavaa, että mentaalisuus riippuu emotionaalisuudesta, että mentaaliverho on

punoutunut yhteen emotionaaliverhon kanssa. Tasoista 400 kuuluu barbaariasteelle, 200 sivilisaatioasteelle, 100 kulttuuriasteelle, 70 humaniteettiasteelle ja 7 idealiteettiasteelle.

³Sekä emotionaalinen että mentaalinen tajunta voidaan jakaa korkeampiin ja alempiin lajeihin. 777 tasosta kuuluu yleisesti ottaen 600 alempaan emotionaaliseen (48:4-7), 100 korkeampaan emotionaaliseen (48:2,3), 70 alempaan mentaaliseen (47:4-7) ja 7 korkeampaan mentaaliseen eli kausaaliseen (47:1-3) tajuntaan, joka sivilisaatioasteella vielä uinuu inaktiivisena kykynä.

⁴Barbaariasteella yksilö on yleisesti ottaen subjektiivisesti tietoinen kolmessa alimmassa emotionaalisisessa (48:5-7) sekä alimmassa mentaalisisessa molekyytilajissa (47:7). Sivilisaatioasteella tajunta liikkuu neljällä alimmalla emotionaalisisella (48:4-7) ja kahdella alimmalla mentaalisisella alueella (47:6,7). Kulttuuriasteella tajunta liikkuu pääasiassa kolmella keskimmaisella emotionaalisisella (48:3-5) ja kahdella alimmalla mentaalisisella (47:6,7) alueella, mutta voi poikkeustapauksissa, kuten mystikoilla, kehittyä jopa korkeimmaksi emotionaaliseksi (48:2) tajunnaksi.

⁵Kulttuuriasteella voivat tajunnan 48:3 värähtelyt saavuttaa kausaalisen tajunnan 47:3, mikä mahdollistaa kausaalisten “innoitusten” kokemisen ja alimman kausaalitajunnan aktivoitumisen alkamisen.

⁶Humaniteettiasteella saavutetaan korkeampi mentaalitajunta 47:4,5 ja idealiteettiasteella kausaalinen tajunta 47:2,3.

⁷Meidän seitsenpalloomme kuuluvista yksilöistä kausaalistui noin 36 miljardia edellisessä seitsenpallossa ja 24 miljardia meidän seitsenpallossamme. Ikäero vanhimman ja nuorimman ryhmän välillä on noin seitsemän aionia. Tajunnallisessa suhteessa vasta kausaalistuneen ja essentialisoituvan välinen ero on yhtä suuri kuin ero alimman ja korkeimman eläinlajin välillä eläinkunnassa. Yleisesti ottaen kausaaliverhon ikä vastaa tiettyä kehitystasoa. Ihmiskunnasta, joka ajoittain palaavina klaaneina inkarnoituu planeetallamme juurirodussa 3–5, oleskeli vuoden 1920 vaiheilla sen enemmistö (noin 60 prosenttia) barbaariasteella, noin 25 prosenttia sivilisaatioasteella ja noin 15 prosenttia korkeammilla asteilla. Nämä suhteet voivat helposti muuttua sen mukaan, miten “yleisen mielipiteen” mahdollisuus ymmärtää elämää kasvaa tai vähenee. Monet yksilöt voisivat kuulua korkeammille tasoille, jos he eivät olisi aivan liian auliisti sallineet yleisen mielipiteen auktoriteettien johtaa itseään eivätkä olisi siten itse ehkäisseet kehitystään. Se, että ihmiskunta melkein yksinomaisesti kuuluu kahdelle alimmalle asteelle, johtuu siitä, että kulttuuriasteen saavuttaneet klaanit eivät tietyin poikkeuksin inkarnoidu ennen kuin kuudennessa ja seitsemännessä juurirodussa. Heidän läsnäolonsa vaikeuttaisi muiden itsetoteutusta ja edistäisi jäljittelyä.

⁸Mitä alempi kehitystaso, sitä pitemmän ajan tajunnan aktivoiminen vie. Mitä korkeampi taso, sitä kiihkeämpi on kehityksen vauhti ja sitä suuremmat ovat etäisyydet eri tasojen välillä. Rotujen kehitysvauhti kiihtyy kolmannen juurirodun ja edelleen kuudennen juurirodun myötä. Ne, jotka eivät jaksu seurata mukana kiihtyneessä vauhdissa, siirretään heille sopivimmalle pallolle seitsenpallossa. Tämän siirtämisen (“tuomiopäivän”) on tietämätön taikausko tavalliseen tapaan koristellut kaikenlaisilla kauhuilla.

⁹Vain toiset minät voivat määrittää yksilön kehitystason. Ei edes kehitystasoja, varsinkaan korkeampia, voida tutkia. Ylimieliset, jotka yrittävät luokitella ihmisiä, tekevät aina karkeita virheitä.

¹⁰Kehitysaste, mutta ei tasoa, voidaan ilmoittaa yksilöllisen tajunnan korkeimpaan, tavallisimpaan, voimakkaimpaan ja alimpaan värähtelyalueeseen viitaten emotionaalisisissa ja mentaalisisissa molekyytilajeissa. Tajunta on jatkuva ykseys, jolla on mahdollisuus joustavaan laajuuteen ja välittömään ekspansioon, mikä jää tietämättömälle mysteeriksi. Tasot sulautuvat toisiinsa yhtä käsittämättömällä tavalla. Mahdollisuus eritellä yhden ainoan molekyytilajin värähtelyjä vaikuttaa käytännöllisesti katsoen rajoittamattomalta. Jokaisen molekyytilajin värähtelyt liikkuvat 343 eri tason sarjassa, ja niillä on mahdollisuus

yksilöllisiin vaihteluihin. Tasojen väliset eroavuudet ilmenevät huomaamattoman hienoissa vivahteissa. Kuitenkin nämä loputtoman hienot vivahteet osoittavat erot. Mitä hienompia ne ovat, sitä herkempiä ne ovat. Raakamainen kasvatus tai ympäristö tuhoaa ne helposti ja peruuttamattomasti sen inkarnaation osalta. Toinen asia, joka myös tekee arvioinnin mahdottomaksi, on, että sama taso voi vaikuttaa täysin erilaiselta eri yksilöissä, mikä johtuu yksilön departtementista, erikoiskoulutuksesta, jonka omalaatu on saanut sille ominaisten kokemusten kautta ja kohtalon lain tekijöistä.

¹¹Tasoero tulee ehkä käsitettävämmäksi, jos yksilö ajatellaan kokoelmaksi asteisiin jaettuina ominaisuuksia ja kykyjä. Joku kyky on kehittynyt 25 prosenttiseksi, toinen 50 prosenttiseksi, kolmas 75 prosenttiseksi ja neljäs on täydellistynyt 100 prosenttiseksi. Eri kyvyt saavat eri pistearvot. Kaikkien hankittujen kykyjen kokonaismäärän pistearvot lasketaan yhteen ja keskiarvo ilmoittaa tason.

2.39 Kausaaliverhon involvoitumiset

¹Ihmisen olomuoto vaihtelee näkyvässä maailmassa organismiin involvoitumisen ja kausaalimaailmaan evolvoitumisen välillä. Inkarnoituessaan triadin sisältävä kausaaliverho pukeutuu mentaaliverhoon mentaalimaailmassa, emotionaaliverhoon emotionaalimaailmassa; yhtyäkseen eetteriverhoon ja organismiin, varsinaiseen korjuun tuotteeseen, fyysisessä maailmassa. Evolvoituessaan triadin sisältävä kausaaliverho jättää mainitut verhot käänteisessä järjestyksessä.

²Inkarnaatioiden kokonaislukumäärää ei ole määrätty. Lukumäärä riippuu eri tekijöistä. Tärkeimmät ovat luoksevetävän tai poistyyntävän perustaipumuksen omaava omalaatu sekä oma-aloitteinen aktiivisuus. Poistyyntävä taipumus kylvää aina huonoa kylvöä, joka tuo vääjäämättömästi huonoa korjuuta, joka voi rajattomasti lisätä involvoitumisen lukumäärää. On niitä, jotka omalaadun kärjistyneen määrätietoisuuden ja luoksevetävän taipumuksen vuoksi voivat läpikäydä ihmiskunnan aionissa ja toisia, jotka kuluttavat siihen seitsemän tai useampia aioneita.

³Alemmilla asteilla yksilö inkarnoituu aina sarjoittain, yksi sarja kutakin kehitystasoa kohti. Inkarnaatioiden lukumäärä barbaariasteella kohoaa sataan tai useampaan jokaisessa sarjassa. Yleensä lukumäärä vähenee jokaisen korkeamman asteen myötä. Seitsemän viimeisen tason osalle lasketaan normaalisti seitsemän inkarnaatiota.

⁴Itsen toteuttamisen lain mukaan yksilön on itse etsittävä, itse löydettävä, itse hankittava kaikki, kaikki tieto, kaikki ominaisuudet ja kyvyt ja lopulta itse toteutettava potentiaalinen jumaluutensa. Kaikki synnynnäinen on itsehankittua. Kaiken, mitä yksilö voi tajuta, käsittää, mihin hänellä on taipumusta, kaikki ominaisuudet ja kyvyt, kaiken hän on edellisissä elämissä aiemmin hankkinut lukemattomien kokemusten kautta ja näiden kokemusten vaivalloisella muokkauksella. Kaikki ensi kerralla todella uusi on jokseenkin vierasta, epätodennäköistä, vaikeaselkoista. Ei ole synnynnäisiä ideoita. Mutta välitön ymmärtämys aiemmin muokattuja käsitteitä kohtaan on synnynnäinen, samoin kuin taipumus aiemmin hankittujen ominaisuuksien ja kykyjen nopeaan uudelleen hankkimiseen. Tämä uudelleen hankkiminen on kuitenkin riippuvainen uuden organismin ja eetteriverhon laadusta. Sen, mitä kasvatus, koulutus, itseopintojen mahdollisuudet antavat yksilölle lahjaksi, hän voi hyödyntää vain, jos hän on aiemmin hankkinut tarpeellista tietoa ja ymmärtämystä. Kansojen koottu kulttuuriperintö mahdollistaa uudistuneen kosketuksen aiemmin hankittuihin tiedonaloihin ja niin ollen uudelleenmuistamisen, jota ilman aiempi tieto jäisi piileväksi. Mitä suurempi kyky, sitä useampien inkarnaatioiden työn se on maksanut. Hankitut ominaisuudet ja kyvyt, joita ei inkarnaatiossa harjoiteta, jäävät piileviksi. Piilotajunta sisältää verrattomasti suuremman osan minän kerran saamista kokemuksista, sen hankkimista ominaisuuksista ja kyvyistä. Nopea muutos, näennäinen loikka kehityksessä on äkillisesti uudelleen voitettu, aiemmin saavutettu taso. Hyvyyden laki sanoo, että yksilö aina seuraa korkeinta, jota kohtaan hän on omaksunut

ymmärtämystä ja jota hän kykenee toteuttamaan riittävän elämäkokemuksen ja tämän muokkaamisen ansiosta. Näin siksi, että hänen on tarve ja ilo saada tehdä niin.

⁵Jokaisen uuden aionin myötä elävöittävät kosmiset värähtelyt vielä yhden molekyyllilajin jokaisessa ainelajissa. Emotionaaliaionilla ihmiskunta aktivoi yleisesti ottaen vain neljä alinta fyysistä ja emotionaalista sekä kaksi alinta mentaalista molekyyllilajia. Näiden molekyyllilajien värähtelyt vaikuttavat poistyyntävästi. Verhot ovat elementaaleja, itsenäisiä olentoja, jotka reagoivat kaikkiin värähtelyihin, tulivatpa ne sisältä tai ulkoa. Alemmilla asteilla ulkoapäin tulevat värähtelyt ovat voimakkaimmat. Kun minä on hankkinut kyvyn tuottaa normaalisti värähtelyjä, jotka vahvuudessaan ylittävät ulkoapäin tulevat värähtelyt, vasta sitten se on vapaa ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan itsenäisesti oman oivalluksensa ja ymmärryksensä mukaan. Yleensä tämä on mahdollista vasta kulttuuriasteella.

⁶Jälleensyntymisen aika on tullut, kun kaikki tarvittavat edellytykset ovat olemassa, mikä ei suinkaan aina päde korkeammilla asteilla oleviin yksilöihin. Involvoitumista ei tapahdu, jos olosuhteet ovat sellaiset, että yksilöllä ei ole mahdollisuutta oppia, jos siis vallitseva yleinen kehitysaste on liian korkea alkeelliselle käsityskyvyllä tai liian alhainen jo kehittyneelle tajunnalle. Jokainen inkarnaatio on nimittäin spekulointia riskeineen. Epäonnistuneena se lisää huomattavasti involvoitumisen määrää. Kaikki inkarnaatiot eivät ole yhtä merkittäviä, yhtä opettavaisia, yhtä ilontäyteisiä, yhtä kivuliaita.

⁷Oivallettaneen, että ihminen ei ole verho, jolla on "sielu" vaan että hän on "sielu", jolla on verhot. Kun ihmiskunta ymmärtää, että tajunnankehitys on elämän tarkoitus, menettää aineaspekti merkitystään, ja ykseyden tahto tekee myös fyysisestä maailmasta paratiisin.

⁸Oikeutetusti on sanottu, että meidän fiktiomme estävät meitä näkemästä todellisuutta sellaisena kuin se on.

2.40 Inkarnaatioverhojen hajoaminen

¹Elämä inkarnaatoiden välillä, elämä organismin kuoleman jälkeen, voidaan jakaa kolmeen eri vaiheeseen: elämä emotionaalimaailmassa, elämä mentaalimaailmassa ja elämä kausaalimaailmassa.

²Ensimmäinen on ihmisen kausaaliverho ja sen ensitriadissa oleva monadi. Inkarnoitunut ihminen muodostuu triadiverhosta (pienemmästä kausaaliverhosta), mentaali- ja emotionaaliverhosta sekä eetteriverhosta organismeineen. Varsinaiset inkarnaatioverhot hajoavat kolmessa eri prosessissa: ensiksi eroaa organismi eetteriverhoineen, sen jälkeen emotionaaliverho ja viimeksi mentaaliverho, jonka jälkeen triadiverho sulautuu suureen kausaaliverhoon kausaalimaailmassa. Inkarnaatio on siten päättynyt.

³Kun organismi ja eetteriverho irtautuvat, lakkaa minän kyky tehdä fyysisiä aistihavaintoja; emotionaaliverhon irtautuessa lakkaavat sen pyyteet ja tunteet. Kun mentaaliverho hajoaa, häviävät viimeiset rippeet minän mahdollisuudesta tajuntaan. Minä vajoaa unettomaan uneen triadissaan kausaaliverhossa ja herää tajuntaan vasta seuraavan inkarnaation yhteydessä.

⁴Ihmisen itsetietoinen emotionaalinen elämä alkaa yleensä siten, että triadin fysikaaliatomi jättää eetteriverhon ja koteloituu kausaaliverhoon. Samaan aikaan kun eetteriverho vapautuu organismista, vapautuu emotionaaliverho eetteriverhosta. Eetteriverho jää kuolleen organismin läheisyyteen ja hajoaa täsmälleen samaa vauhtia kuin organismi. Ruumiinpolton yhteydessä hajoaa siten myös eetteriverho nopeimmalla mahdollisella tavalla. Emotionaaliverhon vapautuessa eetteriverhosta seuraa yleensä tajuttomuus, jonka aika vaihtelee muutamasta minuutista useihin tunteihin. Sen jälkeen minätajunnasta tulee täysin subjektiivisesti tietoinen ja tavallisesti tietystä määrin objektiivisesti tietoinen emotionaaliverhossa. Emotionaalinen elämä on ohi, kun triadiverho, johon triadin pian koteloituva emotionaaliatomi sisältyy, lopullisesti jättää emotionaaliverhon. Tämä verho, joka sen jälkeen on pelkkä elementaali, hajoaa vähitellen.

⁵Erottuaan emotionaaliverhosta triadin mentaalimolekyylin jatkaa yksin toimintaansa ja mentaaliverhon oleskelu mentaalimaailmassa alkaa ehdottoman subjektiivisessa, mentaalisisessä itsetietoisuudessa. Kun mentaaliverho on lopullisesti hajonnut triadimolekyylin koteloitumisen myötä on nk. persoonallisuus tuhoutunut. Kausaalimaailmassa triadi saa kausaaliverhossa odottaa uutta aktiivisuuden vaihetta uuden involvoitumisen muodossa. Kausaalinen aktiivisuus ja tajunta ei ole normaaliyksilölle ihmiskunnan nykyisellä kehitystasolla lainkaan mahdollinen.

⁶Emotionaaliverhon elinikä voi vaihdella yhtä paljon kuin organismin ikä. Sääntönä on, että mitään sääntöä ei ole. Lukemattomat tekijät myötävaikuttavat, niin että jokainen yksilö useimmissa suhteissa poikkeaa säännöstä, tietenkin kohtuuden rajoissa. Esoteriikassa dogmatismi on todiste tietämättömyydestä. Jokainen yksilöllinen tapaus on erityisesti tutkittava. Jotkut yksilöt voivat jättää emotionaaliverhon välittömästi hajoamaan. Tilastollinen tutkimus on uskonut voivansa todeta, että alhaisella kehitystasolla olevan villi-ihmisen viisivuotinen elämä emotionaalimaailmassa (ilman sitä seuraavaa mentaalista elämää) voidaan katsoa normaaliksi. 25 vuotta voidaan katsoa sivilisoituneen ihmisen keskimääräiseksi emotionaaliseksi eliniäksi. Harvoin kenenkään aika ylittää 100 vuotta. Mentaaliverhon itsenäinen olemassaolo mentaalimaailmassa voi vaihdella muutamasta tunnista tuhansiin vuosiin. Keskivertoilmaiselle tuhat vuotta voi päteä keskimääräisenä aikana. Elämä kausaalimaailmassa on useimmille tiedostamattomuuden olemassaoloa. Älyllisen eliitin tietoinen kausaalielämä voidaan arvioida 100 vuodeksi. Se ylittää harvoin 250 vuotta. Tiedostamaton tila kausaalimaailmassa voi jatkua kuinka kauan tahansa: tuhansia, miljoonia vuosia. Ne, jotka inkarnoituvat uudelleen aionimme kuudennessä juurirodussa, ovat voineet nukkua noin neljä aionia. Toiset reinkarnoituvat välittömästi mentaaliverhon hajottua, mikä johtuu siitä, että kaikki edellytykset kehityksen lain ja korjuun lain mukaan ovat olemassa. Jos erikoiskokemukset ovat toivottavia, annetaan mahdollisuus involvoitua toisissa palloissa.

⁷Elämä emotionaalimaailmassa (jota epäasiallisesti kutsutaan astraalimaailmaksi) voi olla joko unessaoloa, subjektiivista sisäänpäin suuntautunutta meditaatioelämää tai objektiivisesti tietoista elämää. Objektiivinen tajunta on useimmissa tapauksissa rajoittunut yhden molekyylilajin tajunta-alueeseen kerrallaan. Emotionaaliverhon alempien molekyylilajien vähitellen hajotessa, objektivoituu korkeampien molekyylilajien tajunta.

⁸Useimpien emotionaaliverhot hajoavat viidessä vaiheessa: ensin alin molekyylilaji (48:7), sen jälkeen seuraavaksi alin (48:6) jne., kunnes lopulta on jäljellä kaksi korkeinta (48:2,3) viidettä hajoamisvaihetta varten. Mitä enemmän yksilö on harjoittanut tiettyyn molekyylilajiin kuuluvaa tajuntaa, sitä suurempi määrä tätä ainetta verhossa on, sitä elävöityneempi aine on ja sitä pitemmän ajan sen hajoaminen kestää. Tämä asteittainen alempien molekyylilajien erottaminen merkitsee asteittaista emotionaalisen tajunnan kohottamista. Persoonallisuus ikään kuin jalostuu viidessä vaiheessa. Tunnuksomaista itsearviointia on tällöin, että yksilö toteaa jalostumisen ympäristössään mutta ei itsessään. Hän on aina ollut sama jalo yksilö.

⁹Yhteys edelleen fyysisessä organismissa pidätelyihin emotionaaliohjelmiin on mahdollinen vain niin kauan kuin emotionaaliverhossa on jäljellä kolmen alimman molekyylilajin (48:5-7) ainetta.

¹⁰Monet puuhailevat emotionaalimaailmassa spekulatiivisten ongelmien parissa ja heidän tajuntansa suuntautuu sisäänpäin niin kuin unelmoitsijoiden fyysisessä maailmassa. Heidän herättämisensä ulospäin suuntautuvaan elämään on karhunpalveluksen tekemistä heille. Emotionaalielämän kokemukset ovat älylliselle yksilölle yleisesti katsoen arvottomia. Emotionaalimaailman kaikista häiriöistä tietoiseksi tuleminen ehkäisee sitä keskittymistä, joka nopeimmin vapauttaa mentaaliverhon emotionaaliverhosta. Ulospäin suuntautuva toiminta elävöittää emotionaaliverhoa ja pidentää sen elämää. Emotionaalimaailmassa valveilla olevat havaitsevat astuneensa uuteen, tuntemattomaan, käsittämättömään maailmaan. Mukana seuranneet fyysiset katsantotavat vain vaikeuttavat orientoitumista. Tuskin he ovat

kunnolla ehtineet mukautua johonkin ympäristöön, kun he jo huomaavat siirtyneensä toiseen, seuraavaan korkeampaan molekyylilajiin. Harhautumiseen myötävaikuttaa, että heidän muovaava mielikuvituksensa tekee heille moneen kertaan kepposia. Joka on uskonut taruihin helvetistä, näkee pelkonsa toteutuneena, ja monet kärsivät näistä luomistaan kauhuista. Tietenkin he voisivat saada valistusta jo auttavasti orientoituneilta emotionaaliolennoilta. Mutta koska useimmat uskovat edelleen dogmeihinsa, mieluummin uskovat tietävänsä ja käsittävänsä kuin ottavat vastaan tietoa, oppivat he hitaasti omasta kokemuksestaan. Se, mitä ei tiedetä tai käsitetä korvataan ja “todistetaan” mielikuvituksen rakennelmilla vielä helpommin emotionaalimaailmassa kuin fyysisessä maailmassa. (Emotionaalimaailmassa viestitään kielen omalaatuisten emotionaalimuotojen avulla, minkä vuoksi kielitaito on viestinnälle välttämätön. Mentaalitajunta sen sijaan tulkitsee välittömästi kaikki mentaaliset värähtelyt.)

¹¹Kärsimys on aina ulottuvilla emotionaalimaailmassa tuhatkertaisesti vahvistuneine tunnetiloineen. Tunteiden suhteen emotionaalimaailma voidaan jakaa kahteen “taivaaseen” (48:2,3) ja neljään “helvettiin” (48:4-7). Useimmat elävät fyysisinä olentoina jossakin näistä poistyöntävistä tiloista, vailla fyysisiä edellytyksiä. Kun he jättävät fyysisen maailman, jäävät nämä edellytykset pois. Kaikesta emotionaalista kärsimyksestä voi päästä käyttämällä määrätietoisesti tahtoa, kieltäytymällä huomioimasta kärsimyksen aiheuttajaa, kieltäytymällä kärsimästä. Avuttoman vaikeaa emotionaalimaailmassa on vain niillä, jotka ovat itsemurhalla yrittäneet paeta kärsimystä. Liian myöhään he oivaltavat kohtalokkaan erehdyksensä. Ajaksi, joka fyysisestä elämästä olisi ollut jäljellä, yksilön tajunta jää niihin tunnetiloihin, joita hän on tahtonut paeta. Kokemus sellaisesta kaudesta, ilman tylsistymisen, rentoutumisen tai edes hetkellisen unohduksen mahdollisuutta, on hyvinkin saattanut olla alkuna tarulle “ikuisesta helvetistä”.

¹²Mentaalimaailmassa tajunta viettää ehdottoman subjektiivista mentaalista illuusioelämää ilman objektiivisuuden mahdollisuutta tai edes aavistamatta subjektiivisuuttaan. Minän pitkäaikainen oleskelu mentaalimaailmassa selittää subjektivistien pöyristyttävän “tunteen” aineen epätodellisuudesta ja illusiivisuudesta. Tila mentaalimaailmassa vastaa heidän teoriaansa. Filosofien on mentaalimaailmassa mahdotonta oivaltaa, ettei heillä ole kykyä objektiivisuuteen ja sen tähden heidän täytyy pysyä subjektivisteinä (solipsisteina). Jo fyysisessä elämässä monet elävät olennaisissa suhteissa epätodellista mielikuvituselämää, joka on täynnä mielivaltaisia ajatusrakennelmia. He kieltäytyvät huomioimasta aineellisia todellisuuskriteereitä. Kaikki, mistä mentaaliolento mentaalimaailmassa meille käsittämättömällä ehdottoman todellisuuden tunteella on tietoinen, on ehdotonta autuutta ja täydellisyyttä. Kaikki on siellä samalla hetkellä kuin ajatus. Ystävät puhuvat ja toimivat täsmälleen tavalla, jonka yksilö itse näkee täydelliseksi. Ajatuksen vihjeestä muuttuvat kaikki olosuhteet, ja kaikki tyynni on vain luonnollista. Normaalilyksilölle objektiivinen mentaalinen tajunta on täysin mahdotonta ja niin ollen jokainen kosketus myös mentaaliolentoihin. Fyysisestä maailmasta tuodut katsantotavat (esim. kolmiulotteinen tilantaju) jäävät horjumattomiksi. Uusia tosiasioita ei voi (objektiivisuuden puutteesta) tulla lisää, joten laajempi näkemys on täysin mahdoton. Yksilö on riippuvainen niistä fiktioista ja illuusioista, joita hän on fyysisen elämänsä aikana koonnut.

¹³Ehdottoman subjektiivisessa tilassaan ihminen luulee olevansa kaikkietävä ja kaikkivoipa, mikäli hän ei rajoita itseään oman voimattomuutensa dogmeilla jne. ja viettä aikaansa kiittämällä ja ylistämällä jumalaa autuudestaan. Taikauskoilleen löytää aina vahvistuksen niin emotionaali- kuin mentaalimaailmassa.

¹⁴Mentaalimaailman häiriöttömässä olotilassa minä voi tarkastella viimeisintä maallista elämäänsä ja kerta kerralta analysoida mentaalisia kokemuksiaan ja sublimoida näitä ideoiksi, jotka kausaalinen ylitajunta hyödyntää. On korvaamattoman arvokasta, että ensinään saa tämän jälkeen menettää persoonallisuutensa idiosynkrasiat, kiteytyneet fiktiot ja

katsantotavat, kelpaamattomat sammaloitumat aloittaakseen aikanaan ilman menneisyyden ehkäisevää painolastia uuden olemassaolon, jota rikastaa mahdollisuus kasvavaan tietoon ja ymmärtämykseen.

¹⁵Normaaliyksilön ensimmäinen menettää tietoisuutensa ollessaan kykenemätön aktiivisuuteen kausaaliaineessa. Minätajunta jää piileväksi. Kun minä pystyy aktivoimaan kausaaliverhonsa rajoittamattomaksi ajaksi, siitä tulee “kuolematon”, koska monadin tajunta ei enää koskaan voi jäädä piileväksi. Jäämällä piileväksi minätajunnan tajunnallinen jatkuvuus katkeaa, jolloin myös sen muisti jää piileväksi. Minän uusilla verhoilla ei ole muistia, minkä vuoksi monadin muisti, joka ei voi olla yhteydessä edellisten verhojen muistiin, on piilevä. Piilevä tila johtuu siis osaksi triadin inaktiivisuudesta, osaksi edellisten verhojen muistien menetyksestä, osaksi siitä, ettei yksilöllä ole objektiivisen atomitajunnan kykyä. Uudelleenmuistaminen on osaksi subjektiivista, osaksi objektiivista. Subjektiivisena se on välitöntä ymmärtämystä. Objektiivisena se on normaaliyksilöllä, mikäli sitä lainkaan esiintyy, riippuvainen tilapäisestä tai osittaisesta triadin fysikaaliatomien atomitajunnan aktivoinnista.

2.41 Yksilöllinen minä

¹Omlaadun perustavat atomin kaikki kokemukset ja yksilölliset vaikutukset – ja ne kaikki alun alkaen aina erilaisia – lukemattomissa eri aineyhdistelmissä primaari- ja sekundaariaineena. Sitä vahvistavat yksilölliset kokemukset mineraalina, kasvina ja eläimenä. Aioneja kestäneestä vaikutuksesta sopeutumiseen, hämärästä tuntemisesta ja hapuilusta, vaistomaisesta reagoinnista, erottamisesta ja valitsemisesta omalaatu kiteytyy kaikkien niiden tiedostamattomien ja tietoisien kokemusten yksilölliseksi kokonaissynteesiksi, joita yksilö on saanut aina siitä lähtien kun ikiatomi involvoitui kosmiseen aineeseen.

²Monadille koko manifestaatioprosessi on omalaadun jatkuvaa yksilöllistämistä. Oleskelu ihmiskunnassa, joka antaa monadille itsetietoisuuden, ei aloita eikä lopeta omalaadun kehitystä. Mutta tämä eristäytymiskausi, kaikista kehitysvaiheista vaikein, on välttämätön yksilöllisyyden vahvistamiselle, jotta tämä pysyy itsemäärävänä kollektiivisessa ekspansiossa.

³Aine läpikäy neljä kertaa täydellisen involvoitumisen ja evolvoitumisen. Ensimmäisessä prosessissa siitä tulee rotaatioainetta, toisessa elementaaliainetta, kolmannessa (tertiääriaineen) siitä tulee evoluutioainetta ja neljännessä yksilöllistä ainetta, joka hankkii itsetietoisuuden. Tertiääriaine koostuu “irralisista” evoluutioatomeista ja evoluutiomolekyyleista, jotka kehittyvät yhteydestä minäatomeihin. Se sisältyy enemmän tai vähemmän pysyviin aggregaatteihin kuten triadiyksiköt, aggregaattiverhojen keskukset jne. Mutta se voi myös muodostaa tilapäisiä ainemuotoja, jotka hajoavat täyttämänsä tehtävän jälkeen. Nämä eivät voi muodostua “tiedostamatta”, niin kuin involuutioaine, vaan siihen tarvitaan ainakin superessentiaalista tietoa ja kykyä. Ne ovat myös aktiivisempia ja tarkoituksenmukaisempia kuin elementaalit ja suorittavat täydellisesti niille annetut tehtävät sen viisauden ja vastustamattoman tahdon mukaisesti, joka muovasi ne.

⁴Monadilla on siten pitkä matka takanaan. Lukuun ottamatta osallistumistaan kosmisiin prosesseihin, jotka valmistavat sitä aurinkokunnalliseen konketisointiin (43–49), se on eri aurinkokunnissa ollut sekä primaari- että sekundaariainetta. Sen jälkeen se on evoluutioatomina hankkinut alkavan subjektiivisen tajunnan, joka ilmentää itseään epämääräisenä vaistona. Itseaktiivisuuden kehittyessä se on lopulta voinut involvoitua triadeihin hankkiakseen aktiivisuuden kyvyn näissä edellytyksiksi objektiiviselle tajunnalle ja itsetietoisuudelle.

⁵Evoluution aikana monadi hankkii ensimmäisessä triadissa täyden objektiivisen itsetietoisuuden kaikissa eri ainelajeissa ja täyden värähtelykyvyn triadiverhojensa avulla näissä samoissa ainelajeissa. Askel askeleelta jokaisen molekyyllilajin kautta monadi hankkii tarvittavat kyvyt, ratkaisee vuoron perään näennäisesti loputtoman sarjan tajunnan ja tahdon

ongelmia. Monadi oppii hallitsemaan aineen alhaalta päin eikä jätä lopullisesti yhtäkään ainelajia, ennen kuin vastaavan verhon ajunnalliset toiminnot ovat lähinnä korkeamman verhon automaattisessa hallinnassa.

⁶Kun triadin mentaalimolekyylillä voi värähdellä jokaisessa neljässä mentaaliosassa molekyylilajissa, siirtyy monadi supereetteriseen mentaalimolekyyliin (47:3) kausaaliverhossa, siitä subatomiseen ja lopulta mentaaliatomiin, josta se aikanaan siirtyy toistriadin mentaaliatomiin. Ensitriadista voidaan jälkeen luopua. Jos se eroaa, se hajoaa kolmeen rakenneosansa. Monadi on hankkinut kaikkietävyuden ja kaikkivaltiuuden viidessä alimmassa maailmassa (47–49) ja voi tarvittaessa muodostaa tilapäisen triadin toiminnalleen alemmissa maailmoissa.

⁷Monadin inhimillinen kehitys on päättynyt, kun se on valvetajunnassa hankkinut objektiivisen tajunnan fyysis-eetterisestä, emotionaaliosasta, mentaaliosasta ja kausaaliosasta maailmasta; organisoinut ja automatisoinut emotionaaliosan-, mentaaliosan- ja kausaaliverhon; hankkinut kyvyn värähdellä täydellä voimalla näissä ja keskittynyt toistriadiin. Sen jälkeen tapahtuva kuuluu ekspansioon, ensiksi maailmoissa 46–43 aurinkokunnassa, sen jälkeen maailmoissa 42–2 kuudessa yhä korkeammassa kosmisessa valtakunnassa. Vasta sitten kun monadi on saavuttanut atomilajin 1, se tiedostaa olevansa ikiminä, joka se aina on ollut.

⁸Kosmisen kaikkietävyuden ja kaikkivaltiuuden saavuttaneena kaikesta involvoitumisesta vapaassa ikiatomitilassaan minä siirtyy tilaan, joka on alemmalle tajunnalle tuntematon. Muinaiset opettajat nimittivät tätä “astumiseksi manifestoitumattomaan”. Monadi voi silloin sallia itsensä hajoamisen ja sulautumisen ikiaineen homogeenisuuteen ja tiedostamattomuuteen. Tämä on todellinen “nirvana”, niin toivottoman väärinkäsitetty. Universaalisen ekspansion ja kaikesta involvoitumisesta vapautumisen edellytys on elämän palvelu, liittyä yhteistyössä toisten kanssa johonkin palloon, seitsenpalloon ja yhä suurempiin pallomuodostelmiin. Tiedon ja vallan tavoittelu johonkin muuhun tarkoitukseen kuin elämän palveluun johtaa uuteen involvoitumiseen yhä alempien maailmojen yhä karkeampaan aineeseen. Kun elämä on parhaimmillaan, se on työtä käsittämättömässä autuudessa manifestaatioprosessin palveluksessa omaa minää ajattelematta. Ainoa tie kaivattuun lopulliseen päämääräänä, ikuisen lepoon, on auttaa ikimanifestaatiossa olevia tiedostamattomia ikiatomeja hankkimaan nopeimmalla tavalla tajunta, itsetietoisuus, kollektiivitajunta, kaikkietävyys ja kaikkivalta. Elämisen jatkaminen sen jälkeen on todellisen “uhrin” antamista.

⁹Emotionaaliosasteella minä samaistuu emotionaaliosalemuksensa, humaniteettiosasteella mentaaliosalemuksensa. Idealiteettiosasteella yksilö tietää, ettei hänen kausaaliosalemuksensa ole hänen varsinainen minänsä vaan yksinomaan minän pysyvä verho ihmiskunnassa. Varsinaisen minänsä yksilö oppii tuntemaan vasta sitten, kun hän vapaana monadina on saavuttanut ikiatomiosasteen. Siihen saakka hän on yhtä verhojensa kanssa, erityisesti aktiivisempien verhojensa kanssa.

2.42 Kollektiiviminuudet

¹Monadi on minä. Ensitriadista tulee minä, kun siinä oleva monadi on hankkinut itsetietoisuuden. Sen jälkeen itsetietoisuus on aina minä, olipa se millä kehitysasteella tahansa. Toistriadista tulee toisminä ja kolmastriadista kolmasminä, kun monadi itsetietoisuudellaan ja omalaadullaan ottaa ne haltuunsa. Ensitriadissa monadi hankkii itsemääräävän itsetietoisuuden. Tois- ja kolmastriadissa sen yksilöllisyys avartuu yhä laajemmaksi kollektiivisuudeksi itsehankitulla elämänyksydellä. Ensiminä on yksilöllinen minä. Kaikki korkeammat minuudet ovat kollektiivisiä minuuksia. Yksilöstä tulee siten kollektiiviminä, kun se on yhtynyt yhteisyystajuntaan.

²Toisminä on neljä eri olentoa: korkeampi superessentiaaliolento (45:1-3), joka ympäröi kolmea alemmaa verhoa, nimittäin alemmaa superessentiaaliolentoa (45:4-7),

essentiaaliolentoa (46:1-7) ja kausaaliolentoa (47:1-3). Toisminän kehitystasojen lukumäärä on 14; yksi taso jokaista molekyyilajia varten essentiaalisessa ja superessentiaalisessa aineessa. Kolme kausaalista tajuntaa monadi on hankkinut jo ensimmäisenä minänä. Kolmasminä on samalla tavoin neljä olentoa: superessentiaaliolento (45:1-3), submanifestaaliolento (44:1-7) ja kaksi manifestaalista olentoa (43:4-7 ja 43:1-3).

³Korkeampien triadien aktiivisuus alkaa, kun ne aktivoidaan alhaalta päin. Täysin aktiivisia ne ovat silloin, kun monadi on keskittänyt itsensä niihin. Kausaaliverhon aktivoituminen alkaa kulttuuriasteella. Toistriadin aktivoituminen alkaa, kun ensimmäisen kausaaliverhon mentaaliatomien määrä on 25 prosenttia. Toistriadin mentaaliatomien aktivoituminen pysyy monadin aktiivisuuden kyvyn tasalla kausaaliverhon sisimmässä keskuksessa. Kun kausaaliverho arvioitujen /laskettujen seitsemän inkarnaation jälkeen koostuu yksinomaan atomiaineesta, on triadin essentiaaliatomi voinut aktivoitua siinä määrin, että se on muodostanut essentiaaliverhon, jolla on aktiivinen tajunta kahdessa alimmassa essentiaalisessa molekyyilajissa (46:6,7). Kolmannen molekyyilajin (46:3) aktivoitumisen myötä alkaa triadin superessentiaalimolekyylin (45:4) aktivoituminen. Seitsemän lisäinkarnaation jälkeen monadin arvioidaan kykenevän keskittämään itsensä toistriadin verhoon (45:1-3). Kolmasminän aktivoituminen alkaa toisminän tultua subjektiivisesti tietoiseksi korkeammassa superessentiaaliverhossaan, joka vastaa kolmastriadin superessentiaaliatomien (45:1) verhoa.

⁴Niin kauan kuin kollektiiviminuudet (tois- ja kolmasminä) ovat inaktiivisia, ei tois- ja kolmastriadilla ole vastaavia verhoja maailmoissaan. Nämä muodostuvat, kun monadi aktivoi nämä minuudet vastaavan triadin alimmassa atomissa.

⁵Siinä määrin kuin esoteerinen tieto käsittelee olemassaolon aspekteja ja tarpeellisia perustavia tosiasioita, on se auktoritatiivista niin tois- kuin kolmasminälle, ja sen vahvistaa kokonainen sarja korkeampia olentoja yhä korkeammassa maailmoissa. Tieto on ilmoitettu välttämättömänä aurinkokuntaminuuksille, jotta he ymmärtäisivät todellisuutta. Mutta tämä ei tarkoita, että mitään saisi hyväksyä tarkistamatta. Jokaisen on itse tutkittava ja todettava tosiasiat. Tietoa on pidettävä hypoteettisena, kunnes yksilön oma kokemus on muuttanut sen apodiktiseksi. Tämä tapahtuu, kun yksilö kokee kaikinpuolisesti nykyhetkessä aina eläviä erilaisia pallomuisteja, jotka eivät sisällä vain kaikkea tapahtumainkulkua, vaan myös kaikkien tajunnanilmaisut.

⁶Kollektiiviolentona minän valittavana on lukemattomia sellaisia olentoja. Muutamat pitävät parempana kokemusten hankkimista erilaisissa aggregaateissa. Toiset jatkavat yhdessä ja samassa kollektiivisuudessa. Myös kollektiiviolennossa on asteita, ja yksilön edistyminen riippuu ominaisuuksien ja kykyjen jatkuvasta itsehankinnasta.

ESOTEERINEN KOSMOLOGIA

2.43 Manifestaatiot

¹On erotettavissa seuraavat neljä aineellista todellisuutta:

ikiaine (kaaos)
ikimanifestaatio
kosmos (atomiaine)
aurinkokunta planeettoineen (molekyyliaine)

²Ikiaine on sekä varsinainen aine että todellinen, rajoittamaton tila.

³Ikimanifestaatio – sokean tahdon tuote – koostuu ikiaineessa muodostuneista ikiatomeista ollen siten vapaiden, involvoitumattomien ikiatomien tyhjentyvätön varasto. Ikiatomit, kaiken muun aineen alkuperäisaines, ovat tuhoutumattomia ollen siten ainoa todella tuhoutumaton aine. Kaikki muu aine muodostuu ja hajoaa. Jokaisessa ikiatomissa on ikiaineen ikuisesti sokea, ikuisesti dynaaminen tahto, kaiken aineen tyhjentyvätön lähde, ikuisesti läsnäoleva ja sen rajattoman voiman lähde, joka on jokaisen ikiatomin käytettävissä.

⁴Kosmos ulottuvuutena tilassa vastaa tietystä määrin sitä, mitä kutsumme galaksiksi, miljoonien aurinkokuntien yhdistelmä. Jokainen kosmos on oma galaksinsa. Kosmosten lukumäärä on rajaton. Jokaisella kosmoksella on oma atomiaineensa. Alun perin kooltaan vähäinen kosmos kasvaa aurinkokuntien lukumäärän karttuessa.

⁵Jokaisella aurinkokunnalla on oma molekyyliaineensa. Aurinkokunta on ikään kuin kosmoksen jäljennös. Kun tunnetaan lähemmin aurinkokuntaa (sen aine, koostumus, tajunta) voidaan monissa suhteissa vetää kosmosta koskevia analogisia johtopäätöksiä. Vanhalla puhetavalla analogiasta makrokosmoksen ja mikrokosmoksen välillä moniin yksityiskohtiin pätevä oikeutuksensa.

⁶Sana manifestaatio merkitsee myös pallojärjestelmää maailmoineen ja luomakuntineen.

2.44 Seitsepallot

¹Kosmos on pallo, joka täyttyy palloista. Oikean kuvitelman saamiseksi palloista on kolmiulotteinen tilankäsitys riittämätön. Meidän aurinkokuntamme koostuu 490 pallosta. Ne muodostavat kymmenen 49-palloa, jotka koostuvat seitsemästä seitsepallosta.

²Seitsepallo muodostaa ykseysjärjestelmän sinänsä. Seitsemän seitsepalloa muodostaa oman evolutiivisessa suhteessa yhtenäisen järjestelmän, 49-pallon. Joka on täysin käsittänyt seitsepallon ja 49-pallon järjestelmän, voi analogisesti soveltaa näitä kosmisiin palloyhdistelmiin.

³Seitsepallo koostuu seitsemästä toisiansa sivuavasta pallosta, 49-pallo seitsemästä seitsepallosta. Ensimmäinen pallo seitsepallossa vastaa aineellisessa suhteessa seitsemättä, toinen kuudetta, kolmas viidettä. Seitsepallon neljännellä pallolla on aina alinta esiintyvää ainetta. Seuraavaksi alimpana ovat kolmas ja viides, toinen ja kuudes, ensimmäinen ja seitsemäs. Annetut ainelaji viittaavat – niin kuin niiden on aina tehtävä – alimpaan esiintyvään aineeseen, joka sisältää kaikki korkeammat. Alin ainelaji on objektiivisuuden suhteen tärkein.

⁴Seitsepallo, johon me kuulumme, on alin ja karkea-aineisin seitsepallo. Siinä on kolme fyysisestä aineesta muodostuvaa palloa. Pallot 1 ja 7 meidän seitsepallossamme ovat mentaalisia palloja (47:4-7). Pallot 2 ja 6 ovat emotionaalisia palloja (48:1-8). Pallot 3 ja 5 ovat näkymättömiä, fyysis-eetterisiä palloja (49:1-4). Meidän palloamme (4) on karkea-aineinen pallo (49:5-7). Tämä viimeksi mainittu pallo (4) on aina ainoa pallo 49-pallossa, joka

on normaaliyksilölle näkyvä. Kaikki planeetat sisältyvät vastaaviin seitsenpalloihin vastaavissa 49-palloissaan.

⁵Meidän planeetallamme on viisi ainemaailmaa: karkeafyysinen, fyysis-eetterinen, emotionaalinen, mentaalinen ja kausaalinen.

Pallollamme on neljä yhtenäistä verhotajuntaa vastaavine verhomuisteineen. Näistä fyysisen ja emotionaalisen maailman kokonaisuistit ovat käytännöllisesti katsoen luoksepääsemättömiä, mikä johtuu kaikkien näiden maailmojen kehitysasteilla oleskelevien yksilöiden kaoottisesta tajunnantilasta. Varsinainen pallomuisti on kausaalinen maailma sen ollessa pallon korkein muisti. meidän planeettamme essentiaalimaailma (essentiaaliaine, essentiaalitajunta, essentiaalimuisti) kuuluu seitsenpalloon.

⁶Matkustaminen ilman apua jollekin toiselle alimmalle seitsenpallolle aurinkokunnassamme vaatii superessentiaalista objektiivista tajuntaa. Vain täydellistyneet toiset minät voivat siten vierailta toisilla planeetoilla aurinkokunnassamme.

⁷(Niitä kolmea seitsenpalloa, jotka edelsivät meidän seitsenpalloamme 49-pallossa, muinaiset opettajat nimittivät kirjoituksissaan Neptunukseksi, Venukseksi ja Saturnukseksi; ja niitä kolmea seitsenpalloa, jotka tulevat vuoron perään korvaamaan omamme, he nimittivät Merkuriukseksi, Marsiksi ja Jupiteriksi. Palloa 1 seitsenpallossamme nimitettiin Vulkanukseksi, palloa 2 Venukseksi, palloa 3 Marsiksi, palloa 5 Merkuriukseksi, palloa 6 Jupiteriksi ja palloa 7 Saturnukseksi. Nimitykset olivat avaimia, jotka viittasivat tiettyihin suhteisiin.

2.45 Involuutio ja evoluutio seitsenpalloissa

¹Aineprosessi etenee kaikissa palloissa. Involuutio- ja evoluutioprosessit tapahtuvat pääasiallisesti yhdessä 49-pallon seitsenpallossa kerrallaan. Aine hankkii jokaisessa seitsenpallossa ominaisuuksia, joita juuri tämän seitsenpallon aineyhdistelmän on tarkoitus mahdollistaa. Jokainen seitsenpallo merkitsee siten tietyä kehitysvaihetta involutiivisessa ja evoluutiivisessa suhteessa. Joka on ymmärtänyt yhden seitsenpallon prosessit, voi analogisesti vetää johtopäätöksiä prosesseista toisenlaisissa seitsenpalloissa.

²Jokaisessa seitsenpallossa jokainen luomakunta saavuttaa sen täydellisyyden, joka mahdollistaa jatkokehityksen lähinnä seuraavassa valtakunnassa seuraavassa seitsenpallossa.

³Involuutio ja evoluutio ovat prosessi, joka paljon muun ohella merkitsee niin involuutio- kuin evoluutioaineen siirtämistä seitsenpallolta toiselle. Tämä prosessi vie jokaiselta luomakunnalta seitsemän aionia.

⁴Siirryttäessä yhdeltä seitsenpallolta toiselle siirtyvät kaikki luomakunnat, sekä involuutio- että evoluutiokunnat.

⁵Elementaalikunnille tämä merkitsee askelta alaspäin kohti fyysisen maailman kivikuntaa, evoluutiokunnille askelta ylöspäin seuraavaan luomakuntaan.

⁶Kaikki ainemuodot hajoavat, niiden aineet jatkavat kehitystään seuraavassa seitsenpallossa, säilyttäen piilevässä muodossa hankitut ominaisuudet ja kyvyt.

⁷Involuutioon suhteen tulee seitsenpallon kausaalielementaaleista mentaalielementaaleja seuraavassa, emotionaalielementaaleja seuraavassa siirtyäkseen vielä seuraavassa kivikuntaan.

⁸Evoluution suhteen, vapautuvat seitsenpallon kiviryhmäsielut seuraavalle seitsenpallolle siirryttäessä fyysisestä eetteriaineesta muodostuvasta ryhmäverhostaan siirtyen siten automaattisesti kasvi-kuntaan. Kasviryhmäsielut vapautuvat emotionaaliaineesta muodostuvasta ryhmäverhostaan ja siirtyvät eläinkuntaan. Eläinryhmäsielut vireytyvät niin, että yhteinen verho räjähtää ja jokainen eläintriadi saa oman kausaaliverhonsa. Siten myös triadit (evoluutiomonadit triadiverhossa) tarvitsevat yleensä seitsenpallon saavuttaakseen lähinnä korkeimman luomakunnan.

⁹Yllä kuvattu proseduuri on ohjelman mukainen ja sen tarkoitus on osoittaa evoluution yleinen eteneminen. Itse asiassa kaikki tietyn luomakunnan triadit eivät siirry seuraavaan siirryttäessä

uudelle seitsenpallolle. Monet triadit ovat jo sitä ennen saavuttaneet lähimmän päämääränsä, toiset eivät ole vielä läheskään valmiita siirtymään uudelleen jääden siten alempaan luomakuntaansa myös seuraavalle seitsenpallolle siirtymisen jälkeen.

¹⁰On lisättävä, että monadien siirtämistä aurinkokunnasta toiseen, planeetalta toiselle tapahtuu usein. Lienee itse asiassa harvinaista, että joku ihmismonadi olisi täydentänyt evoluutionsa ihmiskunnassa samassa pallossa.

¹¹Involuutio ja evoluutio ovat kokoavia nimityksiä monille eri prosesseille, jotka tulevaisuudessa ovat alkuna useille uusille tieteille, jotka ovat välttämättömiä kaiken tieteelliselle ymmärtämiselle. Siihen saakka on pääasia, että molemmat ideat ovat käsitettäviä ja tämä luonnistuukin proseduurin havainnollisella kuvauksella. On nimenomaan korostettava, että tosiasioita on aivan liian vähän, jotta parantumattomalta vaikuttavalla taipumuksella muutenkin aina eksyttäviin mielikuvituksellisiin spekulatioihin olisi mahdollisuus selvittää asiaa lähemmin. Kun tieteelliset auktoriteetit ovat kerran oivaltaneet hylozoiikan verrattoman ylivoimaisuuden työhypoteesina, tullaan myös heidän mielenkiintonsa tyydyttämään tieteellisten tutkimusten tarvitsemilla tosiasioilla. Planeettahierarkia ei toivo muuta kuin, että se saisi vapauttaa ihmiskunnan sen tietämättömyydestä (oikeammin täydellisestä harhaantumisesta) ylifyysisen todellisuuden suhteen.

¹²Tieto näistä involuutio- ja evoluutioprosesseista ottaa lopullisesti hengiltä intialaisen opin sielunvaelluksesta, joka sanoo, että paluu korkeammasta luomakunnasta alempaan on mahdollinen.

2.46 Aionit

¹Seitsenpallon elinikä jakautuu seitsemään seitsenpallokauteen (aioniin) eli 49 palloaikakuteen. Seitsenpallokaikaudella (aionilla) tarkoitetaan aikaa, joka kuluu elämänaktiivisuuden siirtämiseen pallolta pallolle seitsenpallon seitsemänpallon ympäri. Sen jälkeen kun "elämä" – so. suurin osa triadimassasta – on tällä tavalla siirretty seitsemän kertaa seitsenpallon ympäri, seitsenpallot tyhjenevät ja suurin osa sen involuutio- ja evoluutioaineesta siirretään seuraavalle seitsenpallolle.

²Kolme matkaa seitsemän pallon ympäri meidän seitsenpallossamme on jo tehty. Oleskelemme neljännellä aionilla, jonka aktiivisuus on jatkunut yhteensä yli 2000 miljoonaa vuotta. Planeetallamme vallitsee siten neljättä kertaa täysi elämänaktiivisuus.

³Seitsenpallomme ensimmäisellä aionilla planeettamme oli kaasumainen, toisella nestemäistä fyysistä ainetta. Kolmannella aionilla oli jo muodostunut kiinteä maankuori, joka nykyisellä aionilla on saavuttanut suurimman kiinteänsä ja vahvuutensa ja osoittaa alkavan eetteerisoitumisen oireita.

⁴Seitsenpallomme seitsemän aionia voidaan jakaa kolmeen involuutioaioniin ja neljään evoluutioaioniin.

⁵Kolmelle involuutioaionille voitaisiin antaa nimet:

- 1 elementalisoitumisaioni
- 2 kivettymisaioni
- 3 organismaioni

⁶Neljälle evoluutioaionille voitaisiin antaa nimet:

- 4 emotionaaliaioni
- 5 mentaaliaioni
- 6 essentiaaliaioni
- 7 superessentiaaliaioni

⁷Nimityksistä ilmenee, että involuutio nähdään aineen ja evoluutio tajunnan näkökulmasta. Niistä ilmenee myös aionien hallitsevin pyrkimys. Tietenkin aktiivisuuden aikakausina jatkuu kaikenlainen aktiivisuus kaikkialla. Mutta kolmen ensimmäisen aionin voidaan katsoa stimuloivan pääasiallisesti involuutiota ja valmistavan siten suurempia mahdollisuuksia evoluutiolle.

⁸Ensimmäiselle aionille oli tunnusomaista vasta muodostuneiden ainelajien yleinen vakautuminen yhdessä erikoisten involuutiovärähtelyjen aiheuttaman tehokkaan elementalisoitumisen kanssa. Tällä involuutioaikakaudella valmistettiin eetteriverhojen muotoilemista uuden järjestelmän tyypillisille organismeille ja muille elämänmuodoille.

⁹Toisella aionilla triadit siirrettiin edelliseltä seitsenpallolta. Evolutiiviset elämänmuodot involvoituivat yhä enemmän kohti aineen kiinteätä olomuotoa. Tämä koski erityisesti kivikuntaa.

¹⁰Kolmannella aionilla orgaaninen elämä tuli mahdolliseksi planeetallamme. Kaikki fyysinen elämä oli siihen mennessä ollut eetteristä. Kasvikunta saavutti tällä aikakaudella suurimman eriytyneisyytensä.

¹¹Nykyisellä neljännellä aionilla elintoiminnot ovat jatkuneet pallollamme yli 320 miljoonaa vuotta eli noin puolet palloaika;kautemme 600 miljoonasta vuodesta. Tämä emotionaaliaioni on eläinkunnan erityinen aikakausi ja merkitsee eläinkunnalle korkeinta aktiivisuuden aikakautta uusine elämänimpulsseineen ja eriyttämis;kokeiluineen kaikkiin ajateltavissa oleviin suuntiin. Organismien automatisointi täydellistyy ja eetteriverhon automatisoituminen kiihtyy. Koska suuri osa edellisen seitsenpallon ihmiskuntaa ei ole päättänyt emotionaalista kehitystään automatisoimalla emotionaaliverhoa, involvoituu tämä edelleen.

¹²Seuraava mentaalinen aioni on ihmiskunnan erityinen aioni.

Siinä onnistuu noin 60 prosenttia ihmiskunnasta saavuttamaan ainakin subjektiivisen kausaalitajunnan ja useimmat ihmiset ottavat kausaaliminuuksina hallintaansa varsinaisen maailmansa. Samanaikaisesti lähestyvät korkeimmat eläinlajit kehitysastetta, jolla ne voivat kollektiivisesti kausalisoitua.

¹³Kuudes ja seitsemäs aioni on tarkoitettu alempien luomakuntien transmigraatiolle, toisten minuuksien ekspansille, kollektiiviyhdistelmille ja tulevien tehtävien valmisteluille.

¹⁴Seitsemännellä aionilla seitsemän palloa redusoituvat järjestyksessä, aina sitä mukaa kuin triadimassa jättää pallon toisensa jälkeen. Seuraavan seitsenpallon täyttäminen involuutio- ja evoluutioaineella tapahtuu samanaikaisesti edellisen seitsenpallon redusoitumisen kanssa. Kun triadit viimeisen kerran siirtyivät edellisen seitsenpallon pallolta 1 pallolle 2, siirrettiin jäljellä oleva involuutio- ja evoluutioaine (rotaatioainetta on kaikkialla) tältä pallolta 1 seuraavan seitsenpallon pallolle 1 involvoitumaan edelleen. Vastaava koskee muita palloja. Pallo 2 täytettiin pallon 2 aineella, pallo 3 pallon 3 aineella jne. Pallo 4, meidän planeet;tamme, täytettiin pallon 4 involutiivisella ja evoluutiivisella mentaaliaineella, emotionaaliaineella sekä fyysisellä aineella.

¹⁵Aktiivinen elämä meidän seitsenpallossamme alkoi palolla 1, jatkui sieltä pallolle 2 ja edelleen pallolle 3 ympäri seitsemän pallon. Evoluution siirtäminen edelliseltä seitsenpallolta meidän seitsenpalloomme alkoi kivitriadeista, jotka eivät olleet kyenneet transmigroitumaan kasviryhmäsieluihin ja vastaava pätee myös muihin luomakuntiin. Ne, jotka ovat jääneet

jälkeen eivätkä ole jaksaneet seurata yleisen evoluution mukana, saavat tällä tavalla ylimääräisen kertauskurssin, joka mahdollistaa heille seuralaisten tavoittamisen /kiinni saamisen. Kun kasvitriadit tekevät tuloaan pallolle 1, ovat kivitriadit valmiita jatkamaan pallolle 2. Eläintriadit virtaavat pallolle 1 samalla kun pallon 2 kivitriadit virtaavat siirretään pallolle 3 ja pallon 1 kasvitriadit jatkavat pallolle 2. Kun kausaaliverhojen ympäröimät inhimilliset triadit lopulta siirretään pallolle 1 ovat kivitriadit ehtineet pallolle 4, kasvitriadit pallolle 3 ja eläintriadit pallolle 2. Useimmat triadit seuraavat kuitenkin ihmistriadeja. Ihmisen tultua jollekin pallolle alkaa uusien elämänmuotojen nopea kehittyminen mahdollisesti jo olemassa olevista muodoista sekä tyyppien pikainen eriytyminen. Aktiivinen elämä jatkuu jokaisella pallolla niin kauan, kunnes ihmiskunta on läpikäynyt seitsemän juurirotuaan.

¹⁶Muut elämänmuodot ovat samanaikaisesti ehtineet saavuttaa näille muodoille suhteellisen täydellistyneen olotilan, olotilan, joka jatkuu niillä, jotka jätetään jäljelle suuren triadimassan jättäessä pallon. Jäljelle jätetty elämä ei kehitä uusia muotoja, koska uusia elämänimpulsseja ei ole. Kun triadimassa siirretään seuraavalle pallolle aloittamaan uutta elämänkehitystä, jätetään triadeja aina jäljelle kahdesta eri syystä. Osa ei kykene jatkamaan kehitystä samalla vauhdilla, osa on ehtinyt kiiruhtanut kehityksessä edelle ja ehtinyt seitsenpallon ympäri. Edelliset odottavat elämän paluuta jatkaakseen työnsä. Myöhemmät odottelevat siirtyäkseen sopivampana ajankohtana.

¹⁷“Elämän” palatessa esiintyvät uudet elämänimpulssit ja uudet elämänmuodot yhtäkkiä suunnattomana moninaisuutena. useimmat näistä häviävät pian täytettyään tehtävänsä elämän yrityksenä löytää tarkoituksenmukaisimmat muodot ollen siten biologisen evoluution puuttuvia lenkkejä, jotka kaikkien elämänmuotojen aloilla aiheuttavat jatkuvai ongelmia tutkijoille. Kuuden korkeamman pallon elämä seitsenpallossamme vastaa suunnilleen planeettamme korkeampien maailmojen elämää. Ero on pääasiallisesti siinä, että uusi maailma syntyy ja edellinen häviää, aina sitä muka kun elämä siirretään pallolta pallolle.

ESOTEERINEN ONTOLOGIA

2.47 Manifestaatioprosessit

¹Manifestaatioprosessi voidaan jakaa neljään samanaikaiseen, erottamattomaan, keskeytymättömään ja jatkuvaan prosessiin. Jonkin järjestelmän passiivisuuskaudella ne ovat kuitenkin tämän järjestelmän suhteen vähentyneet minimiin.

²Neljä manifestaatioprosessia ovat: involvoitumisprosessi, involuutioprosessi, evoluutioprosessi (neljässä alimmassa luomakunnassa) ja ekspansio prosessi (korkeammassa valtakunnassa).

³Systeemiseen involvoitumisprosessiin kuuluu mm. kosmisten atomitilojen (43–49) koostaminen seitsemäksi erilaiseksi molekyyliaineeksi, joista jokaisella on kuusi molekyyliililaa. Tämä tapahtuu pallojärjestelmien muodostumisen yhteydessä.

⁴Involuutioprosessiin kuuluu mm. primaariaineen (jolla on rotaatioliike) muuttaminen sekundaariaineeksi (jolla on rotatiivis- syklinen spiraalimainen liike).

⁵Evoluutioprosessiin kuuluvat mm. elämänmuotojen kehittyminen, triadien muodostaminen ja yhdistäminen ryhmielueiksi, transmigraatio, kausalisoinen sekä essentialisoinen. Evoluutioprosessi jatkuu korkeammassa maailmoissa ekspansio prosessina.

⁶Manifestaatioprosessi voidaan nähdä sekä syklisenä että keskeytymättömänä prosessina. Sen tekee sykliseksi monadien jatkuvasti toistuva involvoituminen yhä koostuneempaan aineeseen, mitä seuraa evolvoituminen suhteellisen koostumattomuuden lähtöasteelle. Se on keskeytymätön, koska eri prosessit myötävaikuttavat saavuttaakseen lyhintä tietä päämäärän: tajunnan aktuaalistumisen, aktivoitumisen, objektivoitumisen ja ekspansion kaikkietävyuden ja kaikkivaltiuuden omaksumiseksi kaikissa maailmoissa.

⁷Vaikka todellisuuden kolme aspektia ovat aina yhtä merkityksellisiä, hallitsee aineaspekti involuutioprosessissa. Evoluutioprosessi merkitsee siirtymistä aineaspektista tajunnanaspektiin, josta tulee näennäisesti tärkein. Ekspansio prosessissa hallitsee aluksi tajunnanaspekti ja vähitellen tahtoaspekti.

⁸“Kuluneena aikana” manifestaatioprosessi on todellinen maailmanhistoria. Ennen menneisyyden kausaalista kokemista emme voi tulkita historiaa oikein, oivaltaa, että nk. maailmanhistorian totuusarvo on yhtä fiktiivinen kuin filosofisen tai luonnontieteellisen metafysiikan arvo. Tieto aineaspektista, tieto tapahtumainkulusta tai aineprosessista ja tieto tajunnanaspektista ovat erottamattomia ja edellyttävät toisiaan.

⁹Manifestaatioprosessit johtavat täydellistyneeseen organisaatioon, jossa on läpiviety työnjako. Täysin rakentunut kosmos on suunnattoman monimutkainen, täydellisellä tarkkuudella työskentelevä organisaatio. Ikimanifestaatio on dynamiksen aikaansaannos. Muut manifestaatiot ovat niiden monadien aikaansaannosta, jotka ovat itse läpikäyneet involuution, evoluution ja ekspansion ja siten kulkeneet tien tiedostamattomuudesta kosmiseen kaikkietävyuteen. Kaikki manifestaatio on pakosta lainmukainen prosessi. Mutta yksilöllisissä muodoissaan se on lisäksi ikuista improvisointia ja kokeilua alun perin annettujen edellytysten ehtymättömillä mahdollisuuksilla.

2.48 Manifestaatioaikakaudet

¹Manifestaatiota voi myös kutsua liikkeeksi ajassa. Manifestaation eliniän määräävät monenlaiset tekijät. Eräs tärkeä tekijä on evoluutio. Tämä koskee sekä kosmosta että aurinkokuntaa. Periaatteena on, että kaikki täysin rakennettuun kosmukseen involvoituneet ikiatomit hankkivat objektiivisen itsetietoisuuden koko kosmuksesta, siis kosmisen kaikkietävyuden ja kaikkivaltiuuden. Manifestaatioaineen lopullinen hajoaminen tapahtuu asteittain alhaalta karkeimmasta aineesta kohti alkuperäistä tilaa, atomilajia 1, sellaisessa tahdissa, että myös jälkeenjääneet ehtivät kehittyä normaalisti.

²Mikään elämä ei ole aina yhtä aktiivista. Jaksoittaisuuden laki pätee kaikkeen elämään. Manifestaatiossa vuorottelevat aktiivisuus- ja passiivisuuskaudet. Niinpä esim. inkarnaatioiden välistä tilaa on pidettävä pikemminkin ensimän passiivisuuskautena. Aktiivisuuskausi merkitsee kiihtynyttä ja suhteellisen monipuolista elämätoimintaa, passiivisuuskausi elämän toiminnan vähenemistä.

³Eri manifestaatioaikakausien pituudet voivat laskea tarkalleen ne, joilla on tarpeelliset tosiasiat. Intiassa vanhastaan tunnetut eksoteeriset kaudet ovat enimmäkseen keksittyjä todellisten kausien salaamiseksi. Varmuudella tiedetään, että kausien pituudet vaihtelevat eri palloilla samoin kuin eri juuriroduilla, että aurinkokunnan elinikä vuosina laskettuna ilmaistaan 15-numeroisena lukuna ja että aioni (intialaisten kalpa eli Brahmaan päivä) on 4320 miljoonaa vuotta. Meidän palloimme palloaikakausi nykyisellä emotionaalialionilla arvioidaan 600 miljoonaksi vuodeksi.

⁴Passiivisuuskaudet merkitsevät alemmissa maailmoissa aineen hajoamista ja eri luomakuntien vapautumista tarkoituksenmukaisempiin ainekoostumuksiin, ja korkeammassa maailmoissa lisääntyneitä aktiivisuutta, mikä merkitsee mm. valmistautumista ja latautumista seuraavaan kauteen.

2.49 Erilaiset aurinkokunnat

¹Aurinkokunnan kymmenestä 49-pallosta kolme on suurempia ja seitsemän pienempiä. Kolme suurempaa palloa valmistavat evoluutiota pienemmissä, keräävät evoluution tuloksia, lähettävät vasta muodostuneita kollektiiviolentoja. Seitsemässä pienemmässä pallossa evoluutio erikoistuu. Kun evoluutio edellisissä on päättynyt, korjataan sato kolmeen suurempaan palloon. Sen jälkeen seitsemän pienemmän pallon fyysinen, emotionaalinen ja mentaalinen aine muodostetaan uudelleen. Kun ne ovat jälleen saavuttaneet asuttavuuden asteen, evoluutio jaetaan ja erikoistetaan uudelleen. Tämän jälkeen kolme suurinta palloa muodostetaan uudelleen. Tämä prosessi toistetaan vielä kaksi kertaa ja tuloksena on kolme erilaista aurinkokuntaa, minkä jälkeen koko aurinkokunta hajotetaan ja jälkeensä jääneet siirretään toisiin aurinkokuntiin.

²Jokainen seitsemästä pienemmästä 49-pallosta, jotka muodostavat ykseyden involuution ja evoluution suhteen, edustaa yhtä seitsemästä päätyypistä. Jokaisella 49-pallolla on tietenkin omat seitsemän departementtiansa. Kiertokulkua seitsemän pienemmän 49-pallon välillä esiintyy siinä määrin kuin kehitys siitä hyötyy. Monien yksilöiden täytyy ainakin ajoittain saada kokemuksia omassa erityisessä tyyppijärjestelmässään tai kokemusta jostain muusta kuin omasta järjestelmästä. Kiertokulku järjestelmien välillä on helppo järjestää.

³Täydellinen aurinkokunnallinen manifestaatio tarvitsee siten kolme aurinkokunta-aikakautta saattaakseen evoluutionsa loppuun. Kahta ensimmäistä aurinkokuntaa voidaan pitää kolmatta, varsinaista joukkoexpansiota valmistavina. Ensimmäisessä aurinkokunnassa mentalisoituvat fyysinen ja emotionaalinen aine, mikä mahdollistaa mentaalisen käsityksen, aistihavaintojen ja tunteiden, kolmen alimman suunnattoman atomitiheyden omaavan ainelajin kaikkien värähtelyjen mentaalisen syntetisoitumisen. Erityisesti fyysisellä aineella on atomitiheys, joka tekee aineen mekanisoitumisen tarpeelliseksi edeltämään kaikkien fyysisten, emotionaalisten ja mentaalisten verhojen automatisoitumista toisessa aurinkokunnassa. Kolmas aurinkokunta edellyttää näiden aineiden täydellistä automaatiota, koska kaiken alemman evoluutioaineen on määrä manifestalisoitua. Aineet, jotka eivät ole päättäneet kehitystään, siirretään toisiin aurinkokuntiin. Myös meidän aurinkokuntamme sekä ensimmäinen että toinen laji on saanut ottaa vastuulleen paljon sellaista "ylijäämäainetta". Ensimmäinen aurinkokunta on aineaspektin, toinen tajunnan aspektin, kolmas tahtoaspektin manifestaatio.

2.50 Departementit

¹Manifestaation organisaation perustana on jako seitsemään departementtiin. Nämä viittaavat, niin kuin muut asiat, erilaistumiseen, moninaisuuteen ykseydessä, tarkoituksenmukaiseen työnjakoon, erikoisasiantuntijoiden koulutukseen. Niissä koulutetaan seitsemän perustyyppiä vaihteleviin tehtäviin manifestaatioprosessissa.

²Jako departementteihin merkitsee, että jokainen involuutio- ja evoluutioatomi kuuluu yhteen näistä seitsemästä departementista. Departementit muodostavat seitsemän erilaista, rinnakkaista kehityslinjaa ja seitsemän erilaista päätyyppiä. Jokaisessa departementissa seitsenjako toistuu sellaisina yhdistelminä, että kaikissa olennoissa on enemmän tai vähemmän jokaisesta seitsemästä tyyppistä, vaikka yksi tyypeistä hallitsee jokaisessa olennoissa. Tämä antaa yksilölle kehittyneenä kausaaliminänä mahdollisuuden vaihtaa tyyppiä ja siirtyä erikoisharjoituksella johonkin toiseen departementtiin.

³Aineiden ja tyyppien välillä on tietty sukulaisuus. Jokainen erityinen tyyppi tekeytyy – vähimmän vastuksen lakia seuraten – vahvimaksi jossakin tiettyssä ainelajissa. Tyyppien luonnehtiminen on arveluttavaa, koska ihmiskunta ei ole ehtinyt niin pitkälle kehityksessään, että tyyppit ovat ehtineet korostua. Tämä koskee erityisesti kolmea ensimmäistä tyyppiä.

⁴Ensimmäisen departementin superessentiaalivoittoinen tyyppi on tahtoihminen, johtaja. Toisen departementin essentiaalivoittoinen tyyppi on yhdistäjä, viisaudellinen tyyppi. Kolmannen departementin kausaalivoittoinen tyyppi on monipuolinen ajattelijatyypin. Neljännen departementin mentaali-kausaalivoittoinen tyyppi yhdistää logiikan ja intuition, mikä normaaliyksilössä ilmenee usein esteettis-taiteellis-draamallisena ilmaisuna. Viidennen departementin mentaalivoittoinen tyyppi on tiedemies. Kuudennen departementin emotionaalivoittoinen tyyppi on värähtelytyyppi, joka kokee ja ymmärtää “tuntemalla” värähtelyt. Seitsemännen departementin fysikaalisvoittoinen tyyppi on organisoiva laki-ihminen.

⁵Kolme ensimmäistä ovat päädepartementteja, jotka vastaavat kolmea aspektia tahto, tajunta ja aine, kolmea ensimmäistä manifestaatioprosessia ja kolmea kollektiiviolentoa: lainvartijat (tasapainon valvojat), evoluution ohjaajat ja aineen muovaajat.

⁶Parittoman numeromerkinnän omaavat tyyppit kehittyvät helpoimmin parittoman merkinnän omaavina aikakausina. Vähimmän vastuksen lakia seuraavat siten neljännellä aionillamme toiseen, neljänteen ja kuudenteen departementtiin kuuluvat tyyppit.

⁷Kaikki erikoisaktiivisuus tapahtuu säännöllisissä sykleissä. Jokin erikoinen aktiivisuus kehittyy yhdessä seitsemästä departementista kerrallaan ja koskee kaikkia tyyppiejä, vaikka se on jokseenkin luonteenomainen jollekin tietylle tyyppille. Seitsemännen departementin aktiivisuus, joka aloitettiin vuonna 1898, seurasi kuudennen departementin aktiivisuutta, jota oli jatkunut noin 2500 vuotta.

⁸Puhtaina tyyppienä departementtityypit vastaavat eri “temperamentteja”, ja tämä on totuudensiemennä, joka löytyy tietämättömyyden tätä ongelmaa koskevasta toivottomasta spekulatiosta.

2.51 Ekspandoituvat kollektiivolennot

¹Kaikki essentiaaliminät ja korkeammat minät kuuluvat ekspandoituviin kollektiiviolentoihin. Inhimillistä evoluutiotietä kulkevilla on omat kollektiivinsa yhtä hyvin kuin niillä, jotka kuuluvat muihin evoluutioihin. Tietoiseksi omasta tajunnankollektiivistaan (toistriadien ryhmästä) ihminen tulee vasta essentiaalisen tajunnanekspansion yhteydessä. Yksilöt, jotka essentialisoituvat samassa juurirodussa tai kausalisoituvat yhdessä tai kuuluvat samaan klaaniin, kuuluvat yleensä samaan kollektiiviolentoon. Jos monadin evoluutio sujuu “normaalisti”, se jää kollektiiviinsa ja ekspandoituu tässä toisminuutena, kolmasminuutena jne. Jokaisella yksilöllä on vapaus siirtyä toisiin kollektiiviolentoihin, joilla on toiset tehtävät.

Mutta harvat käyttävät tätä hyväkseen, koska yksilö yleensä pitää parempana jäädä klaaniin, jonka kanssa hän on tehnyt yhteistyötä kausalisoinimisestaan lähtien.

²Ekspandoituva kollektiiviolento on yksilöolentojen ykseys. Jokainen kollektiiviolento on yhtenäinen olento, so. sillä on yhteisyystajunta. Jokainen yksilö sellaisessa olennessa on omassa kollektiivitajunnassaan itse tämä olento. Jokainen yksilö on siten tajunnan suhteen sekä yksilö että kollektiivi.

³On lukemattomia kollektiiviolentojen lajeja, jotka sisältävät yhä suurempia yksilöolentojen ryhmiä. Kaikki, mikä voi muodostaa kollektiivin, on automaattisesti kollektiiviolento. Niin on jokainen ainemaailma, planeetta, aurinkokunta, koko kosmos, kollektiiviolento. Kollektiiviolennot muodostavat yhtäjaksoisen sarjan yhä korkeampia luomakuntia. Tässä yhä korkeampien, yhä suurempien kollektiiviolentojen kauttalinjaisessa jatkuvuudessa ykseys löytää ilmaisunsa. Olennot, jotka kosmisen ekspansion myötä lähestyvät kosmistä kaikkietävyyyttä ja kaikkivaltiuutta, eivät siten ole “yksinäisiä kosmoksen halki umpimähkään harhailevia yksilöitä” vaan kollektiivisia yksiköitä, jotka yhtyvät yhä korkeampiin ja suurempiin yksiköihin, kunnes ne korkeimmassa kosmisessa maailmassa muodostavat yhden ainoan kokonaisolennon.

⁴Koko manifestaatio osallistuu manifestaatioprosessiin, tiedostamatta tai tiedostaen, tietämättä tai tarkoituksellisesti, vastentahtoisesti tai vapaaehtoisesti.

⁵Kollektiiviolentojen elämä on palvelua. Niin yksilöllisesti kuin kollektiivisesti he hankkivat siten jatkuvan ekspansion vaatimia ominaisuuksia. Kollektiiviolentojen yksilöt ekspandoituvat yhdessä ja liittyvät jokaisen kollektiivisen ekspansion myötä yhä läheisemmin toisiinsa ja yhä useampiin yksilöihin. Kollektiiviolennossa kaikki työskentelevät yhteisten tehtävien parissa toimintojen jakautuessa yksilöllisesti. Kollektiiviolennot koostetaan lukemattomin jakoperustein. Jokainen yksilö on samanaikaisesti erikoiskoulutettu asiantuntija.

⁶Korkeampiin kollektiiviolentoihin yhtyessään nämä eroavat yksilöt jättävät tehtävänsä seuraajilleen ja ottavat vuorostaan vastuun edeltäjiensä tehtävistä. Kaikki ovat riippuvaisia toisistaan. Alempien ekspansio on välttämätön edellytys korkeampien ekspansiolle.

⁷Jokaisessa kollektiiviolennossa on joku yksilö, joka tajunnan suhteen voisi kuulua korkeampaan olentoon. Tämä yksilö on tajunnallinen lenkki korkeampiin kollektiiviolentoihin. Korkeampien alitajunta ja tajunta ovat alempien ylitajunta. Alempaan kollektiiviin jäämällä hän voi välittää kollektiivitajunnalleen korkeampien tiedon siinä määrin kuin alempi ylipäättään voi käsittää tätä korkeampaa tajuntaa. Tällä tavalla tiedosta tulee auktoritatiivista, koska korkeampien tietoa voi aina opettaa alemmille siinä määrin kuin tämä tieto on alemmille tarpeellinen.

2.52 Kollektiiviolentojen tehtävät

¹Kollektiiviolentojen tehtävät voidaan koota kolmeen pääryhmään kolmen aspektin – aineaspektin, tajunnan aspektin ja tahtoaspektin – mukaan. Siten saadaan aineen muovaajia, evoluution valvojia ja tasapainon palauttajia.

²Aineen muovaajat koostavat koko manifestaatioprosessin, muovaavat pallot ja luomakuntien elämänmuodot.

³Evoluution ohjaajat valvovat involuutiota ja evoluutiota ja kaikkea näihin prosesseihin liittyvää. Mitä tulee järkeviin, itsevastuullisiin olentoihin, he saavat inspiroimalla vaikuttaa niihin, jotka työllään todella palvelevat evoluutiota. Lisäksi heidän on yritettävä estää koko ihmiskunnan lopullinen raiteilta suistuminen.

⁴Tasapainon valvojat, sopusoinnun palauttajat, kausaliiteetin vartijat pitävät huolen siitä, ettei kausaliiteetti, syyn ja vaikutuksen, kylvön ja korjuun laki, voimien yhteispeli ja vastapeli tee elämän jatkuvuutta mahdottomaksi, etteivät ainevoimat aiheuta kaaosta yksilöllisen mielivallan kautta.

⁵Kaikella aineella on “kausaliitteensa”: kaikilla koostumuksilla, aineilla, ainelajeilla, kaikilla muodoilla – kaikella pallosta alimpaan molekyyliin. Sama pätee kaikkiin luomakuntiin, rotuihin, kansoihin, ryhmiin, yksilöihin. Korjuun lain mukaisessa vastavaikutuksessa on otettava huomioon kaikki eri yhdistelmät, jotka syntyvät pysyvistä tai tilapäisistä yhteyksistä.

⁶Mikään korkein voima ei voi saavuttaa dynamiksen kaikkivaltiutta, jota vaaditaan ikiatomien synnyttämiseen ikiaineesta. Tämän teon voi vain ikiaineen dynaminen energia suorittaa. Myös korkeimmat olennot ovat Lain alaisia. Ikiaineen ja dynamiksen oma luonne on kaiken lainmukaisuuden perusta ja tekee “mielivaltaisen” kaikkivaltiuden mahdottomaksi. Laki osoittautuu aineprosessin muuttumattomuudessa sekä aineen ja energian väistämättömissä vakiosuhteissa. Jokainen laki on osa yhä yleisempiä vakiokomplekseja, jotka lopulta yhtyvät siihen peruslakiin, joka johtuu aineen luonteesta. Toisin ilmaistuna: luonnonlaki on dynamiksen mekaaninen tapa toimia. Mitä pitemmälle aineprosessi ja sen myötä erilaistuminen etenee, sitä useampia lakeja ilmenee. Jos yhtäkään lakia ei olisi, ei kivi putoaisi, tekniikka ei olisi mahdollista, ennustuksia ei voitaisi tehdä, kosmos olisi kaaos. Lain poissaolon olettaminen on todiste tietämättömydestä. Esoteriikan perusselviön mukaan lakeja on kaikessa ja kaikki on lain ilmausta. Kaikkiteitävä on se, jolla on tietoa kaikista laeista. Kaikkivaltius on mahdollinen vain kaikkien lakien ehdottoman virheettömän soveltamisen kautta.

2.53 Kollektiiviolentojen suhde ihmiskuntaan

¹Laki itsen toteuttamisesta itseaktiivisuudella on universaalinen ja pätee kaikkeen elämään, alimmasta korkeimpaan. On ihmisten asia hankkia tietoa todellisuudesta ja elämästä ja omaksua lainmukainen oikeuskäsitys. Myös ihmiskunnalla kollektiivina on ongelmansa, jotka sen on yritettävä ratkaista omin päin. Niin välttämätöntä kuin onkin, että yksilö työskentelee oman kehityksensä hyväksi, yhtä tarpeellista on korkeampien evoluutioiden myötävaikutus. Kollektiiviolennot kehittyvät itse työstään manifestaation hyväksi. Alempien evoluutioiden verhot sisältyvät kollektiiviolentojen verhoihin. Alemmat savat melkein koko aineellisen automatisoitumisen aikanaan lahjaksi. Inhimillinen olento ei tarvitse vierasta johdatusta. Hänen korkeammat triadinsa kuuluvat kollektiiviolentoihin, hänen oma ylitajuntansa näiden kollektiiviolentojen tajuntaan. Hänen ensitriadinsa tajunta on tosin ihmisasteella eristetty muiden ensitriadien tajunnasta. Tämä tilapäinen yksinäisyys on kuitenkin tarpeellinen itseluottamuksen omaksumiselle (potentiaalisenä jumaluutena tämän sisältämine oikeuksineen) ja itsemääräävyyden saavuttamiselle. Tässä yksinäisyydessä yksilö saa kaiken sen avun, johon hän on oikeutettu ykseyden ja korjuun lain mukaisesti. Yksilö kehittyy oppimalla omista kokemuksistaan ja korjaamalla kylvämäänsä. Kaikki yksilöä kohtaava “hyvä ja paha” on hänen omaa aikaansaannostaan. Elämän ei tarvitsisi olla se helvetti, joksi ihmiset ovat sen tehneet. Mutta niin kauan kuin ihmiset halveksivat ykseyttä, sortavat veljiään, tekeytyvät toistensa laiksi ja tuomariksi, heidän on korjattava kylvämäänsä, kunnes he ovat oppineet, että vapauden vastuu merkitsee veljeyttä eikä itseoikeutta.

²Kehitystä ja ykseyttä palvelemalla kollektiivien yksilöt ovat löytäneet ainoan elämisen arvoisen elämän, ovat tulleet yhdeksi elämän kanssa. Heidän tavoin ihminen voi saavuttaa päämäärän ykseyteen pyrkimällä. Essentiaalitajunta tekee selväksi, että kaikki ovat yhtä. Mitä pikemmin ihminen toteuttaa ykseyden kaiken elämän kanssa, sitä pikemmin hänestä tulee tietoisesti yhtä ykseyden saavuttaneiden kanssa. Hekin ovat vaeltaneet tien voimattomuudesta vapauteen. He tuntevat ihmisen: hänen tietämättömyytensä, omahyväisyytensä, kykenemättömyytensä, eksymyksensä. He hoitavat kausaalisen lain kylvöä ja korjuuta. Tämän lahjomattoman oikeudenmukaisuuden lisäksi he tuntevat myötätuntoa sitä rohkeaa olentoa kohtaan, joka itsen toteuttamisen lain mukaan sokeasti harhailleen hapuilee tuntematonta päämäärää kohti. Kukaan ei voi tunnistaa kausaaliminää tai aavistaa

essentiaaliolentoa yksinkertaisessa inhimillisessä hahmossa. Kukaan ei hyötyisi vähintäkään sen tehdessään. He eivät tee itseään tunnetuiksi. Taikatemppeujen suhteen he neuvovat kääntymään ammattimaisten illusionistien puoleen. Auktoriteetin he luovuttavat kokonaan professoreille ja profeteoille. Kausaalimaailma on kaikkien yhteinen kohtauspaikka, jossa kaikki ovat tunnettuja ja jossa kaikki löytävät lopulta toisensa. Persoonallisuuden, elämänilluusioiden maailmat (joihin sisältyy elämäntietämättämyys, hävittämätön itsepetos ja lukemattomat väärinkäsitykset) eivät kiinnosta kollektiiviminuuksia. Jokainen, joka elämää palvelleen osoittaa, että kaikki ehkäisevät ja hajottavat elämänilluusioiden (valta, rikkaus, kunnia jne.) ovat ainiaaksi hävinneet, kiiruhtaa nopeasti aavistamaansa päämäärää kohti.

³Kieltämällä oman potentiaalisen jumalallisuutensa ihminen ei voita inhimillistä evoluutiota valvovan kollektiiviolennon suosiota. Ainoa "kiitos", jota he mahdollisesti työstään odottavat on, että ihminen yrittää tarkoituksenmukaisesti hyödyntää niitä kehityksen ja ykseyden hyvän korjuun mahdollisuuksia, joita elämä päivittäin tarjoaa. Jos luulee voivansa vaikuttaa heihin jollakin muulla tavalla, se merkitsee itse asiassa, että edellyttää heissä laitonta mielivaltaa. Tässä suhteessa on oikeampaa nähdä heidät persoonattomina luonnonlakeina kuin mielivaltaisina jumaluuksina. Nämä olennot ovat lahjomattoman asiallisia. Yksikin jonkun heistä tekemä Lain vastainen teko "saisi jonkin asian epäkuntoon" ja olisi lisäksi mahdoton ilman kaikkien kollektiiviyksilöiden ja myös korkeampien tahojen suostumusta. Vapauden lain mukaan ei saa myöskään loukata kenenkään olennon oikeutta itsehankittuun vapauteen, joka on rajoittamaton niin pitkälle kuin tätä vapautta ei käytetä jonkun toisen olennon vahingoksi. Vapauden lakiin sisältyy myös, ettei voi vaatia mitään, mihin ei ole hankkinut oikeutta. Kenelläkään korkeammalla olennolla ei ole oikeutta auttaa mielivaltaisesti. Kaikki on lain määräämää ja virheetön oikeudenmukaisuus on väistämätön. Epäoikeudenmukaisuus millä tahansa elämän asteella on mahdotonta. Yleinen puhe elämän epäoikeudenmukaisuudesta on tietämättömyyden ja kateuden puhetapa. Ne, jotka tuntevat Lain, ovat "jumalallisen välinpitämättömiä" tapahtuipa heille mitä tahansa.

⁴Tietämättömyydellä on ollut taipumus nähdä tietyt elämänilmiöt todisteena kaikkiviisaan ja kaikkiihyvän kaikkivaltiuden poissaolosta. Poistyöntävän perustaipumuksen omaavien atomien kehitys voi ottaa väärän suunnan, mikä osoittautuu jo kasvikunnan parasiittielämässä ja eläinkunnan petoelämässä. Tiedostamaton ja vielä suuremmissa määrin tietoinen vapauden lain loukkaus (kajoaminen yksilön luovuttamattomaan, loukkaamattomaan, jumalalliseen vapauteen, jota rajoittaa kaiken elävän samanlainen oikeus) johtaa olemassaolotaisteluun ja elämän julmuuteen. Luonnon tuhlailu elämän siemenillä seuraa myös korjuun lakia, joka automaattisesti ja mekaanisesti vaikuttaa kaikkeen elämään. Mekaanisuus tekee mielivallan mahdottomaksi ja palvelee siten myös tarkoituksenmukaisuutta.

ESOTEERINEN TIETO TODELLISUUDESTA: YLEISTÄ

2.54 Tila ja aika

¹Ikiaine on tilaton ja ajaton. Tila ja aika syntyvät vasta kosmoksen myötä.

²Kosmisessa merkityksessä tila on ulottuvuus (eräänlainen “avaruus”: lähin löydettävissä oleva vertaus). “Tyhjä” tila on pienemmän ikiatomitiheyden omaava korkeampi ainelaji.

³On yhtä monta erilaista “tilaa” kuin on ulottuvuuksia ja atomilajeja. Alimmalla atomilajilla (fyysisellä) on yksi ulottuvuus (suoraa ja pintaa ei lasketa), korkeimman atomilajin maailmalla on 49 ulottuvuutta.

⁴Jokaisen korkeamman ulottuvuuden myötä tila vaikuttaa ikään kuin supistuvan. Aurinkokunta näyttää siten olevan yksi ainoa piste seitsenulotteiselle näölle ja kosmos yksi piste 49-ulotteiselle näölle. Kaikkien aineiden kaikki ulottuvuudet ovat täydellistyneen ikiatomiminän (1) ulottuvilla.⁵Korkeammat maailmat näyttävät “lävistävän” alemmat maailmat, korkeammat aineet näyttävät lävistävän alemmat aineet (lähin mahdollinen selitys, kuitenkin kuvauksena epävarsinainen).

⁶Aika on kosmisen manifestaatioprosessin katkeamaton jatkuvuus. Manifestaation suhteen ei ole absoluuttista tilaa tai aikaa. Manifestaatio on rajoitettu palloksi ikimanifestaatiossa. Myös aika on rajoitettu, koska se on manifestaatioprosessien ilmaus.

⁷Aika on tapa mitata tapahtumainkulkuja, muutoksia aine- ja liikeaspektissa. Jokaisella atomimaailmalla on oma aikansa. Planeettamme fyysisen ajan määrää maan pyörimisliike ja kierto liike auringon ympäri, näiden ollessa liikepisteitä suhteessa muihin aurinkokuntiin.

⁸Ikuista nykyhetkeä korkeimmassa kosmisessa maailmassa rajoittaa jokainen alempi atomimaailma. Essentiaalimaailmassa (46) vaikuttaa ihmisen tapa jakaa aika menneeseen, nykyhetkeen, tulevaan kömpelöltä käsitteeltä.

⁹Ajalla ei ole “ulottuvuutta”. Kaikki inhimilliset spekulatiot tilasta ja ajasta ovat osoittautuneet järjettömiksi. Ihmisen on aika oivaltaa suunnaton rajoittuneisuutensa ja tyytyä tutkimaan fyysistä maailmaa. Korkeammista maailmoista voi lausua mielipiteitä vain kausaaliminäksi tullut. Sellaiset ovat saaneet oppia oivaltamaan oman rajoittuneisuutensa ja erottamaan mitä tietävät ja mitä eivät tiedä, mitä voivat käsittää ja mitä eivät. Sen ovat hyvin harvat ihmiset oppineet toistaiseksi. Esoteriikan mukaan mikään “spekulaatio” ei voi löytää totuutta. Yhteyttä todellisuuteen ei saa sillä tavalla, vaan järjestelmällisesti valmistellulla kokemuksella (esoteerisilla menetelmillä).

2.55 *Dynamis, energia, värähtelyt*

¹Kaikki kolme nimitystä – dynamis (ikiaineen dynaaminen energia), energia, värähtely – tarvitaan epäselvyyden välttämiseksi. Mitä useampia käsitteitä meillä on, sitä useammat distinktiot äärimmäisen koostetun ja vaikeatajuisen todellisuuden täydelliseksi ymmärtämiseksi ovat mahdollisia. Emme voita mitään sillä omituisella menetelmällä, joka yrittää selvittää tarpeelliset apukäsitteet poistamalla ne.

²Energiat ovat korkeampien aineiden vaikutus alempiin aineisiin. Jokainen korkeampi aine voi vaikuttaa energiana jokaiseen alempaan aineeseen. Kolme perusenergiaa, aurinkokunnan vakioenergioiden alkuenergiat, ovat kolme kosmista ainetta: atomilajit 28, 35, 42. (Hindujen praana ei ole yksi energia vaan nämä kolme.)

³Saavuttaakseen alemmat ainelajit korkeampien energioiden ei tarvitse virrata kaikkien peräkkäisten molekyyllilajien läpi, vaan ne virtaavat suoraan jokaisessa ainelajissa yhden niitä numeerisesti vastaavan molekyyllilajin läpi.

⁴Energia eli voima ilmenee liikkeenä, värähtelynä. Värähtelyt syntyvät aineessa siten, että korkeammat aineet läpäisevät alemmat aineet, siirtyvät alempien aineiden läpi. Tämä siirtyminen, joka seuraa vähimmän vastuksen lakia, ilmenee erilaisina liikkeinä (aalto-,

spiraaliliikkeenä jne.). Jokaisella ainelajilla on energiana omalaatuisensa liike tai värähtely. Tätä siirtymistä tai läpäisyä tutkittaessa on huomautettava, että jokaisella molekyyllilajilla on aineelliset alaostonsa.

⁵Ajatus ei vain muotoile mentaaliementaalia mentaaliaineessa, vaan lisäksi lähettää värähtelyjä kaikkiin viiteen ulottuvuuteen mentaalimaailmassa. Ainemuotona elementaalin voi paikallistaa, mutta ei värähtelyjä, jotka saavuttavat kaikki ja joita voivat tajuta ne, jotka ovat vastaavalle aaltopituudelle virittäytyneitä.

⁶Värähtelyjen kannalta kaiken voidaan sanoa olevan värähtelyjä ja tajunnan voidaan sanoa olevan käsitys värähtelyistä aineessa. Erilaiset aistimukset ovat värähtelyjä eetteriverhossa tietyillä annetuilla alueilla. Pyyteet ja tunteet ovat värähtelyjä emotionaaliverhossa. Ajatukset ovat värähtelyjä mentaaliverhossa.

⁷Värähtelyt tietyssä molekyyllilajissa elävöittävät tämän molekyyllilajin. Jokainen toisto vahvistaa. Jotta värähtelyt aktivoisivat aktiivisen tajunnan tietyssä molekyyllilajissa on tajunnan kyettävä olemaan aktiivinen tässä aineessa.

⁸Värähtelyjen tutkimisen yhteydessä tulee jaksottaisuuden tutkimus avaamaan uusia uria tieteelliselle tutkimukselle. Jaksottaisuus eli rytmi on molekyyliaineen ominaisuus. Jaksottaisuus merkitsee mm. jatkuvaa aktiivisuus- ja passiivisuuskausien vuorottelua. Eräs virheettömän ennusteen edellytyksistä on eri ilmiöiden jaksottaisuuden eli aikajaksojen tunteminen.

⁹Ilman ainetta ei olisi liikettä eikä värähtelyä, ei voimaa eikä energiaa, ei ainetta dynamikselle. Dynamis toimii panemalla aineen liikkeelle. Äärimmäisin alkuimpulssi on aina dynamis. Ikiatomeissa dynamis on riippumaton tajunnasta; manifestaatioaineessa siihen saakka, kunnes tajunta on aktivoitunut. Dynamis on kaikkien ikiatomien käytettävissä. Tajunta ei voi vaikuttaa aineeseen. Kaikki vaikutus on dynamiksen aikaansaannosta. Aktiivinen tajunta on tajunnan kyky antaa dynamiksen toimia itsensä kautta. Tajunnan toiminta tietyssä aineessa riippuu tajunnan kyvystä käyttää dynamista tässä aineessa. Dynamiksen suhteen evoluutioprosessi on sitä, että tajunta omaksuu dynamista tiedostamattaan ja automaattisesti, ekspansioprosessi sitä, että tajunta omaksuu dynamista tietoisesti.

2.56 Korkeammat aineet ovat omavaloisia

¹Korkeammilla aineilla on ominaisuudet valo ja väri – itsevalaiseva väri – ja nämä ovat kutakin ainelajia vastaavan objektiivisen tajunnan käsitettävissä. Tämä oli yksi syy siihen, miksi muinaiset opettajat nimittivät korkeampaa ainetta “astraalivaloksi”, “kosmiseksi tuleksi” jne.

2.57 Atomi

¹Tieteen “atomi” on kemiallinen atomi, fyysinen eetterimolekyyli. Kun fyysinen atomi “räjäytetään” (spiraaliliike lakkautetaan hetkellisesti) saadaan 49 emotionaaliatomia.

²Atomin muoto on pallo. Atomipallo koostuu kymmenestä loputtomasta spiraaliksi kiertyneestä, näennäisestä langasta – kolmesta karkeammasta ja seitsemästä hienommasta jotka eivät missään kosketa toisiaan. Näiden lankojen ympäri kiertyy vuorostaan yhä hienompia lankoja (niin kuin sähköjohdossa). Jokainen näistä seitsemästä langasta osoittaa sukulaisuutta yhden kanssa seitsemästä molekyyllilajista siinä ainelajissa, johon atomi kuuluu. Langan tehtävänä on toimia oman molekyyllilajinsa erityisten energioiden välittäjänä, tuottaa tai vastaanottaa värähtelyjä. Lankoja elävöittävät mainitut kosmiset energiat. Atomi on joko positiivinen tai negatiivinen. Positiiviseen atomiin energia virtaa lähinnä korkeammasta maailmasta ja atomin läpi atomin omaan maailmaan. Negatiiviseen atomiin energia virtaa atomin maailmasta atomin kautta lähinnä korkeampaan maailmaan. Jokaisen uuden aionin myötä seitsenpallon atomeissa elävöityy yksi spiraali lisää. Emotionaalialaionilla atomissa

elävöityy neljä lankaa (4–7). Atomin korkeammat tajunnankerrokset jäävät inaktiivisiksi. Langat, jotka eivät ole elävöityneet, eivät voi ottaa vastaan värähtelyjä. Sen, joka tahtoo voittaa tajunnan korkeammissa molekyylilajeissa, täytyy itse kyetä elävöittämään vastaavat spiraalit triadinsa yksiköissä. Neljän alimman molekyylilajin värähtelyt ovat enimmäkseen poistyöntäviä, kolmen ylimmän luoksevetäviä. Yksilön on hankittava oma-aloitteinen värähtelykyky triadinsa yksiköissä. Muuten hänestä tulee ulkoapäin tulevien värähtelyjen orja.

2.58 Ainemuotojen ja luonnonvoimien alkuperä

¹Fyysisellä elämällä on fyysis-eetterinen, emotionaalinen, mentaalinen jne. aineellinen vastaavuutensa. Fyysinen elämä on ikään kuin emotionaalisen elämän tihentymä, karkeistuma, alasmitoittuma. Vastaava pätee emotionaaliseen elämään mentaalisen elämän suhteen. Planeetoilla, luomakunnilla jne. on vastaavuutensa, alkuperänsä korkeammissa maailmoissa. Involvoitumisprosessi ei merkitse vain atomien involvoitumista vaan tämän ohella toisessa kosmisessa valtakunnassa (29–35) ajateltujen muotojen involvoitumista, muotojen, jotka saavat alimman hahmonsä fyysisessä maailmassa. Fyysinen maailma on korkeampien maailmojen aineen aktiivisuuden tulos, vaikutus. Fyysisen tapahtumainkulun varsinaisia syitä etsimme turhaan fyysisestä maailmasta. Involvoitumisprosessi on korkeamman aineen ja korkeammassa aineessa olevan peräkkäistä toistamista yhä karkeammassa, yhä koostuneemmassa aineessa. Pysyviä muotoja ei voisi olla alemmassa aineessa, jos niitä ei ensiksi ole korkeammassa aineessa. Mitä korkeampaan aineeseen ajateltu alkuperäismuoto kuuluu, sitä pysyvämpi, eriytyneempi, elinkelpoisempi lopullinen muoto on. Ja evoluution vaatimien muotojen on oltava mitä suurimmassa määrin elinkelpoisia. Tätä perustavaa ja universaalista muodonmuovausperiaatetta Platon tarkoitti, kun hän esitti vertauksensa ideoista kaiken alkulähteenä.

²Tämä selittää, miksi aurinkokuntaa voidaan kutsua kosmoksen jäljennökseksi, miksi analogia on tärkein esoteerinen päättelytapa; mistä analogia korkeamman ja alemman, makro- ja mikrokosmoksen välillä johtuu. Tietenkin analogisia johtopäätöksiä tehtäessä on oltava varovainen, koska analogia ei voi koskaan olla täydellinen. Hienommassa, korkeammassa aineessaa olevaa ei voi koskaan tarkalleen toistaa karkeammassa, alemmassa aineessa. Karkeuttamisen yhteydessä on lähinnä korkeampi “sopeutettava” lähinnä alemman aineellisiin mahdollisuuksiin. Ja mitä suuremmat ovat etäisyydet vertailtujen todellisuuksien ainelajien välillä, sitä virheellisempi on aivan liian pitkälle viety analogia. Mutta ilman suurinta mahdollista yhtäläisyyttä korkeamman ja alemman välillä kitka lisääntyisi ja automaatio vaikeutuisi, kävisi ehkä suorastaan mahdottomaksi. Vähimmän vastuksen, korkeimman tehon ja täysimmän automaation laki, laki suurimmasta mahdollisesta yhtäläisyydestä ihanteen kanssa ovat yksi ja sama universaalinen ainelaki.

³Ainemuodot, jotka planeetallamme muodostavat neljä luomakuntaa – kivi-, kasvi-, eläin- ja ihmiskunnan – johtavat ensimmäisen alkuperänsä maailmoista 29–35. Näissä maailmoissa ne rakennetaan alemmissa maailmoissa tapahtuville tuleville evoluutioille sopiviksi muodoiksi. Nämä ainemuodot tihenevät jokaisen alemman ainelajin kautta. Jokainen siirtyminen korkeammasta aineesta alemmaan aiheuttaa asteittaisen kokeellisen sopeutumisen karkeampiin ainelajeihin. Olennaisin involuutiotyö alemmissa maailmoissa on oikaista tässä sopeutumisessa esiintyvät taipumukset poikkeamiin. Korkeammista maailmoista tulevat tarkoituksenmukaiset energiat vaikuttavat vastustamattoman liikkeellepanevalla voimalla. Atomilajista 43 lähtien tapahtuu muotoutuminen myös molekyyliaineessa. Nämä involvoituvat ainemuodot ovat elementaaleja, jotka jäljentyvät yhä alemmissa ainelajeissa, kunnes fyysis-eetterinen ainelaji on saavutettu ja orgaaninen muodon hahmottuminen tulee mahdolliseksi. Tämä muotoutuminen kiinteässä, fyysisessä aineessa (49:7) on riippuvainen orgaanisen elämän toiminnallisesta itsehahmottumisesta aina alkusolusta lähtien, jolloin impulssit ovat peräisin lähinnä solujen eetterisestä aineesta. Ainemuodot ovat joko involuutio-

tai evoluutio-olentoja. Ne ovat involuutio-olentoja siihen saakka, kunnes aktiiviset evoluutiomonadit ottavat ne haltuunsa.

⁴Ensimmäinen löytää ihanteensa kausaalimaailmasta. Kausaaliaineen muoto on tämän minän korkein muoto, ihannemuoto. Taiteilija, joka fyysistä luonnonmuotoa tarkkaillessaan saa näkemyksen vastaavasta kausaalimuodosta, näkee sen, mitä Platon nimitti “kauneuden ideaksi”.

⁵Muinaiset opettajat jakoivat automaattisesti vaikuttavat voimat mekaanisesti ja tarkoituksenmukaisesti vaikuttaviin voimiin. Itse asiassa on olemassa kahdenlaista tarkoituksenmukaisuutta: osaksi edellä selitetty, osaksi se tarkoituksenmukaisuus, joka syntyy tuloksena mekaanisten luonnonvoimien ja tajunnan vaistomaisen sopeutumispyrkimyksen yhteisvaikutuksesta. Mitä suurempi tämä sopeutuminen on, sitä enemmän mekaaniset luonnonvoimat vaikuttavat näennäisen tarkoituksenmukaisesti. Tämän vaistomaisen tarkoituksenmukaisuuden fyysinen ja emotionaalinen evoluutioaine hankki mentalisoitumalla edellisessä (ensimmäisen lajin) aurinkokunnassa.

⁶Mekaanisesti vaikuttavat luonnonvoimat ovat toiminnallisia energioita, joita jatkuvasti virtaa kollektiiviolentojen automatisoituneista verhoista. Voimien erilaistuminen johtuu osaksi siitä, että jokaisesta molekyytilajista tulee oma energialajinsa, osaksi siitä, että jokainen kollektiiviolento lähettää erikoistunutta energiaansa.

⁷Kaikki triadit, luonnonvoimat, koko involuutio ja evoluutio ovat koko ajan maailmoissa 29–35, tässä kausaliteetin alkuperässä, josta ja johon kaikki kausaaliketjut viime kädessä ulottuvat. Näitä maailmoja voi kutsua muotojen kokeiluverstaiksi. Jokainen atomi kulkee eri “luonnonasteiden” kautta monissa eri prosesseissa kosmoksessa, ennen kuin se aurinkokunnissa saavuttaa lopullisen “muotonsa”. Kaikki elämä on “lopulta” toistoa, kunnes täydellisyys on atomitajunnan ekspansiolla saavutettu. Vain ikeatomit ovat kuolemattomia, jos ne niin toivovat. Kaikki alempi hajoaa sitä mukaa kuin lopullinen evoluutio saavuttaa yhä korkeammalle manifestaatioprosessin kautta.

2.59 Todellisuuden kolme aspektia

¹On kolmenlaista todellisuutta: aineen, liikkeen ja tajunnan todellisuus. Asian voi ilmaista myös näin: todellisuuden kolme samanarvoista aspektia ovat aine, liike ja tajunta. Tämä on esoteerinen selitys kolminaisuusopille. Aine, liike ja tajunta ovat toisiinsa sekoittumatta tai muuntumatta purkautumattomasti ja eroamattomasti toisiinsa liitetyt. Mikään näistä kolmesta aspektista ei ole mahdollinen, ei voi olla olemassa ilman kahta muuta. Aineen maailma on samanaikaisesti liikkeen ja tajunnan maailma. Kaikki kolme aspektia ovat samanarvoisia ja väistämättömiä, jos tahtoo muodostaa itselleen oikean kokonaiskäsityksen todellisuudesta.

²Jokainen, joka on oivaltanut todellisuuden kolmiyhteyden, on ratkaissut olemassaolon perusongelman. Kolme välittömästi annettua ja itsestään selvää absoluuttia, aine, liike ja tajunta, ovat kaiken äärimmäisiä selityspenusteita. Siten ne selittävät itsensä ilmenemistavoillaan, ilmauksillaan eikä niitä voi enempää selittää. Ne vain ovat kaikkien todettavissa. Liikettä, tapahtumainkulkua tai luonnonprosessia nimitetään myös voimaksi, energiaksi, toiminnaksi, tahdoksi.

³Erikseen nähtyinä ovat niin aine kuin tahto ja tajunta kokonaisuuksina jakamattomia ja erottamattomia ykseyksiä, joissa ykseys on primaarinen asia. Aine on yksi ja ykseys. Tahto on yksi ja ykseys. Tajunta on yksi ja ykseys.

2.60 Ikiaine

¹Ikiaine on tilaton ja ajaton. "Tila" syntyy vasta kosmoksen myötä, jota voi verrata kaasukuplaan loputtomassa valtameressä. Ikiaine on varsinainen aine. Ikiaine ei ole atominen vaan sillä on homogeeninen koostumus, jolla on kaksi näennäisesti ristiriitaista ominaisuutta: absoluuttinen tiheys ja absoluuttinen elastisuus. Ikiaineessa ovat potentiaalisina elämän kaikki tunnetut ja tuntemattomat ominaisuudet, jotka ilmenevät atomistuneessa manifestaatioaineessa.

²Ikiaineen dynaamisen toiminnan ansiosta ikiaineessa syntyy loputtomasti ikuisia ikiatomeja. Tämä dynamiksen toiminta ikiaineessa ja ikiatomeissa ei koskaan muutu.

³Ikiatomit ovat ikään kuin kuplia ikiaineessa. Ikiatomeja voi verrata kaasukupliin vedessä, vettä ikiaineeseen ja kuplaa atomiin. Ikiatomit ovat tyhjiöitä ikiaineessa. Tämä selittää kuinka kiinteys ja kovuus syntyvät. Ikiatomien tyhjiys mahdollistaa manifestaation, on edellytys ikiatomien olemassaololle ja häviämättömyydelle. Ikiatomi on hajoamaton, itse "dynamis".

⁴Ikiatomi on tiedostamaton. Ikiatomeilla on potentiaalinen tajunta, mahdollisuus tajuntaan. Ikiatomeissa manifestaation kautta aktuaalistuneet ja aktivoituneet tajunnat ovat tietenkin rajallisia, vaikka ne ekspansion ansiosta voivat ulottua yli kosmoksen ja rakentaa universumin.

⁵Ikiatomit ovat rakennusaine kaikelle muulle aineelle, manifestaatioaineelle. Manifestaatioaineen liittyy yhteen dynamis, mahdollisesti aktiivisen tajunnan välityksellä. Ikiaine on korkein aine ja kaikki muu aine on alempaa ainetta.

⁶Ikiatomi on pienin mahdollinen ikiaineen osa ja pienin mahdollinen mutta myös kiinteä yksilöllisen tajunnan piste (katoamattoman itseidentiteetin piste kollektiivitajunnan hankkimisen jälkeen).

2.61 Ikiaineen dynaaminen energia (dynamis)

¹Tämä energia, jolle Pytagoras antoi nimityksen dynamis, on yksi, ykseys, ainoa voima, ikivoima, kaiken voiman lähde, rajoittamaton, ehtymätön, perussy universumin perpetuum mobilelle, dynaaminen, ikuisesti itsetoimiva, kaikkivoipa aineen mahdollisuuksien rajoissa. Sitä kutsutaan myös tahdoksi, koska se voi vaikuttaa tajunnan kautta, koska tajunta voi sen voittaa ja koska siitä voi tulla kaikkitietävyyden kaikkivaltius. Dynamis tekee ikimanifestaatiot (ikiatomit) ikuisiksi dynaamiseksi liikkeeksi. Dynamis on jokaisessa ikiatomissa.

²Dynamis synnyttää ikiatomit ikiaineessa (kreikkalaisten kaaoksessa), antaa atomeille niiden alkuperäisliikkeen, mahdollisuuden kaikkeen muuhun liikkeeseen, tekee ikiatomit ikuisiksi ja tuhoutumattomiksi pitämällä ikuisesti yllä niiden dynamista liikettä, ajaa ikiatomit manifestaatioon, panee aineen liikkeelle vaikuttamaan aineen oman lain tai luonteen mukaisesti.

³Dynamis on ainoa voima. Sitä ei pidä sekoittaa nk. luonnonvoimiin tai fysiikan energioihin. Energia on ainetta. Eri energiat ovat erilaisia ainelajeja. Aine voi vaikuttaa energiana toiseen aineeseen. Energia on korkeamman aineen vaikutusta alemmassa aineessa tai siihen. Viime kädessä dynamis kuitenkin panee korkeamman aineen liikkeelle vaikuttamaan energiana alempaan aineeseen. Aine on energiaa niin kauan kuin dynamis "tahtoo". Kun dynamis ei enää vaikuta, aine lakkaa olemasta energiaa, ja siten energia energiana on tuhoutunut. Dynamis on siten ainoa tuhoutumaton voima. Kaikki muu "voima" tuhoutuu.

⁴Dynamis on dynaaminen voima ja aine energiana mekaaninen voima. Dynamis vaikuttaa suoraan aineeseen. Dynamis on aina alkuvirike, joka panee aineen liikkeelle energiana. Energia vaikuttaa suoraan vain "omanlaiseensa" aineeseen eikä voi vaikuttaa muuhun aineeseen muuten kuin aineen kautta. Erilaisia energioita (oikeammin tahdon toiminta- tai ilmaisutapaa) on yhtä monta kuin erilaisia atomiaineita. Dynamis toimii suoraan vain

ikiaineessa ja ikiatomeissa (ikimanifestaatiossa) ja epäsuoraan aktiivisen tajunnan kautta. Ikiaine on manifestaatioaineelle sekä aine että energia.

⁵Ikimanifestaatio on ikiaineen dynaaminen prosessi, ja kaikki muu manifestaatio on välttämättä samanaikaisesti sekä ikimanifestaatiota että ikiainetta. Ikiaineen sokea dynaaminen voima pitää kaiken ikuisessa liikkeessä. Mikään ei voi tai saa pysyä paikallaan. Jos ikiatomien rotaatioliike lakkaisi sekunnin murto-osaksi, atomi hajoaisi. Kupla ei olisi enää kupla vaan se olisi tuhoutunut. Koko ikimanifestaatio on liikettä, ja jokainen ikiatomi on ikuisesti dynaaminen. Tahto on dynamiksen toiminta aktiivisen tajunnan kautta. Aktiivinen tajunta on siten tajunnan kyky antaa dynamiksen toimia kauttansa. Tahdon toimintatapoja on yhtä monta kuin erilaisia aktiivisia tajuntatapoja.

⁶Dynamis suorittaa työn, aikaansaa tapahtumainkulun, luonnonprosessin. Manifestaatioaineessa tajunta ohjaa, muotoilee, määrää tavan. Dynamis on kaikkialla primaarinen tekijä. Tämä käy selvimmän ilmi silloin, kun tajunta ei ole aktiivinen. Dynamis on sekä primaarinen että sekundaarinen. Primaarisena dynamis on olemassa ajassa ennen tajuntaa ja riippumaton siitä. Sekundaarisena se on riippuvainen aktiivisesta tajunnasta ollen silloin tahto. Se, mitä muuten kutsumme tahdoksi on vain perittyjä nimityksiä eri ilmiöille, joilla voi olla suora tai epäsuora yhteys tahtoon tai ei mitään yhteyttä siihen: esimerkiksi sanoilla toive, pyrkimys, energia, elinvoima, määrätietoisuus, kestävyys, vaikuttimen valinta, toimintavapaus, toimintakyky jne.

⁷Tässä teoksessa käsitellään vain kahta todellisuuden kolmesta aspektista: aine- ja tajunnan aspektia. Se osa esoteerista oppia, joka käsittelee dynamiksen kanavoitumista tajunnan kautta, jää esoteeriseksi. Dynamis on ja jää ratkaisemattomaksi “mysteriksi”, mitä tuskin voi tarpeeksi voimakkaasti korostaa. Suunnaton kärsimys, maanpäällinen helvetti, jonka ihmiset aiheuttavat toisilleen ja kaikelle muulle elävälle on kylliksi suurta. Tieto, joka antaa todellista valtaa – todellisen tiedon kriteeri – täytyy mikäli mahdollista varata niille, joille vallan väärinkäyttö on mahdotonta. Kun ihmiset ovat sellaisia kuin he nyt ovat, aiheuttaa valta vääjäämättä vallan väärinkäyttöä, siitä tulee aina vapauden ja elämän vihollinen, parhaimmassa tapauksessa yksinomaan tietämättömyyden vuoksi. Ne, jotka yrittävät niskoitellen hankkia tiedon tahdosta (“magian”), saavat vastata väistämättömistä katastrofaalisista seurauksista kuitenkin onnistumatta.

2.62 Esoteeriset nimitykset, eksoteeriset fiktiot, lisäykset ym.

¹Useimmat perityt uskonnolliset termit ovat olleet alun perin esoteerisia symboleja. Tietämättömien väärin tulkitsemisena ne ovat menettäneet alkuperäisen tarkoituksensa, jolloin niistä on tullut fiktioita (kuvitelmia ilman todellista vastinetta). Tulos on käsiteseakaannus, joka ilman esoteriikan selityksiä on avuton. Fiktioista ja näihin perustuvista taikauskoista vapaudumme samanaikaisesti. Sen jälkeen meillä on mahdollisuudet muotoilla olemassaolon ongelmat oikein.

²Jokaisessa aikaa myöten syntyneessä esoteerisessa koulussa laadittiin oma symbolinen terminologia, jossa nimitykset mahdollisuuksien mukaan mukautettiin vallitseviin eksoteerisiin kuvitelmiin. Tämä on osoittautunut sopimattomaksi. Tuntemattomien maailmojen aineita ja tajuntoja ei pidä nimittää jo idiotisoiduilla ja niin muodoin harhauttavilla termeillä.

³Vastakohdassa “henki-aine” “henki” on merkinnyt niin tahtoa kuin tajuntaa ja korkeampaa ainetta. Kaldealaisille maagikoille “henki” merkitsi kaikkein salaisinta, nimittäin tahtoa. Intialaisille filosofeille “henki” merkitsee samaa kuin korkeampi tajunta. Tämä johtuu siitä, että subjektivismi korostaa liikaa tajunnan aspektia. Tavallisin taipumus oli nimittää seitsenluvun kolmea korkeinta atomilajia, palloa, maailmaa tai tajuntaa “hengeksi” ja neljää alinta “aineeksi”. Myös vastakohta hyvä-paha (sama kuin korkeampi- alempi) tuli tässä näkyviin: atomilajeja 1–3 kutsuttiin hyväksi, atomilajeja 4–7 kutsuttiin pahoiksi.

⁴Termi "henkinen" on aina ollut erityisen käyttökelpoinen sen epäselvyyden vuoksi. Ihmisillä ei ole essentiaalista kokemusta, ja vain parhaimmistolla on jokin elämys kausaalisuudesta. Normaaliyksilön "henkisyys" kuuluu korkeampaan emotionaalisuuteen.

⁵Sanat "ruumis, sielu ja henki" esiintyvät tietenkin eri merkityksissä: osaksi nimityksinä kolmelle triadille, osaksi kahdelle alimmalle triadille (jolloin "ruumiilla" tarkoitettiin fyysistä, emotionaalista ja mentaalista verhoa, "sielulla" kausaaliverhoa, "hengellä" essentiaali- ja superessentiaaliverhoa), osaksi alimmalle triadille ("ruumis" = organismi; "sielu" = emotionaaliverho; "henki" = mentaaliverho).

⁶Seuraavat nimitykset ja ilmaisut ovat alun perin gnostisia. "Jumala on henki" = ykseyskollektiivin alin aine on essentiaaliaine. "Sielun yhdistyminen jumalaan" = buddhalaisuuden "sulautua nirvanaan" = monadin keskittyminen kolmanteen triadiin. "Hengen lankeaminen aineeseen" = syntiinlankeemus = involuution siirtyminen essentiaaliaineesta kausaaliaineeseen. "Henget" = kaikki korkeammat aineelliset olennot (ja muita kuin aineellisia ei ole) essentiaaliolennoista (mahdollisesti kausaaliolennoista) lähtien. Tietenkin sanaa "henki" käytettiin lopulta merkitsemään emotionaalioletoa.

⁷"Olemassaolo on illuusio." Illusiofilosofia (veedaanta, advaita, jooga) on intialaista eksoteerista filosofiaa, ei esoteriikkaa. Ensimmäinen Shankara (monet ovat käyttäneet samaa nimeä, josta on tullut suorastaan arvonimi) eli kohta Buddhan jälkeen. Seuraajat väärensivät, kuten tavallista, perusteellisesti hänen oppinsa, joka oli takoitettu valmisteluksi sannjaasi-vihkimykselle esoteriikassa. Se rappeutui subjektivismiksi ja siitä tuli tietämättömyyden ehtymätön spekulatiion lähde.

⁸Propedeutinen esoteriikka opetti, että on illuusiota luulla, että näkyvä todellisuus on koko todellisuus tai että karkein aine on ainoa todellisuus: illuusio häviää siinä määrin kuin korkeampien maailmojen aineellinen todellisuus määrää objektiivisesti tajuntaa. Propedeutinen esoteriikka opetti, että on monia erilaisia aineellisia todellisuuksia, monia eri maailmoja, että ensiminän maailmoissa ei ole yhtä virheettömiä todellisuuden kriteereitä (lainmukaisuutta) kuin vielä korkeammassa maailmoissa.

⁹Rappeutuessaan tämä oppi johti eri mielipiteisiin, jotka kaikki olivat virheellisiä, muutamat kohtuuttomia. Olennaisimmista huomautettakoon. Illusiofilosofia kutsuu kaikkea muuttuvaa, kaikkea muuntumisen lain alaista "illuusioksi". Todellisuuden väitetään olevan riippumaton tästä laista. Mutta muuntumisen laki pätee kaikkeen todellisuuteen. Myös suhteellisen pysyvä todellisuus muuttuu. Itse asiassa illuusio-käsite ei kuulu maailmankatsomukseen vaan elämäntietämättömyyden maailmoina täydellä syyllä nimittää "illuusioiden maailmoiksi".

¹⁰Tietenkin esiintyi eri mielipiteitä siitä, missä raja illuusion (= maajaan = näennäistodellisuuden) ja todellisuuden välillä kulkee. Jotkut olivat sitä mieltä, että kaikki tajuinen kuului illuusion ja kaikki ylitajuinen kuului todellisuuteen. Toiset olivat sitä mieltä, että yksinomaan subjektiivisesti tajuinen oli todellisuutta, kaikki objektiivisesti tajuinen oli illuusiota. Siinä määrin kuin hankittiin yhä korkeampi objektiivinen tajunta siirtyivät illuusion ja todellisuuden rajat. Korkeammalle tajunnalle alempi tajunta oli illuusiota, tai jos asia ilmaistaan esoteerisesti: ensiminän maailmat ovat illuusiota toisminälle, toisminän maailmat ovat illuusiota kolmasminälle jne. Lopuksi ilmeni tietenkin kohtuuton käsitys, että kaikki todellisuus oli yksinomaan tajunnan tuotetta. Itse aineen selitettiin olevan illuusio.

¹¹Harhauttavat ja eksyttävät nimitykset (illuusio ja todellisuus) antoivat selvästi aiheen virheellisille ajatusrakennelmille. Jos nimitysten illuusio ja todellisuus sijasta olisi käytetty täsmällisiä nimityksiä: alempi ja korkeampi todellisuus, olisi näiltä väärinkäsityksiltä välttytty. On joka tapauksessa väärin arvioida ensiminän maailmoja toisminän todellisuusnäkemyskellä, niin kuin joogafilosofit tekevät.

¹²Käsiteseakaannusta on lisäksi aiheuttanut se, että normaaliyksilölle näkymätöntä aineellista todellisuutta on kutsuttu subjektiiviseksi ja näkyväistä maailmaa sen vastakohtana objektiiviseksi. Ei ole subjektiivista ainetta. Vain ensimmäinen käsitys aineesta on subjektiivinen. Subjektiivista on kaikki, mikä kuuluu tajunnanaspektiin, objektiivista kaikki, mikä kuuluu aineaspektiin.

¹³Esoteerinen aksiomi tajunnan ykseydestä ja kollektiivisuudesta johti advaitafilosofian subjektivismiin subtiliteetteineen seurauksena sen tuloksettomista yrityksistä selitellä pois aineen olemassaoloa. Esoteerisesti orientoitunut oivaltaa helposti, että subjektivistien monet kohtuuttomat teoriat ovat väärinymmärrettyjä esoterismeja.

¹⁴Intialaiseen filosofiaan on sekoittunut esoterismeja sen ollessa esoteriikkaa verrattomasti lähempänä kuin länsimaiden filosofia. Mutta yleisesti katsoen sekini on tietämättömyyden ajatusrakennelmia. Intialaisessa spekulatiivisessa tajunnanaspektia on korostettu liikaa ja aineaspekti unohdettu. Länsimaissa on etupäässä korostettu alinta aineaspektia ja siksi länsimaalaiset ovat törkeän tietämättömiä melkein kaikesta tajunnanaspektia ja korkeampaa aineaspektia koskevasta.

¹⁵Intialainen symboliikka on lukemattomien tulkintayritysten vuoksi rappeutunut sekavaksi mytologiaksi. Tähän ovat myötävaikuttaneet intialaisten mieltymys epäolennaisiin subtiliteetteihin, samojen termien käyttäminen eri ilmiöistä ja eri termien käyttäminen samoista ilmiöistä, mielivaltaisten rajojen vetäminen eri todellisuuksien välille ja mielivaltainen manifestoitumaton-sanankäyttö. Jos he olisivat käyttäneet distinktioissaan eri ainelajeja, olisi selvyys ja järjestys saatu yksinkertaisimmalla tavalla.

¹⁶“Ihminen on jumala.” Ihminen on jokaisen atomin tavoin jumalainen olemukseltaan. Mutta koko manifestaatioprosessi on potentiaalisen ja aktuaalisen jumalan välillä. Ihminen on ensinä, joka tiedostamattaan tai tietoisesti tavoittelee toisminäksi tulemistä.

¹⁷Ilmaisu “kaikella on sielu” on epäselvä ja eksyttävä. Niin kuin aine olisi varustettu “sielulla”. Tajunta on atomin ominaisuus, joka jää piileväksi aktiivisuuden lakatessa ja herää (jolloin sillä on mahdollisuus kerran hankkimaansa kapasiteettiin) kun aktiivisuus ennemmin tai myöhemmin alkaa uudelleen.

¹⁸Kaikki salaiset tietoyhteisöt eivät ole eksoteerisen tutkimuksen tuntemia edes nimeltä. Ja tunnetuista tiedetään tuskin enempää kuin että ne ovat olleet olemassa. Tämä ei ole tietenkään estänyt julkaisemasta “tieteellisiä” tutkimuksia näiden oppien sisällöstä, niin kuin esim. gnostiikan tapauksessa. Se kukoisti loosheineen Vähässä Aasiassa, Persiassa, Arabiassa, Egyptissä kolme vuosisataa ennen Kristusta ja noin viisi vuosisataa ennen kristinuskoa, joka sai alkunsa gnostiikan “kansanomaistamisen vuoksi”. Tietämättömyys on johdonmukaisesti vääristänyt gnostiset symbolit kristinuskon dogmeiksi. Jotakin samankaltaista tapahtuu meidän päivinämme rosenkreutzilaisjärjestön suhteen. Tämän järjestön perusti vuonna 1375 Christian Rosencreutz. Tämän järjestön oppi on jäänyt salaiseksi. Kukaan rosenkreutzilainen ei ole edes paljastanut itseään ulkopuolisille. Tämä ei ole estänyt eksoteeristen rosenkreutzilaislahkojen leviämistä, lahkojen, jotka ovat petollisesti anastaneet itselleen alkuperäisnimityksen.

¹⁹Magiikka, hermetiikka, hylozoiikka, gnostiikka, platonismi, kabbalismi, malteesialaisuus, rosenkreutzilaisuus ym. ovat jääneet esoteerisiksi vihkiytymättömille käsittämättömän symbolisen kirjallisuutensa vuoksi.

²⁰Meidän päivinämme useat yhteisöt ovat väittäneet omaavansa “ainoan oikean” opin. Ne tarjoavat enemmän tai vähemmän onnistuneita esityksiä saatavilla olevista esoteerisista tosiasioista. Ymmärrettävästi ne ovat halunneet järjestää nämä tosiasiat käsitettäväksi kokonaisuudeksi (täyttääkseen tietonsa aukot) ja yrittäneet tulkita selvittämättömiä symboleja omalla usein epätasaisella tavallaan. Kaikille näille eksoteerisille yhteisöille on yhteistä, että ne myöntävät sisäänpääsyn kenelle tahansa tutkimatta, onko ymmärtämykselle edellytyksiä. Tämän käännöstyön vääjäämättömänä seurauksena on dogmaattinen

lahkolaisuus, joka synnyttää uskon lahkonperustajan erheettömään auktoriteettiin, mikä on vielä pettämättömämpi todiste oman arvostelukyvyn puutteesta.

²¹Esoteriikka ei tarvitse uskovia. Esoteerikon täytyy osata erottaa yksilöllisen ja yleisen (ideoiden) välillä, henkilön ja asian välillä, fiktion (teorian) ja todellisuuden välillä. Hänen täytyy oivaltaa, mihin moralisti ei koskaan kykene, että tieto todellisuudesta on yksi asia ja kyky toteuttaa ihanne jotakin täysin muuta. Mikään teos ei tule paremmaksi vetoamalla auktoriteetteihin. Jokainen teos joko nojaa tai sortuu omaan sisältöönsä. Sille, joka kysyy allekirjoittajan nimeä ("Kuka sen on sanonut?") esoteriikka on sopimaton. Joka on käsittänyt, ei lainaa auktoriteetteja vaan ajattelee itse. Tosiasioita on niin paljon, että tämä on nykyisin mahdollista olennaisissa suhteissa. Kukaan esoteerikko ei ole erehtymätön. Myös essentiaaliminuuksille on olemassa vielä täysin aktivoitumattomia kerroksia alempien aineiden korkeimpia molekyylilajeja vastaavassa tajunnassa. Superessentiaaliminuuksien ei tarvitse koskaan erehtyä. Se, että heidän persoonallisuutensa joskus erehtyy johtuu siitä, että itsenäisenä olentona ensiminä ei ole neuvotellut toisminän kanssa, joka puuhaa toisella taholla. Täydellistyneet kolmasminät, jotka palvelevat ihmiskuntaa ja säilyttävät siten kaksi alinta triadiaan, voivat olla aktiivisia useissa eri maailmoissa samanaikaisesti, vaikeivät tietenkään täydellä kapasiteetilla. Esoteeriseen harjoitukseen kuuluu, että yrittää tehdä kaksi asiaa samanaikaisesti. Erilaiset tajunnat voivat yhteenpunoutumisen hajottua työskennellä kukin erikseen, mekaanisesti ja rutiininomaisesti ikään kuin "robotit", joita minä ajoittain tarkkailee.

²²Vanhemmissa esoteerisissa kouluissa vältettiin täsmällisiä käsitteitä. Symbolien tehtävänä oli mm. pakottaa etsijä harjoittamaan intuitiotaan. Kausaalitajunnan saavuttaminen tuo selkeyden. Sen jälkeen kun ymmärtämisen vaatimukset on nykyisin alennettu alle vähimmäismäärän, on symboliikan epäselvyys käsitteiden suhteen tietenkin aiheuttanut, että puoskareita, mystagogeja ja kaikenlaisia narriprofeettoja on kasvanut kuin sieniä sateella. Vihdoinkin tuottoisa elinkeino. Vaikuttamalla herkkäuskoisiin mystisillä viittauksilla ylivoimaisiin tietoihinsa salaisessa viisaudessa ja monenlaisilla kujeilla, joihin sisältyy hengitysharjoituksia, peilejä, heilureita, kristallikuulia, kaavoja, seremonioita, ennustustaitoja, ne levittävät taikauskojaan, jokainen omalla virheettömällä menetelmällään, johon sisältyy usko ihmetekoihin, taikuuteen, luonnonlakien läpimurtoon, "korkeiden henkien" itsekkäisiin asioihin puuttuminen (kovaa rahaa vastaan), opetus siitä, kuinka "yliminän" voimia hyödynnetään sekä muu hölynpöly. Heidän yrityksensä tulkita vanhoja symboleja todistaa, että heiltä puuttuu todellinen tieto. Jos he pääsisivät yrityksissään yhteyteen emotionaalimentaalisen ylitajunnan tutkimattomien voimien kanssa (jotka kykenevät paljoo, mikä on omiaan eksyttämään ja pettämään) olisi tulos pahin omahyväiselle uteliaisuudelle, joka aina uskoo olevansa valittu eikä koskaan salli itseään varoitettavan "ryntäämästä sinne, minne viisaat varovat pääsyä". Tietenkin on olemassa vielä löytämättömiä luonnonlakeja, joihin liittyy tutkimattomia luonnonvoimia. Mutta tietämättömyys on aina heidän uhrinsa. Kaikki epäselvyys on osoittanut helpottavan mystagogien petollisuutta. Yhä laajemmalle levinnyt taikausko ja yhä vakavampi yleinen harhautuminen on selvittänyt järkkymättömän konkreettisen mentaalijärjestelmän tarpeen. Aikanaan järjestelmä hajoaa idealiteettiasteella. Okkulttisen tutkimuksen olisi ensisijaisesti suuntauduttava etsimään laajempaa tietoa aineen luonteesta fyysis-eetterisiä tosietoja hankkimalla. Siten valmistetaan tähän kuuluvan objektiivisen tajunnan hankintaa.

²³Emotionaalinen objektiivinen tajunta antaa parhaimmassa tapauksessa (kausaaliminälle) tietoa vain emotionaalimaailmasta ja mentaalinen objektiivinen tajunta mentaalimaailmasta. Siten yksilö ei kuitenkaan saa todellisuuden oikealle kokonaiskäsitteelle tarpeellisia tosiasioita, vaan jää yleisesti ottaen tietämättömäksi. Mentaalinen objektiivinen tajunta ei ole koskaan synnynnäinen emotionaalialaionilla. Menetelmää sen hankkimiseksi ei opeteta, ja tietämättömyyden puijausyrietykset tietyissä nykyisissä salaisissa veljeskunnissa johtavat, jos

tuloksia lainkaan saavutetaan, erheettömästi katastrofiin. Jos aktivointimenetelmät eivät olisi esoteerisia, kaikkien sota kaikkia vastaan ja ihmiskunnan täydellinen tuhoutuminen olisivat väistämättömiä. Hyvän aikomuksen jalous ei todellakaan riitä. Se on vain ikuisen itsepetoksen naamio. Minä persoonallisuutena on itsekäs. Vasta essentiaalitajunta ehkäisee kaikenlaisen väärinkäytön. Salaiset intialaiset joogakoulut, jotka vuosituhansia ovat perineet objektivointimenetelmänsä, onnistuvat vain fyysis-eetterisen ja emotionaalisen objektiivisuuden suhteen, jolloin sukupolvien kautta perityt fysiologiset ominaisuudet ovat välttämätön edellytys.

²⁴Esoteriikan perusajatukset ovat täysin yhtäpitäviä luonnontieteellisen maailmankatsomuksen kanssa. Kaikki tapahtumainkulku etenee aineen ikuisten, muuttumattomien luonnonlakien mukaisesti. Ilman niitä kosmos ja kehitys olisivat mahdottomia. Lait ovat tiedon edellytys, pysyväinen kaikessa tiedossa.

²⁵Kehitys on luonnonmukainen prosessi. Yksilö voi nopeuttaa tätä omalta osaltaan soveltamalla mielekkäästi lakeja, puhtaudella, ruokavaliolla, jaloilla tunteilla, jaloilla ajatuksilla, jaloja ominaisuuksia hankkimalla. Keinotekoiset kehitysyrietykset, kuten esim. intialaisten fakiirien ja muiden ponnistelut, merkitsevät hidastavia kiertoteitä. Luonnonmukainen elämäntapa kohottaa automaattisesti verhojen kykyä värähdellä yhä korkeammassa molekyyli-lajeissa. Tulos näkyy väistämättömästi aikanaan. Esoteriikan mukaan johtuu 25 prosenttia kaikista sairauksista väärin suunnatusta mentaalisuudesta, 50 väärin suunnatusta emotionaalisuudesta ja vain 25 prosenttia fyysisistä epäkohdista.

²⁶Esoteriikka lahjoittaa meille todellisuus pohjan, mahdollistaa meille todellisuustajun kehittämisen, osoittaa meille edessämme avautuvan tien, vapauttaa meidät fiktioista ja illuusioista. Jo tämä on korvaamattoman arvokasta.

²⁷“Avataara” (jumalallinen inkarnaatio) on arvonimi, jota intialaiset ovat käyttäneet väljästi samoin kuin “mahaatma” (suuri henki). Esoteerisesti avataara tarkoittaa jonkin jumaluuskunnan yksilöä.

²⁸On hyvä syy kiinnittää huomio nk. akashakronikkaa koskevaan vallattomuuteen. Kaikilla maailmoilla on kollektiivimuistinsa. Kaikki eri maailmoissa tapahtunut on tallentunut näiden maailmojen involuutioaineen passiiviseen, heijastavaan tajuntaan. Mutta mitä emotionaalimaailman kollektiivimuisteihin tulee on subjektiivisen ja objektiivisen todellisuuden oikein erottaminen mahdollista vain niille, jotka ovat hankkineet tajunnan tämän maailman atomimuistissa. Ihmiskunta oleskelee emotionaaliasteella, ja kaikkien emotioanaaliverhojen dynaaminen toiminta saa koko emotionaalimaailman involuutioaineen muistuttamaan lähinnä kiehuva jättiläispataa, jossa molekyyliaine jatkuvasti muotoutuu uudelleen.

²⁹Vain se, mikä inhimillisessä joukkotajunnassa jatkuvasti uudelleen kertautuu, jää riittävän pysyväksi, jotta se voitaisiin käsittää pysyvänä aineellisena todellisuutena, joka toistaa menneisyyden konkreettisina emotionaalimuotoina.

³⁰Vain essentiaaliminä voi ratkaista, mikä tässä kaikessa on tai on ollut objektiivista todellisuutta vertaamalla emotionaalimaailman molekyyli muisteja atomimuistiin.

3 ESOTEERINEN ELÄMÄNKATSOMUS

ELÄMÄNKATSOMUS

3.1 ELÄMÄNKATSOMUS

¹Maailmankatsomus on kokonaistietomme todellisuuden aineaspektista. Maailmankatsomukseen kuuluvat luonnontieteet ja niiden sivuhaarat. Elämänkatsomus koskee olemassaolon tajunta-aspektia ja esittää yhteenvedon ihmisen asenteesta elämään, sen tarkoitukseen ja päämäärään sekä hänen näkemyksensä ihmiskunnasta ja inhimillisistä ilmiöistä.

²Ilman maailmankatsomusta, tietoa todellisuudesta, elämänkatsomukselle tarpeellinen pohja puuttuu. Mielekäs todellisuuskäsitys on sitäkin tärkeämpi, koska elämänkatsomus on merkitykseltään perustava, korvaamaton. Elämänkatsomuksesta ihminen hakee perusteita arvioilleen, näkökohtia arvosteluilleen, vaikuttimia toiminnoilleen. Elämänkatsomukseen kuuluu oikeuskäsitys ja se, mikä sisältyy kulttuuri-käsitteeseen.

³Esillä oleva elämänkatsomus tahtoo olla suunnannäyttävä elämän viidakossa, olla Ariadnen lanka elämän labyrintissa. Koskaan ei sellaisen katsomuksen tarve ole ollut suurempi, sillä koskaan ei harhautuminen ole ollut suurempaa kuin nyt. Yhä selvemmin aletaan oivaltaa, että perityt katsomukset ja historialliset katsantotavat ovat fiktiivisiä ja illusiivisia, että ne ovat tietämättömyyden mielivaltaisia rakennelmia. Kaiken hävittävät voimat, jotka vimmatusti työskentelevät barbaariasteelle paluun puolesta, ovat riittävän selvästi paljastaneet turmiollisen tarkoituksensa. Yleinen harhautuminen on johtanut yleiseen laittomuuden ja mielivaltaisuuden tunteeseen kaikilla elämän aloilla, myös aineellisen todellisuuden maailmassa. On puuttunut sellainen työhypoteesi, joka yhdistää luonnontieteilijän realistisen näkemyksen olemassaolosta ja kulttuurinetsijän pyrkimyksen löytää synteesi. Sellainen hypoteesi sisällyttäisi kaiken olennaisen ihmiskunnan yleisestä elämäkokemuksesta yhdessä Platonin puolustaman korvaamattoman idealismin kanssa.

⁴Isiltä perittyinä esiintyy esoteerisia elämää koskevia selviöitä, jotka tietämättömyys on väärintulkinnut. Nämä helmet voi nykyisin palauttaa alkuperäiseen kehukseensä. Ideat ovat siten jälleen saaneet merkityksensä ja tulleet ymmärrettäviksi.

⁵Elämänkatsomusta nimitetään esoteeriseksi sen vuoksi, että se perustuu esoteeriselle maailmankatsomukselle ja elämän päämäärää koskeville esoteerisille tosiasioille. Mikään katsomus ei sovi kaikille kaikilla kehitystasoilla. Yhteistä on tieto elämänlaeista, joita jokainen soveltakoon oman elämänymmärtämyksensä mukaan. Joka tämän lisäksi toivoo soveltavansa kaikenlaisia sovinnaisääntöjä, tehkään sen mielellään omalta osaltaan.

⁶Lakeja esiintyy kaikessa: luonnon- tai ainelakeja olemassaolon aineaspektissa, elämän- tai tajunnanlakeja tajunta-aspektissa. Todellisuudentajua ja elämänymmärtämystä on sillä, jolla on tietoa laeista. Ennen kuin voidaan sanoa, kuinka asioiden pitäisi olla, täytyy tietää, kuinka ne ovat. Elämänlait antavat vapautta. Elämänlait eivät ole kieltoja. Tieto ja oma arvostelukyky puuttuvat niiltä, jotka tarvitsevat ohjeita. Elämänlakeja ymmärtämällä saamme mahdollisuuden omien elämänongelmienme järkipäiseen ratkaisuun. Täten selviävät yksilöllisen kehityksen edellytykset.

⁷Esoteeriset elämänkatsomukset tyydyttävät älyllisyyden ja ihanteellisuuden oikeutetut vaatimukset. Jokainen päättäkään omalta osaltaan. Kukaan vastuun tarkoituksen ymmärtävä ei ota vastuuta toisten neuvomisesta. Voihan aina sanoa: tämä on minun näkemykseni. Ennemmin tai myöhemmin yksilön on muodostettava oma hänen elämänymmärtämyksensä soveltuva käsitys. Jokainen on itse vastuussa omasta elämännäkemyksestään. Vastuu tarkoittaa yksilön tilitystä luonnonlaeille ja aiheuttaa seurauksia tulevissa inkarnaatioissa. Yksilön täytyy itse kehittää oikeuskäsitteensä, etsiä itse ihanteensa. Viisas luopuu

sepittämästä oikeuskäsitteitä toisille. Jokainen oleskelee jossakin kehityksen asteikolla omaten oikeuskäsityksen, joka vastaa hänen tasoaan.

⁸Jonkun toisen elämäntarkastus voi olla mielenkiintoinen yksilöllisen kokemuksen synteinä. Sen arvo toisille on mahdollisesti siinä, että se osoittaa yksilöllisen, lamauttavista perinteisistä katsantotavoista vapaan elämäntarkastuksen ja voi antaa virikkeitä oman elämäntarkastuksen muodostamiselle. Mikään ei tietenkään estä toisen elämäntarkastuksen hyväksymistä. Useimmilla ei liene riittäviä mahdollisuuksia tai tilaisuuksia muodostaa omaa näkemystä. Mutta tämä on tilapäinen hätäkeino. Jossakin elämässä tulee se päivä, jolloin yksilö joutuu välttämättä selvittämään itselleen oman käsityksensä.

⁹Inkarnaatiossa toisensa jälkeen, kehdosta hautaan, elämä on sarja ongelmia. Ensimmäisiä horjuvia askeleita lukuunottamatta jokaisen on ratkaistava ongelmansa ilman apua, ongelmat, joita ei voi ratkaista toisen avulla ainoalla oikealla tavalla. Viisas huomaa ongelmat ja löytää niihin ratkaisut. Useimmat eivät näe ongelmia eivätkä ratkaisuja, monet eivät niistä välitä tai keinottelevat niistä erilleen auktoriteettien avulla.

¹⁰Kirjailija toivoo ennen kaikkea lukijoita, jotka tahtovat ymmärtää myös silloin, kun hän epäonnistuu tekemään itsestään ymmärrettävän. Vanhoilla sanoilla ja ilmaisutavoilla on sovinnaiset merkityksensä. On selvästikin hankalaa yrittää kuvata uusia asioita tavanomaisilla sanoilla, antaa uusi sisältö vanhoille ilmaisuille. Useimmiten vasta kokonaiskäsitely antaa mahdollisuuden ymmärtää tarkoituksen.

ELÄMÄNLAIT

3.2 ELÄMÄNLAIT

¹Laki on vapauden edellytys. Laki on ykseyden edellytys. Laki on ykseys, jota ihminen on aina etsinyt.

²Mitään universumia ei rakenneta ilman lakia. Lainmukaisuus on tunnusomaista niin aineen kuin tajunnan maailmalle. Lainmukaisuus on edellytys elämän mahdollisuudelle, synnylle, kehittymiselle ja jatkumiselle.

³Lain käsite sisältää muuttumattomuuden ja persoonattomuuden kahtena arvokkaimpana määrittäneenä. Lakikäsite on tulkoon valkeus mielivaltaisuuden ja oikeudettomuuden kaaoksessa. Lainmukaisuus on kallio, jolle voimme rakentaa luottamuksemme elämään. Se mahdollistaa järkevän käsityksen todellisuudesta. Se mahdollistaa elämäntarkoituksen järkevän toteuttamisen. Olkoonkin, että luonto osoittautuu kylmäksi ja kovaksi. Se on kuitenkin tosi, oikeudenmukainen ja lahjomaton. Siten se suo meille tiedon, vapauden ja vallan edellytyksen. Se lahjoittaa inhimilliselle järjelle sille kuuluvan aseman. Pelkkiä korvaamattomia tosiasioita, mahdollisuuksia ja oikeuksia.

⁴Lakien lukumäärä vaikuttaa rajattomalta. Mitä enemmän tajuntamme rajat laajenevat, mitä suuremmaksi tietomme todellisuudesta kasvaa, sitä useampia lakeja löydämme. Tämä taas antaa meille yhä suuremman luottamuksen elämän mielekkyyteen. Jos lakeja ei olisi, olisimme mielivaltaisuuden uhreja. Jos tietoa laeista ei ole, meistä tulee fiktioiden ja taikauskosten uhreja. Niin kuin tieto luonnonlaeista antaa meille valtaa luontoon, osoittaa tieto elämäntarkastuksista meille, kuinka voimme hahmottaa elämämme.

⁵Elämänlait ovat elämän oikeuslainsäädäntö. Ennen kuin ihmiskunta oivaltaa tämän, se tulee suunnittelemaan enemmän tai vähemmän epäonnistuneita oikeusjärjestelmiä saavuttamansa kehitysasteen mukaisesti.

⁶Kaikki elämänlait ovat yhtä olemuksemme kanssa. Siinä määrin kuin löydämme itsemme ja toteutamme itseämme, löydämme toteuttamista edellyttäviä lakeja. Me tulemme näiksi laeiksi vapautumalla tietämättömyytemme fiktioista ja illuusioista.

⁷Lait ilmaisevat, että voimat toimivat sekä ne tavat ja ehdot, joiden alaisina voimat toimivat. Olemassaolon kolme aspektia huomioonottaen voidaan kaikki lait saattaa kolmeen pääryhmään: aineen, tahdon ja tajunnan lait. Seuraavassa luetellaan vain ne, jotka ovat tarpeen esitetyn elämänkatsomuksen käsittämiseksi.

⁸Peruslailla, dynaamisen ikiaineen lailla, varsinaisella luonnonlailla, josta kaikki muut lait voidaan johtaa ja josta kaikkien lakien muuttumattomuus johtuu, on useita nimityksiä, kuten tasapainon, sopusoinnun, palautuksen tai muuttumattomuuden laki.

⁹Syyn eli kausaalisuuden laki sanoo, että kun kaikki ehdot ovat olemassa, seuraa vääjäämättä jokin tapahtuminen, että annetut syyt perustuvat manifestoituneille voimille, että vaikutus tai tapahtuminen on lukuisten voimien resultantti.

¹⁰Korjuun laki, kylvön ja korjuun laki, on myös eräs tajunnan laki.

¹¹Kehityksen laki on eräs tarkoituksenmukaisuuden laki. Se sanoo, että kaikki elämä alimmasta korkeimpaan kehittyy, että voimat vaikuttavat tietyillä tavoilla tiettyjä päämääriä kohti. Jokainen ikiatomi on potentiaalinen jumala ja tulee kerran manifestaatioprosessin kautta aktuaaliseksi jumalaksi (= tajunnan korkeimmaksi muodoksi).

¹²Muodon laki sanoo, että elämänmuoto on sopeutettu sisäisen elämän kehitysasteelle, että jokainen korkeampi tajunnanlaji vaatii korkeamman elämänmuodon, tarkoituksenmukaisemman mahdollisuuden hankkia laajempi tajunta.

¹³Muuntumisen laki sanoo, että elämänmuoto alituisesti muuttuu ja hajoaa vain uudistuakseen.

¹⁴Uudelleenmuodostumisen laki sanoo, että muotoa uudistettaessa jokainen olento saa samantapaisen elämänmuodon siihen saakka, kunnes sen tajunnanekspansio vaatii seuraavaa korkeampaa lajia olevan muodon.

¹⁵Kohtalon laki sanoo, minkä voimien on määrä vaikuttaa yksilöön jokaisessa uudessa elämänmuodossa ja ottaen huomioon omalaadun välttämättömien kokemusten tarpeen sekä pyrkimyksen hankkia vaadittavat ominaisuudet ja kyvyt.

¹⁶Vapauden laki sanoo, että jokainen olento on oma vapautensa ja oma lakinsa, että vapaus saavutetaan lain kautta. Vapaus on oikeus omalaatuun ja toimintaan kaikkien samanlaisen oikeuden rajoissa.

¹⁷Erottamisen eli eristämisen laki sanoo, että jokaisen olennon on omalaadun itseluottamusta ja itsemääräämistä kehittääkseen tultava tietoiseksi itsestään kaikesta muusta täysin erillisenä olentona. Ihmisaste merkitsee kehitysvaihetta, jolloin atomitajunta on eristetty muiden olentojen tajunnasta.

¹⁸Ykseyden laki sanoo, että kaikki olennot muodostavat ykseyden ja että jokaisen olennon on yli-yksilöllistä tajunnanekspansiota varten toteutettava ykseytensä kaiken elämän kanssa.

¹⁹Itsen toteuttamisen laki sanoo, että jokaisen olennon on itse hankittava kaikki kaikkietävyyyteen ja kaikkivaltiuteen tarvittavat ominaisuudet ja kyvyt, itse toteutettava jumalallisuutensa.

²⁰Aktivoimisen laki sanoo, että elämä on aktiivisuutta, että elämä kehittyy aktiivisuudesta, että yksilöllinen kehitys on mahdollinen vain oma-aloitteisen tajunnanaktiivisuuden kautta.

VAPAUDEN LAKI

LUOVUTTAMATON JUMALALLINEN VAPAAUS

3.3 *Vapaus ja laki*

¹Tietämättömyydelle vapaus on mysteeri. Sillä jos vapaus käsitetään mielivallaksi, se kumoaa itsensä sekä yksilössä että kollektiivissa. Jos vapaus kumoaa itsensä, se osoittaa siten olevansa illuusio.

²Elämästä tietämättömille korkein olento on korkeinta mielivaltaa. Tuskin he aavistavat lain ja tarkoituksenmukaisuuden välttämättömyyttä, sitä että yksi ainoa mielivaltainen tahto tekisi kaiken kehityksen, kaikki elämänlait mahdottomiksi. Ehdoton vapaus olisi mielivaltaa ja kumoaisi itsensä.

³Ilman tietoa aineellisen todellisuuden maailmoista ja näitä vastaavista tajunnan maailmoista sekä elämänlaeista on ”mielekäs” eli tarkoituksenmukainen toiminta elämässä mahdotonta.

⁴Vapaus on laki. Täysi vapaus on ykseyden laki. Ennen ulkoista vapautta täytyy olla sisäinen vapaus (spontaani lainmukaisuus).

⁵Ilman lakia ei ole vapautta. Ilman vapautta ei ole lakia. Vapaus ilman lakia olisi mielivaltaa, kaaosta. Laki ilman vapautta olisi vapautta vastuusta, yksilöllisyyden tappavaa mekaanisuutta. Vapaus ja laki ovat yhtä tarpeellisia.

⁶Vapaus on kaikkietävyyttä ja kaikkivaltaa, koska se on kaikkiviisas ja erehtymätön lainsovelluksessaan. Epävapaus on tietämättömyyttä ja voimattomuutta.

⁷Tajunta tuntee itsensä vapaaksi, kun mikään ei estä sen aktiivisuutta. Manifestaation kautta se oppii vähitellen, että esteetön aktiivisuus johtaa sekasortoon. Hankittuaan kaikkietävyuden se tietää, että laki on vapauden edellytys, koska vain kaikkiviisaasti elämänlakeja soveltamalla voi saavuttaa korkeimman mahdollisen vapauden, että lainmukaisuus on edellytys kosmokselle, joka ei rappeudu kaaokseen.

⁸Ihminen saavuttaa vapauden löytämällä ja soveltamalla elämänlakeja itse.

⁹Yksilö on potentiaalisesti vapaa potentiaalisena jumaluutena. Täysi vapaus on aktualisoitua jumalallisuutta.

3.4 *Vapaus oivalluksen ja ymmärtämyksen kautta*

¹Tietämätön intellektualismi uskoi, että ihmisen voi pikaisesti uudistaa yksinomaan valistamalla tai muilla tempuilla. Tämä on kardinaalivirhe. Oivalluksen, ymmärtämyksen ja kyvyn edellytykset voi hankkia vain hitaasti lukuisten inkarnaatioiden kautta.

²Ennen kuin lainkaan voi puhua oivalluksesta ja ymmärtämyksestä, täytyy ihmisen hankkia laaja yleinen elämäkokemus pohjaksi, jolle rakentaa. Tämä pohja rakentuu barbaariasteen 400 kehitystasolla.

³Ei ole olemassa synnynnäisiä ideoita, synnynnäistä tietoa, synnynnäisiä kykyjä. Mutta on suurempia tai vähäisempiä taipumuksia, edellytyksiä tiedon tai kyvyn hitammalle tai nopeammalle omaksumiselle.

⁴Näistä tosiasioista lähtien ymmärtää, mitä Platon tarkoitti antaessaan Sokrateensa muotoilla selviöt: ”Hyve on tietämistä. Joka tietää mikä on oikein, tekee oikein.” ”Tietämisellä” Platon tarkoitti riittävää elämäkokemusta, oivalluksen ja ymmärtämyksen ja toteuttamisen kyvyn edellytyksiä. Sille, joka edellisissä elämässään on hankkinut tiedon ja kyvyn, riittää vihjaus. Hän huomaa välittömästi vihjeen, oivaltaa itsestään selvän ja tekee sitten automaattisesti oikein.

⁵Näillä lauseilla Platon on muotoillut hyvyyden lain: ihminen seuraa aina korkeinta, minkä hän todella oivaltaa ja ymmärtää, siksi, ettei hän muuta voi, siksi, että hänen on tarve ja ilo saada tehdä niin. Se laki pätee kaikilla kehitystasoilla.

⁶Tietämättömyys saarnaa kaikille samaa oikeuskäsitystä. Mutta on mahdotonta noudattaa olemukselle vieraita tai kohtalon vastaisia tai mielivaltaisesti valittuja ohjeita, mahdotonta opettaa ymmärtämään tasoa, joka on aivan liian korkea, jotta se voitaisiin käsittää tarkoituksenmukaisena.

⁷Tietämätön ja kykenemätön on epävapaa tietämättömyytensä ja kykenemättömyytensä alalla. Yksilö on vapaa siinä määrin kuin hän on hankkinut oivallusta, ymmärtämystä ja kykyä. Jokainen oivalluksen, ymmärtämyksen tai kyvyn raja on vapauden raja. Kaikkivapaus edellyttää kaikkietävyyttä ja on samamerkityksinen kaikkivaltiuden ja kaikkilain kanssa.

⁸Kaikkiin toimiimme liittyy ainainen valinta, vaikka olemmekin tietämättömiä siitä. Useimmat oleskelevat tasoilla, joilla tietoisien valinnan korvaavat toistaminen ja matkiminen, tavat sekä erilaiset kompleksit.

⁹Yksilön korkein järki on hänen oma terve järkensä, joka kehittyy sovelluksella. Vapaan valinnan mahdollisuudet lisääntyvät jokaisen korkeamman tason myötä. Korkeimmalla tasolla valinta on aina vapaa.

3.5 Valinnanvapaus

¹Nimitys "tahdon vapaus" on harhauttava. Sillä tarkoitettiin tajunnan mielivaltaista valintaa eri toimintojen välillä. Mutta kysymys ei koske toiminnan valintaa, vaan vaikuttimen valintaa. Sillä toiminnan määrää vahvin vaikutin.

²Ongelma on yhteydessä tajunnan (ajatus- ja tunne-elämän) vapauteen. Vapaa on jokainen, joka voi aina määrätä, mitä ajatuksia hän haluaa ajatella ja mitä tunteita hän haluaa tuntea. Epävapaa on jokainen, joka ajattelee hallitsemattomia ajatuksia ja tuntee hallitsemattomia tunteita. Useimpien ajatukset ja tunteet tulevat ja menevät niin kuin tahtovat paitsi silloin, kun tarkkaavaisuutta askarruttaa, kiehtoo tietty tajunnan sisältö. Mutta kun keskittyminen lakkaa, tapahtuu tajunnan sisällön kontrollointi vain satunnaisesti.

³Tajunnan vapauden määräävät elämänlait, erityisesti kehityksen laki, korjuun laki ja aktivoimisen laki.

⁴Valinnanvapaus riippuu todellisuustiedosta, oivalluksesta ja ymmärryksestä. Epävapaus tai voimattomuus tuo ilmi joko alhaisen kehitystason tai huonon kylvön.

⁵Metodisesti menetellen voi mistä tahansa vaikuttimesta tehdä vahvimman. Tietämättömällä vahvin motiivi määräytyy aavistamatta näennäisistä sattumista, joita itse asiassa korjuun lain tekijät ovat aiheuttaneet.

⁶Barbaariasteella vahvimmat vaikuttimet ovat yleensä emotionaalisia virikkeitä, sivilisaatioasteella vahvimmat alitajuiset tunnekompleksit. Valinnanvapauden kyky kasvaa korkeampien kehitystasojen myötä. Kulttuuriyksilön itsemääräämiskyky on kaukonäköisyyden tulos, tarkoituksenmukaisia komplekseja muodostamalla suoritettun, vaikuttimia vahvistavan menetelmällisen työn tulos.

⁷Alkukantainen ei etsi eikä löydä valintamahdollisuutta. Järkevä valmistelee valintansa. Viisas on ainaaksi ennakoita määrännyt vaikuttimen.

3.6 Vapaus ja vastuu

¹Niin kuin olennainen tieto aineellisesta todellisuudesta on tietoa luonnonlaeista, on tietoa elämänlaeista elämän tiedon kooste. Luonnon- ja elämänlait ovat olemassaolon järkkymättömän lainalaisuuden samankaltaisia ilmentymiä.

²Vain ihmiset anastavat itselleen valtaa ja asettavat kieltoja. Sitä ei voi mikään elämänmahti tehdä, sillä se olisi ristiriidassa vapauden lain ja yksilön jumalallisen riippumattomuuden kanssa. Vapaudenlaki antaa ihmiselle oikeuden olla oma vapautensa ja oma lakinsa, niin

kauan kuin hän ei itse loukkaa kaikkien olentojen oikeutta samaan loukkaamattomaan vapauteen. Tämä yksilön oikeus on korvaamaton ja jumalallinen. Kaikella elämällä on vapautensa oman vastuun kovilla ehdoilla. Kun ihmiset käyttävät väärin sanaa vastuu, he osoittavat olevansa aavistamattomia sen merkityksestä. Kuinka verrattoman paljon helpompaa olisi välttävästi mukautua keuhkoihin käskyihin. Jokainen erehdys elämänlakien (sekä tunnettujen että tuntemattomien) suhteen aiheuttaa vääjäämättömiä seurauksia tulevissa elämässä. Inkarnaatioiden lukumäärä on rajaton, kunnes kaikki huono kylvö on korjattu viimeistä jyvää myöten. Kukaan ei välty itsemuovaamaltaan kohtalolta. Useimmat jatkavat huolelta päivittäistä vihankylvöään ajatuksillaan, tunteillaan, sanoillaan ja teoillaan. He tarvitsevat armoa voidakseen huolelta jatkaa vapauden väärinkäyttöä. Kukaan ei ole kertonut heille totuutta, ainoastaan tuudittanut heidät järjettömään uskoon seurauksien välttämisen mahdollisuudesta. Yksinkertaisimman järjen pitäisi sanoa heille, että vastuuvapaus kumoaisi vapauden, että mikä tahansa mielivalta kumoaisi kaiken lainmukaisuuden.

³Filosofit laativat siveyslakeja ja moralistit yhä enemmän kieltoja. Elämä ei tiedä siveyslaista eikä kiellosta. Käskyjä kierretään jesuiittamaisella kasuistiikalla ja mielivallan armolla. Elämä ei tunne armoa, se tuntee vain erheettömän oikeudenmukaisen lain. Kiellot ovat moralistien psykologisia erehdyksiä, avuttomuuden epäonnistuneita yrityksiä pakottaa haluttomat tottelevaisuuteen. Elämäntietämättömyydessään moralistit erehtyvät muuntamaan inhimilliset keksinnöt jumalallisiksi käskyiksi, mikä on sukua jumalanpilkalle. Jumalat eivät ole diktaattoreita, vaan elämän järkkymättömien lakien lahjomattomia hoitajia. Moralistien verrattomasti suurin elämäntyhymys on kuitenkin heidän omaksumansa tuomio-oikeus. Ylimielisyydessään he luulevat voivansa vapauttaa ja langettaa tuomion, mihin edes itse jumalilla ei ole oikeutta. Ja nämä sokeiden sokeat johtajat, jotka päivittäin ristiinnaulitsevat ihmisen, nämä elämäntietämättömät mestaroijat, jotka yhtenäen tekevät mitä kohtalokkaimpia erehdyksiä elämänlakien suhteen, nimittävät itsensä ihmiskunnan tiennäyttäjiksi.

⁴Yksilöllinen kehitys etenee samalla kun vapautta ja lakia tasapainotetaan. Vapauden väärinkäyttö rajoittaa, kumoaa vapauden. Vapauden oikea käyttö antaa yhä suurempaa vapautta. Yksilön vapauden turvaa kaikkien vapaus ja se täydellistyy, kun yksilö toteuttaa ykseyden.

⁵Ihmiset luulevat olevansa vapaita, mutta eivät tiedä, että he jo kauan sitten ovat elämäntyperyyksillään menettäneet oikeuden ja mahdollisuuden vapauteen monien tulevien elämien ajaksi. Kovien elämänolosuhteiden pakossa piilee salattu tarkoitus, joka hitaasti pettämättömällä varmuudella opettaa eniten elämää uhmaavaa. Ihmiset saavat oppia yhä kovemmissa elämänolosuhteissa, kunnes he ovat oppineet, ettei vapautta ole tarkoitettu omavaltaisuuden mielivallan harjoittamiseen. Jokaisella on oikeus omakohtaiseen mitä virheellisimpään elämäntietämättömyyteen ja jokainen saa tietenkin ottaa kaikki seuraukset elämän suhteen. Siinä tapauksessa ihmiskunta ei ole koskaan kysynyt, mitä se on itselleen suonut. Mutta ihmiset ovatkin kehittäneet uskomattoman nurinkurisen valinnanvaiston tehden melkein päälle erheettömästi vaikka ainoan väärän valinnan. Vieläkään he tuskin tekevät muuta kuin vaikeuttavat toistensa elämää ja omaansa. Ihmisen kyky aiheuttaa kärsimystä eläville olennoille on ilmiömäisen kehittynyt. Hänen kyvyttömyytensä levittää ympärilleen viihtyisyyttä, iloa, onnea on yhtä silmiinpistävä. Ihmiskunnan menneisyyteen liittyvät tihutyöt ovat kasaantunut kauhistuttava kylvö, joka on korjattava. Ihmiset ovat tuskaisen tarkkoja siitä, että "oikeutta jaetaan". Jos he aavistaisivat, kuinka tehokkaasti tämä tapahtuu, huolestuisivat he sen sijaan omista tyyperyyksistään. Yli satatuhatta ihmistä kuolee päivittäin, useimmat lähimmäistensä murskaksi tullaamina ja itsemuovaamansa kohtalon armottomien ruoskaniskujen musertamina. Ei ole elämän syy, että ihmiset pitävät parempana oppia vain kivuliaista kokemuksista.

⁶Elämäntietämättömyydessään ja ylimielisyydessään ihmiskunta on pitänyt parempana vihan tietä. Seurauksena on ollut, että "ihminen on ihmisen susi", elämä kaikkien sota kaikkia

vastaan. Kaikki loukkaavat alinomaan toisten oikeutta loukkaamattomaan vapauteen ja kaikki ovat osasyllisiä, myös ne, jotka puoleettomasti katselevat vapauden loukkaamista. Vasta sitten kun yksilön vapautta ei enää loukata, kehitys voi edetä rauhallisesti ja tasapainoisesti ja elämä lahjoittaa jokaiselle olennolle suurimman mahdollisen ilon ja onnen. Ainoa tapa saada menetetty oikeus onneen takaisin on, että tekee toiset onnellisiksi eikä lisää kenenkään elämänvaikeuksia. Ihmisillä on vielä pitkä matka itsestään selvään elämänymmärtämiseen.

3.7 Vapaus ja kehitys

¹Olemassaolon tarkoitus ja päämäärä on atomien potentiaalisen tajunnan aktuaalistuminen sekä atomitajunnan aktivoiminen, subjektivoiminen, objektivoiminen ja ekspansio. Tässä prosessissa atomitajunta hankkii tietoa kaikkien eri maailmojen ainelajeista ja näitä aineita vastaavista eri tajunnanlajeista sekä elämän laeista.

²Tiedon suhteen prosessi merkitsee kehittymistä tietämättömyydestä kaikkitietävyyteen, tahdon suhteen kykenemättömyydestä kaikkivaltiuteen, vapauden suhteen epävapaudesta lainvapauteen, elämän suhteen eristyneisyydestä ykseyteen kaiken elämän kanssa.

³Kehityksen tie on nimeltään itsen toteuttaminen. Atomin on joka suhteessa itse aktualisoitava potentiaalinen jumaluutensa. Itsen toteuttaminen on kokemusten hankkimista ja niistä oppimista. Kokemuksella hankitaan omalaatu, tieto, oivallus ja ymmärtämys sekä kaikki vaadittavat ominaisuudet ja kyvyt.

⁴Tietämättömyyden tiedonhankinta on etsintää, joka merkitsee aioneja kestäväää harhailua, kunnes oivallus ja ymmärtämys lopulta löytävät tavan soveltaa tietoa todellisuudesta ja elämästä tarkoituksenmukaisesti.

⁵Tietämättömyyden elämä on fiktioiden ja illuusioiden elämää. Fiktiot ovat tietämättömyyden yrityksiä selittää todellisuutta. Illusiot houkuttelevat yksilöä hankkimaan tarpeellisia kokemuksia. Tie tietoon on jatkuvaa todellisuusarvoltaan alempien fiktioiden ja illuusioiden vaihtamista toisiin todellisuusarvoltaan korkeampiin. Kärsimystä aiheuttavat illusiot osoittautuvat lopulta niin ilmeisen kelpaamattomiksi, että ne hylätään ilman kaipuuta.

⁶Kielteisessä merkityksessä vapaus on vapautta fiktioista ja illuusioista. Myönteisessä merkityksessä vapaus on tietoa laeista ja virheetöntä lain soveltamisen kykyä. Tämän tavoitteen saavuttamiseen saakka vapaus on ”oikeutta hankkia kokemuksia” kaikkien yhtäläisen oikeuden rajoissa.

3.8 Vapaus ja johdatus

¹Minä inkarnoitu saadakseen kokemuksia ja oppiakseen niistä, hankkiakseen tietoa maailmasta ja elämästä, hankkiakseen ominaisuuksia ja kykyjä. Alemmissa luomakunnissa yksilöatomi saa tässä johdatusta ryhmäselun yhteisvaistolta. Ihmiskunnassa yksilön on itsen toteuttamisen lain mukaan itse kehitettävä oma elämänvaistonsa ja yritettävä sen avulla mukautua oloihin. Välttävän johdatuksen hän saa tietenkin ihmiskunnan kokemuksista. Mutta omat kokemukset ja näiden itsenäinen muokkaaminen ovat kuitenkin hänen kehitystään määrääviä tekijöitä. Tuhansissa persoonallisuuksissa (inkarnaatioissa) minä kerää yhä enemmän kokemuksia. Nämä tallentuvat kahdella tavalla. Osaksi ne säilyvät piilevinä minässä itsessään. Osaksi kokemusten olennainen osa ylevöityy kausaaliseksi ylitajunnaksi. Kun tämä aktivoituu, se on aluksi pettämätöntä vaistoa, sen jälkeen johdatusta mielijohteiden kautta, lopulta se on suoraan saatavissa valvetajunnasta.

²Tie on pitkä ja kulkee eri kehitysasteiden kautta. Alimmalla asteella yksilö oppii hitaasti omista kokemuksistaan, niin hitaasti, että ulkokohtaisesta arvostelijasta nämä involvoitumiset vaikuttavat suurin piirtein epäonnistuneilta yrityksiltä. Mutta vähitellen muodostuu elämäkokemusten varasto, joka on harkintakyvyn kehittymisen edellytys ja siten mahdollisuus omien kokemusten omaan muokkaukseen. Tällä asteella yksilö ei tarvitse muuta johdatusta kuin halunsa. Seuraavalla asteella alkaa yksilön ajatus olla hänen tiennäyttäjänsä.

Harkintakyky kasvaa yhä voimakkaammaksi, ja järjen saavutukset vahvistavat luottamusta omaan ajattelukykyyn. Vasta sitten, kun hän alkaa kiinnostua elämästä ongelmana, elämän tarkoituksesta ja päämäärästä, hän alkaa aavistaa elämäntietämättömyytensä, oivaltaa kyvyttömyytensä ja tuntee johdatuksen tarvetta. Ensi alkuun yleisen mielipiteen auktoriteetit ovat tiennäyttäjiä. Vähitellen näiden hypoteesit ja teoriat näyttävät aivan liian lyhytikäisiltä ja epävarmoilta sekä kykenemättömiltä antamaan vastauksia peruskysymyksiin. Eri uskonjärjestelmät, jotka joutuvat yhä ilmeisempään ristiriitaan tutkimuksen lopullisesti vahvistamien tosiasioiden ja tarkoituksenmukaisen elämänjärjen kanssa, eivät voi enää tyydyttää hänen metodista periaateajatteluaan. Kun yksilö saavuttamallaan kulttuuriasteella pyrkii jalostamaan persoonallisuuttaan, osoittautuvat hänen oma elämänvaistonsa ja tiedostamattomasta tulevat mielijohteensa yhä luotettavammiksi. Hän alkaa hankkia omaa elämäntietämättömyytensä, suurten humaniteettinerojen elämäntietämättömyyden mukaisesti.

³Olennot, jotka ovat jättäneet ihmiskunnan jatkaakseen kehitystään korkeammassa luomakunnissa, eivät johda ihmisiä. Sen sijaan he ovat elämänlakien hoitajia. Siten he pitävät huolen siitä, että kaikkien osaksi tulee leppymätön oikeus. Elämän epäoikeudenmukaisuus, jota tietämättömyys valittaa, on yksilön omia epäoikeudenmukaisuuksia, huonon kylvön huonoa korjuuta. Korkeammat olennot eivät ota vastuuta ihmiskunnan elämäntyhmyyksistä ja tihutöistä. Siten he eivät voi tehdä mitään sille ahdingolle, johon ihmiset ovat itsensä saattaneet. Lain mukaan he voivat auttaa vain niitä, jotka ovat hankkineet oikeuden tulla autetuiksi. Yksilö saa apua korjuun lain mukaan. Se on hänen hyvän kylvönsä hyvää korjuuta.

⁴Oppi rukouksesta tavanomaisessa merkityksessä on oppi mielivaltaisuudesta ja ihmeestä (jumalallisesta erityisestä asiaanpuuttumisesta). Se, mitä erehdytään pitämään rukouksen kuulemisena, on toiveiden täyttymystä. Mutta toive täyttyy aina, jos jokin toinen voima ei vaikuta vastaan, esim. huonon kylvön pystyttämä este. Palavan rukouksen hellittämätön toive on huomattava voima ja yhdistyneen seurakunnan yhteinen emotionaalivoima voi hyvinkin "määrätietoisensa tahdon" johdattelemana aikaansaada näennäisesti selittämättömän nk. ihmeen vaikutuksen.

⁵Meidän ei tarvitse pelätä elämää, vaikuttipa se kuinka uhkaavalta tahansa. Sillä elämän tarkoitus, niin kuin loppukin, on aina hyvä. Joka ei luota elämään, riistää itseltään voiman, joka syntyy luottamuksesta elämänlakeihin. Ihanteet ovat johtotähtiämme elämän rannattomalla merellä. Ne ovat elämän voimia, jotka ohjaavat oikeaan jokaisen, joka niiden kehotusta seuraa.

YKSILÖ JA KOLLEKTIIVI

3.9 Ihanteellinen laki ja oikeus

¹Ihanteellinen oikeus on yksilön oikeus. Sen tuleminen yleisesti ymmärretyksi ja tunnustetuksi vasta tulevaisuuden kulttuureissa ei kumoa sen ehdotonta pätevyyttä.

²Elämänlait antavat vapautta. Sillä vain vapaus suhteessa elämänlakeihin voi tuoda mukanaan täyden vastuun erehdyksistä elämänlakien suhteen. Elämänlakeihin ei voi koskaan vedota vapautta rajoittavien toimenpiteiden yhteydessä.

³Jumalallinen oikeus on yksilöllistä täysivaltaisuutta. Ihminen on potentiaalinen jumaluus. Millään vallalla ei ole oikeutta riistää yksilöltä vapautta, jonka elämä yksilölle antaa. Yksilöllä on luovuttamaton, jumalallinen oikeus ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä niin kuin hän hyväksi näkee, niin kauan kuin hän ei siten loukkaa kenenkään oikeutta, ei rajoita kaikkien yhtäläistä oikeutta samaan loukkaamattomaan vapauteen.

⁴Valtiolla (yhteiskunnalla, yhteisöllä, kansalla) ei ole enempää ihanteellista oikeutta kuin yksilöllä. Valtio, kollektiivi, uskonto, moraalit, tiede jne. eivät ole korkeampi oikeuslaitos. Valtio on olemassa yksilön oikeuden turvaamista varten. Valtiolla ei ole oikeutta määrätä

yksilöä. Yksilö voi vaatia valtiolta vain oikeusturvaa. Valtiolla ei ole ihanteellista oikeutta kriminalisoida muuta kuin kaikkien samanlaisen oikeuden loukkauksia. Yksilöllä ei ole velvollisuutta uhrautua yhteiskunnalle käskystä. Yksilöllä on oikeus ratkaista itse, mitä hän pitää hyödyllisenä tai onnea tuottavana.

⁵Valta on vapauden vihollinen, kun sitä käytetään johonkin muuhun kuin ihanteellisen oikeuden puolustamiseen. Kaikki valta, joka ei perustu ihanteelliselle oikeudelle, on vailla oikeuspohjaa ja on vallan väärinkäyttöä. Kaikki lait, jotka eivät ole yhtäpitäviä ihanteellisen oikeuden kanssa, ovat oikeutta loukkaavia. Vallan väärinkäyttöön kuuluvat kaikki valtiolliset toimenpiteet, jotka eivät hyödytä kaikkia, jotka eivät ole kaikkien etujen mukaisia, jotka eivät koidu kaikkien hyväksi. Kaikenlainen holhous on vallan väärinkäyttöä.

⁶Molemminpuolisuusperiaate (sama samasta) on oikeamielisyyden oikeusperiaate. Kaikki oikeudet ja velvollisuudet, kaikki yksilöiden väliset suhteet nojaavat molemminpuolisuuden perustalle, jota ei voi koskaan asettaa kyseenalaiseksi. Velvollisuus on oikeuksien velvoitteita. Kukaan ei voi vaatia oikeuksia, joita eivät vastaa yhtä sitovat velvoitteet. Kenelläkään ei ole oikeutta vaatia valtiolta tai muilta enempää kuin sen, mikä vastaa omaa panostaan.

3.10 Yksilö ja valtio

¹Yksilöistä rakentuvana kollektiivina valtio on yhteinen suoja ulkoisia ja sisäisiä vihollisia vastaan, turvaa yksilön vapauden suhteessa toisiin yksilöihin ja kollektiiveihin, järjestää olosuhteet, joiden hallintaan yksilöllä ei ole mahdollisuutta, mahdollistaa sivilisaatioyksilön sivilisaation, kulttuuriyksilön kulttuurin, humaniteetti-yksilön humanismin ja idealiteetti-yksilön idealismin synnyn ja ylläpitämisen.

²Valtion tehtäviin kuuluu yhteiskunnallisen ykseyden edistäminen, hajaannuspyrkimysten, lahjomisen ja vallan väärinkäytön ehkäiseminen. Sivilisaatioasteella lahjomisen vaara on aina suurempi kuin mitä tietämättömyys luulee. Lahjomista ehkäistään antamalla takeita turvattomuutta ja mielivaltaa vastaan. Lahjomattomuus ja oikeamielisyys on huomattavin valtiollinen hyve. Valtion tehtäviin kuuluu työskennellä kansainvälisen ykseyden hyväksi. Nationalismi vastakohtaisuutena muille kansoille on yhtä vähän puolustettavissa kuin valtiollinen väkivaltapolitiikka. Vain laki on oikeutta, valta ei koskaan. Ihminen ihanteena on enemmän kuin valtio. Jos valtio ei täytä ihanteellisia vaatimuksia, sitä hallitsevat elämästä tietämättömät yksilöt. Valtion perustehtävät ovat annettuja, muuttumattomia ja riippumattomia ajan hengen vaatimuksista.

³Valtion tehtäviin kuuluu tarjota yksilölle koulutusmahdollisuuksia, suojata häntä hyvinvointijärjestelyillä avuttomalta kurjuudelta, taata yksilölle suurin mahdollinen vapaus kaikkien saman loukkaamattoman vapauden rajoissa. Valtiolla ei ole oikeutta (barbaarivaltioiden aina loukkaama ihanneoikeus) puuttua yksilön mielipidevapauteen, yrittää ”parantaa” muutoin lainkuuliaisia kansalaisia, ylenkatsoa mahdollisten ”vähemmistöjen” tarpeita ja oikeutettuja vaatimuksia, vaatia yksilöiltä enempää kuin mikä valtion jatkuvuudelle ja toimintakelpoisuudelle on välttämätöntä, käyttää yksilöä aiheettomasti hyväkseen. Tietenkin olot voivat muuttua niin monimutkaisiksi, että epäillään, mikä on tarpeellista ja mikä aiheellista. Mutta periaatteet pitävät.

⁴Valtio ei ole mikään ”korkeampi olento”. Olisivathan ne kummallisia korkeampia olentoja, jotka kautta koko maailmanhistorian ovat tehneet niin uskomattoman määrän tyhmyyksiä ja tihutöitä. Kollektiivit, jotka ovat sivilisoituneen valtion laillisia valtatekijöitä, koostuvat hyvin epätäydellisistä, rajoittuneen oivalluskyvyn, sovinnaisen oikeuskäsityksen, idiosynkrasioita, ennakkoluuloja, ristiriitaisia pyyteitä omaavista yksilöistä, joilla ykseydentahto on heikosti kehittynyt. Elämäntietämättömyydestä ei tule tietoa kerrottiinpa se kuinka suurella luvulla tahansa tai liittämällä siihen arvonimiä ja kunniamerkkejä. Valtio on hyvin epätäydellinen laitos. Valtion olemus on sen lait. Mikään valtio ei ole lakiensa yläpuolella. Mikään valtio ei ole vielä antanut aihetta nimitykselle kulttuurivaltio. Ennen sitä täytyy kaikkien

ihanneyhteiskunnan rakentamiseen tähtäävien yritysten epäonnistua. Jokainen sellainen yritys aiheuttaa vain tarpeetonta kärsimystä huomattavalle osalle valtion jäseniä. Muutos ei merkitse samaa kuin kehitys. Ykseyden tahto pilataan vallan väärinkäytöllä.

⁵Sivilisaatioasteella olevia massoja aina hallitseviin iskusanoihin kuuluvat meidän aikamme demokratia ja tasa-arvo. Demokratia edellyttää ihanneihmisiä. Tasa-arvoa ei voi koskaan olla. Luokat ovat luonnon järjestys kaikissa sekä alemmissa että ylemmissä luomakunnissa. Luontoluokat merkitsevät eri ikäluokkia. Inhimillisten yksilöiden ikäero voi nousta seitsemään aioniin. Huikea elämäkokemusero on suurempi kuin mitä tietämättömyyden on mahdollista käsittää. Se, että kukaan ei todella usko tasa-arvoon, ilmenee siinä, että ylimielisyys kieltäytyy tunnustamasta kenenkään ylemmyyttä, mutta halveksunta näkee aina lukemattomia alapuolellaan. Tasa-arvoperiaate merkitsee kehityksen kieltämistä, eron kieltämistä potentiaalisen ja aktuaalisen jumalan välillä. Demokratia ehkäisee kehitystä alentamalla jatkuvasti kaikkia tiedon, taidon ja ymmärtämyksen kyvyn vaatimuksia, sallimalla verrattoman paljon suuremman, nuoremman osan ihmiskuntaa sortaa kulttuuri-, humaniteetti- ja idealiteettiasteella olevia. Demokratia ei ole vapauden takuu, yhtä vähäinen takuu vallan väärinkäyttöä vastaan kuin joku muu valta: yhden miehen, klikin, luokan tai enemmistön valta. Vapaus on vaarassa kaikkialla, mihin valta kasaantuu. Mitä alempi kehitystaso on, sitä suurempia riskit ovat. Äärimmäistä takuuta sortovaltaa vastaan ei tietenkään ole, mikäli lahjonta saa syövyttää yhteiskuntahengen. Mutta suurimman takuun antavat kuitenkin yhteiskuntajärjestelmät, joissa eri yhteiskuntaluokkien poliittiset vaikutukset tasapainotetaan toisiaan vasten ja korkein valtaporras on laajatietoinen, vastuuta vaativa virkavalta, jolla on ehdoton veto mielivaltaista lainsäädäntöä vastaan.

⁶Normaaleina aikakausina yksilöt syntyvät yhteiskuntaluokkiin, jotka vastaavat heidän kehitystasojaan. Siten työnjako yhteiskunnassa helpottuu ja sosiaalinen tasapaino ehkäisee ikuisen tyytymättömyyden ja kapinallisuuden elementtejä purkamasta vihaansa. Mutta hajaannuksen aikakauden repeilytilassa, joka on luonnehtinut maailmanhistoriaa viimeisten kahdentoistatuhannen vuoden ajan, ovat kastit sekoittuneet toisiinsa ja tietämättömyyden mielivalta on hallinnut tunnetuin tuloksin.

⁷Kansalaisena yksilöllä ei ole muuta synnynäistä oikeutta kuin lainturvaama vapaus. Jokainen muu oikeus täytyy hankkia vastaavalla velvollisuudella. Oikeudet ilman velvollisuuksia on periaatteessa yhteiskunnallinen virhenäkemys, joka aiheuttaa vain alituisesti kasvavia uusien oikeuksien vaatimuksia. Mitä enemmän yhteiskunta tekee yksilön hyväksi, sitä suurempaa vastasuoritusta sillä on oikeus vaatia. Tämä pätee tietenkin yhtä hyvin yksilöön hänen suhteessaan yhteiskuntaan.

3.11 Yksilö ja lait

¹Lakikäsite on tärkein kaikista käsitteistä. Laki on kaiken elämän edellytys. Laki on välttämätön vapaudelle, ykseydelle, kehitykselle, yhteiskunnalle, kulttuurille. Valtio rakennetaan laeilla. Lait ovat ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella niin tarpeellisia, että jos valtiota ei olisi, se olisi muodostettava vain lakien vuoksi. Mikään kasvatus ei ole nimensä veroinen, jos se ei tähdennä lain välttämättömyyttä. Vain laki ehkäisee mielivaltaa ja kaaosta.

²Lait osoittavat kansallisen kehitysasteen sivistyksen, kulttuurin ja humanitaarisuuden suhteen. Kansainvälisen oikeuskäsityksen edellytyksenä on ymmärtää, että ylivaltio on suurempi kuin valtio.

³Kansalla on lait, jotka se ansaitsee. Lait, joita elämästä niin tietämättömät olennot ovat sääätäneet, eivät suinkaan ole loukkaamattoman pyhiä. Voidaan väittää, että todella tarkoituksenmukaisen lainsäädännön edellytykset yhä puuttuvat. On herjausta yrittää ympäröidä voimattomuuden tuotteet jonkinlaisella pyhyydellä. Joka tahtoo ylläpitää lainkunnioitusta ei saa myötävaikuttaa mielivaltaiseen lainsäädäntöön eikä mielivaltaiseen laintulkintaan. Lait ovat aivan liian usein vallantäydellisyyden väärinkäyttöä. Sen lisäksi ne

ilmaisevat lainsäätäjien idiosynkrasioita ja elämäntietämättömyyden dogmeja. Jos lait ovat epäinhimillisiä ja muutosten aikaansaaminen on mahdotonta, uhmatkoon yksilö lakeja ja kantakoon halukkaasti seuraukset. Kaikkien lakeja jalostavien mahdollisuuksien hyväksikäytön laiminlyönti merkitsee laiminlyötyjä tilaisuuksia vahvistaa hyvää ja heikentää pahaa (siis kylvää hyvää kylvöä), ja aiheuttaa osallisuuden kollektiiviseen vastuuseen huonoista laeista.

⁴Liian monet lait ovat omansa vähentämään solidaarisuuden tunnetta ja lisäävät haluttomuutta lakien noudattamiseen. Kieltoamentaliteetti turmelee oikeuskäsitteitä, aiheuttaa oikeuden halveksuntaa, uhmaa, vahingonhalua ja ehkäisee sosiaalisen vastuuntunnon kasvatamista. Uhma ilmenee taipumuksessa toimia vastoin lakia, kun jälkilaskua pidetään epätodennäköisenä. On sitäpaitsi psykologisesti väärin yrittää hillitä barbaariyksilöiden kaikkia ajateltavissa olevia edesottamuksia laeilla (joista sellaiset yksilöt eivät koskaan välitä) ja tästä syystä kiusata lainkuuliaisia kansalaisia tarpeettomilla ja ärsyttävillä säännöksillä. On varmempaa ehkäistä ”laittomuutta” valistamalla ja kasvattamalla. Erilaiset propagandaelimet ja erityisesti laiminlyöty koululaitos ovat valtiolle lojaalin yhteiskuntahengen herättämisen ja kehittämisen keinoja. Ei näy ymmärrettävän, että se henki tuhotaan vihamielisesti saattamalla poliittisesti toisinajattelevat epäilyksenalaisiksi. Yksinkertaisimmat säännöt kitkatonta yhteiselämää varten ja kunnioitus kaikkien yhtäläistä oikeutta kohtaan voidaan joka tapauksessa opettaa tehokkaammalla tavalla kuin tähän mennessä.

⁵Lakeja voi huomattavasti yksinkertaistaa, erityisesti rikoslakeja. Toisten oikeuksia loukkaavat tarvitsevat erityistä sosiaalista kasvatusta, jonka tulee jatkua kunnes koulutus on tuottanut konkreettisen tuloksen. Kyvyttömyys yksilöiden erilaisen asosiaalisuuden ja kasvatusmahdollisuuksien tarpeelliseen huomiointiin on silmiinpistävä. Kömpelö rangaistuksen täytäntöönpano lisää usein vihaa sisältämällään tarkoituksettomalla sielullisella piinalla. Kun yritetään kiertää kohtuuttomia rangaistuksia selittämällä niin monet kuin mahdollista mielisairaiksi, levitetään psykiatrista taikauskoa, jonka mukaan kaikki ovat hulluja. Se, että ketään ei pidetä täysin syyntakeellisena, on selvä todiste elämäntietämättömyyden täydellisestä ymmärtämättömyyden puutteesta omalaadun suhteen.

⁶Todella järkevät lait ovat mahdollisia vasta kulttuuriasteella. Lait tulevat silloin olemaan sopusoinnussa elämänlakien kanssa. Siihen saakka on lakien jalostamisen mahdollisuutta koskeva, jatkuvasti etenevä periaatetutkimus aina tarpeen.

⁷Välttämättömät lait ovat sellaisia, joita tarvitaan yksilön suojelemiseksi ja valtion jatkuvuuden turvaamiseksi ja jotka edistävät kunnioitusta lakia ja oikeutta kohtaan. Tarpeettomat lait ovat sellaisia, jotka voitaisiin paremmin korvata valistuksella, järjestysvallan säätämällä yleisillä määräyksillä ja ohjeilla.

⁸Oikeudenmukaiset lait takaavat yksilölle vapauden valtiollista vääryyttä (myös lainmukaista) vastaan. Sellaisia epäoikeudenmukaisuuksia ei voi koskaan puolustaa jonkinlaiseen kollektiivin korkeampaan oikeuteen vetoamalla.

⁹Hyvät lait samaistuvat yleisesti katsoen tarpeellisiin lakeihin. Niitä on mahdollisimman vähän ja ne ovat mahdollisimman yksinkertaisia. Ihanteellisen oikeuden kanssa ne ovat niin yhtäpitäviä kuin mahdollista. Ne ovat tarkoituksenmukaisia, periaatteellisia, yleisiä ja ilmaisevat lain henkeä ja tarkoitusta. Siten ehkäistään muodollisuutta ja helpotetaan lain tulkintaa. Tämä asettaa tietenkin hyvin korkeat vaatimukset tuomioistuimen suorituskyvyille ja edellyttää täysin nykyisestä poikkeavaa, erityisesti terveeseen järkeen tähtäävää lainopillista koulutusta.

¹⁰Huonoja lakeja ovat: liian monet lait, kiireellä tekaistut, huonosti harkitut, mielivaltaiset, alituisesti muutetut lait; sellaiset, jotka ovat ristiriidassa yleisen oikeuskäsityksen kanssa, vaikuttavat raaistavasti ja ehkäisevät kasvatusta humanisuuteen; sellaiset, jotka tarpeettomasti loukkaavat yksilöllistä vapautta, ehkäisevät yksilöllistä aloitekykyä ja yksityistä yritteliäisyyttä, vaikuttavat muuttavasti aikaansaamatta todellista parannusta,

kumoavat oikeutettuja erilaisuuksia, antavat oikeuksia ilman velvollisuuksia, antavat valtaa ilman vastuuta, tyydyttävät yhteiskunnallista kateutta, suvaitsemattomuutta, kiihkomieltä, kieltäymystä, ovat enemmistön vähemmistön sortamiseen käyttämiä aseita; sellaisia, jotka antavat tietämättömyydelle arvovaltaa ja kyvyttömyydelle valtaa, ehkäisevät kehitystä, vaikuttavat ykseyttä vastaan. Lainkuuliaisuus edellyttää molemminpuolisuutta. Huonot lait tai mielivaltaisesti tulkitut lait turmelevat lainkuulaisuuden, herättävät vastenmielisyyttä ja halveksuntaa lakia kohtaan. "Huono laki on pahempi kuin säätämättä jätetty laki" pitäisi olla lainsäätäjien motto.

3.12 Yksilö ja yhteiskunnallinen vapaus

¹Laissa taatut oikeudet ovat näennäisiä, jos lain henki ei niitä kannata. Sen osoittavat liberalismiin erilaiset vapaudet. Ajatuksenvapautta ehkäisevät kaikilla elämänaloilla hallitsevat dogmit. Sananvapaus on usein vaarallinen suvaitsemattomuuden ja kiihkomielisyyden röyhkeyden ja hyökkäävyyden tähden ollen suositeltava vain, jos yksilön takana on vahva puolue tai jos hän on halukas marttyyriuteen mielipiteidensä puolesta. Painovapautta ei ole yksilöllä, jolla ei ole kustantajaa tai omaa pääomaa. Sen lisäksi hän on suojaton "painajien" vainolle, jos hän on joutunut heidän pahansuopuutensa kohteeksi. Ilman yleistä oikeamielisyyttä ovat niin vapaus kuin oikeus vain tyhjää ulkokuorta. Koko yhteiskunnallinen ulkokultaisuus ja elämänvalheellisuus eivät olisi niin perinpohjin läpivietyjä, jos vapaus olisi olemassa.

²Lakiasäätävissä kokouksissa hallitsevat kieltäjät ja holhoojat. Mieluiten he näkisivät kaiken olevan kiellettyä. Jokainen uusi kieltö vahvistaa kieltämistäipumusta. Koska on olemassa barbaariasteella olevia mielipuoja, joiden riemuna on vapauden väärinkäyttäminen, on kaikkia muitakin kansalaisia kiusattava kaikenlaisilla naurettavilla kielloilla. Lakeja säädetään lainkuuliaisille, jotka eivät tarvitse säännöksiä, ilman, että ne vähintäkään vaikuttavat laittomiin elementteihin, jotka tekevät mitä haluavat ilmeisestä uhmamielisyydestä kaikkia lakeja vastaan. Kieltojen haittapuolet ovat kyllin usein suurempia kuin niiden edut. Kieltovimman psykologisen nurinkuruisuuden oivaltaa parhaiten, jos ottaa huomioon, että lukuisat kiellot vain yllyttävät laittomia vielä enemmän, mutta lamauttavat lainkuuliaisien aloitekykyä ja yrittäjäniloa, mikäli ne eivät epätoivoisissa ruoki halveksuntaa niin lakeja kuin lainsäätäjiä kohtaan.

³Lisääntyneestä yleisestä laittomuudesta täytyy syyttää pääasiallisesti pedagogeja, kasvattajia, kouluja, gangsterikirjailijoita ja poliitikkoja. Nykyinen hemmottelupedagogia, joka typerästi jankuttaa komplekseista ja muista naurettavista subtiiliuksista, on niin täydellisesti lamauttanut vanhempien arvostelukyvyn, etteivät he enää uskalla kasvattaa lapsiaan, vaan antavat heidän kasvaa villimykseksi. Alkukantaisia tyyppisiä, joista useimmiten on kysymys, ei niin helposti vaivaa kohtalokkaat estokompleksit, mutta sitäkin helpommin omapäisyyskompleksit. Arvostelukyvyyden pedagoginen terävänäköisyys osaa havaita oireita, joita ei ole, mutta on yhtä usein sokea silmäänpistävimmän suhteen. Tiettyjen psykoanalyttikoiden mielikuvituspekulaatiot julkaistaan lopullisesti vahvistettuina tieteellisinä tuloksina. Nämä tarpeettomat pedagogiikan löpöttelijät, jotka kilvan levittävät kaikenlaisia fiktioita, ovat olennaisista asioista täydellisen tietämättömiä. Heillä ei ole aavistustakaan ihmisen tajunnankehityksestä, ihmisen kehitysasteista eikä yksilöiden välisistä suunnattomista psykologisista eroista. Typerrytetyinä kaikkien tasa-arvoa koskevasta puheesta he luulevat, että barbaariasteen yksilöitä saa kohdella pedagogien itsensä harvoin omaamalla hienostuneisuudella, jota tarvitaan kulttuuriasteella olevia poikkeusyksilöitä varten. Mitä kouluun tulee, on se täysin laiminlyönyt kaiken, mikä kuuluu luonteenkasvatukseen, eikä se ole opettanut nuorille edes yksinkertaisinta oikeuskäsitystä, vaan pikemminkin historian julmuuksia ja salajuonia ihannoimalla tehnyt voitavansa sekoittaakseen heidän ajatuksensa oikeasta ja väärästä. Viettelijäkirjallisuus rikollisine

hulluineen, kaikenlaisine laittomuuksineen ja sadismeineen kantaa osuutensa vastuusta. Poliitikot ja lehdet ovat myrkyttävällä vihan propagandallaan toisinajattelevia ja muita yhteiskuntaluokkia vastaan myötävaikuttaneet villiintymiseen.

⁴Barbaariasteella ei ole yksinkertaisimpiakaan vapauden käsitteitä. Sellaiset sivilisoituneisiin kansoihin syntyneet yksilöt käsittävät paljon puhutun vapauden oikeutena itsevaltaan ja laittomuuteen. He eivät olisi koskaan edes tunteneet ”vapauden” tarvetta, jos demokraattinen tasa-arvopropaganda ei olisi syöttänyt heille kaikkeen korkeampaan kohdistuvaa vihaa. Koko uskonnollinen, psykologinen, pedagoginen ja oikeudellinen kasvatusjärjestelmä on riittävästi paljastanut järjettömyyttään ja kelpaamattomuuttaan. Asosiaaliset ainekset, joilla ei ole yksinkertaisintakaan oikeuskäsitystä, tarvitsevat lääkintä-sosiaalisten kasvattajien antamaa erityiskäsittelyä ja tehokasta kasvatusta. Heille pitää sopivin keinoin opettaa toisten yhtäläisen oikeuden kunnioittamisen välttämättömyys, kunnes he selkeästi ovat oivaltaneet tämän oikeuskäsityksen vääjäämättömyyden ja mielekkyyden. Näillä kasvattajilla tulee olla riittävästi arvostelukykä oivaltaakseen vallitsevien psykologisten fiktioiden illusiivisuuden, ja omattava laaja elämänkokemus, joka vapauttaa nykyisten kompleksikihkoilijoiden idiotisoinnista.

⁵Vapaus on kehittymiselle välttämätön. Ilman vapautta yksilöt eivät opi oivaltamaan, mitä vapaus on, mikä suunnaton merkitys sillä on, eivätkä koskaan opi käyttämään vapautta oikein. Ilman vapautta ei voi myöskään olla mielekästä oikeuskäsitystä. Vapauden ja oikeuden rajat kulkevat siellä, missä ymmärtämys ja kunnioitus kaikkien yhtäläistä oikeutta kohtaan loppuu. Schopenhauerin mukaan oikeuden käsite saa suorastaan oikean sisältönsä, kun se asetetaan vastakkain vääryyden käsitteen kanssa. Vääryys on yksinkertaisesti jonkun vahingoittamista jollakin tavalla ja inhimilliset oikeudet ovat jokaisen oikeutta tehdä kaikkea, mikä ei voi vahingoittaa ketään.

⁶Valtion velvollisuus on suojella kansalaisia esivallan edustajien laittomuuksilta. Heillä on suuremmat mahdollisuudet aiheuttaa yksilöille vahinkoa. Heidän vaikuttiminaan on usein tukahduttaa ei-toivotut, epämieluisat mielipiteet. Siksi on tärkeää, että valtio järkkymättömillä peruslaeilla takaa mielipiteenvapauden, on itse puolueeton kaikissa mielipidekysymyksissä eikä suosi mitään tiettyä mielipidettä. Tästä seuraa mm. tunnustuksettomuus.

⁷Kaikkea valtaa väärinkäytetään. Sen tähden on kaikki vallanpitäjät asetettava lain alaisiksi, lain, joka vaatii heiltä todellista vastuuta, sitä tehokkaammin, mitä suurempi heidän valtansa on. Jos tätä ei noudateta, on mielivalta väistämätön myös yhteiskunnissa, jotka pitävät itseään korkeasti sivilisoituneina. Valtaan on kypsä vain se, joka käyttää vallan vapauden puolustamiseen.

⁸Valta ja vapaus ovat toistensa vihollisia. Vapauden vihollisia ovat olleet uskonto, moraalit, valtio, kasti, rikkaus. Ne tulevat aina osoittamaan tämän uudelleen, niin pian kuin ne toistamiseen saavat luvattoman vaikutusvallan, mikä järkevien perustuslakien täytyy estää.

⁹Valtion tulisi olla yksilön turva myös sisäisiä vihollisia vastaan. Vain rikollisten aineiden suhteen valtion voidaan sanoa täyttävän tehtävänsä. Mutta se ei tee mitään suojatakseen yksilöä toisten yksilöiden vihalta. Se tekee tuskin mitään kauhistuttavan yksilöiden uhraamisen ehkäisemiseksi. Usein se tukee yhteiskunnan valtatekijöitä, jotka sortavat yksilöitä tai saattavat heidät vararikkoon.

¹⁰Vapaus on elämän suurin lahja ihmisille. Sitä väärinkäytetään riistämään vapaus toisilta. Kun näkee, kuinka helposti ja halukkaasti ihmiset uhraavat oman vapautensa kaikenlaisten haaveiden puolesta, ymmärtää, että he pitäisivät parempana orjuutta, kunhan heille vain taattaisiin lihapadat. Myös tämä kuuluu parantumattomiin elämän illuusioihin. Vapauden menetettyään he menettävät vähitellen kaiken muunkin.

YKSEYDEN LAKI

3.13 YKSEYDEN LAKI

¹Ykseyden laki, itsestään selvin kaikista elämänlaeista, on viimeisin, jonka löydämme, koska ei ole lakia, josta ihmiset itsekkäässä itseylistyksessään vähemmän välittävät. Kaikki muu tuntuu heistä tärkeämmältä kuin ainoa olennainen. Ihmisen kehitykselle, sopusoinnulle, onnelle ykseyden laki on verrattomasti tärkein. Ykseyden laki on pelastuksen, palvelun, veljeyden laki. Ykseys on kaikkien vapaus, kaikkien laki, kaikkien päämäärä. Siinä määrin kuin yksilö toteuttaa ykseyttä, hän lähestyy lopullista päämäärää, yli-ihmistä, joka on yhtä kaiken kanssa. Laki merkitsee, että hyvää on kaikki, mikä edistää kaikkien ja jokaisen kehitystä. Pahaa on kaikki, mikä ehkäisee yksilön, ryhmän, ihmiskunnan sekä kaiken muun elämän kehittymistä ja jalostumista. Kaikki, mikä yhdistää, on korvaamattoman arvokasta. Kaikki tähän kuuluvat tekijät ovat suuntaa antavia. Suurin panos, jonka ihminen voi antaa, on koota ja yhdistää, suurin vahinko hajottaa ja rikkoa. Joka etsii omaansa, ei tiedä, mitä ykseys on.

²Ykseyden perusta on kaiken elämän potentiaalinen jumaluus. Ainoa yksilöiden välinen eroavuus on siinä, että heidän tiensä potentiaalisesta jumaluudesta aktuaalistuneeseen jumaluuteen ovat eripituisia. Mutta kaiken elämän lopullinen päämäärä on annettu. Elämällä, jonka tässä alimmassa ja normaaliyksilölle kaikista ainemaailmoista ainoassa näkyvässä näemme, on sama tehtävä: kehittyä. Itse tosiasia, että elämä on olemukseltaan jumalallista, turvaa jokaisen yksilöllisen elämän jumalallisen ja ikuisen oikeuden jokaista aliarvioimisen yritystä vastaan. Ykseys ei perustu tasa-arvolle, joka on kateuden fiktio. Koko maailmankaikkeudessa ei ole tasa-arvoa ennen kuin kaikki ovat saavuttaneet korkeimman jumaluuden.

³Pakollisten sovinnaisääntöjen vaatimukset vaikuttavat siten, että me keskitymme niihin kuin johonkin olennaiseen, vaikka ne ovat vain tilapäisiä ja enemmän tai vähemmän epäolennaisia. Tällä virheellisellä asennoitumisellamme vahvistamme kaikkea, mikä hajottaa ja erottaa, emmekä enää kykene arvostamaan yksilön hyveitä. Ilman niitä yksilöstä ei olisi koskaan voinut tulla ihmistä. Viha ei voi koskaan huomata mitään hyvää, ainoastaan kieltää ja turmella ykseyden. Pakollisilla sovinnaisääntöillä olkoon tehtävänsä alkukantaisella asteella, jos muita keinoja ei ole ja jos hyökkääväinen epäsosiaalisuus loukkaa toisten oikeuksia. On kuitenkin väärin julistaa moraalilakeja korkeamman tyypin ihmisille. Niin kutsuttu siveyslaki on tietämättömyyden fiktio. Korjuun laki pitää huolen niistä, jotka väärinkäyttävät vapautta. Rakkautta ei voi koskaan vaatia, ei ulkoisessa eikä sisäisessä suhteessa, sen voi vain rakastaa esiin. Toimintaohjeet ovat parhaimmassa tapauksessa arvosteluperusteita orientoitumiselle elämässä, eivät imperatiiveja. Kun järki omaksuu diktaattorin elkeet, se on väärällä tiellä. Kun vaatimukset ja määräykset ehkäisevät välitöntä viettiä tehdä oikein oman korkeimman näkemyksen mukaan, oikea vaihtuu vastakohtaansa.

⁴Olemme kaikki ykseyttä ja se, joka erottaa jonkun ykseydestä, on erottanut siten vain itsensä, kunnes hän elämän katkerista läksyistä on oppinut oivaltamaan ykseyden lain universaalisuuden. Ei ole vakavampaa elämänvirhettä, kohtalokkaampaa tuleville elämillemme täällä maapallolla, kuin pidättää joltakin hänen jumalallinen oikeutensa sydämeemme. Sulkemalla pois toisensa ihmisistä tulee osallisia siihen vihan sotaan, joka jatkuvasti riehuu tällä surun planeetalla. Kuinka suunnattoman kaukana ykseydestä olemme ilmenee siinä, että toisten silmissä yksilöllä on tuskin oikeutta olla olemassa. Ykseyden pyrkimystä ehkäisee aina valtaenemmistön massiivinen vastarinta, hitaus ja hajaannuksen tarve. On paljon ihmisiä toisistaan erottavaa. Alimmalla kehitystasolla kaikki on erottavaa. Ylimmällä mikään ei voi erottaa. Ykseyden tuntemuksemme ja ymmärtämyksemme sitä kohtaan, pyrkimyksemme toteuttaa sitä, ilmaisee kehitystasomme. Ykseydenpyrkimys on meille tapa saavuttaa päämäärämme ihmisinä lyhyimmässä ajassa. Ykseyden tahto ilmenee

mm. tahtona asialliseen, tehokkaaseen apuun siellä, missä apua tarvitaan. Sillä ei ole teke- mistä peiteltyä itsekkyyden tunteilevuuden kanssa.

⁵Ykseys on niin yksilön kuin yhteisön suurin elämäntehtävä. Mikään ykseyttä ehkäisevä elämäntehtävä ei ole nimensä arvoinen.

⁶Ihmiskunta on kollektiivinen ykseys. Myötävaikuttamalla ykseyteen yksilö hankkii oikeuden suotuisiin edellytyksiin nopeampaa kehitystä varten. Jos emme yritä toteuttaa ykseyttä, emme pääse pitkälle itsemme toteuttamisessa. Jos ihminen ei tunne ykseyttänsä kaiken elämän kanssa, hän jää ulkopuoliseksi ja tuntee vastakohtaisuutta ja pelkoa kaikkea kohtaan elämässä. Ykseyden laki pääsee oikeuksiinsa yhteisöllisessä vastuussa. Muodostamme ykseyden, tiesimmepä sen tai emme. Lisäämme päivittäin menneiden elämien suurta velkatiliä nk. totuussillamme, välinpitämättömyydellämme epäinhimillisten, sosiaalisten, taloudellisten jne. olosuhteiden edessä, kaikenlaisella levittämällämme vihalla.

⁷Yksi askel inhimillisen ykseyden tuolla puolen on yhdeksituleminen kaiken elämän kanssa. Ensimmäinen askel tällä pitkällä tiellä on tahtopäätös, että kaikesta huolimatta luottaa ykseyteen elämän voimana. Kutomalla tämän luottamuksen tajuntaansa ja siten vähitellen myös tiedostamattomaan ajatus- ja tunne-elämäänsä yksilö pääsee yhä lähemmäs todellisuutta. Mitä enemmän luottamusta hankkii, sitä useammin elämys vahvistaa luottamuksen voiman. Joka on tullut yhdeksi olioiden kanssa, ei voi vahingoittua niistä. Mutta merkityksättömimmistä poikkeuksesta voi tulla Balderin misteli tai Akilleen kantapää. Jos meidän elämännäkemyksemme olisi tosi, olisi ykseys jo kauan sitten selkeästi oivallettu tosiasia eikä yhdeksituleminen olisi niin kuin nyt järjetön ja eriskummainen ajatus. Yksilö, joka ryhtyy työskentelemään ykseyden puolesta omalta osaltaan, ottaa suorittaakseen kaikki Herakleen työt. Mutta tämä on tie yli-ihmisen ja jumalten luo.

⁸Yksilö on korvaamaton osa ykseyttä. Ykseyden laki osoittaa yksilön äärettömyysarvon. Kautta koko historian ihminen on ollut alin arvo (uskonnossa, ei teoriassa, mutta aina käytännössä). Mielettömät ideat vallasta, kunniaista, rikkaudesta ym. ovat hallinneet. Ja ihmiset ovat ideoidensa s.o. taikauskojensa orjia. Täten ihmisarvoon asennoituen historia tulee vääjäämättä aina olemaan kärsimyshistoriaa.

⁹Tajunta on yksi, ainoa, ykseys, kaikkien ykseys. Tajunnan näkökulmasta kehitys merkitsee tajunnanekspansiota siten, että yksilöllinen minä itseidentiteetin säilyttämällä yhtyy yhä suurempiin tajunnallisiin ykseyksiin, kunnes se on hankkinut kosmisen tajunnan. Ykseys ei merkitse yksilöllisen vapauden kumoamista. Päinvastoin se merkitsee kasvavaa vapautta. Sillä yhtyminen yhä laajempiin tajunnallisiin ykseyksiin merkitsee kasvavaa tietoa aineellisen todellisuuden maailmoista, kasvavaa ymmärtämystä elämää ja sen ilmaisuja kohtaan, kasvavaa tietoa laista.

¹⁰Ykseys on tietenkin ”mysteeri” niille, jotka eivät ole sitä kokeneet. Advaiti kuvittelee, että minä sulautuu ja hukkuu ”valtamereen”. Mutta minä on katoamaton. Universumin kanssa yhdeksi tuleminen tarkoittaa, että yksilöstä itsestään on tullut universumi.

3.14 Individualismi ja kollektivismi

¹Yksilö on perusyksikkö ja individualismi on kollektivismin edellytys. Individualismi on välttämätön yksilölle yksilönä ja kollektivismi yksilölle kollektiivin osana. Niin individualismi kuin kollektivismi ovat yksilön käsityksiä. Kollektivismi on ihanne ja todellisuus. Tietämättömille se pysyy ihanteena. Alkukantaisista se vaikuttaa haaveelta, jonka voi toteuttaa vain diktatuurilla. Esoteerikolle se on väistämätön todellisuus, ihmiskunnan päämäärä, yli-ihmisen ja onnen valtakunta.

²Kaikki me olemme ykseyttä. Ihmiskunta on tajunnallinen kollektiivi, johon kuuluu eri kehitystasoilla olevia yksilöitä. Ihminen on samanaikaisesti yksilö, ryhmäolento ja osa ihmiskuntaa. Yksilö kuuluu ryhmään, tiesipä hän siitä tai ei. Yksilönä hänellä on oma eristetty minätajunta, ryhmäolentona potentiaalinen ryhmätajunta ja inhimillisenä kollektiiviolentona

ihmiskunnan käsittävä kollektiivitajunta. Kehityksen kuluessa tämä ryhmä- ja kollektiivitajunta aktuaalistuu. Ykseyden perusta on yksilön toisminän kollektiivi. Yksilön tie toisminän maailmoin, yli-ihmisen valtakuntaan, kulkee toteutetun kollektiivitajunnan kautta.

³Siinä määrin kuin yksilö oivaltaa osallisuutensa kollektiiviin ja toteuttaa yhteenkuuluvuuttaan, kasvaa hänen vapautensa niin kuin myös hänen vastuunsa. Hän joutuu vastuuseen kollektiivistaan, toisten oivalluksesta ja pyrkimyksestä riippumatta, eikä kukaan voi estää häntä toteuttamasta kollektiivisuutta omalta osaltaan. Hän ei voi myöskään vapautua vastuusta tai osallisuudestaan kollektiiviseen kohtaloon, vaikka hän omalta osaltaan on tehnyt voitavansa.

⁴Individualismi varmistaa yksilön oikeuden kollektiivin suhteen. Yksilöllä on aina oikeus yksilöllisyyteen, vapautteen kollektiivissa vastoin kaikkien muiden itsekieltämykseen tähtääviä vaatimuksia, vastoin yksilön oikeutta loukkaavia vaatimuksia. Kollektiivi ei voi koskaan puolustaa kollektivismia vastoin ihanteita, jolloin korkeammat ihanteet ovat aina etusijalla mahdollisiin alempiin nähden. Kollektiivisuuden peruseriaate on ihanteellisuus, joka on aina korkein oikeus. Muuten kollektivismi kumoaa itsensä. On yksilöitä, jotka ovat korkeammalla kehitystasolla, koska he joko ovat vanhempia veljiä tai ovat määrätietoisuudellaan kiiruhtaneet toisten edelle. Monet ihanteet torjutaan mieleenjohtumina, haaveina, mielikuvituksen tuotteina ja niitä kohdellaan kollektiivinvastaisina illuusioina. Mutta vaikka haaveksijat todellisuustajun puutteesta erehtyvät luulemaan mieleenjohtumia ihanteiksi, on se kuitenkin heidän oma asiansa, jos he eivät loukkaa toisten oikeutta. Ei kollektiivillakaan ole yksinoikeutta olla erehtymätön. On aina yksilöitä, jotka voivat olla oikeassa vastoin suurimpia kollektiiveja. Tietämättömyydelle ihanteet ovat aina hulluutta. Ihanteet, jotka tienviittojen tavoin ovat merkinneet kehityksen tietä, ovat aina vaikuttaneet tietämättömistä epätodellisuuksilta.

⁵Individualismi on oikeutettu, kunnes yksilö on hankkinut tietyn määrän itseluottamusta ja itsemääräävyyttä. Tämä koskee myös itsekkyyttä tietyissä suppeammassa rajoissa. Ilman sitä yksilö voisi luopua yksilöllisyydestään eikä kykenisi hankkimaan itsenäisyydelle tarpeellisia ominaisuuksia. Mutta kun yksilö on kehittänyt omalaatunsa, tulee itsekkyydestä itsetehostusta toisten kustannuksella. Jos hän ei aseta kykyjään kollektiivin palvelukseen, hän ehkäisee ykseyttä ja omaa tajunnankehitystään. On niitä, joille yksilöllisyys on ainoa olennainen asia, ja jotka periaatteellisesti työskentelevät kaikin keinoin ykseyttä vastaan. He muodostavat vähitellen oman ryhmänsä.

⁶On kahdenlaista kollektivismia: epävapaata ja vapaata.

⁷Pakkoyhteisö kumoaa individualismin, vaikuttaa ehkäisevästi ja alentavasti. Itsekäs ryhmäkollektivismi, joka tahtoo eheyttä hyötyäkseen yhteiskunnan tai toisten ryhmien tai yksilöiden kustannuksella, ehkäisee ykseyttä ja vaikuttaa tuhoisasti. Sellaisessa kollektiivissa saattavat vihan tunnuslauseet päteä, vihan psykoosit aikaansaada väärin suuntautuvan uskollisuuden, pakottaa järkevimmät ja jaloimmat jäämään saamattomiksi niiden toimenpiteiden edessä, joita he vapaina sivullisina paheksuisivat ja jotka he tuomitsisivat.

⁸Todellinen kollektivismi perustuu individualismille, vapaudelle, ykseydelle ja ihanteellisuudelle, joka ymmärtää kollektiivin tarpeellisuuden.

⁹Yksilön yhä suurempi ymmärtämys toisia kohtaan on merkinä siitä, että hänen aktivoitunut ylitajuinen kollektiivitajuntansa alkaa tulla tietoiseksi hänelle itselleen, jolloin askel kohti todellista kulttuuria on otettu.

¹⁰Yksilö uhraa aina jotakin kollektiiville, mm. jotakin riippumattomuudestaan. Mitä korkeammalla tasolla kollektiivi on, sitä vähemmän se tätä riippumattomuutta loukkaa, koska kaikki pakko ehkäisee toimintaa ja aloitetykyä ja koska jokainen on oman panoksensa paras arvostelija. Mitä aatteellisempi kollektiivi on, sitä enemmän yksilö asettaa kollektiivin tavoitteet omien tavoitteidensa ja etujensa edelle. Mitä enemmän yksilöt kollektiiville elävät,

kaikki palvelevat kaikkia, hyväntahtoisuudella, ymmärtämyksellä, mielenkiinnolla, myötätunnolla, keskinäisesti toisia kunnioittaen, sitä suuremman merkityksen yhteistyö yhteisen asian hyväksi saa. Tulos riippuu yhteishengestä. Kollektiivi, jonka emotionaalisuus ja mentaalisuus ovat läheisesti yhteen sulautuneet, voi tehdä lievimmin sanoen hämmästyttäviä tekoja. Valitettavasti sellaisen oivalluksen edellytykset ovat olemattomat alemmilla kehitysasteilla.

¹Ryhmä on sopusointuinen joukko yksilöitä, joita yhdistää yhteinen kutsumus johonkin annettuun elämäntehtävään. Ryhmäjäsenten ylitajunnat lisäävät ymmärrystä, selkeyttä, jokaisen ryhmään kuuluvan voimaa ja korvaavat yksilölliset puutteet. Myös itsen toteuttamisen työ helpottuu ryhmätyöllä. On suuri elämäntyö etsiä oma ryhmänsä, auttaa sitä muutoutumisessa, tavoitteen määrittämisessä ja sen toteuttamisryityksessä.

3.15 Kollektiivit

¹Korkeimmasta näkökulmasta katsoen kaikki elämä on yksi ainoa kollektiivi. Kehityksen edellytys on ykseys moninaisuudessa. Kollektiiveja onkin mitä erilaisimpia. Ihmiskunta on kollektiivi, niin myös jokainen rotu ja kansa. Kaikkien tehtävänä on myötävaikuttaa yleiseen kehitykseen. Neljännen juurirodun tehtävä on jalostaa emotionaalisuutta. Viidennen juurirodun tehtävä on älyllistää emotionaalisuus ja suunnata mielikuvitus ihanteellisuuteen. Kuudennen juurirodun tehtävä on toteuttaa ykseys yhteiskunnallisissa muodoissa. Myös kansojen edellytetään tuovan oman lisänsä. Keskinäisissä suhteissaan ne ovat tähän mennessä tuskin nähneet muuta tarkoitusta kuin hallita, sortaa, hyväksikäyttää. Ihmiskunta on ainoa eristyneiden yksilöiden luomakunta. Siinä määrin kuin ihminen kehittyy, hän oivaltaa yhteenkuuluvuutensa yhä suurempien kollektiivien kanssa: perheen, suvun, klaanin, luokan, kansan, rodun, ihmiskunnan kanssa. Hänen kehityksensä kohti ykseyttä on itsehankittua oivallusta kollektiivin välttämättömyydestä.

²Kansa on maantieteellisesti rajattuna, historiallisesti hahmottuneena, yhteisen kielen ja perinnäistavat omaavana selvin konkreettisin kollektiivi. Nykyisellä maailmankaudella yksilöt oleskelevat kansakollektiiveissa kaikilla eri kehitystasoilla ja tästä näkökulmasta katsoen heillä on vähän yhteistä kielen ja yleisen mielipiteen lisäksi. Mutta kansa on kollektiiveista muodostunut kollektiivi. Ja tässä tajunnallinen eriytyminen löytää ilmaisunsa. Tämä eriytyminen on aina kehityksen suhteen olennainen asia. Mitä useampia tajunnallisia kollektiiveja, sitä parempi, koska sitä useammat tajuntaa aktivoivat ideat myötävaikuttavat yksilölliseen eriytymiseen. Nämä kollektiivit voivat olla ulkoisten olosuhteiden, yhteisten harrastusten, psykologisten tekijöiden ym. määrittämiä ja muodostaa mm. yhteiskuntaluokan; ammattiryhmän, sosiaalisia, taloudellisia, tieteellisiä, taiteellisia, kirjallisia ym. yhdistyksiä. Merkittävimpiä ovat yhteisten ihanteiden ympärille kokoontuvat tajunnalliset kollektiivit. Niiden ei sen tähden tarvitse kuulua ulkoisiin yhdistyksiin. Riittää, kun mainitaan neljällä korkeammalla kehitysasteella oleva aina tuntematon eliitti: kulttuuri-, humaniteetti-, idealiteetti- ja ykseyseliitti. Tämän eliitin hiljainen panos on korvaamattoman arvokas. Heidän täsmällisiksi hiotut, selkeät ajatusmuotonsa helpottavat mentaalisesti kouluttamattomien ajattelua ja ehkäisevät joukkoajattelun huonoja suggestioita. Heidän jälkeensä merkityksellisimpiä ovat samantapaisen maailman- ja elämäkatsomuksen omaavat tajunnalliset kollektiivit, filosofikoulut jne.

³Vakauden kausina yhteiskuntaluokat ovat kulttuuria säilyttäviä kollektiiveja. Yhteiskunnallisen hajaannuksen aikoina (nk. demokraattisina aikoina) ne menettävät jalansijaa. Sellaisina aikoina on tärkeää tehdä aloitteita yhdistysten muodostamiseksi yhteisiä emotionaalis-mentaalisia tarpeita varten.

⁴Kastilaitos – sääty- ja luokkayhteiskunta – ilmentää ihmiskunnan eri kehitystasoja. Säädyt ja luokat tarkoituksenmukaisesti järjestetyssä yhteiskunnassa ovat samoilla kehitystasoilla olevien yksilöiden kohtauspaikkoja. Tämä helpottaa yksilöiden välistä ymmärtämystä.

Samankaltaisten kokemusten aloilla saavat kielelliset ilmaisukeinot henkilökohtaisen elämyksen todellisuusarvon. Tämä koskee myös yhteisiä tunnealueita, kuten uskontoa, taidetta, yhteiskunnallisia ym. aateryhmiä sekä yhteisiä fiktioaloja, kuten kaikenlaisia hypoteeseja ja teorioita. Vaikka nämä yleensä ja useimpien suhteen koskettavat vain tajunnan pintakerroksia, karkottavat ne näin kuitenkin yksinäisyyden erillisyyden ja kehittävät jalostavia kollektiivisia tarpeita.

⁵Säädetyt ja luokat mahdollistavat kulttuuriperinnön säilyttämisen ja jalostamisen. Kulttuuri on perintöä. Jos tämä perintö hukataan, kulttuuria ei voi syntyä tai rappeutuminen alkaa. Vain hyvin hitaasti uutteruudella ja perinnettä kunnioittamalla saavutetaan vähitellen kulttuurin mahdollistavat edellytykset. Kulttuurin varsinainen maaperä on perhe ja suku. Mutta suku on liian vähälukuinen voidakseen ajan pitkään säilyttää niitä perinteen arvoja, jotka kerran mahdollistavat kulttuurin. Vasta luokka on tarpeeksi runsaslukuinen tähän tarkoitukseen. Luokkaa pitävät silloin koossa samankaltaiset emotionaaliset ja mentaaliset pyyteet sekä lähisukuiset yhteiskunnalliset työtehtävät. Ykseydentunteen kasvattaa helpoimmin luokan sisällä. Jos nämä luokat hajoavat, tuhoutuvat kulttuurin hennot alkeet ja yksilöistä tulee sosiaalisesti juurettomia ja kulttuurisesti harhautuneita. Jos olosuhteet olisivat normaalit, mitä ne eivät ole olleet historiallisena aikana, näkisimme yhteiskunnan, jossa kaikki luokat tekisivät sopusointuista yhteistyötä kaikkien parhaaksi. Hallitseva kasti on väärinkäyttänyt valtaa sortaen ja riistäen sen sijaan, että olisi palvellut elämää suojellen, auttaen ja kohottaen. Vallan väärinkäyttö johtaa vallan menetykseen. Kastit hajoavat kehittyneempien yksilöiden inkarnoituessa alempiin kasteihin ja kehittymättömien inkarnoituessa ylempiin, mikä johtaa säätykiertoon ja siihen yhteiskunnalliseen mullistukseen, jota nimitetään demokratiaksi. Meidän tasa-arvokautenamme pätee selviönä, että kaikki ovat tasa-arvoisia. Se poistaa kaiken etäisyyden eläinkunnasta äskettäin kausaalistuneen ja seuraavan korkeamman luomakunnan, yli-ihmisen luomakunnan, rajalla olevan yksilön välillä. Ei aavisteta tosiasiaa, että etäisyys on sama kuin alimman ja korkeimman eläinlajin välillä (käsittäen jopa seitsemän aionin ikäeron). Tasa-arvolla yhteiskuntafilosofit tarkoittivat samanlaisuutta lain edessä, oikeutta ihmisarvoon, oikeutta vapaaseen kilpailuun, oikeutta tulla arvostelluksi yksistään kelpoisuuden mukaan. Mutta elämäntietämättömyys otti huolehtiakseen iskusanat, kyvyttömänä huomaamaan etäisyyksiä eri kehitysasteiden ja tasojen välillä. Kaikilla katsotaan olevan sama mahdollisuus elämänymmärtämykseen, arvostelukykyyn, kelpoisuuteen, taitoon. Ihmiskunnan suurimpia ja kohtalokkaimpia virheitä on tasa-arvon julistaminen, koska se antaa vallan tietämättömyydelle ja kyvyttömyydelle. Me kaikki saavutamme kerran päämäärän. Mutta saavuttamisen ajankohta ei ole sama kaikille.

⁶Niin kuin luokkien normaalisti eriytyneissä yhteiskunnissa tulisi olla eri kehitystasoilla, tulisi eri rotujen ja kansojen vastata eri kehitysasteita. Siten yksilöiden erilaiset tarpeet tyydytettäisiin parhaiten. Vastaava pätee vaihteleviin yhteiskunnallisiin ilmiöihin, kuten uskontoon, runouteen, erilaiseen taiteen ja musiikin harjoitukseen jne.

⁷Eksoteerinen tieto tai historia ei anna meille tosiasioita tämän kehityksen arvioimiseen. Tähän vaaditaan esoteerisen maailmankatsomuksen tosiasiat.

KEHITYKSEN LAKI

3.16 TAJUNNANKEHITYS

¹Inhimilliseen tajuntaan rajoitettuna ja sovellettuna kehityksen laki antaa yleiset edellykset, eri asteet ja tasot sekä lopullisen päämäärän: ensiminen yhtymisen toisminään. Aihe on tietenkin ehtymätön. Jääköön tulevaisuuden tieteiden tehtäväksi monipuolisesti valottaa kehityksen lakiin kuuluvia ilmiöitä. Seuraavassa on tarkoitus osoittaa asteiden todellisuus ja valmistella uutta tapaa nähdä tärkeimmät kulttuuritekijät. Aikakautena, joka haaveilee tasa-arvosta kaikissa suhteissa, on puhe eri kehitysasteista omiaan herättämään narkästystä. Aikamme psykologit eivät epäröine tämän esoteerisen tosiasian kumoamista ylivoimaisella todistusaineistolla. Mutta tulevat ajat tuovat mukanaan toisenlaisia psykologeja.

²Tajunnankehitys on erittäin hidas prosessi. Jokaisessa luomakunnassa yksilö on viettänyt keskimäärin seitsemän aionia. Ihmiskunnan yksilö voi vuorittaa yhdessä aionissa, mikäli hän ei epäonnistu yhdessäkään inkarnaatiossa, vaan kehittää jokaisessa korkeimman mahdollisen tajunnanaktiivisuuden ja pyrkii määrätietoisella vaistolla toteuttamaan ykseyttä.

³Ihmiskunnassa tajunnankehitys voidaan jakaa viiteen asteeseen tai 777 tasoon. 700 tasolla, eli barbaari- sivilisaatio- ja kulttuuriasteilla, emotionaalinen tajunta on määräävä. Tunneajattelu hallitsee kaikilla aloilla, jotka suoraan tai epäsuorasti koskevat henkilökohtaisia pyyhteitä.

⁴Tajunta määräytyy värähtelyistä emotionaalisisissa (48:2-7) ja mentaalisisissa (47:4-7) molekyytilajeissa. Yleisesti katsoen ylitietoisia tajunnanalueita ovat barbaariasteella 48:2-4 ja 47:4-6; sivilisaatioasteella 48:2 ja 47:4,5; kulttuuriasteella 48:2 ja 47:4,5. Kulttuuriasteella emotionaalivärähtelyt liikkuvat enimmäkseen keskimmaisilla alueilla (48:3-5). Kaksi alinta aluetta ovat silloin jääneet pois niihin kuuluvan mielenkiinnon puutteesta, niiden ollessa häikäilemättömimmän itsekkyyden ilmaisuja. Ylitietoiset alueet aiheutuvat osaksi siitä, että tähtien tai planeettojen väliset värähtelyt eivät elähdytä niitä emotionaaliaionilla, osaksi siitä, että yksilö on edelleen kykenemätön itse elähdyttämään vastaavia spiraaleja triadiyksiköissään, osaksi siitä, ettei yksilö ole hankkinut oma-aloitteisen tajunnanaktiivisuuden kykyä "ulottuvilla olevissa" tajunnankerroksissa.

⁵Emotionaalivärähtelyt ovat joko luoksevetäviä tai poistyyöntäviä. Kahden korkeimman (48:2,3) molekyytilajin värähtelyt vaikuttavat luoksevetävästi; neljän alimman (48:4-7) värähtelyt vaikuttavat poistyyöntävästi. Neljällä ensimmäisellä aionilla hallitsevat poistyyöntävät värähtelyt. Näiden aikana kausaalistuneet ovat taipumuksestaan poistyyöntäviä, mikäli omalaatu ei ole omaksunut luoksevetävää taipumusta. Kaikki emotionaalisuuden ilmaisu voidaan jakaa kahteen peruspääryhmään, luoksevetävät (rakkauts) ja poistyyöntävät (viha). Kaikki, mikä ei ole rakkautta, on vihaa. Rakkauteen kuuluvat kaikki epätsekkäät tunteet ja ominaisuudet, vihaan kaikki itsekkäät. Tunteet ovat kutoutuneet komplekseihin, jotka on helppo elähdyttää ja jotka tarkkailtaessa erehtymättä voimistuvat. Alemmilla asteilla viha on normaali olotila. Viha antaa eloa ja väriä olemassaololle, joka ilman tunteita olisi synkkää, tyhjää, tarkoituksetonta. Viha kiihottaa niin kuin elämän eliksiiri, jota ilman ihmiset eivät voi elää. Taipumus vihaan etsii aina kiihottavia vaikuttimia, ja melkein kaikesta voi tulla vaikutin. Uskonnolliset ja moraaliset, sosiaaliset ja poliittiset, filosofiset ja tieteelliset fiktiot, kaikenlaiset henkilökohtaiset olosuhteet, kaikki itsekkyyden esteet voivat tulehduttaa vihan. Pari esimerkkiä selvittäköön vihan todellisuuden. Yksilön hyvän ulkokuoren ("hyvän nimen ja maineen") tuhoaminen yhä vallitsevan moraalifiktionalismin näennäisyyksien palvonnalla on suunnilleen samaa kuin hänen salamurhaamisensa. Hänestä tulee sosiaalisesti spitaalinen, yhteiskunnan hylkiö, henkipatto. Melkein kaikille juorut ja panettelu ovat elintärkeä tarve. Kukaan ei laiminlyö ruton levittämistä edelleen. Toinen vihan merkki on vetovoimalle tunnusomaisen kaikkeen elävään kohdistuvan arvostuksen ja kunnioituksen täydellinen puuttuminen. Se, että ihmiskunta puhuu rakkaudesta kuin tutusta asiasta, osoittaa täydellistä

elämänsokeutta. Vain itsepetolliset puhetavat ovat tuttuja. Useimmissa tapauksissa myös ihailu, antaumus, osanotto ovat itsekkyyden sanelemia. Se, mitä kristityt kutsuvat rakkaudeksi, ei ole rakkautta vaan sentimentaalisuutta. Närkästyillä ja loputtomasti tuomitsemalla moralisti tekee itse mitä kohtalokkaimpia erehdyksiä kahden merkityksellisimmän elämänlain, vapauden ja ykseyden lain suhteen.

⁶Uskonto ja taide eivät tarvitse johdattelevia selityksiä. Johdatuksen vaatii sen sijaan oikeuskäsitys elämäntietämättömästä illuusiomoraalista aiheutuneen käsiteseakaannuksen vuoksi.

⁷Yksilön oikeuskäsitys määräytyy hänen omalaadustaan ja kuuluu hänen kehitystasolleen. Tietyn oikeuskäsityksen ymmärtäminen on synnynnäistä. Kun yksilö uudelleen saa kosketuksen aiemmin omaksumaansa oikeuskäsitykseen, tämä tuntuu hänestä välittömästi oikealta. Hänen tasoonsa kuuluva ilmentää itseään vaistomaisesti ja tahattomasti. Yksilöllä ei ole ymmärtämystä oman tasonsa yläpuolella olevia oikeuskäsityksiä ja ihanteita kohtaan, mutta hänet voidaan tietenkin harjoittaa soveltamaan korkeampaa käyttäymiskaavaa.

⁸Hyvä ja paha (oikea ja väärä) sekä ovat että eivät ole ehdottomia, suhteellisia, objektiivisia ja subjektiivisia; riippuen eri katsantokannoista ja näkökulmista. Ne ovat ehdottomia vastakohtaisuudessaan jokaisella tasolla. Yksilön täytyy kokea vastakohtaisuus hyvän ja pahan välillä, eikä sitä saa suhteellistaa, jos yksilö ei halua joutua oikeudelliseen kaaokseen. Suhteellisia ne ovat siinä mielessä, että hyvän ja pahan yhdellä tasolla ei tarvitse olla hyvää ja pahaa toisella tasolla. Objektiivisia ne ovat yleisinhimillisen kokemuksen synteesinä, säädettyinä sosiaaliseen käytänteeseen ja oikeudelliseen säännöstöön. Subjektiivisia ne ovat sikäli, että ymmärtämys oikeaa ja väärää kohtaan johtuu yksilön itsehankkimasta elämäkokemuksesta ollen siten osa hänen omalaadustaan.

⁹Jonkinlainen oikeuskäsitys täytyy olla olemassa. Muuten yhteiskuntia ei voisi koskaan syntyä. Ilman oikeuskäsitystä vallitsisi kaikkien sota kaikkia vastaan ja ihmiskunta tuhoutuisi. Yksilö, joka ei ymmärrä perustavia oikeuskäsityksiä, on niin alkukantainen tai epäsosiaalinen, että hänen sosiaalinen kasvatuksensa on yhteiskunnan hätävarjelu-oikeuden alainen. Oikeuskäsityksen erilaisuuteen ei voi koskaan vedota puolustukseksi toisten oikeuksien loukkaamiselle, laittomalle mielivallalle tai itsevaltiudelle. Jokainen, joka ei tahdo ymmärtää toisten oikeutta, on opetettava kunnioittamaan sitä ymmärtämättä. On kaikkien ja jokaisen sosiaalisen edun mukaista myötävaikuttaa yksilön vapauden ja oikeuden jokaisen loukkauksen poistamiseen. Kitkattomalle yhteiselämälle välttämättömät säännökset ovat niin mutkattomia, että yksinkertaisinkin voidaan opettaa oivaltamaan niiden oikeutus, kiistattomuus, mielekkyys, tarkoituksenmukaisuus. Siihen ei tarvita katekismusta, joka edellyttää uskonnollista vakaumusta ja menettää valtansa järjen kapinoidessa uskonnollisia fiktioita vastaan.

¹⁰Hyvää yksilölle on hänen oman tasonsa yläpuolella olevat porrasaskelmat ja aivan erityisesti lähinnä korkeampi porrasaskelma. Pahaa on alempi, joka on hänen tasonsa alapuolella ja tavallisesti erityisesti taso, jonka hän on äskettäin jättänyt. Tässä piilee oikeuskäsityksen subjektiivisuus, mutta ei suhteellisuus, joka kumoaa tarpeellisen vastakohtaisuuden hyvän ja pahan välillä. Hyvää on kaikki, mikä edistää kehitystä ykseyttä kohti, pahaa on kaikki, mikä ehkäisee ykseyttä, kaikki mikä on esteenä päämäärän saavuttamiselle. Vääräksi voi kutsua myös jokaista erehdystä elämänlakien suhteen. Kaikki nämä erehdykset ovat korjuun lain, erehtymättömän oikeudenmukaisuuden lain alaisia.

¹¹Ihanteet ovat elämän malleja, esikuvia, ihmisen itselleen asettamia elämän päämääriä, merkkipaaluja yksilön tiellä kohti ykseyttä, elämän totuuksia, jotka osoittavat lyhimmän tien ihanteiden maailmaan, kehitystekijöitä, joiden merkitys harvoin oivalletaan. Ilman ihanteita ei ole toteutusta. Kaikki ihanteet toteutuvat joskus. Kaikki ihanteet eivät sovi kaikille. On fyysisiä, emotionaalisia ja mentaalisia ihanteita. Jokaista oikeuskäsitettä vastaa ihanne. Taso tulee näkyviin tietyn ihanteen ymmärtämisessä. Ihanteet on kyettävä toteuttamaan. Siksi niitä

ei saa asettaa liian korkealle, yksilön näköpiirin ulkopuolelle niin että ne menettävät vetovoimansa, katsotaan epäkäytännöllisiksi, eivät kehota toimintaan, vaikuttavat pelottavilta etäisyytensä vuoksi, johtavat näennäisyyksien palvontaan ja itsepetokseen, vaan ne on asetettava siten, että ne vaikuttavat välittömästi luoksevetäviltä, rohkaiseviltä, innoittavilta, innostavilta, herättävät luonnostaan ihailua ja haltioituneisuutta antaen varmuuden siitä, että ihanteen voi toteuttaa. Vapaus on ihanteen elämänhenki. Ihanteet on käsitettävä oikeuksina ja etuina. Ihanteista ei saa koskaan tulla vaatimuksia, sillä siten niistä tulee elämäntielleisiä komplekseja. Ihanteet saatetaan naurunalaisiksi, jos niitä saarnataan niille, jotka eivät niitä ymmärrä, eivät niitä toivo eivätkä niitä kaipaa. Koskaan ei saa vaatia, että jonkun on vastattava ihannettaan. Jo ihanteen omaaminen on suurta. Tietyissä tapauksissa voi toiveen ja toteuttamisen välillä olla monta inkarnaatiota. Monet pettävät itseään ihanteillaan.

3.17 BARBAARIASTE

¹Ihmiskuntamme yksilöistä ne, jotka kuuluivat alimmille barbaaritasoille, jättivät pallomme toisen juurirodun myötä. Lukuun ottamatta nopeasti sukupuuttoon kuolevia kolmannen juurirodun jäänteitä, ei tilaisuuksia alkukantaisimpien ihmisten tutkimiseen ole. Eri rotujen kehitystasetta ei myöskään voi todeta. Puhtaita rotuja ei ole. Rotujen sekoittuminen on nykyisin niin tehokasta, että useimmat rotujen alkuperäisistä fysiologisista ja psykologisista erikoispiirteistä ovat tasoittuneet. Barbaariasteen klaanit inkarnoituvat sivilisoituneisiin kansoihin. Valkoiset kansat ovat tehneet niin paljon pahaa luonnonkansoille, että nämä saavat korjuun lain mukaan inkarnoitua sivilisoituneiden kansojen keskuuteen ja muodostaa niiden slummin. Lisäksi sivilisoituneiden kansojen sosiaaliset olosuhteet ovat usein niin alkeelliset, että yksinkertaisinkin äly osaa orientoitua niissä. Sivistymättömien kansojen keskuudessa tapaa monia sivilisaatioyksilöitä, inkarnoituneina huonon korjuun vuoksi.

²Enemmän kuin puolet kaikista kehitystasoista sijoittuvat barbaariasteelle. Etäisyys eri tasojen välillä onkin minimaalinen verrattuna vastaaviin korkeammilla asteilla. Tästä huolimatta vaatii jokainen taso huomattavasti suuremman määrän inkarnaatioita. Tämä johtuu oma-aloitteisen tajunnan heikosta aktiivisuudesta. Barbaariyksilö elää fyysisessä todellisuudessa. Kaikenlainen työ, kaikki turha ponnistelu on hänelle vastenmielistä ja mieletöntä. Vain pakottava luonnollinen tarve tai kiihtynyt mielentila saa hänet luopumaan siitä saamattomuudesta, joka on hänelle onni ja elämän tarkoitus. Tunnusomaista hänelle on kyvyttömyys oppia muutoin kuin fyysisistä kokemuksista. Kaikki on vielä opittavana. Persoonallisuus on yksinomaan korjuun tuote, koska tajunnankehitystä ei tarvitse erityisesti huomioida. Ero alimpien ja korkeimpien olemassa olevien barbaaritasojen välillä ilmenee pääasiassa nopeamman tajuamisen sekä kasvaneessa yleisen elämäkokemuksen määrässä, joka tietenkin helpottaa järjen toimintaa ja mahdollistaa eriytyneemmät tunnetilat.

³Yksilöt, joiden omalaadun perustaipumus on poistyöntävä, tarvitsevat itsekkäitä pyyteitä neutralisoidakseen vaistomaisesti helposti tulehtuvan vihansa ja vahvempia vaikuttimia, mitä suurempi taipumus on. Vihan tunteet ilmenevät kateutena, katkeruutena, pelkona, halveksuntana, julmuutena, kostonhaluna, epäluuloisuutena, väheksyntänä, vahingonilona, ylenkatseena, suuttumuksena. Mitä korkeampi taso, sitä eriytyneempiä nämä tunteet ovat, ilmeten mm. ilmaisutavassa. Julmuuden, oveluuden tai tietynlaiseen huomaavaisuuteen taipuvaisen itsekkyyden välillä on monia asteita. Alhaisilla tasoilla, ennen kuin tunteet ovat kehittyneet, emotionaalisuus on enimmäkseen halua omistaa, hallita, hävittää, tuhota. Tietenkin emotionaalisuuden aktivoiminen riippuu pääasiassa yksilön yleisistä olosuhteista ja erityisistä kokemuksista. Luoksevetävän perustaipumuksen omaaviin villi-ihmisiin pallovärähtelyillä ei ole samaa vaikutusta. Kaksi vastakkaista perustaipumusta osoittautuu esimerkiksi siten, että yksi tahtoo hallita voimalla, väkivallalla, pelolla jne., toinen ihailulla, antaumuksella jne., jotka heräävät hyväntuulisuudesta, ystävällisyydestä, anteliaisuudesta jne., jotka saattavat aiheutua myös itsekkyydestä (halusta olla pidetty jne.). Yleensä eri

perustaipumuksen omaavat yksilöt kuuluvat eri klaaneihin. Kokonaiset kansanryhmät, myös alimmilla tasoilla olevat, voivat siten osoittaa joko valtaosaltaan luoksevetäviä tai poistyöntäviä ominaisuuksia.

⁴Elämän suhteen ei ole ehdotonta tietämättömyyttä. Myös involuutioaineen atomit hankkivat kokemuksia, vaikka ne ovat kyvyttömiä muokkaamaan niitä. Kasveilla ja eläimillä järjestäytyneistä kokemuksista tulee vaisto. Kausaalistumisen rajalla olevalla eläimellä on vaisto eläimelle tarpeellisten kokemusten alueella melkein erehtymätön. Silti ei saa uskoa eläimen kykenevän arvostelemaan ihmisiä. Alemmilla tasoilla olevat eivät voi arvostella oikein korkeammilla tasoilla olevia. Sitävastoin on oikein, että niin kasvit kuin eläimet tajuavat niihin kohdistuvan rakkauden ja vihan. Järki, kyky muokata ajatellen tajunsisältöä, aktivoituu vähitellen kokemuksen rutiinimaisuuksista ja sopeutumisesta olemassaolon ehtoihin. Barbaariasteella järjentoiminta on valtaosaltaan matkivaa, ajattelu eräänlaista heimon kollektiivijattelua. Pakolliset käytänteet ehkäisevät itsenäisen pohdiskelun yrityksiä. Taikauskoisuudet peritään isiltä ja varhaisimmasta lapsuudesta saakka istutettuina ne ovat syvään juurtuneita. Yksilö syntyy mielipideympäristöön, uskontoon jne. Ilman poikkeavia mielipiteitä on mahdotonta oivaltaa kohtuuttomuuksia. Satujen kuvaukset tyydyttävät selitystarpeen. Olemassaolon mielivalta on ylivoimainen. Ajattelu perustuu siten perinteille, yhdenmukaisuudelle ja yksinkertaisimmalle analogialle. Uskon olemus ilmenee selvästi sokeana hyväksymisenä ja tunteen absoluutimena vakaumuksena. Tunne reagoi kerran hankituista tavoista ja ajatustavoista poikkeamista vastaan. Jos vieraat mielipiteet herättävät epäilyn, epäily on tietenkin yhtä ehdoton ja umpimähkäinen. Barbaariasteen korkeimmilla tasoilla ja sivilisaatiokansoilla mentaalinen aktiivisuus voi saavuttaa tietyn vahvuuden. Kuvaavaa on tuolloin tarve saada tietää, mitä pitää ajatella ja sanoa. Järjen sisällön määräävät hallitsevat auktoriteetit tai luokka-ajattelu. Kun yritetään käsittää toisten mielipiteet oikein on vaivalloinen työ tunteellinen todiste mielipiteen oikeellisuudesta. Jos sitten osaa omin sanoin selvittää mielipidettä, on se osoitus itsenäisestä ajattelusta.

⁵Barbaariasteen uskonnot ovat enimmäkseen animismin värittämiä. Jopa yksinkertainen äly etsii jonkinlaista selitystä olevalle ja tapahtuvalle. Nämä selitykset vaihtelevat jokapäiväisten kuvitelmien mukaan heimo- ja kielirajojen sisällä. Mutta tietyt peruspiirteet ovat yhdenmukaisia, mikä johtuu yleisinhimillisistä kokemuksista. Alkukantaiset jumalkäsitykset ovat analogioita mielivaltaisten, julmien hallitsijoiden kanssa ja vahvistavat usein kauhuksi ymmärrettävän tuntemattomien luonnonvoimien pelon, luonnonvoimien, joita pidetään vihaisina, verenhimoisina, kateellisina ja kostonhaluisina, mutta jotka voi myös lahjoa ja lepyttää uhreilla ja palvonnalla, niin että niiden apua voi odottaa saatavan kaikissa itsekkäissä asioissa, vihollisen voittamiseen jne. On helppo ymmärtää, että vallanhimo ja ylivoimainen oveluus osaavat aina jollakin tavalla hyödyntää sellaisia taikauskoja. Jotta tabuja ja pakkosääntöjä noudatettaisiin ja jotta ne jäisivät kaiken keskustelun yläpuolelle, vaaditaan auktoriteetiksi ehdoton ja mielivaltainen valta, joka säälimättä rankaisee jokaisesta rikkomuksesta tai omasta julkeasta mielipiteestä. Tämä kauhun fiktio istutetaan sopivilla kepposilla, kunnes se täydellisesti hallitsee heimon tunneajattelua. Sen jälkeen on aika tuoda julki opetus, sopivan äänitorven muutoin luoksepääsemättömälle olenolle ilmaisemana. Tämä jumalallisella auktoriteetilla varustettu profeetta julistaa alkukantaisen kanssakäymisen sääntöjä ja vahvistaa epäilyttäviä tapoja ja tottumuksia. Näin on laskettu perusta, jolle voi rakentaa lisää. Sillä tietenkin tämä pelättävä olento voi julistaa uusia asetuksia mielensä mukaan, jos profeetan perijät katsoisivat tämän sopivaksi. (Riittävä todiste filosofien arvostelukyvystä on, että he ovat voineet etsiä järjellisiä perusteita sellaisille fiktioille. Abstraktion siivillä he kohosivat korkeimpaan abstraktioon ja keksivät "siveyslain", tämän kaikkea sisältöä vailla olevan, hyödyttömän jumalallisen käskyn.)

⁶Heimon jatkuvuudelle tarpeelliset säännökset murhaa, varkautta jne. vastaan koskevat vain heimoa. Ympäröivässä viidakossa vallitsee edelleen viidakon laki tai väkivallan ja

vahvimman oikeus. Perittyjen käytänteiden mielettömyydet jäävät koskemattomiksi, koska kukaan ei uskalla ehdottaa ihmisille käsittämättömään asiaan muutoksia. Barbaariasteelle on tunnusomaista ihmisen halveksunta. Ihmisarvo, ihmisoikeus, ihmisonni eivät ole vain tuntemattomia vaan käsittämättömiä käsitteitä. Vain heimon jäsenillä on olemassaolon oikeus ja tämä yksinomaan ehdolla, että he noudattavat tabuja ynnä muita taikauskoja. Kaikki muut elävät olennot saavat mahdollisesti elää, jos se katsotaan sopivaksi, toivottavaksi, hyödylliseksi. Valta on oikeutta ja oikeutta ylläpidetään tarvittaessa hirmuvallalla. Rangaistukset ovat julmia. Heikompiin heimoihin kohdistuvat ryöstöretket ja hyökkäykset ovat kiitettäviä yrityksiä. Loukatun kunnian jne. fiktio pilkistaa esiin suhteellisen varhain.

⁷Tällä kehitysasteella ihanteet yhtyvät idoleihin, koska ihanteet ovat ymmärrettäviä vain ominaisuuksina tarun sankareissa. Vertaansa vailla ra'assa voimassaan idoli voittaa aina taistelun, voittaa vihollisensa oveluudessa, valloittaa runsaasti saalista, tulee heimon päälliköksi ja hävittää kaikki lähiseudun heimot sukupuuttoon tai tekee heistä orjia. Jos barbaari syntyy sivilisoituneeseen kansaan, tietyt ulkoiset piirteet hänen idolissaan muuttuvat, mutta hän jää kaiken päihittäväksi, viekkaaksi voitonsankariksi. Idoli tyydyttää muun muassa turhamaisuuden ja ylpeyden, vallanhimon ja ylivoimaisuuden tarpeet.

SIVILISAATIOASTE

3.18 Sivilisaatioasteen emotionaalisuus

¹Barbaari-, sivilisaatio- ja kulttuuriasteella yksilö on emotionaaliainolla olennaisesti emotionaaliolento, jonka tunteita, ajattelua ja tekoja määräävät emotionaaliset vaikuttimet. Omalaadun hankkimat ominaisuudet, jotka vaistomaisesti ja automaattisesti pääsevät oikeuksiinsa, kuuluvat jollekin niistä 700 emotionaalitasosta, joista 600 kuuluu alemmalle emotionaalisuudelle (48:4-7).

²Jokainen emotionaalinen tajunnanilmaus aiheuttaa värähtelyjä emotionaalimaailmassa. Näiden värähtelyjen tavoitettavissa olevat ovat aavistamatta näiden vaikutuksen alaisia. Jos ilmaus on poistyyntävä, se herättää vastaanottajassa poistyyntäviä tunteita. Jos vastaanottaja huomio nämä tunteet, elpyvät alitajuiset kompleksit, mikä aiheuttaa mielenliikutusta. Samalla vastaanottaja lähettää samanlaatuisia uusia värähtelyjä vaikuttamaan toisiin. Liioittelematta voidaan sanoa, että yli 90 prosenttia kaikista tajunnanilmauksista on jossakin suhteessa poistyyntävää laatua. Gnostikkojen symbolinen sanonta, että ”maailma on pahan vallassa”, on ymmärrettävä.

³Yksilö samaistuu hallitsevaan olemukseensa. Emotionaaliyksilön emotionaalitajunta on hänen ”olemuksensa”. Se on hänen ”varsinainen minänsä”. Jos tunteet eivät ole aktiivisia, yksilö tuntee itsensä kuivaksi, haluttomaksi; elämä tuntuu harmaalta, tyhjältä, tarkoituksettomalta. Hän toivoo, että ”jotakin tapahtuisi”, niin että elpyneet tunnetilat soisivat väriä elämään. Useimmat ihmiset ovat tunteidensa heiteltävinä ja ajoittaisesta tunnehurmiosta riippuvaisia. ”Huvitusten” tehtävänä on tyydyttää tämä tarve. Illanvietoilla, musiikilla, kirjallisuudella, taiteella on useimpien ihmisten suhteen sama tehtävä. ”Maku” näiden valinnan suhteen riippuu tasosta.

⁴Ehkä ei olekaan niin merkillistä, että tähänastiset elämänkokemukset ovat johtaneet näkemään ihmisen parantumattoman pahana. Tietenkin yksilön voi harjoittaa soveltamaan tietämättömyyttä aina pettävää ulkoista kunnioitettavuutta ja hurskastelun tunnusmerkkejä. Ja tällä on merkityksensä avoimen häikäilemättömyyden ja raakamaisuuden ehkäisijänä. Mutta vain elämäntietämättömyys uskoo johonkin mainoksen patentoiduista yleislääkkeistä. On vain yksi tapa tulla hyväksi ja se on pyrkiä saavuttamaan korkeampia tasoja.

⁵Alempi emotionaalisuus on alemmilla tasoilla oleville heidän tajunnanilmaisujensa dynaaminen voima. Kateus, kostonhalu, vahingonilo ovat tehokkaita vaikuttimia.

Sivilisaatioasteella on paljon sellaista, minkä tietämättömyys katsoo kuuluvan vain barbaariasteelle. Sivilisoitunut viha osoittautuu selvimminkin vallitsevassa suvaitsemattomuudessa ja moralismissa. Suvaitsemattomuudella on monta astetta vastenmielisyydestä ja tahdittomuudesta röyhkeään hyökkääväisyyteen. Syy siihen, miksi uskonnollinen suvaitsemattomuus ei ole ilmennyt voimakkaana viimeisten vuosikymmenien aikana on, että uskonto on menettänyt valta-asemansa ja että vielääkään ei ole voitu sopia yhteisestä maailman- ja elämänsuostuksesta. Paljon kehuttu sananvapaus ei ole vielä sataakaan vuotta vanha. Syytös Erik Gustaf Geijeriä kohtaan uhkasi häntä maastakarkotuksella. 1900-luvulla joutui Knut Wicksell vankilaan. Ajan merkit alkavat jo enteillä, että tämä lyhyt aika on päättymässä. Uskonnon ja moraalien harjoittaman vallan väärinkäytön jälkeen alkaa poliittisten valheiden mielipidesorto.

⁶Karkean barbaarimaisen halun älyllistyminen sivilisaatioasteella on johtanut yhä eriytyneempiin ja vivahteikkaampiin itsekkyyden ilmaisutapoihin. Psykologien on yhä vaikeampaa johtaa näitä varsinaiseen alkuperäänsä. Mutta muutos on vain pinnallinen eikä petä kokenutta. Barbaariutta lähellä olevat emotionaaliset illuusiot paljastuvat sopivissa tilaisuuksissa vielä täydessä voimassaan. Mielikuvitus on saanut palvella barbaarimaisia vaistoja sodilla ja vallankumouksilla, jotka lakkaamatta uudelleen hajottavat rakennetun ja tuhoavat arvoja, jotka olisivat voineet myötävaikuttaa tunteen jalostamiseen.

⁷Korkeammilla sivilisaatiotasolla mielikuvitus (”äly”) kehittyy voimakkaasti. Tästä on aiheutunut edelleen kehittymättömän älyn arvostelukyvyn irvokas yliarvioiminen. Mielikuvituksen tunneajattelu on päätyneet ehdottomaan subjektivismiin. Se on hukuttanut ihmiskunnan kaikista todellisuuskriteereistä vapautettuihin fiktiivisiin kaikilla aloilla, ei pelkästään estetiikan ja filosofisen spekuloinnin alalla. Tietenkin sellaisen ”älyn” ja sen humanismin täytyy osoittaa avuttomuutensa, humaniteettiasteen edellytyksistä tietämättömänä.

⁸Parhaimmiston yritys kohottaa ihmiskuntaa humanistisilla aatteilla on olennaisilta osiltaan epäonnistunut. Vasta täydellisen tuhoutumisen uhan edessä ”maailman omatunto” alkaa herätä ja etsiä pakokauhunomaisen psykoosin vallassa mahdollisuuksia sodan torjumiseksi. Tietenkin korkeampien asteiden ihanteet ovat saaneet jäädä henkiin väärinkäytettäväksi tylsistyttyinä sananparsina ja kauniina lupauksina sokeuttaen niitä, jotka arvostavat itseään sunnuntaiteorioidensa mukaan ja lisäksi käyttävät ihanteita moraalisen vihansa vaikuttamina toisia tuomitakseen.

3.19 Sivilisaatioasteen mentaalisuus

¹Niin yksilöllisen kuin kollektiivisen tajunnankehityksen toteaminen vaatii yleiskatsauksen miljoonien vuosien ajalta. Historialliset aikajaksot ovat mentaalisesti mitä sikiössä tapahtuva biologisen kehityksen pääkohtien kertaaminen on fysiologisesti. Historiallinen kehitys on vain kertausta toisilla ehdoilla. Eksoteerisen tutkijan väistämätön virhelähde on tietämättömyys ajoittain inkarnoituvien klaanien eri kehitysasteista.

²Sivilisaatioasteella arvostelukyky on heikosti kehittynyt. Useimmat älymystöön kuuluvat ajattelevat oppineiden teorioiden mukaan kykenemättä arvioimaan teorioiden suhteellista tai tilapäistä pätevyyttä tai teorioiden alkuperää. Oppineisuus ei ole samaa kuin oivallisuus ja ymmärtäminen. He eivät ole oppineet erottamaan, mitä he tietävät ja mitä he eivät tiedä, vaan puolustavat edelleen käsitystään sillä, että he uskovat. Yleinen herkkäuskoisuus on niin suuri, että jokaisesta, jota eivät ”suojele” valmiiksi piintyneet fiktiot tai itsekkäät pyyteet, tulee erehtymättä minkä tahansa taitavasti suunnitellun propagandan uhri.

³Barbaariasteelle on tunnusomaista usko (mielipide), sivilisaatioasteelle käsittäminen (tietäminen). Käsittäminen on harkinnan loogisen prosessin tulos. Tämän ei suinkaan tarvitse johtaa tietoon (oikeaan käsitykseen todellisuudesta). Mutta koskaan lepäämätön harkinta on edellytys etsinnälle ja taistelulle mielipidetyranniaa vastaan. Harkinnan lisääntyminen johtaa

kykyyn abstrahoida, yleistää, tapahtumainkulun syiden etsimiseen, sääntöjen asettamiseen jne. Harkinta löytää ajatusmalleja, kehittää kaavamaisia päättelytapoja ja vaatii yhä enemmän aineistoa muokattavaksi. Siten alkaa pitkä ajanjakso, jota on nimitetty sofistiseksi, skolastiikaksi, käsiteromantiikaksi ja logiikan ylivalloitukseksi. Järki tulee itsevaltaiseksi, määrää, mikä on totta ja mikä väärin, laatii ajatusjärjestelmiä ja käsittää "todellisuuden". "Empiirisyys" ei antanut tietämättömyydelle loogista varmuutta ja oli siten varsinaista oikeutusta vailla. Todellisuutta suorastaan halveksittiin. Matematiikka osoitti, että ehdoton tieto on mahdollinen. Ei huomattu, että tämä pettämätön tilan ja ajan selviöiden rakennelma käsitteli näitä oikeita tosiasioita. Ne käsitettiin yksinomaan rakenneltuina fiktioina. Jo olemassaolevat tosiasiat, joita ei voitu käyttää, korvattiin fiktioilla, joilla ei ollut vähäisintäkään yhteyttä johonkin niin "epäluotettavaan" kuin aine. Jos todellisuus ei ollut yhdenmukainen loogisesti rakennetun järjestelmän kanssa, oli se aineellisen todellisuuden syy. Vieläkään eivät monet ymmärrä, että logiikka ei voi loihduttaa esiin tietoa aineen kvalitatiivisista ominaisuuksista. Kaikenlaiset ajatuksenrakentajat elävät huolettomasti fiktioiden näennäisessä maailmassa. Myös luonnontutkijat tekevät edelleen virheen korvatussa puuttuvat tosiasiat ajatusrakennelmilla. Vallitsevia maailman- ja elämänkatsomuksia voidaan yhä vieläkin kutsua fiktiojärjestelmiksi.

⁴Tieteelliset löydöt ja tekninen edistyminen sekoitetaan usein älylliseen kehittymiseen. Mutta edellisellä ei ole mitään yhteistä jälkimmäisen kanssa. Siitä lähtien kun Galilei yhdisti luonnontutkimuksen (tosiasioiden toteamisen) kokeisiin ja matemaattiseen menetelmään ovat lukemattomat luonnontieteen ja sen teknisten jatkajien tekemät löydöt jatkuvasti lisänneet tietoa fyysisestä aineellisesta todellisuudesta. Vähä vähältä tutkimus on vapauttanut meidät isiltä perityistä fiktioista ja taikauskaisuudesta, laajentanut näköpiiriämme ja kehittänyt todellisuustajuamme. Mutta päättelykyky ja käsitteellinen ymmärtäminen ovat samoja. Ihmiset eivät käsitä paremmin, vaikka kokonaan toisella tavalla, nimittäin yhdenmukaisesti tutkitun kanssa. Jatkuvasti syvenevä oivallus olemassolon ehdottomasta lainmukaisuudesta alkaa päästä oikeuksiinsa. Ilman lainmukaisuutta tutkimus olisi ilmeistä hölynpölyä. On alettu oivaltaa tietämättömyyden johtuvan siitä, että ei tunneta lakeja eli vakiosuhteita.

⁵Taju antaa meille tietoa aineellisesta todellisuudesta, objektiivisia, ehdottoman varmoja tosiasioita. Jos järki, joka on subjektiivisuus, vain muokkasi tajun sisällön, olisi tietämys täsmällistä. Mutta järjen sisältö koostuu edelleen suurimmaksi osaksi fiktioista. Tajun totuuden kriteeri on todellisuus. Loogikoille järjen totuuden kriteeri on looginen ristiriidattomuus. Useimmille ihmisille totuuden todiste on idean yhtäpitävyys vallitsevan käsityksen kanssa, mahdollisuus sovittaa se fiktiojärjestelmiin. Todellinen tiedon todiste on hypoteesin ja teorian pitävyys teknisessä sovellutuksessa ja ennustuksen erehtymättömyys, kun tunnetaan prosessin kaikki ehdot. Tieto koostuu tosiasioista, joita on asetettu fiktioista vapaisiin kausaalsiin, loogisiin tai historiallisiin yhteyksiin. Riittämättömät tosiasiat aiheuttavat sen, että osa käsitetään kokonaisuutena. Usein myös peruslauseet kokoavat vain ryhmän tosiasioita, jotka kuuluvat suurempaan edelleen tuntemattomaan ryhmään.

⁶Sivilisaatioasteen eri tasojen väliset etäisyydet ovat jokseenkin suurempia kuin etäisyydet barbaariasteella, mutta tietämättömyys ei niitä tietenkään huomaa. "Tasa-arvosta" haaveilevalta suvulta puuttuu tietenkin kaikki edellytykset tämän asian oivaltamiseen. Psykologit eivät huomaa mitään eroa siinä, missä on kyseessä yhden tai kahden aionin kehityksellinen etumatka. Aavistamatta piilevän elämänkokemuksen merkitystä he arvostelevat testaustulokset lähtien perusteista, jotka johtuvat isiltä saaduista perintötekijöistä, älyllisestä kasvuympäristöstä, koulutuksesta jne. Koulutustulokset ovat yhtä pettäviä. Suurella vaivalla työskenteleville diskursiivisille älyille (47:7) voidaan opettaa looginen päättelytaito ja matemaattisten kaavojen käyttö. Jos heille lisäksi annetaan tieteen tutkimustulokset helppotajuisena esityksenä, on älyllinen jäljittelytaito kaikki, mitä he tarvitsevat tullakseen

loistaviksi loogikoiksi ilman todellisuustajua ja kaunopuhujiksi aineissa, joita he eivät ymmärrä. Idea-älyt (47:5), jotka myöhemmin elämässään saavat tilaisuuksia aktuaalista piileviä elämäkokemuksiaan, voivat osoittautua mahdottomiksi koulussa sen vuoksi, että heidän mentaalinen aktiivisuutensa kulkee muita kuin hitaan diskursiivisuuden teitä. Muistinerot ovat melkein aina kouluneroja. Korjuun lain tekijät tekevät sitäpaitsi kaiken arvostelun mahdottomaksi.

3.20 *Sivilisaatioasteen uskonto*

¹Uskonto on tunteen eikä järjen asia. Siksi se voi olla kuinka mieletön tahansa. Tavoittamaton "henkisyys" on eriytymättömiä emotionaalisia hurmio- eli tunnelmatiloja. Todellinen "henkisyys" on essentiaalisuutta, sivilisaatioyksilön saavuttamattomissa. Tällä asteella uskonto tyydyttää poistyyöntäviä tunteita, jotka ilmenevät suvaitsemattomuutena, mielipidesortona ja vainona, milloin olosuhteet sen sallivat. Kristinusko on kaikista maailman- ja elämäkatsomuskysymyksistä täysin tietämätön. Se ei tiedä mitään tajunnankehityksestä eikä sen eri asteista, reinkarnaatiosta, elämänlaeista. Se ei voi antaa järkevää selitystä kolmiyhteydelle, sielulle tai hengelle, eikä kuvata tuonpuoleista elämää. Ja sellainen tietämättömyys todellisuudesta puhuu totuudesta! Yhden asian se on perusteellisesti selvittänyt: jokainen totuuden kriteeri puuttuu niin yksilöllisestä kuin kollektiivisesta uskonvarmuudesta. "Isiemme usko" ei todellakaan riitä. Kaikki tiedekunnat oikaisevat vähä vähältä virheelliset oppinsa paitsi teologinen tiedekunta, jonka on mahdoton oivaltaa, että "ei ole korkeampaa uskontoa kuin totuus", tieto todellisuudesta.

²Kaikki uskonnot perustuvat nykyisin historiallisiin lähdekirjoihin. Poikkeuksetta kaikki ovat väärennettyjä. Kun ne vaativat tunnustetuksi tulemista "jumalan puhtaana, väärentämättömänä sanana", johon on uskottava, jottei tulisi ikuisesti tuomituksi, on totuus tuotava julki. Onneksi esoteriikalla on käytettävänä toisenlaisia lähteitä, nimittäin "esoteerinen arkisto", joka on kaikkien korkeamman objektiivisen tajunnan omaavien tutkijoiden ulottuvilla.

³Kaikilla uskonnoilla on alunperin ollut "mysterinsa". Näissä salaisissa tietokouluissa älylliselle parhaimmistolle opetettiin tieto todellisuudesta ja eksoteerisen uskonnon symbolien tulkinta. Mysterit rappeutuivat, mikä johtui tietämättömyyden, kiihkoon yllytetyn massan vainosta, massan, jota johtivat arvottomat, joilta vihkitys mystereihin oli eväty. Esoteerinen tutkimus on sittemmin tarkistanut mysteerikoulut ja varmistanut siten, ettei kukaan kolmannen asteen vihitty, ainoa aste, joka opetti todellista tietoa, koskaan rikkonut vaitiololupaustaan. Uskonnonhistorian opetus näistä ilmiöistä on siten tietämättömyyden spekulatiota. Historian väärentäminen alkaa huhujen levittämisestä eikä sen jälkeen koskaan lakkaa. Toinen esimerkki on juutalaisten kanoniset kirjat (raamatun "vanha testamentti"). Ne ovat täysin ajanmukaisia tarun ja historiallisten tietojen sekoituksena. Vain toivottoman harhautunut historian tutkimus yrittää ratkaista historiallisen luotettavuuden ongelmia nk. alkuperäistekstejä filologisesti tutkien. Uskonnonhistoria askaroi pelkkien fiktioiden parissa ollen kaikista historiallisista tiedonaloista kuvitelluin – kokonaan lukuun ottamatta tiedostamatonta väärentämistä, joka on väistämätön seuraus, kun arvioitaessa lähdetään jo hyväksytystä dogmatiikasta.

⁴Kristillistä uskonnonhistoriaa voidaan kutsua koskaan lakkaamattomaksi historian järjestelmälliseksi väärentämiseksi. Tietämättömille gnostiikka esitetään yhä edelleen kristinuskoon pohjautuvana filosofisena spekulatiiona. Huolimatta siitä, että kaikki "uuden testamentin" kirjat ovat karkeitä väärennöksiä, on uskonnonhistoria lisäksi järjestelmällisesti liittänyt kristinoppiin kaiken sopivaksi katsotun. Kaikkeen, mitä pakanallisuus (terve järki ja jalous yhtyneinä) on tuottanut, on ujostelematta painettu kristillinen patenttileima. Kaikki suuri, jalo, nerokas, kaikki, minkä lepäämätön kriittinen järki on saattanut päivänvaloon ja rajusta vastarinnasta ja verisistä vainoista huolimatta onnistunut pakottamaan lopulliseen

tunnustamiseen, on lopulta liitetty “kristilliseen käsitykseen” ja julkaistu kristinuskon ikuisena totuutena ja ansiona, väistämättömänä seurauksena uskosta kristillisiin mielettömyyksiin. Mielipidesorron historia selvittäisi hämmästyttävälle historialliselle tietämättömyydelle ne uskomattomat esteet, joita kristinusko on totuuden tielle asettanut ja sen kauhua herättävän suvaitsemattomuuden, joka barbaariuden kaikin keinoin on yrittänyt tukahduttaa kaikki totuuden löytämiseen tähtäävät yritykset. Väärentäminen jatkuu taukoamatta. Väärentämisestä on kyse, kun yliopistoja käyvät, jotka ovat saaneet hyödyntää humaniteettinerojen suvaitsevaisuuden, inhimillisyyden, veljeyden puolesta käymän kovan, epäkiitollisen taistelun tulokset, lukevat tämän valistuksen ja jalostumisen kristinuskon ansioksi. Väärentäminen ilmenee myös siinä, että “sanan julistajat” varastavat kulttuuriyksilöiltä ideoita kaikkialla, missä saavat siihen tilaisuuden, ja sisällyttävät ne saarnoihinsa kristillisinä katsomustapoina.

⁵Niin kutsuttujen uskonnon historian tutkijoiden pitäisi pohtia kirkkoisä Augustinuksen sanoja (De Civitate Dei): Se, mitä nykyisin kutsumme kristilliseksi uskoksi, oli olemassa muinaisten opettajien keskuudessa, eikä sitä ilman ole koskaan oltu niin kauan kuin ihmisiä on maailmassa ollut.

⁶Sivilisaatioasteella edistyy pisimmälle ihminen, joka kaikista uskon fiktioista luopuen elää auttaen ja palvelen ilman vaatimuksia ja odotuksia. Siten korkeampi emotionaalisuus herää ja osoittaa tien. Egoistin uskonto on itsepetosta.

⁷Kristinusko on tyypillinen sivilisaatioilmiö. Filosofian tavoin se on tietämättömyyden mielikuvituksen tuote. Sitä on nimitetty juutalaiseksi lahkoksi, jota se ei alun pitäen ollut. Se on tullut siksi, koska juutalaisten kanoniset kirjoitukset, “vanha testamentti”, yhdistettiin “uuden testamentin” kanssa raamatuksi (kirjojen kirjaksi). Tämän kirjan on selitetty olevan “jumalan puhdas, väärentämätön sana”. Koska uuden testamentin kanssa ristiriidassa oleva vanha testamentti on myös jumalan sanaa, merkitsee tämä, että vanha testamentti on yhtä erehtymätön kuin uusi ja että myös ristiriidat ovat jumalan tekoa. Ihminen on yhtä jumalinen murhatessaan vihollisensa kuin antaessaan heille anteeksi. Vanha testamentti on kaikilta olennaisilta osiltaan suoraan ehkäissyt Jeshun julistusta. Toisin kuin kristilliset kirkot ja lahkot vetävätkin asian ymmärtävät jyrkän rajan Jeshun opin (“Vuorisäärnan”) ja kristinuskon välille.

⁸Aluksi muutama sana “vanhan testamentin” alkuperästä. Juutalaiset olivat sivistymätön paimenkansa, joka sai osittaisen toimeentulonsa rosvoilemalla. Heillä oli heimojumala, Jahve, joka vaati veriuhrin ja kateellisena valvoi, etteivät muutkaan jumalat saisi uhria. Vankeus Babyloniassa oli juutalaisten ensimmäinen kosketus mielekkäämpään maailmankatsomukseen ja kulttuuriin. Palatessaan takaisin maahansa he sepittivät kanoniset kirjansa. He olivat oppineet, että kanoniset lähdekirjat olivat välttämättömiä uskonnolliselle auktoriteetille. Jahve sai toisia, kosmisesti sävyttyneitä ominaisuuksia. Hankkimiensa historiallisten tietojen ja osaksi omien suullisten perinteiden avulla juutalaiset sepittivät historiansa. Profeettojen kirjoitukset olivat heidän omia mukaelsiaan siitä, mitä he vankeudessa olivat eri tahoilta sattuneet kuulemaan. Merkittävä osa tästä oli huomattavan vanhaa, otteita atlantislaisista arkistoasiakirjoista.

⁹Uudella testamentilla on samankaltainen eklektinen alkuperä. Raamatussa on kauttaaltaan monia esoteerisia selviöitä ja sanontoja, helmiä erittäin puutteellisissa kehyksissä. Tulevaisuuden tutkimuksen tehtävä on poimia nämä esille ja antaa niille arvokkaammat kehykset.

¹⁰Gnostikoiksi kutsuttiin erään esoteerisen tietokunnan jäseniä. Näin siksi, että he omasivat gnosista (tietoa todellisuudesta). Tällä tietokunnalla oli loosheja muun muassa Egyptissä, Arabiassa, Persiassa, Vähä-Aasiassa. Sen varsinainen kukoistuskauti oli noin kolme sataa vuotta “ennen Kristusta”. Vihityt kuuluivat aikansa parhaimmiston. He olivat erittäin tuotteliaita kirjailijoita ja kehittivät huolellisesti valitsemiaan, syvämietteisiä, usein

olennoituja, usein historiallisina ilmiöinä kuvailtuja symboleja. Gnostisiin symboleihin kuuluu muun muassa kolmiyhteisyys: isä (myös suureksi kirvesmieheksi kutsuttu), poika Christos (kirvesmiehen poika), pyhä henki. Näistä kolmesta nimityksestä tehtiin vielä käsittämättömämpiä antamalla niille eri yhteyksissä eri tulkintoja, kuten edellä mainitut, samoin kuin kolme aspektia, kolme triadia, toistriadin kolme olemusta.

¹¹Tästä aidosta gnostisesta kirjallisuudesta sai alkunsa kvasignostinen kirjallisuus. Eräs juutalainen gnostikko nimeltään Matteus oli läsnä, kun Palestiinan käskynhaltija Pontius Pilatus teloitutti erään sosiaalivallankumouksellisen liikkeen johtajan. Tapahtuma antoi hänelle kirjallisen aiheen. Hän päätti kirjoittaa todellisuuspohjaisen uskonnollisen romaanin. Tähän hän sisällytti gnostilaisia symboleja, suullisen perinteen säilyttämät tiedot Jeshun (syntyi v. 105 e.Kr.) vertauksista, vanhan egyptiläisen tarinan jälleensyntymisen pyörälle ristiinnaulitusta ihmisestä, muutamia tietoja kommunistisesta villitsijästä. Tyytymättömänä työhönsä hän lähetti sen erälle hyvälle ystävälleen, joka oli priori eräässä gnostilaisessa luostarissa Aleksandriassa, ja pyysi, että hän antaisi luostariveljien yrittää parantaa romaania. Kiinnostuneet munkit, kirjallisesti sivistyneitä miehiä kun olivat, ryhtyivät työhön ja näin syntyi viitisenkymmentä eri mukaelmaa. Munkkien romaanit saavuttivat loistavan menestyksen. Lukuisia jäljennöksiä levisi kaikkiin suuntiin synnyttäen nopeasti leviävän uskonnollisen joukkoliikkeen, joka sai nimensä gnostisen symbolin jumalan pojan, Christoksen, mukaan. Julistus tehoi erityisesti sosiaalisesti tyytymättömiin, köyhiin ja orjuutettuihin. Vihdoin viimein, noin 300 vuoden jälkeen, koottiin lopulta nk. uuteen testamenttiin neljä realistisinta ja keskinäisesti yhdenmukaisinta romaania tositarinoiksi Jeshun elämästä. Näihin lisättiin Jerusalemin ensimmäisiä kristittyjä käsittelevä, samoin seipitetty tarina sekä tunnistamattomiin vääristetyt, kirjemuotoon laaditusta kabbalistisesta kirjoitelmasta saadut otteet.

¹²Gnostiset tohtorit oivalsivat kauhistellen rappeutumisen vaaran. Parhaansa mukaan he yrittivät antaa vääristetyille symboleille mielekkäämmän tulkinnan. Mutta tietämätön massa oli saanut, mitä se tarvitsi, opin, jonka se luuli käsittävänsä. Tietämättömyys piti tohtoreita lievimmin sanoen tarpeettomina ja heidät äänestettiin seurakunnista ulos sen tunnetun periaatteen mukaan, että enemmistö tietää kaiken paremmin. Sillä tavoin oppi sai jalansijaa ja jatkoi voittokulkuaan. Gnostikkoja vainottiin, aidot gnostilaiset kirjoitukset tuhottiin järjestelmällisesti ja gnostiikka hävisi. Se on pysynyt salassa. Se, mitä on väitetty historialliseksi gnostiikaksi on kirkkoisien eksyttäviä kuvauksia. Gnostiikan menetyksen myötä kristinusko menetti "mysterinsä", tiedollisen pohjansa. Gnostisista termeistä tuli nimityksiä fiktioille. Tuloksena oli tunnettu, auttamaton käsitesekaannus.

3.21 Sivilisaatioasteen taidepyrkimys

¹Sivilisaatioasteelle on tunnusomaista subjektivismiin ylivalta. Järki tulee täysivaltaiseksi ja ollessaan ilman todellisuustietoa se julistaa järjen diktatuuria. Mutta ilman tietoa elämän laeista järki on mielivaltaa. Subjektivismi on mielivallan periaate, jonka täytyy johtaa laittomuuteen, muodottomuuteen ja sekasortoon. Estetiikka on yhtä kaukana todellisuudesta, yhtä harhautunutta kuin muu filosofia. Kauneuskäsitys, jota taideteoriat eivät ole turmelleet, näkee aikamme taiteen huonontumisen lisävahvistuksena esoteeriselle selviölle, jonka mukaan taiteen ymmärtämisen vaatimat edellytykset ovat olemassa vasta kulttuuriasteella.

²Kaikki luonnossa olisi muodoltaan täydellistä, jos atomien taipumus olisi luoksevetävä poistyöntävän sijaan. Poistyöntävä taipumus on aina erehdys ykseyden lain suhteen. Yleensä se johtaa erehdyksiin myös vapauden lain suhteen kaikkien yhtäläisen oikeuden loukkaamisella. Väistämätön seuraus on ollut, että kauneus samoin kuin kaikki muut elämän edut on korjuun lain alainen. Kauneus on todiste hyvästä korjuusta. Epämuotoisuus on huonoa korjuuta. Huonolla korjuulla voi olla lukemattomia syitä. Huomattavimpia syitä ovat muodonmuovauskyvyn väärinkäyttö, toisten kauneuden kadehtiminen, oman kauneuden väärinkäyttö, toisten kauneuden turmeleminen. Ne, jotka tarkoituksellisesti rumentavat todellisuutta ja viljelevät rumaa kauniin kustannuksella, jotka mässäilevät iljettävyyksillä, saavat vapauden lain mukaan toivomansa. Rumuuden kylvön yleisyys ilmenee kauneuden harvinaisuudesta. Muutoin kauniissa ilmenee melkein aina jokin vaillinaisuus, kauneusvirhe.

³Muoto on aineen tapa olla olemassa. Muoto on siis yleisluonteinen määräävä tekijä. Taide on muotokulttuuria. Taiteen tehtävä on näyttää meille täydellistynyt muoto, sellainen kuin sen olisi pitänyt olla, sellainen kuin se olisi ollut, jos mitkään muut tekijät kauneustekijöiden lisäksi eivät olisi vaikuttaneet.

⁴Ne harvat todelliset taidenerot, joita vuosisatojen varrella on esiintynyt, ovat kaikki työskennelleet taiteen täydellistämisen hyväksi. Nämä ikuiset etsijät ovat vaistomaisesti pyrkineet ilmentämään luonnon muodoissa aavistamaansa kauneutta ja heitä on johtanut vakaumus siitä, että jonakin päivänä tavoite on saavutettu ja taiteen olemus paljastunut. Nerot olivat aikalaistensa väärinymmärtämiä. Kaikki töhertäjät elävät suurellisesti tällä tosiasialla. Mutta nerot ovat edelleen väärinymmärrettyjä ja tulevat olemaan sitä sivilisaatioasteella. Jos heitä ymmärrettäisiin, olisivat nykyajan taiteilijat ja taidetohtorit mahdollisia ilmiöitä. Neroja suvaitaan ylipäättään vain siksi, että vuosisatojen muut kulttuuri- ja humaniteettinerot ovat siinä määrin vahvistaneet taidenerojen suuruuden, että taidetohtorit ovat pakotettuja pitämään kunnioituksen puutteen omana salaisuutenaan välttyäkseen tekeytymästä vielä naurettavammiksi. Mutta ala-arvoista ylistämällä he todistavat omaa epäpätevyyttään.

⁵Niin kutsutuilla taiteen tuntijoilla on taideteoriansa, joiden mukaan he kaiken arvostelevat. Mutta ne, jotka yrittävät tajuta taidetta käsitteillä, eivät sitä koskaan ymmärrä. He yrittävät käsittää käsittämätöntä. Kaikki taide on koettava. Muotoileva taide on tajuttava kontemplatiivisella tarkkailulla.

⁶Neroilla ei ollut oppimestareita. Heillä oli takanaan monen inkarnaation kova työ ja turhautuneet ponnistelut. Heillä oli itsehankittu, piilevä käsitys, joten he saivat vaistonomaisesti kaiken lahjaksi. Lahjakkuudet tutkivat esikuvia. He panevat merkille nerojen yksilölliset taiteelliset keinot, sen, mikä neroissa kiehtoo ja hyödyntävät tämän miettimällä. Tulos on mietetäidettä, eklektisismiä, silloin kun se ei ole jäljittelyä tai kaavamaisuutta. Käsittämällä tuotettu taide ei ylety koskaan rutiinityön asteen yli. Ammatin nykyisillä töhertäjillä ei ole yksinkertaisintakaan jäljentämiskykyä. He kykenevät vain turmelemaan myös sen, minkä luonto on täydellistänyt. Suunnattomista teknisistä vaikeuksista tietämättöminä he luulevat olevansa jumalia, jotka mielivaltaisesti luovat, mitä heidän mielensä tekee. Heidän "taiteensa" on tarkoituksetonta toimintaa, leikkiä, mielijohteita, päähänpistoja. Luonnon kauneusmuotoja väärinä he turmelevat kaiken kaunismuotoisuuden tajun. Palvomalla rumuutta, raakuutta, muodottomuutta, alimpia

elämänilmauksia he toteuttavat kateuden demokraattista pyrkimystä hävittää kaikki vulgaarin ylitse kohoava. Muotoa halveksitaan. Väri on ainoa, jolle mielivallalla ja kyvyttömyydellä on käyttöä. Luonnon esineissä väri vaihtelee valoineen ja varjoineen. Mutta kun väristä tulee pääasia ja muodosta sivuasiala, tulee taiteesta parodiaa. Nykyinen maalaustaide on tietämättömyyden, kyvyttömyyden, mielivallan, röyhkeyden itsetehostusta. Sen nimittäminen barbaariudeksi olisi luonnonkansojen taidekäsitöissään todistaman muotoon ja väriin liittyvän kauneudentajun väheksymistä.

⁷“Kun kansat kulkevat tuhoaan kohti, heidän taiteessaan ilmenee rumuus. Kauan ennen kuin sota alkoi, näin sen taidemuseoissa ja kuulin sen konserttisaleissa ja teattereissa.” Etevä esoteerikko ennusti liiankin oikein. Kun maailmankausi lähestyy loppuaan, esiintyvät muodon tuhoojat ja vandaalit hävittävät kulttuurin saavutukset. Aikamme taidepyrkimys on destruktiivista, ehkäisee tarkoituksellisesti kehitystä ja tekee lisäksi selväksi, että myös taiteessa subjektivismiin mieltä johtaa hajaannukseen ja kaaokseen. Kun sieniä sateella esiintyy kaikilla aloilla yhtäkkiä eksyttäviä sofistuja, jotka asiantuntijan ilmeellä julistavat päivän viisautta. Nämä auktoriteetit ”ymmärtävät” kaiken epäaidon, kaiken ruman, valheellisen, väärän. He nimittävät töhertäjiä ja huijareita neroiksi. He hämäävät aina epävarmojen makuaisia ylistämällä heikkolaatuista ja kääntämällä tarkkaavaisuuden täysiarvoisesta toisaalle. Ajallemme on jo tyypillistä kirjallisuus-, taide- ja musiikkitohtoreiden nimittäminen. Niin kuin taidetta ja taiteen ymmärtämystä voitaisiin opettaa. Muotoilukyky korvataan puhetaidollisilla liioittelulla. Musiikkitohtori osaisi varmasti pitää sata luentoa Ukko Nooan kontrapunktista. On ilmeisesti tarpeen huomauttaa, että taiteellinen pötypuhe tyhmistää. “Bilde, Künstler, rede nicht” (“Muotoile, taiteilija, älä puhu”) (Goethe).

⁸Kirjallisuudesta tulee taidetta korkeampaa emotionaalisuutta kultivoimalla. Runous, romaanit, näytelmäkirjallisuus ovat kauniita neron muovailemina. Taide voi jalostaa. Se voi myös kauhistuttavassa määrin tyhmentää, raaistaa, rumentaa. Nykyinen kaunokirjallisuus työskentelee kiihkoisesti mitätöntääkseen kaiken ylevän, jalon, kauniin. Se kuvaa murhia ja kaikenlaisia kauheuksia iljettävyyksillä sadistisesti mässäillen. Se kuvaa alkukantaisia tyyppisiä kuin muita ei olisikaan. Jalommat esikuvat ovat ilmeisesti oman kokemuksen ulkopuolella. Teosta kutsutaan tendenssittömäksi, kun tarkoitus on peitelty. Ikään kuin ympäristöjen ja tapahtumien tyyppisiä ei olisi usein valittu vihan tarkoituksella herättää kateutta, ivaa ja halveksuntaa kokonaisia yhteiskuntaluokkia vastaan. Erityisen vastenmielisiä ovat kirjallisuustohtoreiden skandaalikirjoitukset edesmenneistä neroista ja näiden henkinen ruumiinryöstö. Nämä ovat todella maksaneet kalliin hinnan neroudestaan. Elinaikaiset juorut ja panettelu seuraavat heitä seuraavaan maailmaan. Myös jälkipolvien hyeenojen on saatava kyllikseen. Vihan on laahattava lokaan kaikki suuri. Ylevyys on saatava alas, jotta demokraattinen tasa-arvo vallitsisi.

⁹Sivilisaatioasteen taiteen tavoin myös musiikin voidaan sanoa kuuluvan kokeiluasteelle tai rutiinimaisiin käsitöihin. Poikkeuksia ovat musikaalisten nerojen harmoniat ja sävelmät. Useimpien epäsointuiset tai yksitoikkoiset teokset todistavat epäkypsistä yrityksistä. “Taiteentaju” on aiemmin hankittujen monien eri kykyjen koostumus. Musiikintajun, musiikin olemuksen (rytmin, sopusoinnun ja sävelmän) ymmärtämisen kehittäminen kestää monta inkarnaatiota. Sopusointuisuudentaju turmellaan oppimalla “ymmärtämään” epäsointuisuutta, atonalismia ja melua sekä nauttimaan niistä. Vastaava koskee kaikkea taidetta. Kerran turmeltuna tajua on vaikea hankkia takaisin. Tässä suhteessa musiikki on onnellisessa asemassa, koska se kykenee matemaattisesti määräämään keskenään harmoniset soinnut. Sellaiseen apukeinoon eivät voi turvautua ne, jotka on oppineet tajuamaan ruman kauniina, vastenmielisen miellyttävänä.

3.22 *Sivilisaatioasteen oikeuskäsitys*

¹Sivilisaatioasteella diktatuurit ja demokraatit seuraavat toisiaan. Jatkuvat yhteiskunnalliset muutokset johtuvat siitä, että inhimillinen äly on kyvytön yhteiskuntaongelmien pysyvään ratkaisuun, että ihmisillä ei ole ykseyden tahtoa, että ihmiset eivät ole koskaan tyytyväisiä olosuhteisiinsa, että he aina syyttävät yhteiskuntaa omasta puutteestaan, että yhteiskunnallinen kateus herättää ikuista tyytymättömyyttä, että tietämättömyys alati uskoo yhteiskunnan kykenevän ilman muuta kohottamaan kaikkien elinehtoja, että vallanhimoiset demagogit onnistuvat aina uskottelemaan herkkäuskoisuudelle väriä kuvitelmia paratiisista. Diktaattorit uskovat, että ihmiset sallivat itsensä jatkuvan orjuuttamisen. Demokraatit uskovat kaikkien tasa-arvoon, että koulutuksella voi poistaa luonnon erilaisuudet. Anarkistit uskovat, että ihmiset ovat enkeleitä, jotka kasvatus kunnollisuuteen jne. turmelee, että jos valtio ja lait lakkautetaan, ihmisestä tulee täydellinen. Haaveksijat uskovat ihannevaltioon, että yhteiskuntaa voi konstruoida ja että vallitsevan järjestyksen voi vaaratta kumota. Kaikki ovat uskovia ja uskolla voi todistaa kaiken.

²Yhteiskuntahenki, oikeuskäsityksen ja yhteiskunnan lujuden perusta, kehittyy vain hitaasti vallitsevista olosuhteista ja muuttumattomista yhteiskuntasäädöksistä. Jos näitä muutetaan mielivaltaisesti, hajoaa yhteiskuntahenki ja luottamus lain pyhyyteen ja sen mukana lainkuuliaisuuteen. Nämä korvaamattomat arvot voidaan säilyttää, kun yhteiskuntaa uudistetaan pitkäjännitteisesti, niin että yhteiskunnallinen näkemys on ehtinyt kypsyä uudistuksille ja sukupolvi ehtinyt valmistautua sopeutumiseen, mikä muuten aiheuttaa monille tarpeetonta kärsimystä. Yhteiskuntahenki tuhoetaan myös rakentamalla yhteiskunta kateuden periaatteelle tai myöntämällä oikeuksia ilman velvollisuuksia, antamalla ihmisille yhteiskunnallisia etuja, jotka eivät vastaa heidän yhteiskunnallista panostaan, taipumalla ikuisesti tyytymättömien epäoikeutettuihin vaatimuksiin. Korjuun lain mukaan täytyy aina olla joitakin, joiden asiat ovat paremmin kuin toisten, koska he ovat jo hankkineet tämän oikeuden. Jos nämä laiminlyövät etujensa ykseyden lain mukaisen käytön on seurauksena huono kylvä.

³Oikeuskäsitys kehittyy hitaasti vähä vähältä. Vähitellen leimataan yhä useammat teot aluksi sopimattomiksi, sitten kielletyiksi tietyissä olosuhteissa. Omassa yhteiskuntapiirissä ne kielletään lopulta kokonaan normaaliolosuhteissa tai rauhan aikana. Kauheuksia, murhia, ryöstöjä pidetään sota-aikana tarkoitustaan vastaavina ja oikeutettuina. Vieläkään ei ole sotia ja vallankumouksia kriminalisoitu, koska valtiot yhä vieläkin varustautuvat sotaan ja koska yhteiskunnan vähemmistöjen sallitaan avoimesti valmistella väkivallan yhteiskunnankumouksia.

⁴Sivilisaatioastetta luonnehtii pyrkimys päästä eroon julmuudesta (sen ainaisine barbaariuden uusiutumisineen). Hitaasti saavutetaan oivallus, että barbaariset rangaistukset kasvattavat barbaareja. Samoin oivalletaan vähitellen, että osanotto ja ymmärtämys lieventävät huomattavasti sopimattomien rangaistussäännösten vaikutuksia. Oikeudellisissa arvioinneissa aletaan ottaa huomioon asianhaarat, yksilön taso ja vaikuttimet. Mutta kaikkia itsekkyyden ilmaisuja, joita ei laillisesti ole kielletty, pitävät monet ihmiset, mahdollisesti useimmat, täysin oikeutettuina. Kuvaavaa on myös oikeuslaitoksen kehittyminen jatkuvasti kasvaneen oikeusfiktioiden määrän ansiosta. Koko juristeria tulee yhä monimutkaisemmaksi, valtavammaksi, epähavainnollisemmaksi ja fiktiivisemmäksi. Kriminalisoinnin ja rangaistusmäärien mielivaltaisuutta yritetään nykyisin peittää kansainvälisellä yhdenmukaistamisella. Kehityksen hitaus osoittautuu siinä, että roomalaista oikeutta edelleen opiskellaan. Järkevät ja yhtenäiset periaatteet, inhimillisen ja tarkoituksenmukaisen oikeuskäsityksen tarpeelliset perusteet, puuttuvat. Vieläkään ei oivalleta, että historialliset perinteet eivät ole oikeusnormien järkiperusteita. Oikeusvirikavalta fiktiolaitoksineen, monimutkaisine ja raskassoutuisine koneistoinneen ehkäisee oikeudellisia uudistuksia. Käytetty mahtipontinen seremonia yrittää ympäröidä oikeuden menettelytavat

virheettömyyden sädekehällä, vaikka ollaan hyvin tietoisia siitä, ettei millään tuomioistuimella ole mahdollisuutta vahvistaa “totuutta”, vaan se kykenee arvioimaan oikeustapauksen usein vain hyvin epätydyttävien indiisien mukaan. Ne, jotka periaatteesta hylkäävät vallan oikeutena, näkevät vallan yhä oikeuden edellytyksenä. Väkivallan välttämättömyys kansassa osoittaa kulttuuriasteen etäisyyden.

⁵“Maailman omantunnon” reaktio on edelleen propagandan tulosta jokaisessa erityisessä tapauksessa. Ilman sellaista psykoosia se katsoo parhaaksi nukkua. Sen luotettavuus ei sitä paitsi ole koskaan suurempi kuin egoistin omatunto. Uhrilaitos on kauhistuttava laajuudessaan. Satatuhatta ihmistä kuolee päivittäin, useimmat heistä jossakin suhteessa yleisen vihan, itsekkyyden tai välinpitämättömyyden uhreina. Vain poikkeuksellisesti menetellään epätsekkäämmin kuin mitä ulkoinen tai sisäinen pakko, pyyde tai etu vaatii.

⁶Yhteiskuntalait ja niiden henki eivät yleensä ole yleisen oikeuskäsityksen yläpuolella, eivät varsinkaan jatkuvien lainmuutosten aikoina. Käytänteiden näennäisesti korkeampi taso pettää vain kokemattomuutta. Sen sääntöjä sovelletaan toisia arvosteltaessa. Ulkoisen kunniallisuuden vaikutelma on olennaista. Jos ei anna kenellekään ilmiselvää aihetta moitteeseen, on tehnyt voitavansa. Itseään lohduttaa helposti sanomalla “olenhan vain ihminen”. Yleinen oikeuskäsitys osoittautuu vasta elämän vaikeimmissa koettelemuksissa, kun yhteiskunnalliset olot perin pohjin mullistuvat, kun yhteiskuntalait menettävät voimansa, kun kunniallisuuden moraaliviitta voidaan ilman jälkilaskujen vaaraa riisua yltä.

⁷Oikean ja väärän käsitteet vaihtelevat eri katsantotapojen myötä: uskonnolliset eri uskonnoissa, sovinnaismoraaliset eri tavoissa ja tottumuksissa, sosiaaliset luokkaitsekkyydessä tai muuttuneissa rikollisuuden määritelmässä, kansalliset kansallisissa (“oikea tai väärä, minun maani”), tieteelliset muuttuneissa tieteellisissä hypoteeseissa ja teorioissa. Tunnusomaista on lukuisat toisilleen vastakkaiset ideologiat. Melkein kaikilla oikeuskäsityksillä on puolestapuhujansa, myös sellaisilla, jotka selvästikin kuuluvat barbaariasteelle. Vanhan testamentin raakamaisuus ja epäinhimillisuus viihtyvät erinomaisesti samassa kirjassa vuorisaarnan ihanteellisuuden kanssa. Viha ja rakkaus vuorottelevat arkipäivän puhetavoissa: sama samasta ja käännä toinenkin poski. Koko oikeuskäsityksen löyhyys ilmeni paniikinomaisessa sekaannuksessa, joka seurasi myöhäistä havaintoa oikeuskäsitteiden subjektiivisuudesta. Uskottiin sen olevan todiste kaiken oikeuskäsityksen illusiivisuudesta. Tarkoituksenmukainen ihanne on aina seuraava korkeampi kehitysaste. Ihanteet ilman toteuttamisen mahdollisuutta jäävät puhetavoiksi ja kauniiksi lupauksiksi, joita kukaan ei ota todesta ja jotka vain lisäävät itsepetosta. Sivilisaatioasteen ihanne on kulttuuri, mutta todellinen kulttuuri, ei naamioitu barbaarius, jota kutsutaan kulttuuriksi.

⁸Sivilisaatioasteelle on tunnusomaista itsekkyyden oikeutuksen yleinen tunnustaminen. Sivilisaatioyksilön itsekkyyden mittaanaton. “Kaikki maan kulta ei riitä yhden ainoan ihmisen tarpeisiin” (Buddha). Kun ihanteina ovat valta, rikkaus, maine, toimettomuus, huvittelunhalu jne., on selvää, että ykseyden pyrkimys ja itsetoteutus vaikuttavat yksinkertaisilta haavekuvitelmilta.

KULTTUURIASTE

3.23 *Kulttuuriasteen emotionaalisuus*

¹Kulttuuriasteen emotionaalisuudelle on tunnusomaista oivallus, että on välttämätöntä viljellä luoksevetäviä tunteita ja pyrkiä niiden omaksumiseen. Yleisen vihan voi voittaa vain antamalla ihailun, antaumuksen, osanoton ynnä muiden jalojen tunteiden määrätä näkemyksen ihmisistä. Tämän asteen jo saavuttaneet kuuluvat ihmiskunnan parhaimmiston. Kulttuuriaste on päämäärä sivilisaatioasteella oleskeleville. Poikkeuksia löytyy aina, koska kehitysnopeus on yksilöllinen. Korkeampien tasojen saavuttaminen voisikin olla suhteellisen

nopeaa monille, jotka tietämättömyydestä eivät koskaan yritä tai joita tietämättömyyden elämäntieteiset teoriat ehkäisevät näkemästä tietä, jota heidän on kuljettava. Monet barbaariasteella oleskelevat, joiden omalaadun luoksevetävä taipumus helpottaa kärjistyneen määrätietoisuuden omaksumista, onnistuvat tietenkin pyrkimyksessään.

²Kaikki kehitys on (tahallisen tai tahattoman) työn ja vaivan tulosta eikä korkeampia tasoja saavuteta yksinomaan teorioilla, puhetavoilla, hyvillä aikomuksilla ja sovelletuilla käyttäytymismalleilla. Sellainen näennäisyys pettää aina elämästä tietämätöntä. Vielä pahempaa on, että yksilö pettää siten itseään. Itsekkyys aiheuttaa parantumattoman taipumuksen arvostella omaa erinomaisuutta koettujen jalojen tunteiden tai tehtyjen hyvien aikomusten mukaan. Vaikutin vääristyy niin pian kuin toimintaa määräävään tunteeseen täytyy vaikuttaa pohdinnalla tai taivuttelulla. Vastaavan ominaisuuden omaavat tunteet on hankittu, kun ne harkitsematta, automaattisesti, välittömästi, ehdoitta pääsevät oikeuksiinsa. Itsesokeuttavaa on myös innostus, joka syttyy vuorovaikutuksen tuloksena seurustelussa toisten kanssa. Kaikki tuntevat itsensä jaloiksi ja sankaritekoihin kykeneviksi. Kaikki vaikuttaa itsestään selvältä ja luonnolliselta. Kun hurmio on sulautunut arkipäivän väsyttävään harmaaseen ankeuteen ovat hyvät aiemukset yhtä kaukana toteutuksestaan kuin konsanaan. Muisto jaloudesta säilyy kuitenkin, joten se asia on vahvistettu. Ei kuitenkaan aavisteta, että psykoosin avulla kohoaisi hetkellisesti pari sataa tasoa. Korkeampia tasoja saavutetaan korkeampaa tajuntaa määrätietoisesti aktivoiden, hankitulla kyvyllä korkeampia molekyyli-lajeja tajuten ja itse värähtelyjä niissä tuottaen ja tätä kykyä jatkuvasti viljellen, kunnes se on automatisoitunut.

³Kulttuuri-ihminen on edelleen emotionaaliolento. Hänen ajattelunsa ja toimintansa dynaaminen voima ei kuitenkaan ole enää alemmaa vaan korkeampaa emotionaalisuutta. Kahden alimman molekyyli-lajin (48:6,7) värähtelyt ovat hävinneet niihin kuuluvien pyyteiden puutteesta, niiden ollessa mitä räikeimmän itsekkyyden ilmaisuja. Kun kolmas emotionaalinen tajunnanlaji (48:3) aktivoituu, tulee neljännen lajin (48:4) värähtelyistä pääasiassa luoksevetäviä ja viidennen lajin (48:5) värähtelyt jäävät tosin havaittaviksi, mutta ne eivät enää ilmaise hänen todellista olemustaan. Moraalifiktionalismin vallitessa on väistämätöntä, että nämä alimmat värähtelyt ovat niitä, joille sivilisaatioyksilöt erityisesti omistautuvat, joiden parissa kaiken myrkyttävä juoruilu puuhailee ja jotka erityisesti korostuvat kirjallisuustohtoreiden elämäkerroissa. Korkeampia värähtelyjä vastaavat tunteet ja katsantotavat havaitaan yhä voimakkaammin jokaisen korkeamman tason myötä ja ne tuovat mukanaan jatkuvaa jalostumista. Suurimman merkityksensä ne kuitenkin saavat siihen saakka lepotilassa olleen ylitajuksen kausaalitajunnan aktivoimisessa. Tämä osoittautuu oikean elämänvaiston vahvistumisessa, todellisuustajun kehittymisessä sekä ohjaavissa inspiraatioissa.

⁴Niin kauan kuin jäljelle jääneillä barbaarisilla katsantotavoilla on valtaa sivilisaatioikansojen keskuudessa, ovat pienempien kulttuuriklaanien vierailut ajoittaisia. Näitä lyhyitä loistokausia jonkun kansakunnan elämässä historioitsijat yrittävät turhaan selittää. Näiden korkealla kehitysasteella olevien yksilöiden kohtelu todistaa, etteivät he ole olleet tervetulleita. Samalla kun huomattava vähemmistö on saavuttanut kulttuuriasteen, on yhä useampien kulttuuriklaanien mahdollista kerääntyä yhden kansan keskuuteen, joka tulee siten tekemään oikeutta nimitykselle kulttuurikansa. Elämän eläminen tulee helpommaksi myös niille, jotka eivät ole kulttuurillisia. Itsetoteuttamista tavoittelevien ei tarvitse enää kuluttaa enimpää voimiaan työskentelemällä lukuisia alempia vaikutuksia ja kelvottomia suggestioita vastaan. "Taistelu olemassaolosta" päättyy. Siellä, missä taistelu jatkuu, ei ole kulttuuria, olkoot tekniset aluevaltaukset kuinka suuria tahansa. Kulttuuriyksilöt tuntevat yhteenkuuluvuutensa ja katsovat, ettei heidän elämäntehtävänsä ole ehkäistä toisia vaan kohottaa heitä. Palvelevasta elämänasenteesta tulee vaistomainen ja spontaani. Itsekkään laskelmoinnin korvaa auttamisen vaisto siellä, missä apua tarvitaan ilman vaatimuksia,

varauksia ja odotuksia. Työssä kaikkien hyväksi eikä kenenkään onnettomuudeksi yksilö kasvaa henkilökohtaisen rajoituksensa yli. Vasta tällöin on olemassa luonnollinen edellytys ryhmäyhteydelle. Kollektiivi, joka alemmilla asteilla pikemminkin ehkäisee ja vastustaa yksilön kehitystä, helpottaa sitä tämän jälkeen aavistamattomassa määrin. Yleinen elämänilo korvaa elämänrohkeutta lamaanuttaneen levottomuuden, masentuneisuuden, elämäntuskan. Eläimetkin lakkaavat pelkäämästä ja etsivät spontaanisti turvaa ihmisten luota.

3.24 *Kulttuuriasteen mentaalisuus*

¹Sivilisaatioasteella järki ottaa oman subjektiivisuutensa fiktiomaailman todesta. Vain vähä vähältä tämän todellisuudenvastaisen asenteen on pakko väistyä, koska kokemuksen tosiasiat joutuvat suoraan ristiriitaan perittyjen katsantotapojen kaikkien fiktioiden kanssa. Oivallus, että tapahtumainkulun selittäminen on mahdotonta, vaatii olettamuksen, että olemme tutkineet vain murto-osan todellisuudesta. On selvää, että tietämättömyyden metafyyssisten liioitteluiden jälkeen yhä useammat kieltäytyvät puuttumasta sellaisiin hyödyttömiin spekulatioihin ja kaikkeen, mikä jää normaaliyksilön kokemuskentän ulkopuolelle. Mutta vaikka tajun tajunta-alueet laajenevat käsittämään fyysis-eetteriset molekyylilajit, tulee tiede kuitenkin pian löytämään mahdollisen tutkimuksen rajat. Järki ei myöskään ajan oloon tyydy positivistis-agnostis-antimetafyyssiseen näkökantaan. Tämä asenne estää tutkijoita tutkimasta esoteriikan pitävyyttä. Lisäksi ne, jotka ovat jo sisällyttäneet komplekseihin vaivalloisesti hankitun katsomuksen, hylkäävät kaiken uuden ja tuntemattoman. Radikaalisen uudet totuudet eivät koskaan saa armoa täysikasvuisen sukupolven edessä.

²Valistusfilosofit olivat sitä mieltä, että jos ihmiskunnalle vain voisi opettaa heidän käsityksensä, kaikki kohoaisivat siten välittömästi humanisuuden tasolle. Nykyisin me hymyilemme tälle hämmästyttävälle elämäntietämättömyydelle. Mutta vain esoteriikka selvittää, kuinka suunnaton tämä erehdys oli.

³Usko (mielipide) on kuvaavaa barbaariasteelle, käsittäminen sivilisaatioasteelle, ymmärtäminen kulttuuriasteelle. Jokaisen mainitun kehitysasteen välillä on tuhansia inkarnaatioita, joissa elämäkoke-mus jatkuvasti kasvaa. Käsittäminen vaatii vain harkintakykyä, ymmärtämys arvostelukykyä. Ymmärtämys on välitöntä, silmänräpäyksellistä olennaisen tuntemista pysyväisissä, yleisissä elämänsuhteissa, riippumatta ajalle tyypillisestä aina vaihtelevissa ulkoisissa olosuhteissa. Ymmärtämys edellyttää suunnatonta, piilevää oman kokemuksen, elämyksen ja eläytymisen varastoa. Ymmärtämykselle on tunnusomaista myös elämänvaiston ilmetty todellisuudentaju, joka välittömästi hylkää fiktiivisen, illusiivisen, väärän ja epäaidon. Se vieroksuu fikcionalistin suvaitsemattomuutta ja kiihkomielisyyttä. Ymmärtämys tajuaa ilman sanoja. Joka tapauksessa vihjaus riittää. Sivilisaatioyksilö tarvitsee selvityksiä ja selityksiä, yhteyksiä erilaisiin suhteisiin, yleistyksiä ja yksilöllistyksiä. Ymmärtävä on tehnyt kaiken tämän työn kauan sitten. Filosofit ovat kaikkina aikoina käsittäneet kaiken, mutta ymmärtäneet vähän jos mitään kaikesta käsittämästään.

⁴Uskovat, käsittävät ja ymmärtävät puhuvat eri kieliä, vaikka he käyttävät samoja sanontatapoja, koska sanoille annettu tajun ja järjen piilevä kokemussisältö on niin kvalitatiivisesti kuin kvantitatiivisesti erilainen. Älyllinen jäljittelykyky, joka jo korkeammilla barbaaritasoilla on merkittävä, voi helposti omaksua sanontoja ja teorioita kaikkien niiden ulkoisten tunnusten ohella, jotka aina eksyttävät tietämätöntä. Jos ymmärtämiselle tarpeelliset elämäkokemukset puuttuvat, ymmärtävä huomaa sen heti. Kuitenkin tämä jäljittelykyky helpottaa alemmilla asteilla olevien ulkoista "sivistymistä".

⁵Valistusfilosofian surkea fiasko, joka aiheutti yhä vielä jatkuvan vallankumouksen, vahvistaa totuuden muinaisten opettajien kokemuksessa: että totuus on niille, jotka voivat sen ymmärtää, että totuus vahingoittaa, jos se pakotetaan tietämättömille, että se, joka ei ymmärrä, idiotisoi kaiken, minkä hän on luullut tajunneensa, että arvostelukyvyyttömyydelle ei pidä antaa aihetta arvostelmien lausumiseen, että totuutta ei saa jättää vihan ja ivan

halveksittavaksi, että totuutta ei voi pidättää niiltä, jotka ovat valmiita vastaanottamaan tiedon ja oikeutettuja siihen (“Kun oppilas on valmis tulee opettaja”).

⁶Ihmisille tehdään karhunpalvelus, jos heiltä riistetään mielipiteet, jotka täyttävät heille tarpeen, vastaavat heidän tasoaan, mahdollistavat heille käsittämään oppimisen. Heitä vahingoitetaan antamalla heille käsityksiä, joita he eivät voi ymmärtää ja jotka he siten väärinymmärtävät, tai jotka lisäävät heidän omahyväisyyttään. On erehdys synnyttää keinotekoista valmiutta ”itsenäiseen ajatteluun”, joka röyhkeissä aiheuttaa sen itsensä yliarvioimisen, joka myöhemmin usein luonnehtii valta-asemissa olevia kansakuntia rappeuttavia kansan- ja kulttuurintuhoojia. Ehkä ei ole pelkästään siunausta levittää lukutaitoa niiden keskuudessa, jotka ovat kyvyttömiä ymmärtämään muuta kuin satuja, jotka väärinymmärtävät kaiken järkevän, joista tulee kaikkien taikauskojen avuttomia uhreja. Schiller ilmaisi kuinka vaarallista on antaa ikuisesti sokeille valon taivaallinen soihtu, joka ei heitä valaise, joka vain syyttää ja polttaa maat ja kaupungit tuhaksi. Myös sivilisaatiotasolla tieto vahvistaa usein vihan valtaa. Lukutaito synnyttää omahyväistä luuloa omaan arvostelukykyyn, joka hipoo idiotian rajoja. Kuinka läpeensä perustelematon usko omaan arvostelukykyyn on, ilmenee Baconin lausunnosta, että filosofikouluissa adeptit oppivat uskomaan. Jos he joskus olisivat ymmärtäneet, olisi ainakin tähänastinen filosofia ollut kauan sitten paljastettu. Joka todella ymmärtää, huomaa ajattelijoiden ajatusvirheet.

⁷Esoteeriset totuudet kuuluvat suljettuihin seuroihin, joissa yksilöt osoittavat ymmärtämystä, joissa kulttuuriyksilöt voivat löytää toisensa, jottei heidän tarvitsisi elää kulttuurillisessa yksinäisyydessä, mikä on seurausta mahdottomuudesta tehdä itseänsä ymmärretyksi ja mikä tähän asti on ollut vakavien etsijöiden osa. Esoteriikka ei ole niille, jotka ovat tyytyväisiä mielipiteisiinsä, joilla ei ole minkään todella järkevän kaipuuta tai edellytystä arvioida esoteerisen tiedon oikeutusta (ainakin työhypoteesina). Avataara tulee aina “omiensa luo”, sen vähälukuisen parhaimmiston luo, jolla on tarpeelliset edellytykset ymmärtää häntä.

⁸Kulttuuriasteella ihminen alkaa tehdä oikeutta nimitykselle järkiolento. Siihen saakka älyä ovat on aivan liian helposti idiotisoineet kaikenlaiset fiktiot ja illuusiot. Emotionaalisuus vaikuttaa myös kulttuuriyksilöihin. Mutta tämä on vaikutusta ykseyden suuntaan. Kulttuuriyksilöt oivaltavat yhä selvemmin, että elämäkatsomuksen täytyy sisältää ja tyydyttää kaikki ihanteet, jotka järki pystyy tajuamaan, että emotionaalinen jalostuminen on tärkeämpää kuin kyky laatia mentaalisia ajatusrakennelmia, että vain emotionaalinen kulttuuri tekee aina olemassaolevan barbaariuden ikuiset kumousyritykset mahdottomiksi. He näkevät yhä tarkemmin ja tajuavat yhä herkemmin sivilisaatioasteen nk. kulttuurituotteiden kuten kirjallisuuden, taiteen ja musiikin tyhmentävät ja raaistavat vaikutukset.

⁹Ne harvat, jotka tähän mennessä ovat saavuttaneet kulttuuritasot, ovat saaneet itse muotoilla oman maailman-, ja elämäkatsomuksensa ilman sitä laajempaa arviointipohjaa ja suurempaa sisältöä, joka on tulosta yleisemmästä kaikkien inhimillisten alojen kultivoimisesta. Tietenkin heidän on oltava periaatteellisesti kriittisiä päivän mielipiteitä kohtaan. Kulttuurillisella ei ole “mielipiteitä”. Hän hankkii tuntemusta vallitsevista fiktioista useimmilla yleismerkityksellisillä aloilla. Peitetyn barbaariuden illuusioita herkästi huomioiden hän seuraa kaikkia nk. kulttuuri-ilmiöitä voidakseen auttaa etsiviä, seuratakseen yleistä kehitystä, saadakseen ajatusaineistoa mentaalille aktiivisuudelle ja analyysille. Mutta hän ei usko mitään. Hän on varovainen myös kriittisessä “olettamuksessaan toistaiseksi”. Häntä eivät koskaan sido olosuhteiden pakottamat tilapäiset kannanotot. Hän ei värvää mielipiteenkannattajia, jotka pettävät itseään ja toisia oppimillaan katsantotavoilla. Aika ajoin hän tekee oman ideavarastonsa inventoinnin ja poistaa huomaamatta mukaan pujahtaneet fiktiot. Hän varustaa alitajuntansa pelkillä tosiasioilla ja vastaanottaa palkkiona yhä todellisuudenmukaisempia ideoita. Siinä määrin kuin hänen ylitajuntansa aktivoituu ovat sen ideat yhä helpommin saatavissa. Mitä useampia hän kokee sitä enemmän hän luottaa ylitajuntansa siihen saakka luoksepääsemättömään elämäkokemukseen.

3.25 *Kulttuuriasteen uskonto*

¹Normaaliyksilöllä ei ole edellytystä muodostaa omaa maailman- ja elämänkatsomusta. Sen tähden yksilö on auktoriteetista riippuvainen. On tärkeää, että tämä elämänkysymysten auktoriteetti on vankkumaton. Oikeutetulla kritiikillä ei pidä olla mahdollisuutta löytää hyökkäyskohtia. Auktoriteetit eivät saa olennaisissa suhteissa esittää vastaväitteitä. Uskonto ei saa julistaa ”totuuksia”, jotka ovat ristiriidassa tieteellisen tutkimuksen tulosten kanssa.

²Uskonnon tehtävä on jalostaa emotionaalisuutta, ehkäistä vihaa, lohduttaa huolestuneita, rauhoittaa levottomia; antaa elämisen rohkeutta pelkääville, varmuutta epäileville, jotka sitä tarvitsevat, elämänluottamusta masentuneille; tukea niitä jotka horjuvat, tarjota houkuttelevia ja saavutettavissa olevia ihanteita.

³Uskonto on tunnetta. ”Henkisyys” sisältää kaikki jalot, korkeampaan emotionaalisuuteen kuuluvat tunteet, kuten ihailun, mieltymyksen, osanoton, arvonannon, kunnioituksen, hartauden, antaumuksen, palvonnan. Ne ilmaisevat vetovoiman pyrkimystä elämänyksyyteen. Uskonto soveltuu siten erityisesti antaumuksellisille. Mutta myös toiminnan ihmiset tarvitsevat tunnetta liikkeelle panevana voimana. Emotionaaliasteella tunne määrää toimintaa, joka seuraa pakosta tunnetta, kun tätä on tarpeeksi aktivoitu.

⁴Yksilö kuuluu johonkin seitsemästä departementista. Näissä seitsemässä eri päätyypissä uskonto ilmenee eri tavoin. Ensimmäisen ja seitsemännen departementin tyypit ovat erityisesti toiminnan ihmisiä. Heille palvelun tie on tarkoituksenmukaisin. Toiseen, neljänteen tai kuudenteen departementtiin kuuluvat pyrkivät ykseyteen antaumuksella. Kolmannen ja viidennen departementin tyypit kulkevat järjen tietä.

⁵Tunteeseen sisältyy järkielementti, joka joskus jätetään huomiotta, joskus sitä korostetaan liikaa. Tyypistä riippuen tällä elementillä voi olla joko suurempi tai pienempi merkitys. Kuudennen departementin tyypeille, varsinaisille mystikoille, järki merkitsee vähiten. Mystikko ei kiellä tai halveksi järkeä. Hänellä ei ole järjen tarvetta. Tiloissa, jotka ovat järjen kuvitelmaille saavuttamattomia, hän etsii yhteyttä sanoinkuvaamattomaan kaikkikykyyn. Hän käyttää symboleja, joita vain hän itse ymmärtää. Joka yrittää jäljitellä tai toistaa mystikkoa pettää itseään. Mystiikan opinnot ovat omalaadun ja äärimmäisen yksilöllisyyden opintoja. Mystiikka ei ole subjektivismia sanan tavallisessa merkityksessä, koska kaikki käsitteet ovat epäolennaisia. Mystikko tavoittelee yhteyttä itsessään olevaan jumalaan, jonka hän usein sijoittaa itsensä ulkopuolelle kutsuen sitä kaikkeudeksi. Hän saavuttaa toisminän essentiaalitajunnan hyödyntämällä kaikkia vetovoiman ilmaisukeinoja ja luopumalla kaikista omakohtaisista toiveista. Ykseyden saavutettuaan hän aloittaa mentaalisuutensa aktivoimisen. Oikotie ei siten merkitse, että mystikko voi hypätä jonkun kehitysasteen yli, vaan että hän myöhemmin helpommin omaksuu mentaalisten tasojen kokemukset ja kyvyt.

⁶Mystikkoja lukuun ottamatta uskonnollisilla on mentaalisuuden tarve. Ja tämä tarve uskonnon on tyydytettävä. Mentaaliset tarpeet ovat erilaisia omalaadusta ja kehitysasteesta riippuen. Universaalisen uskonnon vaikeutena on kyetä vastaamaan näitä eri tarpeita. Kaikki opit eivät sovi kaikille. Historialliset uskontomuodot ovat tyydyttäneet olemassa olevat tarpeet. Muuten niitä ei olisi koskaan syntynyt. Mitä enemmän kaikki kansainvälistyy ja kaikki tietämys tulee kaikkien käytettäväksi, sitä useampia ja vahvempia ovat yhteiset mentaaliset tarpeet. Kulttuuriasteelle sopivan uskonnon täytyy yrittää tyydyttää tämä yhteinen tarve, mutta sen on myös löydettävä mahdollisuuksia saavuttaa alemmilla asteilla olevat.

⁷Uskonossa, jonka on määrä vastata esoteerista tietoa, saanevat seuraavat pohdinnat huomiota.

⁸Sokean uskon vaatimuksesta on luovuttava. Kenenkään ei tarvitse hyväksyä minkäänlaisia käsityksiä, joita hän epäilee. Epäily on meidän vapautemme jumalallinen oikeus. Epäilyä on aina pidettävä suotavampana kuin sokeasti hyväksytyä vakaumusta. Joka kieltää oman

järkensä, tekee kardinaalivirheen. Uskon vaatimuksen sijaan voi vaatia, että uskovaisen on hyväksyttävä suvaitsevaisuuden ja universaalisen veljeyden periaatteet.

⁹Uskontoon ei saa sisältyä mitään mieletöntä, väitteitä, jotka ovat ristiriidassa tutkimuksen lopullisesti toteamien peruslauseiden kanssa. Järjen vaatimus, että uskonnollisten näkemysten on oltava yhtäpitäviä todellisuuden kanssa, on tyydytettävä.

¹⁰Ehdottomuuden tai täydellisyyden vaatimusta uskonto ei saa asettaa. Sellaiset vaatimukset ovat kohtuuttomia ja elämänkielteisiä, todistavat elämänymmärtämyksen täydellistä puutetta ja aiheuttavat elämänvalheellisuutta ja itsepetosta. Jokainen tavoittelee itsen toteuttamista oman kykynsä mukaan. Rehellisyys, vakavuus, kärjistynyt määrätietoisuus on yksilön oma asia. Yksilö ”palvelee jumalaa” yrittäessään saavuttaa ja herättää eloon hänessä vielä uinuvan jumaluuden. Kun persoonallisuudessa oleva minä on saavuttanut yhteyden ylitajuiseen kausaalitajuntaan ja aktivoinut sen, on uskonto yksilön omalta osalta täytännyt tehtävänsä.

¹¹Esoteerisessa uskonnossa ”uskontunnustukseen” sisältyvät tietenkin elämänlait.

3.26 Taide

¹Filosofien estetiikka (oppi kauneudesta) on myötävaikuttanut taiteen älyllistämiseen. Mutta taide kuuluu korkeampaan emotionaalisuuteen ja sen tehtävä on jalostaa tunne ja mielikuvitus ihanteellisuudeksi. Ollen vailla tietoa todellisuudesta estetiikan taideteoriat ovat pelkkiä fiktioita. On yhtä tarkoituksetonta puhua niin taiteesta kuin kaikesta muusta kulttuurista niiden kanssa, jotka eivät ole saavuttaneet kulttuuriastetta. Taide täytyy ymmärtää kokemuksen kautta eikä sitä voi käsittää. Harkinta on käden työtä, ei taidetta. Harkinta todistaa todellisuudentajun täydellistä poissaoloa. Harkinta vahingoittaa sitä hahmottamiskykyä, joka osoittautuu järkähtämättömässä osumisvarmuudessa, harkitsemattomassa välittömyydessä ja tahattomassa tarkoituksenmukaisuudessa.

²Kulttuuriasteella sopusointuperiaate on kaikkea taidetta määräävä normi. Sopusointu on ykseyden tapa ilmaista itseään emotionaalisuudessa. Sopusointu on kaiken kauneuden tajuamisen perusta ja mahdollistaa todellisen kauneudenmuodon, kausaalimuodon ymmärtämisen.

³Ominaisuus, kyky, oivallus, ymmärtämys eivät ole asioita, jotka ilman muuta omaksuu tai oppii. Kaiken aidon täytyy olla synnynnäistä, aiemmissa elämissä opittua. Taiteen ymmärtämistä ei omaksuta opiskelemalla yhdessä ainoassa elämässä taideteorioita. Taiteen todellinen ymmärtäminen edellyttää osaksi tiettyä kehitystasoa, osaksi taiteen harjoittamista useammassa elämissä. Ilman tietyn elämänalan itsenäistä muokkausta, puuttuu tarpeellinen kokemus tältä erityiseltä alalta. Kaikki opinnot eivät edistä yksilön tai kollektiivin kehitystä. Jos opinnot johtavat pois todellisuudesta, älyn turmeltuneen todellisuudentajun parantamiseen voi kuluu monta hukkaanheitettyä inkarnaatiota.

⁴Sivilisaatioasteen taiteellisella nerolla on neron omaksuma taiteen olemuksen vaisto ja lisäksi aavistuksen antama varmuus siitä, että hän pyrkii ilmentämään jotakin lopuksi saavutettavissa olevaa. Mutta tämä mahdollistuu vasta kulttuuriasteella. Vasta tälle kuuluvilla asteilla saadaan yhteys ylitajuiseen kauneuden- tai ihannemaailman kanssa. Taide on muotokulttuuria. Mitä tietävät muodon kauneudesta ne, jotka asettavat värin muodon edelle. Ilman hienostumista, tunteen ja mielikuvituksen jalostumista sekä elämänymmärtämystä ei voi omaksua todellista kauneudentunnetta tai ihanteellista taidenäkeystä, joka nimenomaan taiteilijalle merkitsee korkeinta todellisuudentajua. Neljänteen departementtiin kuuluville persoonallisuuksille taide on nopein tapa aktivoida ylitajuntaa. Taiteellinen nöyryys korvaa tietämättömän röyhkeyden ja itsevaltaisen ylimielisyyden, joka kuvittelee olevansa luova jumala. Jumalat eivät luo. He muotoilevat olevaisesta olemassaolon ikuisten, järkkymättömien lakien mukaan. Taiteilija vieroksuu itsen ihannoimista, joka tekee mitä mieltä. Kaikki mielivalta on helppoa. On vaikeampaa osoittaa uskollisuutta ihanteelle ja luopua vääristä vaatimuksista.

⁵Taide edellyttää sekä täydellistynyttä tekniikkaa että kauneuden tajuamisen kykyä. Niin kauan kuin taiteilija on teknisellä kokeiluasteella puuttuvat edellytykset jo siitä syystä. Teknisen käsityön hallitsemaan oppiminen vie aina pitkän ajan millä asteella tahansa. Vaikeuksia ei ole voitettu, ennen kuin mestarinnäyte on suoritettu kuvaamalla todellisuutta niin että taideteos vaikuttaa elävältä. Tämä edellyttää hellittämätöntä todellisuuden katsomista ja vaatii paljon vaivaa. Voidakseen ihanteellisesti konkretisoida on taiteilijan täytynyt tajuta yleinen, yhteinen, tyypillinen, katoamaton todellisuuden muodoissa, se, mikä esimerkiksi tekee männystä männyn, mutta ei minkä männyn tahansa. Taiteen maailmassa aloittelevan on tutkittava tuhansia mäntyjä. Ei ehkä ole kovin merkillistä, että luonnon muotojen tutkimiseen ja kokeiluihin kuluu useita elämiä. Sen jälkeen taiteilijalla on nopeasti haihtuvassa näyssä mahdollisuus tajuta ihanteellinen konkretisoidussa männyssä samoin kuin kaikissa muissa muodoissa.

⁶Taiteilija on julistaja ja sellaisena tietoinen vastuustaan. Rumuus taiteessa vastaa häväistystä uskonnossa. Taiteilijan tehtävä on levittää kauneutta ja iloa ja myötävaikuttaa siten jalostumiseen ja hienostumiseen. Elämän yleisessä kehityksessä mikään ei ole olemassa itsensä vuoksi. Kaikella on tehtävänsä ja taiteella on omansa. Taiteilijalla on valta välittää katsojalle se ymmärtämys, kunnioitus ja hartaus, joka hänet itsensä täytti.

⁷Taiteilija on muotoilija ja jalostaja. Hän jalostaa fyysisen todellisuuden puutteellisia muotoja, antaa fyysisille muodoille niiden alkuperäisen muodollisen täydellisyyden ja tekee ne siksi, mitä niiden tulisi olla.

⁸Taiteilija on löytäjä. Hän löytää ihanteellisen todellisuuden muodot fyysisessä todellisuudessa ja lisää tarkoituksenmukaisuuden ja sopusoinnun näennäisesti irrationaaliseen ja epäsointiin. Hän paljastaa kauneuden ja osoittaa, että epätäydellinen on jotakin, jonka voi täydellistää. Palauttamalla ihanteellisen taiteilija suorittaa jumalanpalveluksensa. Löytämällä ihannemuodot hän antaa katsojalle tietoa ihannemaailmasta ja sen kauneudesta ja antaa aavistaa, että ihannemuodot ovat myös symboleja salaisuuksille, joita emme ole tutkineet, hän herättää kaipuun kaiken inhimillisen pyrkimyksen päämäärään – ihanteiden maailmaan – ja ymmärtämyksen sitä kohtaan.

⁹Taiteilija on näkijä. Taiteelle näky tai innoitus on välttämätön. Näyssä taiteilija näkee jokaiselle yksilölliselle ilmiölle yksilöllisen ihannemuodon. Jokainen kausaali on yksilöllinen. Innoituksessa taiteilija yhtäkkiä tietää miltä sen, jota hän on yrittänyt kuvata, tulee näyttää. Näky kuuluu moutoilevaan taiteeseen, innoitus kaikkeen taiteeseen. Näyn tai innoituksen välittää korkeampi emotionaalisuus (48:1-3), jonka täytyy siten olla aktivoitu. Alun pitäen ajoittainen ja välitön innoitus ilmestyy niin pian kuin taiteilija syventyy taiteen harjoittamiseen.

¹⁰Kulttuurikirjailijalla on tietoa todellisuudesta, elämästä ja korkeammalla tasolla olevista ihmisistä. Neron kuvitellut henkilöahmot ovat todempia kuin historian kuvaamat, koska niiltä on riisuttu eksyttävän ulkokuoren epäolennaisuudet ja koska ne ilmentävät luonteenomaista, olennaista, yleisinhimillistä ja tyypillistä. Hän ei kirjallisuustoitoreiden tavoin yritä etsiä huonointa neroissa. Hän oivaltaa, että kuvaukset keskivertoihmisen arkipäiväisyyksistä ovat käsityötä, eivät taidetta. Voitettujen tasojen alapuolella ovat barbaaritasojen halpamaisuudet ja raakamaisuudet eivät kohota ja jalosta, vaan sen tekevät korkeampien tasojen oivallus ja ymmärtämys. Hän ei yritä herättää inhoa, halveksuntaa, paheksuntaa tai kateutta. Hän huomaa, että hänen tehtävänsä on opettaa ihmisiä arvostamaan hyvää, jaloa, kaunista. On kehityksen nopeuttamista tehdä elämän eläminen helpommaksi.

3.27 Kulttuuriasteen oikeuskäsitys

¹Kulttuuri on vapautta. Holhous on koko kulttuurihengelle vierasta, niin muodoin myös valtiollisille katsantotavoille. Kulttuuriasteen yksilöt ovat oppineet, että yhteiskuntajärjestelmä, joka on kaikissa suhteissa vapain, on paras, että jokainen yksilön

ajatuksen-, sanan- ja toimintavapauteen, oma-aloitteisuuteen ja yritteliäisyyteen kohdistuva loukkaus ehkäisee kulttuurin kehitystä ja sen aineellisia edellytyksiä.

²Kansainvälisiä valtiomuodostumia syntyy kansoja yhteen liittämällä. Sodat, vallankumoukset, kansalliskiihko kuuluvat menneeseen. Tieto reinkarnaatiosta on osoittanut rotuvihan, uskontovihan, sukupuolivihan jne. mielettömyyden. Syntyyhän yksilö vuorotellen miehenä ja naisena, milloin ihonväritään valkoisena, keltaisena, punaisena tai mustana, vuoroin buddhalaisena, juutalaisena, kristittynä tai musliimina, vuoroin ylimpään, vuoroin alimpaan yhteiskuntaluokkaan. Korjuun lain mukaan kiihkoilija syntyy (usein välittömästi) siihen rotuun, uskuntoon, kansaan jne., jota hän hellittämättä vihaa saadakseen tarpeellisia kokemuksia. Monissa inkarnaatioissa hän jatkaa vihaamalla vuoroin kaikkia rotuja, uskontoja, vastakkaista sukupuolta jne.

³Historiallisena aikana ei vielä yksikään kansa ole saavuttanut kulttuuriastetta. Yrityksiä on tehty, mutta kulttuurillinen parhaimmisto on ollut aina liian vähälukuinen päästäkseen oikeuksiinsa. Kulttuuriksi nimitetty on ollut läpivietyä, yhtenäistä tyyliä, tyypillinen sivilisaatioasteen ilmiö. Tyylin yliarvioiminen (myös kirjallisen) rappeutuu tarkoituksettomaksi erikoisuuden tavoitteluksi ja hienoilla, valikoiduilla epäolennaisuuksilla mässäilyksi. Kansan huomattavan vähemmistön on saavutettava kulttuuriaste, jotta yhteiskuntahenki eli ykseydenpyrkimys voisi päästä oikeuksiinsa. Vaikutusvaltaisen, johtavan yhteiskuntaluokan on nähtävä muiden yhteiskuntaluokkien palvelu tehtävänä, järjestettävä yhteiskunta niin, että ristiriidattomasta yhteiselämästä tulee itsestään selvä asia, eivätkä demagogit väärine uskotteluineen onnelasta voisi herättää vihan tyytymättömyyttä eloon. Laitokset ja lait vastaavat kansan määräävän osan saavuttamaa oikeuskäsitystä. Vasta siten saadaan mahdollisuudet toteuttaa tarkoituksenmukainen utopioiden kuvauksissa uneksitusta tulevaisuuden valtiosta.

⁴Yhteiskunnallisiin asemiin tai lakia säätävään kokoukseen eivät oikeuta oikeauskoisuus tai kaunopuheisuus vaan tieto, oivallus ja kyky. Oikeuksia vastaavat velvollisuudet. Kaikki saavat osuutensa kansantulosta kelpoisuutensa ja työpanoksensa mukaan. Kaikille taataan toimeentulolle ja koulutukselle tarpeellinen. Jokaista autetaan oikeaan asemaan yhteiskuntajärjestelmässä, koska epäsovivaa työtä pidetaan kansan arvokkaimpien varojen tuhlausena. Kaikki, jotka työskentelevät kulttuurin kohottamisen hyväksi, saavat valtioneulaketta. Kulttuuri saadaan vapauttamalla yksilöitä toimeentulohuolista ja antamalla heille tilaisuus omistaa kaikki voimansa tajunnankehitykselle ja palkattomalle kulttuurityölle. Kaikesta vetovoiman aloille ja ilmaisumuotoihin kuuluvasta tulee normi oikeaksi ja todenmukaiseksi katsotulle.

⁵Sivilisaatioasteella oikeuskäsitys sidotaan yleisesti ottaen asetuksiin sisällytettyihin oikeuskäsitteisiin. Vakiintunut tapa ja jo yleisesti sovelletut käytännöt sanelevat lainsäädännön ja vahvistavat (kiihkomielisyyden tai paniikin toimenpiteitä lukuun ottamatta), mitä yleiseen oikeuskäsitykseen on sisällytetty. Kulttuuriasteella ohjeet edistävät kulttuuria ja humanisuutta. Kiistat sovitaan ilman oikeusprosesseja. Oikeudenpäättöksiä pidetään viimeisenä hätäkeinona. Tuomarista tulee pikemminkin välittäjä, puolustaja, syyllisten auttaja. Valtiolliset toimenpiteet eivät aiheuta kenellekään tarpeetonta kärsimystä. Asianajajista tulee valtion palkkaamia ja he katsovat velvollisuudekseen auttaa, lohduttaa ja tukea oikeudenhakijoita samoin kuin monia muita apua tarvitsevia myös henkilökohtaisissa vaikeuksissa. Mitä korkeampi taso, sitä järkevämmät oikeuskäsitteet, sitä tarkoituksenmukaisemmat ohjeet ja sitä suurempi näiden mahdollisuus saada yksilö kunnioittamaan lakia. Lain väistämättömyys oivalletaan ja sitä helpommin, jos vain muuttumattomat peruslait ovat olemassa ja väestöä lisäksi valistetaan ohjeilla ilman rangaistuksen uhkaa. Lait viittaavat yksilöiden tekoihin. Mutta kulttuuriasteen oikeuskäsitys tarkastaa vaikuttimet. Tarkoitus, ajatus, tunne ovat olennaisia. Moraalifiktionalistia mielivaltaisine tabuineen pidetään atavistisena ilmiönä.

⁶Kulttuuriyksilö vastustaa pahaa laillisilla keinoilla. Hän ei katsele passiivisena, kuinka mikä tahansa valta loukkaa vapautta ja oikeutta. Hän tietää, että kaikki ovat yhteisvastuussa vapauden loukkauksesta, että se, joka ei puolusta vapautta ja oikeutta omalta osaltaan, antaa vallan pahuudelle, että me kaikki olemme pahuuden vallassa, koska me kaikki olemme myötävaikuttaneet siihen ja sallimme pahuuden kaiken aikaa jatkuvan. Kaikki alkuperäiset oikeutemme olemme menettäneet omasta syystämme ja voimme voittaa ne takaisin vain omilla toimenpiteillämme.

⁷Kulttuuriasteella ihmistä pidetään kaikkea muuta tärkeämpänä. Se, mitä sivilisaatioasteella pidettiin tavoittelemisen arvoisena (valta, rikkaus, arvonimet) on menettänyt houkutusvoimansa sen jälkeen, kun elämäntieto on osoittanut näihin liittyvän, lisääntyneen vastuun. Yksilö ei enää käsitä elämäntehtäväkseen yhteiskunnallisen uran luomista, kyynärpäiden käyttelyä, toisten tieltä työntämistä, vaan ottaa huomioon vahvemman “oikeuden” avustaa ja auttaa heikompa.

⁸Humaanisuudesta on tullut kulttuuriasteen yleinen ihanne.

3.28 HUMANITEETTIASTE

¹Humaniteettiasteen edellytys on kahden korkeimman emotionaalisen tajunnan (48:2,3) aktivoiminen. Tämä ei tarkoita, että molekyyli-lajien kaikki kerrokset aktivoituvat täysin. Elävöittävien kosmisten värähtelyjen puutteesta johtuen yhä vieläkin on kerroksia, jotka jäävät inaktiivisiksi siihen saakka, kunnes toisminä ryhtyy työhön automatisoidakseen täysin emotionaali-, ja mentaaliverhon ja siten alimman triadin. Ennen kuin kaikki tähän kuuluvat ongelmat on ratkaistu toisminä ei voi tulla toimeen ilman ensitriadia eikä se myöskään ole täysivaltainen alemmissa maailmoissa.

²Niin kuin sivilisaatioaste tuo mukanaan barbaariasteen emotionaalisuuden älyllistymisen, tuo humaniteettiaste mukanaan kulttuuriasteen emotionaalisuuden älyllistymisen. Älyllistyminen merkitsee, että älyköyhä tunne tulee yhä järkevämmäksi ja muuttuu vähitellen mielikuvitukseksi tai korvautuu sillä, ja mielikuvituksen korvaavat vuorostaan selkeät ideat. Älyllistyminen tapahtuu samaan aikaan kun mentaalitajunta tulee itseaktiiviseksi ja mentaaliverho vapautuu riippuvuudestaan emotionaaliverhoon ja yhteenpunoituneisuudesta siihen. Prosessi alkaa viidennen mentaalisen molekyyli-lajin (47:5) aktivoinnilla. Kun tämän aineen korkeammat kerrokset aktivoituvat, myös mentaaliverho voi auttaa kausaaliverhon aktivoimisessa. Sitä ennen mentaalisen tajunnan myötävaikutus tähän on rajoittunut heikkoihin impulsseihin persoonallisuuden elämän loppuvaiheessa mentaalimaailmassa, jolloin elämäkokemus on sublimoitunut kausaali-ideoiksi, jotka kausaalitajunta on voinut sisällyttää. Nykyinen kaksitahoinen vaikutus tekee kausaalitajunnan pian itseaktiiviseksi. Eräs seuraus tästä on, että kausaali-ideat ovat yhä helpommin mentaalitajunnan, inspiraatio ja näky emotionaalitajunnan käytettävissä.

³Jos korkeampaa emotionaalisuutta kehitetään viljelemällä pelkästään antaumuksen hellittämätöntä kaipuuta, pyrkimystä sulautua essentiaaliseen ykseyteen, laiminlyödään mentaalisuuden aktivoiminen. Mystikko jää mentaalisesti kehittymättömäksi. Tästä johtuu useimpien mystikoiden lapsenomaisuuden, älyllisen avuttomuuden piirre. He vaikuttavat kehittymättömiltä ja aina ylimielinen tietämättömyys arvioikin heidät täysin väärin. Mutta yrityksissään onnistunut mystikko on kehittänyt ymmärtämyksen, joka ei tarvitse käsittämistä ja joka elämän suhteen on suurinta mentaalista neroa verrattomasti ylivoimaisempi. Ylempi jää alemmalle “esoteeriseksi”. Ymmärtämys edellyttää osaksi tarpeellisen tajunnanalueen aktivoimista, osaksi niin laadullisesti kuin määrällisesti vastaavaa piilevää kokemusta. Jos ymmärtämystä ei ole on väärinymmärtämisen vaara aina olemassa, myös niiden osalta, jotka ovat selvästi käsittäneet.

⁴Barbaari- ja sivilisaatioasteet ovat tietämättömyyden, fiktioiden, subjektivismien asteita. Luonnontutkimuksen myötä taju alkoi saada yliotteen mielivaltaisesta järjestä. Ja siten

rakentuu kulttuurin perusta. Humaniteettiasteella aktivoituvat kaksi korkeinta mentaalista tajuntaa (47:4,5), jotka sivilisaatioasteella ovat kuuluneet ylitajuntaan. Siten ihmisellä alkaa ansaita nimityksen järkiolento. Piilevä tuhansien inkarnaatioiden aikana hankittu elämäkokemus pääsee vähitellen oikeuksiinsa. Korkeampi mentaalinen ajattelu (47:5) hankitaan osaksi tutkimalla, osaksi ylitajuntaa meditatiivisesti aktivoimalla. Tutkimus, joka toteaa aineellisen todellisuuden tosiasioita ja lakeja sekä laatii selviöitä ja peruslauseita, kehittää todellisuudentajua ja siten kykyä nähdä selvemmin alemman mentaalisen tajunnan fiktiivisyys.

⁵Humaniteettiasteella kausaalitajunta systematisoi vastaanottamiaan ideoita orientoituakseen subjektiivisesti ja tutkii objektiivisesti näiden kausaalisuutta. Tämän orientoitumisprosessin aikana kausaaliolennolla on vähän aikaa persoonallisuudelle, jollei sen ongelmilla ole merkitystä todellisuustiedolle. Korkeimman mentaalisen tajunnan (“mentaalintuition”, 47:4) aktivoitumisesta seuraa molemminpuolinen vaikutus. Mentaalinen tuo kausaaliseen muokkaamiaan kokemuksia, ja kausaalisen ideat konkretisoituvat mentaaliideoiksi.

⁶Humaniteetikansat toteutuvat, kun yksilöt ovat palvelijoita eikä kukaan tunne itseään herraksi. Kun kaikki palvelevat jotakin korkeampaa, jotakin itseään ylempää, jotakin useammille, monille, kaikille yhteisesti, jokainen niin pitkälle kuin näkee ja kykenee, saadaan se yhteiselämän sopusointu, jota nimitetään humaniteetiksi. Yksilö tietää olevansa yhteiskuntaa varten ja yhteiskunta yksilöä varten. Yhteiskuntamuodot ovat tarkoituksenmukaisia, lainsäädäntä ymmärtäväinen, lainsovellutus hyvän tahdon ja auttamisen toiveen sanelema. Kenenkään ei tarvitse puolustaa oikeuttaan virkavaltaa vastaan. Yksilön oikeuksista huolehtiminen on itsestään selvä virkavelvollisuus.

⁷Veljeyden aate, joka sivilisaatioasteella on kaunis puhetapa, tulee itsestään selväksi ja toteutuu. Veljeys, joka rajoittuu rotuun, uskontoon, sukupuoleen jne. on vailla universaalisuutta ja kuuluu itsekkyyden itsepetoksiin. Ihmiskunta on ykseys, mikä osoittautuu kaikkien vastuussa kaikista. Humanisti on aina käynyt lakkaamatonta taistelua koskaan toteutumattomien aatteiden puolesta, aatteiden kuten ihmisarvo, suvaitsevaisuus, oikeus itsehankittuun käsitykseen. Hän tietää, että aito uskonto on tunteen tie ykseyteen, niin kuin todellinen humanismi on järjen tie samaan päämäärään. Hän tekee voitavansa antaakseen ihmiskunnalle kaikista dogmeista vapautetun, tieteellisesti hyväksyttävän maailman- ja elämäkatsomuksen. Mutta hän tietää myös, että vallitsevat fiktiojärjestelmät voivat muuttua vain vähitellen. Vielä vaikeampaa on tietenkin voittaa peitetyn vihan kaikki ilmaisut. Humanistin suvaitsevaisuus ei ole välinpitämättömyyttä. Hän ei suinkaan toivo, että toiset jakaisivat hänen käsityksensä. Mitä korkeampi taso, mitä suurempi täsmällinen tieto, sitä suuremmat ovat erot omalaadun subjektiivisissa ilmaisutavoissa. Hän auttaa jokaista itseään omaksumaan oman käsityksensä ja näkemään kaiken, mikä hänen omassa tavassaan kuuluu yksinomaan subjektiivisuuteen. Hän tietää, että ihanteet eivät sovi yhteen ulkoisen tai sisäisen pakon kanssa. Jaloja tunteita, ajatuksia, ominaisuuksia tavoitellaan ykseyden saavuttamisen keinoina. Hän tietää, että jos itsekkäät vaikuttimet myötävaikuttavat, seurauksena on moralismi ja häntä itseään pettävä ulkokultaisuus.

⁸Mitä lähemmäs idealitaattia ykseyttä yksilö pääsee, sitä voimakkaammin ihanteet yksilöön vaikuttavat osoittautuen välttämättömiksi kehitystekijöiksi. “Ideat hallitsevat maailmaa.” Tämä Platonin lause on esoteerinen selviö. Humaniteettiasteella humaniset ideat ovat täysivaltaisia. Oikeudesta tulee hallitseva voima. Yhä selvemmin koko inhimillinen kehitys osoittautuu vaistomaiseksi pyrkimykseksi kohti vapautta ja ykseyttä.

3.29 IDEALITEETTIASTE

¹Ensimmäinen kausaalitajunta on alun pitäen passiivinen. Se aktivoituu vähitellen siinä määrin kuin yksilön persoonallisuus kulttuuri- ja humaniteettiasteilla aktivoi kolmen korkeimman

emotionaalisen (48:1-3) ja kahden korkeimman mentaalisen (47:4,5) molekyylilajin tajuntaa. Sitä mukaa kun alemmat verhot automatisoituvat, minä voi keskittää itsensä lähinnä korkeampaan verhoon, kunnes se lopulta astuu kausaaliverhon keskimmäiseen keskukseen ja tulee siten täydellistyneeksi kausaaliminäksi, jolla on tietoa ainelaista ja tajunnanlaista ja kyky soveltaa näitä lakeja. Kausaalitajunnalle tapahtumainkulun syiden ja vaikutusten väliset yhteydet ihmisen viidessä maailmassa ovat täysin selvitettyjä. Kausaali-ideat ilmentävät väärentämättä näitä todellisuuksia.

²Kehittymättömänä kausaaliolentona tuleva ihminen on "epätäydellinen". Täydellisenä kausaaliminänä ihminen on aina pettymys moralisteille, koska hän selkeästi oivaltaa moraalifiktionalismin illusiivisuuden ja itsepetollisuuden. Hän tietää, että ihmisiä ei paranneta jankuttamalla heille moraaliala ja lausumalla moraalisen vihan tuomioita, vaan yksinomaan rakastamalla esiin hyvä, että moralisti moraalillaan ehkäisee tarkoitusta, jota hän uskoo edistävänsä. Hän ei myöskään todista itsestään ihmiskunnalle, joka on tietämätön kaikesta korkeammasta todellisuudesta. Se herättäisi vain tietämättömien iva, utelioiden tunkeilevuuden, sensaationhaluisten kyltymättömän vaatimuksen saada lisää sensaatioita. Vasta sitten kun ihmiskunta on saavuttanut kulttuuriasteen, voittanut vihan, oppinut arvostamaan elämää ja kunnioittamaan tuntematonta, se voi itseään vahingoittamatta seurustella jalojen olentojen kanssa.

³Idealiteettiasteella ihanteet ovat todellisuuksia. Vasta siellä tietää, että ihanteet ovat tajunnankehityksen merkityksellisimpiä tekijöitä. Sitä ennen niiden valtaa, niiden tehtävää, niiden tarpeellisuutta ei ymmärretä. Vasta sitten kun ihanne ja todellisuus yhtenevät, on toteutettu ykseys ja vapaus, joka on laki, kaikki itsen toteuttamisen lain mukaan. Me olemme kaikki matkalla kohti ihanteiden maailmaa ja tulemme kerran ottamaan sen hallintaamme. Siinä yhteydessä ei merkitse paljoakaan, jos tämä maailma sivilisaatioasteella näyttää kohtuuttomalta, epäkäytännölliseltä fiktiolta, kulttuuriasteella saavuttamattomalta ihanteelta, humaniteettiasteella vielä kaukaiselta. Ylitajuntamme johtaa meitä askel askeleelta tätä päämäärää kohti siinä määrin kuin siitä tulee persoonallisuuttamme ohjaava vaisto.

⁴Kausaaliminä antaa kaikille olennoille vapauden, oivaltaa omalaadun merkityksen kollektiiville, havaitsee erilaisuuksien sopusoinnun. Tietämättömyys tavoittelee yhdensuuntaistumista, samantapaista käsitystä ja asennoitumista.

⁵Monadi, joka verho verholta on involvoitunut yhä karkeampaan aineeseen, pyrkii takaisin alkukotiinsa ja jättää verhon toisensa jälkeen samassa määrin kuin se hankkii aktiivista, objektiivista itsetietoisuutta yhä korkeammassa maailmassa ja omaksuen tietoa laeista oppii hallitsemaan jokaisen verhon sen omassa ainemaailmassa. Tämä vapautuminen on yhä läheisempää yhteyttä kaiken elämän kanssa yhä suuremmissa laajuudessa, tämän elämän, jonka vapaus entisestään kasvaa, mitä enemmän monadin oma minätajunta laajenee sulkemaan sisäänsä yhä suuremman minän. Syleillessään koko universumia se on lopullisesti vapautunut.

3.30 YKSEYSASTE

¹Ykseysasteen minä saavuttaa hankkimalla essentiaalitajunnan. Ykseysaste ei kuulu tämän elämäkatsomuksen puitteisiin, koska se rajoittuu ensiminän, heräävän ihmisen tajunnanalueille. On tarkoituksellista esittää vielä korkeampia, käsittämättömiä näköaloja sivilisaatioasteella olevalle ihmiskunnalle, jolle kulttuuriaste – ainakin sen useimmille jäsenille – on kaukaiseen tulevaisuuteen kuuluva korkein saavutettavissa oleva aste nykyisellä emotionaaliaionilla. Mutta jotkut vallitsevat harhakuvitelmat vaativat oikaisua. Gnoosis, gnostiikan tieto, on korvattu fiktiolla. Ilman esoteriikkaa on täydellisen mahdotonta ymmärtää niitä todellisuuksia, jotka ovat pohjana evankeliumien yleisesti katsoen symbolisille tarinoille.

²Ikivanhan viisauden mukaan on enemmän kuin arveluttavaa antaa tietoa niille, jotka joko väärinkäyttävät tai väärintulkitsevat sen, ja julistaa aivan liian korkeita ihanteita vihanasteella oleville, jotka halveksivat kaikkea, mitä he eivät käsitä ja tekevät pilkkaa kaikesta mitä he eivät ymmärrä, asenne, jolla on seurauksensa korjuun lain mukaan.

³Essentiaalinen tajunta on niille, jotka ovat kypsiä häikäilemättömän rehelliseen itsekieltämykseen, joilla ei ole omakohtaisia toiveita, mutta joiden ainoana toiveena on uhrata kaikki kaiken yhdistämiseksi. Essentiaaliminä on yhtä kaikkia alempia maailmoja ympäröivän essentiaalisen kokonaisminän kanssa. Tämän tilan saavuttaminen on “pelastus” (pahasta eli alemmasta) ja “sovitus” (kaiken elämän kanssa). On selvää, että minä, joka ei tahdo elää tälle ykseydelle yksinomaan kaikkia ja kaikkea palvellakseen, vaan jolla on omia pyyteitä, toiveita ja tarpeita, sulkee edelleen pois itsensä tästä ykseydestä. Epäsointuinen, atonaalisesti meluava sivilisaatioyksilö vaikuttaisi kakofonialta tässä ikuisen sopusoinnun maailmassa.

⁴Essentiaalisuus on vapautta ja ykseyttä. Se vierastaa vaatimuksia, pyyteitä, pakkoa, kaikkea, mikä tahtoo määrätä ja hallita, loukata ja rajoittaa. Sellaisia taipumuksia omaavat persoonallisuudet tarvitsevat sivilisaatioasteen kokemuksia. Essentiaalisuus on vetovoimaa mutta kokonaan toisenlaista kuin emotionaalinen vetovoima. Emotionaalisuus sisältää aina jonkinlaista itsekkyyttä, kuten halua omistaa. Korkeammalle emotionaalisuudelle gnostikko antoi nimen eros (caritas), essentiaalisuudelle agape. Nimityksiä ymmärtämättä kristinusko on kuten tavallisesti varustanut ne omalla patenttileimallaan.

⁵Essentiaalisuuden vetovoima tahtoo vain antaa, auttaa, palvelu yhdistääkseen kaiken ykseydeksi. Omalle osalleen se ei voi pyytää mitään, sillä se omistaa kaiken omistamisen arvoisen. Se voi vain lahjoittaa ehtymättömästi runsaudestaan. Jalostuneen persoonallisuuden tavoin se ei sano: kaiken ymmärtäminen on kaiken anteeksi antamista. Sillä se on voittanut ne illuusiot, joille anteeksiannon käsitteellä on merkitystä. Kaikkiin vihan värähtelyihin se vastaa sellaisilla värähtelyillä, että jos vihaaja voisi ottaa ne vastaanottimeensa, hän kohoaisi onnen sfääriin, jossa viha olisi mahdotonta. Ne ovat hänen vastaanottokykynsä yläpuolella. Kun minästä on tullut essentiaaliminä, se on tullut yhdeksi elämän kanssa, astunut siihen tilaan, jota gnostinen symboliikka nimitti “Christokseksi”.

ITSEN LAKI ELI ITSETOTEUTUKSEN LAKI

3.31 ITSETOTEUTUS

¹Itsen laki eli itsetoteutuksen laki koskee kaikkea elämää alimmasta ylimpään, yksilöä ja yhteisöä. Itsetoteutus on sitä, että yksilö aktualistaa sen, mitä hän potentiaalisesti on. Jokainen atomi on potentiaalinen jumala tullen kerran aktuaaliseksi jumalaksi. Suuressa manifestaatioprosessissa monadi hankkii vähitellen kaiken: omalaatunsa, vapautensa ja jumalallisuutensa omalaatua kehittämällä.

²Laki sanoo, että yksilön kehitys on hänen oma asiansa, että vain yksilö voi kehittää itseään. Jokainen kehittyy kokemuksesta, yksilöllisiä elämyksiä itsenäisesti muokaten. Yksilöstä itsestään riippuu, milloin, kuinka ja missä määrin hän haluaa kehittyä. Ehdottoman varman oivalluksen ja ymmärryksen yksilö hankkii vain oman kokemuksen kautta. Yksilön lahjaksi saama katoaa uudelleen, mikäli jo olemassa oleva ymmärtämys ei voi omalla työllä sisällyttää sitä yleiseen elämäkokemusten varastoon.

³Itsetoteutuksen tie on vaivalloisen työn tie tietämättömyydestä kaikkitietävyyteen, kyvyttömyydestä ja voimattomuudesta kaikkivaltaan, epävapaudesta vapauteen. Tie totuuteen on oman elämäkokemuksen tie eletyn todellisuuden halki. Jokainen tien askel on yksilön itsensä kuljettava. Kukaan muu ei voi sitä hänelle kulkea.

⁴Jokainen uskoo hypoteeseihinsa, rakentaa omat teoriansa. Kokemalla itse niiden fiktiivisyyden yksilö löytää tiensä. Harhailu on tarpeellinen osa etsintää ja löytämistä. Jokainen kehitystaso merkitsee uusia elämänongelmia, jotka on ratkaistava omin neuvoin. Virheellisesti ratkaistut, ratkaisemattomat tai toisen (vaikka avataarojen) avulla ratkaistut ongelmat ilmenevät uudelleen, kunnes omalaadun ratkaisu on lopullinen. Vain omalaatu löytää sen, mikä ongelmassa on yksilölle tarkoituksenmukaista. Tietenkään tämä ei koskaan saa estää älyllistä rikastumista eri elämäkokemuksista ja erilaisten katsantotapojen vaihdosta. Mutta mielipiteen pakottaminen on hyödytöntä tai vahingollista. Yksilön elämäntotuuudet ovat hänen omalaadulleen tai hänen tasollaan hänelle itsestään selviä. On helppo opettaa ihmiset käsittämään liian korkeita ihanteita ja harjaannuttaa heidät tiettyyn käyttäytymismalliin. Mutta itse olemus ei siten muutu. Opittu, jonka käsittää, mutta jonka ymmärtämiseksi ei ole elämäkokemusta, jää olemukselle vieraaksi ja usein elämäkielteiseksi alitajuntaan. Siitä tulee myös helposti näennäisyyden itsepetosta tai tietoista teeskentelyä, tavallisesti molempia. Hienostunut itsekkyyks on äärimmäisen subtiilia, kykenee todellisiin uhrauksiin, suurenmoisiin eleisiin, ja itseanalyysin on mahdotonta erottaa sitä altruismista. Ulkoisella pakolla voi olla muita haitallisia vaikutuksia. Joka mukavan sopeutumisen hyväksi luopuu omalaadustaan ja myöntyä epäoikeutettuihin loukkauksiin, vaikeuttaa itsetoteutustaan.

⁵Itsetoteutus etenee asteittain. Jokaisen korkeamman tason myötä kasvaa mahdollisuus havaita hienompia värähtelyjä, yksilö vapautuu siihen saakka vallinneista fiktioista ja illuusioista, seuraa hyväksytyin arvion uudelleenarviointi, minä hankkii vahvemman todellisuudentajun ja elämänvaiston, tarpeellisia ominaisuuksia ja kykyjä.

⁶Itsetoteutuksen ensimmäiset asteet ovat hitaita prosesseja. Vie aikaa, ennen kuin minä on hankkinut sen yleisen elämäkokemusten varaston, joka on edellytys alkavalle oivallukselle ja ymmärtämykselle. Alemmat asteet ovat yleisesti katsoen tietämättömyyden ja kyvyttömyyden asteita. Itsetoteutus ei tee hyppyjä. Omalaadun muutos vaatii perusteellisia kokemuksia. Sitä vastoin persoonallisuus voi osoittaa selviä muutoksia joko parempaan tai huonompaan. Ylivoimaisista vaikutuksista se voi murtua. Huono korjuu on voinut ehkäistä todellisen tason aikaisempaa saavuttamista. Kehitysvauhti riippuu omalaadusta ja sen taipumuksesta sekä kehitystasosta. Määrätietoisuuden kärjistymisen, joka mahdollistaa pikaisen etenemisen, on harvinaisen ennen kuin minä on onnistunut saavuttamaan yhteyden todellisuutta käsittävään ja ymmärtävään kausaalitajuntaan. Kun päämäärä häämöttää, minä yrittää saavuttaa sen ja vauhti kasvaa siten hellittämättömällä voimalla.

⁷Itsetoteutus on niiden ihanteiden toteuttamista, joita yksilö on alkanut ymmärtää, se on palvelevaa elämänasennetta, emotionaalisuuden jalostamista ja mentaalisuuden kehittämistä sekä pyrkimystä ykseyteen. Voitettuaan lopullisesti todellisuustiedon ja elämänymmärtämyksen yksilö kykenee soveltamaan elämänlakeja kitkattomasti.

⁸Persoonallisuuden täydellisyys on ensiminän kausaaliolento. Ensiminän täydellisyys on toisminä. Toisminän täydellisyys on kolmasminä. Jumalantäydellisyyttä kolmasminä voi tavoitella, kun hän on aktuaalistanut jumalallisuutensa. Täydellinen tai erheetön ihmisen viidessä maailmassa on vain toisminä. Ensiminä voi varsin hyvin tehdä virheitä. Ja persoonallisuus on aina vaarassa tehdä mitä kohtalokkaimpia elämän tyhmyyksiä. Täydellisyyden voi määrittellä myös korkeimpana mahdollisena värähtelykykyinä emotionaali-, mentaali- ja kausaaliverhoissa.

3.32 *Itseluottamus*

¹Itseluottamus on elämänymmärtämystä; sen tosiasian oivaltamista ja ymmärtämistä, että olemassaoloa ja kaikkea elämää ohjaavat järkähtämättömät lait, jotka tekevät minkä tahansa jumalallisen mielivallan mahdottomaksi.

²Itseluottamus on luottamista vapauden, ykseyden ja itsetoteutuksen elämänlakeihin, sitä, että oivaltaa ja ymmärtää yksilön potentiaalisen jumalallisuuden, luovuttamaton oikeuden vapauteen ja kaiken elämän häviämättömän ykseyden.

³Itseluottamus on luottamusta yksilön tiedostamattomaan kaiken valon, kaiken johdatuksen lähteenä. Kaikki elämän voimat ovat yksilön käytettävissä. Yksilön asia on löytää ne tavat, joilla hän nämä ehtymättömät voimat voi hyödyntää.

⁴Itseluottamus on kehityksen ensisijaisin tekijä, itsemääräävyyden ja itsetoteutuksen perusta, edellytys kärjistyneelle määrätietoisuudelle, joka merkitsee vankkumatonta sisukkuutta ja tehokkuutta pyrkimyksessä kohti päämäärää.

⁵Itseluottamus ei ole mitään, minkä muutta mutkitta omaksuu. Piilevänä, aiemmin hankittuna ominaisuutena se ilmenee harkitsemattomana välittömyytenä ja luontevuutena. Jos se ei ole synnynäinen, se on hankittava oivaltamalla, herätettävä tahdon asiaksi ajatuksen ja tunteen kautta.

⁶Itseluottamuksella ei ole mitään yhteistä elämäntietämättömyyden omahyväisyyden, itseriittoisen röyhkeyden ja ylimielisyyden kanssa.

⁷Itseluottamus on riippumaton menestyksestä tai tappiosta, illuusioista, jotka särkyvät koettelemuksessa, ihmisten antamasta kiitoksesta ja moitteesta tai omasta puutteellisesta kyvystä.

⁸Itseluottamus on rohkeutta (fyysistä, emotionaalista, mentaalista). Se uskaltaa olla oma itsensä, yksinkertainen, teeskentelemätön, välitön, uskaltaa ajatella, tuntea, toimia, uskaltaa olla tietämätön, uskaltaa epäillä, uskaltaa puolustaa vapautta ja oikeutta.

⁹Itseluottamus osoittautuu siinä, että yksilö on vapaa aina lamauttavasta pelosta vihaista, oikullista jumalaa, kohtalon lakia, huonoa satoa, ihmisiä kohtaan; vapaa erehdysten, petetyksi tulemisen, jalojen mieleenjohtumien seuraamisen pelosta; vapaa kaikkien vihamielisten ulkoisten ja sisäisten voimien pelosta.

¹⁰Itseluottamusta ehkäisevät kaikki elämänkielteiset ja itseä lamauttavat dogmit.

¹¹On valhe, että ihminen on parantumattoman paha ja ilman jumalallisen mielivaltaisuuden armoa ikuisesti kadotettu. On saatanallista selittää yksilö parantumattoman turmeltuneeksi ja asettaa sitten täydellisyyden vaatimus. On saatanallista riistää yksilöltä hänen itseluottamuksensa omaan potentiaaliseen jumaluuteen. Kaikki yksilöä masentavat, heikentävät, lamauttavat fiktiot, kaikki itsekieltäymykseen, alistuneisuuteen, epätoivoon, elämäntuskaan johtavat fiktiot ovat saatanallisia. On saatanallista juurruttaa vihastuneen (pahan, kaunaisen), oikullisen, tuomitsevan, vanhurskaan jumalan pelko. On saatanallista juurruttaa häpeän, synnin ja syyllisyyden fiktiot.

¹²Kaikki elämä kehittyy. Kaikki elämä on kehityksen asteikolla, joka johtaa tietämättömyydestä ja kyvyttömyydestä kaikkietävyteen ja kaikkivaltiuteen. Jokaisella kehitystasolla yksilö on suhteellisen täydellinen suhteessa kaikkeen alempaan ja suhteellisen epätäydellinen suhteessa kaikkeen ylempään. Yksilöllä on hänen tasolleen kuuluvat epätäydellisyydet. Tuomitseminen on ihmisen moittimista siitä, että hän on sillä tasolla, jolla hän on, ettei hän ole päässyt ylempään, ettei hän ole hankkinut puuttuvia ominaisuuksia. Kaikenlainen vertailu toisiin yksilöihin, ylempiin tai alempiin on todiste elämäntietämättömyydestä, on epäoikeutettua ja väärin. Yksilö on alakynnessä kaikkiin korkeammilla tasoilla oleviin verrattuna, tasoilla, jotka hän aikanaan saavuttaa. Vain elämänsokealla vihalla on alemmuuden, kateuden tai ylemmyyden tunteita. Oman rajoittuneisuuden oivaltaminen on merkki kasvaneesta oivalluksesta ja ymmärtämyksestä. Kukaan oikeaa haluava ei ole väärällä tiellä.

3.33 Itsemääräävyys

¹Itsemääräävyys on varmuutta siitä, mitä on itse kokenut ja tutkinut. Itsemääräävyys on joko tietoa tai kriittistä olettamista. Usko ei ole itsemääräävyyttä. Täysi itsemääräävyys edellyttää täydellistä tietoa ihmisen viidestä aine- ja tajuntamaailmasta.

²Yksilöllä joko on tai ei ole tietoa todellisuudesta. Tietäminen ei ole tietoa. Tietämiseen eivät kuulu vain tosiasiat vaan myös hypoteesit ja teoriat sellaisena sekoituksena, että jopa asiantuntijoiden on usein vaikea erottaa tosiasiat fiktioista (olettamuksista, teorioista). Tietävä on joko kriittinen tai epäkriittinen. Käsittävä voi olla kuinka epäkriittinen tahansa, sillä yksinomaan käsittäminen ei riitä erottamaan tosiasioita fiktioista. Uskova on vuorevarma ja sallii tunteen absolutoida, mitä hän toivoo uskovansa. Hän uskoo fiktioihin ja puolustaa niitä "todisteilla". Hän voi hyväksyä melkein mitä näennäiset tosiasiat hyvänsä, varsinkin historialliset.

³Kriitikko lähtee siitä, että olemme tutkineet vain murto-osan todellisuudesta. Hän tietää, että kaikki tieto on osatietoa. Hän välttää kaikkea absolutointia. Hän hyväksyy vain sen, mikä on lopullisesti tutkittu, jolloin uudet tosiasiat ovat mahdottomia. Se merkitsee käytännössä, että hän tyytyy olettamukseen toistaiseksi (hypoteesiin). Valinnassa epäilyn ja uskon välillä kriitikko jää sitten epäilijäksi. Hänelle usko on tietämättömyyden merkki. Kriitikko on itsekriittinen, sillä hän on selvästi tietoinen fiktiivisyyden ja illusiivisuuden suggestiivisesta voimasta.

⁴Mitä enemmän yksilön äly kehittyy mahdollistaen hänelle tietämisen ja kokemuksen tehokkaan muokkauksen, sitä vähemmän hän uskoo ja sitä kriittisempi hänestä tulee. Yksilöllinen muokkaus on tärkeä sille, joka tahtoo kehittyä. Oma tutkimus vapauttaa epäitsenäisyydestä. Perusteellinen tutkimus selvittää tietämisen riittämättömyyden.

⁵Itsemääräävyys edellyttää tietoa todellisuudesta, kriittistä tutkimusta siitä, mitä tiedetään ja mitä ei tiedetä, mikä on tietoa, olettamusta tai uskoa. Aika ajoin on omien mielipiteiden todellisuusarvon yleinen inventointi tarpeen. Ikään kuin huomaamatta fiktioita pujahtaa usein alitajuntaan. Mitä ankarammin menetellään tämän tarkistuksen yhteydessä, sitä useampia fiktioita karsiutuu pois ja sitä helpommin paljastuu uusien "totuuksien" fiktiivisyys. Tutkimus tekee selväksi vallitsevien katsomusten kyseenalaisuuden ja virheellisyyden. Perityt katsantotavat ovat suurimmalta osalta mielikuvituksen rakennelmia. Sivilisaatioyksilön mielipiteet ja arvostukset ovat sellaista laatua, että saa olla kiitollinen, jos tulee niistä riippumattomaksi. Yleinen mielipide ei ole mikään tiedon lähde. Puhe siitä, että "niin sanovat, niin tekevät kaikki" antaa painavan syyn kriittisesti tarkastaa, eikö pitäisi ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä toisin. Luonnontutkimus on ruvennut antamaan meille tietoa todellisuudesta. Mutta melkein kaikki on vielä tutkimatta.

⁶Itsetoteutuksen laki pakottaa yksilön itse etsimään, itse löytämään, itse toteuttamaan. Historia osoittaa, että etsintä paljolti muistuttaa harhailua. Yksilön on itse ratkaistava, mitä

hän tahtoo olettaa tai epäillä. Hän on myös itse vastuussa oman järjen idiotisoinnista. Auktoriteetit saavat mielellään päteä siinä, mihin ne kykenevät. Mutta heihin ei saa koskaan vedota todisteena, he eivät saa koskaan olla esteenä omalle ajattelulle, eivätkä he koskaan saa olla loppuportaita. Vasta humaniteettiasteella itsemääräävyys tulee mahdolliseksi suuremmissa laajuudessa. Itsemääräävyys tekee meidät toisten mielipiteistä riippumattomiksi, mutta myös niitä suvaitseviksi.

⁷Ilman itseluottamusta ei ole rohkeutta itsenäiseen ajatteluun ja omaan arviointiin, rohkeutta vapauttaa ajatusta ja ennen kaikkea tunnetta perinteellisistä käsityksistä ja yleisen mielipiteen arvioinneista, rohkeutta tunnustaa omaa aina suurta tietämättömyyttä ja kyvyttömyyttä. Joka ei usko, sano ja tee niin kuin kaikki muut, saa pian koko maailman itseään vastaan. Yksilöiden vaatiessa elämänlakien antamaa oikeutta vapauteen ajaudutaan sivilisaatioasteella alati jatkuvaan kamppailuun vapautta rajoittavia ja elämää ehkäiseviä voimia vastaan. Voi aivan hyvin väittää, että vapautta ei ole. Ulkoinen vapaus on illuusio yleisen suvaitsemattomuuden ja sovinnaisuustyrannian sekä ihmisten epäitsenäisyyden ja ylimielisyyden vuoksi.

⁸Filosofit elävät fiktiomaailmassa, jolle ei ole vastaavuutta todellisuudessa. Kokemus on ainoa tie tietoon ja ymmärtämykselle välttämätön. Se, mitä ei voi kokea, on fiktiota. Fiktiot ovat välttämättömiä mentaalisesti kehittymättömälle. Fiktioiden kautta yksilö oppii ajattelemaan eli hankkimaan mentaalisen aktiivisuuden kyvyn. Mutta ilman kokemusta hän ei opi "ajattelemaan oikein" tai yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa. Kokonaisvaltaisen kokemuksen edellytys on taju (kyky tajuta todellisuutta objektiivisesti) ihmisen viidessä maailmassa. Järki (subjektiivinen tajunta) on tiedollisessa suhteessa vain korvike. Joka näkee, ei voi selittää sokealle, mitä pitää nähdä voidakseen tajuta. Hänen selityksensä pakostakin väärinymmärretään. Ja näkeminen on vain yksi tapa kokea. Joka on hankkinut essentiaalisen tajunnan kokee todellisuuden uudella tavalla, ei tarkkailemalla ulkoapäin vaan sisältäpäin siten, että tajunta samaistuu aineelliseen todellisuuteen. Hän ei tarvitse enää käsitteitä, koska hän voi silmänräpäyksessä kokea uudelleen kyseessä olevan todellisuuden. Hän vaikuttaa myös liikuttavan "yksinkertaiselta" fiktioiden rakentajana yrittäessään avuttomana turhaan selittää jopa suhteellisen yksinkertaisia asioita "fiktionalisteille", varsinkin jos hän on perehtymätön kansallisvoittoiseen fikcionalismiin.

3.34 Ykseydentaipumus

¹Itsehankitun omalaadun taipumus voi olla luoksevetävä tai poistyöntävä. Luoksevetävä taipumus on vaistomaista ykseydentaipumusta. Poistyöntävä taipumus on hajaannustaipumusta. Poistyöntävälle omalaadulle kehitys kohti ykseyttä on taipumuksen muuntamista luoksevetäväksi. Tämä tapahtuu hankkimalla jaloja tunteita ja ominaisuuksia, antamalla mielikuvituksen puuhailta kaiken ihanteiden maailmaan kuuluvan parissa: kaiken, mikä on hyvää, totta ja kaunista. Siten emotionaalisen värähtelykyvyn vastaanottaja ja lähettäjä kohoaa luoksevetävien värähtelyjen molekyylikerroksiin. Kehityksen kuluessa koko ihmiskunta saavuttaa lopulta kulttuuriasteen. Siten kollektiivi on sisäinen apu eikä este niin kuin alemmilla asteilla.

²Ykseydentaipumuksen omaksuminen on vaikeinta sille, joka vastakkaisen taipumuksen omatessaan tavoittelee jalostumista ymmärtämättömässä, itsekkäässä (vihamielisessä) ja moralisoivassa (moittivassa) ympäristössä. Arvonannon, ihailun, palveluksen, arvostuksen, kunnioituksen omaksuminen ei ole helppoa sille, joka on imenyt ajan hengen ja kirjallisuuden ylenkatseen ja halveksunnan kaikkea korkeampaa kohtaan, mikä ilmenee yleisessä panettelussa, kaikkien vaikuttimien epäilyksenalaiseksi saattamisessa, kaiken suuruuden halventamisessa sekä elämäkerroissa kaikkien nerojen likaamisena. Ei ole helppo omaksua luottamusta ihmisiin, kun ajan henki yrittää osoittaa kaikkien ja kaiken epäluotettavuuden. Ei ole helppo omaksua välittömyyttä, avoimmuutta ja vilpittömyyttä, kun ajan henki tuo mukanaan näiden ominaisuuksien väärinkäyttöä samanaikaisesti kun ne asetetaan

naurunalaiseksi merkkeinä rajoittuneisuudesta ja yksinkertaisuudesta. Ei ole helppo omaksua jaloutta ja ylevämielisyyttä, kun ajan henki edistää kaikenlaisen pikkumaisuuden ja mauttomuuden omaksumista. Ei ole helppo omaksua ystävällisyyttä, kiintymystä, sydämellisyyttä kaikkia kohtaan, kun ajan henki on välinpitämätön, torjuva, epäystävällinen. Ei ole helppo omaksua tahdikkuutta, huomaavaisuutta, kärsivällisyyttä, kun ajan henki kannustaa tahdittomuuteen, tungettelevuuteen ja ylimielisyyteen. Ei ole helppo omaksua jaloja ominaisuuksia, kun ajan henki osoittaa ja suosii täysin päinvastaista taipumusta. Se ei ole helppoa eikä se käy ilman omaa menetelmällistä ja järjestelmällistä jalostumiseen tähtäävää työtä. Sitä työtä helpottaisi keskinäinen tuki samanmielisten muodostamisessa yhteisöissä.

3.35 *Ymmärtämyksen laki*

¹Ymmärtämys on minän aktuaalistunut, piilevä tieto ja muokattu kokemus. Minä persoonallisuudessa on minä sen tilapäisessä rajoittuneisuudessa. Minällä on verrattoman paljon suurempi elämäkokemus kuin kausaalitajunnalla. Minä on läpikäynyt kaikki edelliset (involuution ja evoluution) luomakunnat. Mutta uuden persoonallisuuden elämykset aktuaalistavat vain murto-osan minän kaikkien involvoitumisien aikana hankkimista, sittemmin piilevistä tiedoista, ominaisuuksista ja kyvyistä. Sivilisaatioasteen yksilöiden kausaalitajunta uinuu yhä. Se herää hetkellisesti eloon persoonallisuuden hajoamisen lopussa, jolloin se vastaanottaa syntetisoituneita mentaali-ideoita, jos sellaisia on. Kerran itseaktiivisena kausaali-intuitio hankkii erehtymätöntä tietoa ihmisen viidestä maailmasta. Mutta se tieto kuuluu ylitajuntaan, kunnes monadi siirtyy kausaaliverhon sisimpään keskukseen.

²Eetteriverhon (korjuuverhon) laadusta riippuu, voiko ymmärtämys aktuaalistua tai ilmetä. Jos vastaavissa fyysisissä molekyylikerroksissa ei ole värähtelykykyä, jää ymmärtämys piileväksi. Jos esteitä ei ole, yksilö voi uudessa persoonallisuudessaan nopeasti saavuttaa vanhan kehitystasonsa.

³Ymmärtämyksen laki sanoo, että ymmärtämys, jonka minä on kerran omaksunut, ei koskaan katoa. Ymmärtämys on vaistomaista, automaattista ja silmänräpäyksellistä. Tietämättömyys sekoittaa ensimmäiseen elämukseen liittyvän välittömän tunnistamisen intuitioon. Ilman tarpeellisia uusia elämyksiä hankitut tiedot, ominaisuudet ja kyvyt jäävät piileviksi.

⁴Valvetajunta on elämysten, kokemusten ja tietoaikojen kerääjä. Kaikki minän kerran hankkima on ymmärtämystä, taipumusta, kykyä uudessa persoonallisuudessa. Muistitieto, tietämys, jota ei ole muokattu ja syntetisoitu mentaali-ideoiksi, on yleisesti katsoen arvotonta. Mitä perusteellisemmin kokemukset muokataan, sitä selvempiä ovat ideat uudelleen muistannassa, sitä ilmeisemmät taipumukset. Suoritettu työ on tehty tulevaisuuden osalta.

⁵Yleisten kokemusten ja samankaltaisten elämysten vahva varasto on tarpeen, ennen kuin vaikutelmat voivat syntetisoida ideoiksi. Alkukantainen ihminen oppii äärimmäisen hitaasti kaikista kokemuksista. Tästä syystä tajunnankehitys on niin hidas prosessi barbaariasteella.

⁶Kaikissa inkarnaatioissaan ihmiset ovat omaksuneet kaikenlaisia fiktioita. Nämä he tunnistavat välittömästi ja kykenevät nopeasti omaksumaan kokonaisia fiktiojärjestelmiä ikään kuin nämä olisivat itsestään selviä. Jos sellainen on aiemmin hallinnut yksilöä, ottaa se jälleennäkemisen yhteydessä vanhan valtansa luonnostaan lankeavan oikeudella. Monet ottavat tämän itsestäänselvyyden totuudentodisteena, jumalan innoituksena, intuitiona. Jos fiktiojärjestelmä sisäistyy uudelleen, siitä tulee todellinen este todellisuustajun kehittämiselle, todellisuuden ymmärtämiselle, mikä on tyypillistä filosofeille, teologeille ja juristeille.

⁷Väärinkäsitys syntyy, kun sanoille annetaan eri kokemussisältöjä, eri perspektiivejä, eriasteisia elämäkokemuksia, eriasteista oivallusta ja ymmärtämystä. Väärinymmärretyiksi tulevat ne, jotka eivät ota tätä huomioon toisten kanssa seurustellessaan. Absoluuttisesti

katsoen mikään persoonallisuus ei voi ymmärtää toista, ainoastaan lähestyä ymmärtämystä. Helpoimmin ymmärtää samalla tasolla olevia, kaikista helpoimmin samaan klaaniin kuuluvia. Mutta takuuta ei ole, sillä jokaisen omalaatu on erilainen kuin kaikkien toisten. Essentiaalitajunta tuo mukanaan tajunnallisen ykseyden ja siten täyden ymmärtämyksen.

3.36 Ihmisen viat ja puutteet

¹Moraali on moralistien teorioita ja moralismi näiden soveltamista käytäntöön. Siten lienee sanottu olennaisin ja tarpeellisin moralistien käsityksen todellisuusravosta. Ilman tietoa todellisuudesta, elämänlaeista, kehityksestä ja elämän päämäärän saavuttamisen menetelmästä saadaan sovinnaismoraali, mutta ei järkevää oikeuskäsitystä.

²Ihminen ei ole pohjimmiltaan paha olento. Barbaariasteella hän on alkeellinen, kehittymättömän järjen omaava emotionaaliolento, ollen emotionaalisen elementaalinsa aktiivisuuden (joka määräytyy ympäröivän maailman vaikutuksista: alempien emotionaaliaineiden värähtelyistä) avuton uhri. Ne eivät edistä hänen kehitystään. Hänen itsensä lähettämät värähtelyt eivät voi olla jalompia. Tuhansien inkarnaatioiden aikana ihminen on ollut ihmisen susi siinä vihan sodassa, joka edelleen raivoaa maapallollamme. Myös sivilisaatioasteella häntä hallitsee itsekäs, vihamielinen asennoituminen, jonka hän on kauan sitten omaksunut. Ei ole ihme, että ihminen on paha. Me kaikki yhdessä olemme siihen syyllisiä. Jokainen saa maksaa osuutensa ja se on huomattava. Nopein tapa hyvittää on pyrkiä ykseyteen.

³Tietämättömyydessään moralistit eivät aavista ilmeisten puutteiden ja vikojen merkitystä yksilölle mm. kehityksellisinä tekijöinä ja elämän auttajina. Puutteet tekevät selväksi tarpeellisen oivalluksen ja ymmärtämyksen poissaolon, vastakkaisten ansioiden, tasapainon ja kohtuuden tarpeen. Ne opettavat meitä oivaltamaan moraalin ja moralismin elämänvirheet ja löytämään meistä itsestämme sen, mitä itsepintaisesti haluamme nähdä vain toisissa. Sen, mitä moralistit mielellään kutsuvat vioiksi ja puutteiksi, ei tarvitse olla missään suhteessa ristiriidassa elämänlakien kanssa, vaan nämä voivat olla näennäisiä tai, aivan erityisesti, olemattomia puutteita.

⁴Me tarvitsemme uuden ihmistä koskevan perusnäkökuvan (moralistien juurruttaman elämäntieteisen sijaan), joka auttaa meitä katsomaan ansioihin vikojen ja puutteiden sijaan, auttaa meitä ottamaan yksilön sellaisena kuin hän on ja auttamaan häntä sillä tavalla hänen elämänsä kamppailussaan. Sillä “sydän tuntee oman katkeruutensa”, vaikka ulkonäkö näyttääkin pettävän. Me emme auta moittimalla vaan hyvytämme avoimella sylillä. Olemalla sitä mitä on, on ihminen (kaikkine itsestään selvine epätäydellisyyksineen) yhtä täydellinen kehitystasollaan kuin kallio meressä, lilja murmella ja eläin metsässä. Hänellä on nämä luomakunnat kehityksessä takanaan ja vaikka hän vielä onkin kaukana toisminän valtakunnasta, saavuttaa hän kerran tämän niin kuin kaikki muut elämän päämäärät potentiaalisen jumalallisuutensa luovuttamattomalla oikeudella.

⁵Kautta kaikkien eri luomakuntien yksilö on hankkinut lukemattomia ominaisuuksia ja kykyjä. Alemmat ovat edellytyksiä ylemmille ja korvautuvat vähitellen uusilla. Useimmille hänellä ei ole käyttöä jatkossa. Se, että monet edelleen toivottavat kyvyt eivät pääse oikeuksiinsa, voi johtua monista syistä. Yksilö ei tarvitse niitä tässä inkarnaatiossaan. Ne voisivat olla esteenä suuntaamalla huomion tärkeämmästä toisaalle. Persoonallisuus on ehkä pakotettava erikoistumaan riittämättömästi kehittyneisiin tai puuttuviin kykyihin. Kyvyttömyys saattaa johtua myös huonosta korjuusta. Nämä piilevät kerran hankitut ominaisuudet voidaan nopeasti aktuaalistaa, jos ne vastaisuudessa ovat jatkokehitykselle tarpeellisia.

⁶Jokainen kehitystaso tuo mukanaan uusien ominaisuuksien tai kykyjen hankintaa. Ne voi asteittaa nolasta sataan prosenttiin, ensimmäisestä hapuilusta täydellisyyteen. Sataprosenttiset

katoavat. Ne ovat täyttäneet tehtävänsä. Näihin kuuluvat kokemukset on hankittu ja sisällytetty elämänymmärrykseen.

⁷Jokaisella tasolla meillä on lukuisia ominaisuuksia, jotka kokemuksen kautta saavat tilaisuuden hitaasti kavuta sataprosenttisen asteikon. Kun ne ovat asteikossa alhaalla, kutsumme niitä puutteiksi, sillä niistä puuttuu täydellisyys. Nämä puutteet korjautuvat jatkokehityksen aikana.

⁸Puutteiden ei tarvitse johtua kehitystasosta, tälle kuuluvista fiktioista ja illuusioista tai puuttuvista positiivisista ominaisuuksista (kehittymättömistä tai lepotilassa olevista). Ne saattavat johtua omalaadusta tai hyveistä, joista (niin kuin moralisteilla) liioittelemalla on tullut paheita. Kun ne ilmiselvästi vahingoittavat yksilöä, johtuu tämä aina huonosta korjuusta.

⁹Vikoina voidaan pitää kaikkea, mikä kuuluu yksilön varsinaisen tason alapuolelle. Kaikki viat ovat huonoa korjuuta. Kaikki ilmiselvät viat ovat hyvin huonoa korjuuta. Olemme aiheuttaneet ne itsellemme tietoisesti erehtyen, emme tietämättämme erehtyen vielä tuntemattomien elämänlakien suhteen. Me olemme aiheuttaneet ne itsellemme ylimielisyydellä, tiedon ja vallan väärinkäytöllä, ykseyttä loukkaamalla. 99 prosenttia niistä johtuu toisten vikojen tuomitsemisesta tai korkeilla tasoilla olevien elämän jalojen yksilöiden epäilyksenalaiseksi saattamisesta. Juoruilemalla ja tuomitsemalla ehkäisemme yksilön pyrkimystä tulla paremmaksi.

¹⁰Viat ovat meille pakotettuja. Vain kokemus, usein pitkä ja katkera kokemus, voi opettaa yksilölle sen, mitä hänen on vastoin tahtoaan opittava. Kärsiessämme itse tuomitsemistamme vioista, opimme lopulta ymmärtämään, ettei ketään saa sulkea pois ykseydestä. Kaikista vioista näyttää tuomitseminen olevan vaikein parannettava.

¹¹Huonoon korjuuseen voi kuulua, että yksilön on mahdotonta oivaltaa omia vikojaan. Niitä on silloin vahvistettava, kunnes niistä lopulta tulee riittävän ilmeisiä.

¹²Yksilö voi olla suhteellisen hyvä, totuudellinen, oikeudenmukainen, suvaitsevainen, jalomielinen jne. loputtomiin. Hän voi samanaikaisesti olla suhteellisen paha, valheellinen, epäoikeudenmukainen, suvaitsematon, pikkumainen jne. loputtomiin. Yksi asia tiedetään varmuudella: hänen käsityksensä oikeasta ja väärästä, hyvästä ja pahasta kuuluvat hänen tasolleen ja kehittyvät taso tasolta.

¹³Sivilisaatioasteen ihminen on kokonaisuus kaikkea sitä ristiriitaista, mitä hän on perinyt, mitä kasvatus on häneen pakottanut, mitä hän on automaattisesti omaksunut tai itse oppinut. Yleisesti katsoen hän on "sattumalta" syntyneiden kompleksien kaoottinen reaktiokeskus vastakkaisine tapoineen ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä.

¹⁴Moralistit yrittävät luokitella ihmiset heidän vikojensa mukaan. Sillä vaikka onnistuttaisiinkin vakuuttamaan korkein älyllinen luokka moraalien ja moralismin vahingollisuudesta, tulee moralisteja aina olemaan niin kauan kuin maailmassa on vihaa. Sen tähden on kerran vielä korostettava, ettei ihmistä voi luokitella hänen vikojensa mukaan. Suurimpia vikoja voi esiintyä jopa humaniteettiasteella. Sillä ne ovat huonoa korjuuta. Eikä siltä voi kukaan välttyä.

3.37 *Persoonallisuuden arviointi*

¹Idealiteettiasteella ihminen on lopultakin kotona varsinaisessa maailmassaan, minä on kausaaliminänä vapaa persoonallisuuden aina suuresta rajoituksesta. Sitä ennen minä on sitä, mitä uusien inkarnaatioiden kokemukset ovat herättäneet henkiin. Persoonallisuuden arvioinnissa on otettava huomioon minän piilevät tiedot, ominaisuudet ja kyvyt, jotka voi nopeasti uusilla kokemuksilla elvyttää.

²Essentiaaliminä voi arvioida persoonallisuuden. Tämä nimittäin ei vaadi vain tietoa omalaadusta, kehitystasosta, edellisistä inkarnaatioista, viimeisen inkarnaation tarkoituksesta sekä mitatusta korjuusta, vaan myös tajunnallista yhteenkuuluvuutta.

³Psykoanalyytikko voisi analysoida persoonallisuutta sata vuotta pääsemättä selvyyteen, koska minän ylitajunta jää saavuttamattomiin. Unientulkinnalla alitajunnasta esiin saatu saattaa olla mielenkiintoista, mutta sivuaa sittenkin vain tajuntameren pintakerrosta. Tajunta-analyysi eli karakterologia ei voi koskaan ulottua pitemmälle kuin tyyppien tuntemukseen ja yleisiin johtopäätöksiin. Se ei voi arvioida yksilön erikoislaatua. Analyysi on arveluttava yritys, josta erityisesti moralistien tulisi luopua, koska he ovat tietämättömiä, asialliseen arviointiin kykenemättömiä, kiihkomielisiä ja koska heiltä puuttuu mitä alkeellisin elämänymmärtämys. Myös systemaattikon yleistyksistä tulee helposti mielivaltaisia johtoja ja jakoja. Samoja ominaisuuksia voivat eri yksilöt hankkia täysin erilaisilla kokemuksilla. Edellisten inkarnaatioiden tutkiminen on väistämätöntä. Pinnallisuus ilmenee siinä, että psykologit eivät ole vielä huomanneet, että on olemassa kaksi vastakkaista taipumusta ja että nämä ovat ensisijaisen tärkeitä. Aioneja vanhemmat ja siten korkeammalla kehitysasteella olevat yksilöt psykologit voivat sijoittaa alemmalle tasolle kuin yksilön, joka on tasonsa inkarnaatiosarjan huipulla ja jolla on tason täydellistyneet ominaisuudet ja karttunut hyvä sato. Muut sarjan persoonallisuudet ovat erikoistumisinkarnaatioita, joissa ilmenee vain murto-osa minän piilevistä ominaisuuksista. Persoonallisuus, jolle on suotu tilaisuus parantaa huonoja tai kehittää puutteellisia ominaisuuksia ja kykyjä uusilla elämänaloilla, voi vaikuttaa hyvin hämmentyneeltä ja puutteelliselta, ennen kuin kokemukset ovat ehtineet syntetisoitua myöhemmissä inkarnaatioissa.

⁴Elämäntietämättömyyden arviot ovat aina virheellisiä. Ihmiset arvioivat ulkonaisten seikkojen, hyvän ja huonon sadon ja näiden ilmaisujen, menestymisen tai epäonnistumisen, toisten arviointien eivätkä vähiten oman itsensä mukaan. Jos meillä olisi mahdollisuudet arvioida, ei näennäisyyksien palvontaa olisi niin täydellisesti toimeenpantu, eikä se olisi niin tehokkaasti sokaiseva.

⁵Näennäisyys, jossa yksilö esittäytyy aikalaisilleen ja jälkimaailmalle, voi olla yhtä petollinen kuin aavikon fata morgana. Niin myötäinen kuin vastainen voi olla kohtalon määräämää korjuuta. Näennäisyys on usein se rooli, jota yksilö on valinnut näytellä maailmanteatterin naamiaisissa. Näennäisyys on usein se käyttäytymismalli, joka hänet on pakotettu omaksumaan kasvu- ja ammattiympäristössä. Mitä tietävät ihmiset vaikuttamista, usein toimivalle itselleen kätkeyistä? He analysoivat naamiota, roolia, sovinnaisen tapojen robottia tai ehkä närkästyksen vastalauseita koko humbugia vastaan. Mitä he tietävät lähimmäistään, vanhemmistaan, sisaruksistaan, lapsistaan? Teeskentelijöille, maailman viisaille ja sovinnaisille, niille, jotka tekevät siveellisyydestä taikakalun, on armollinen elämä edelleen suonut mahdollisuuden pitää näennäisyyden itsellään. Ne, jotka kieltäytyvät osallistumasta näennäisyyksien palvontaan, jotka näyttäytyvät sellaisina kuin ovat, saavat usein elämän tarkoittamaa kovemalla tavalla näennäisyyden itseänsä vastaan. Vanhan lauseparren "maailma tahtoo tulla petetyksi" tarkoitus on, että näennäisyys pettää niitä, jotka itse valitsevat näennäisyyden. Mitä enemmän kirjallisuustohtorit kokeilevat "totuudenmukaisia" persoonallisuuden kuvauksia, sitä selvemmin he osoittavat riippuvuutensa tilapäisten tapahtumien, epäolennaisen seikkojen ilmenemisestä. Voitettaisiin

paljon, jos elämäkertojen psykologiset tulkinnat ja moraaliset arvioinnit nähtäisiin todisteina epäluotettavuudesta.

⁶Arvostelun arvottomuus ilmenee usein äärimmäisen vastakkaisista arvioinneista, jotka ovat tulleet minän eri inkarnaatioiden osalle johtuen korjuun lain sovellutuksesta. "Puute" korjataan "epäonnistuneilla kokemuksilla", "virhe" parannetaan huonolla korjuulla. Ihmiset eivät aavista, että yleisesti katsoen he tekevät vain virheitä, silloinkin kun he luulevat olevansa hyvin taitavia.

⁷Mitä tietävät ihmiset vaikuttimista? Yksi ainoa esimerkki antakoon viitteitä. Kiitollisuutta voi osoittaa, koska se kuuluu hyviin tapoihin, se on viisasta, se kannattaa, vastakohta olisi tyhmyyttä, juoru kulkee ja liioittelee, kiitollisuus on jalo ominaisuus, onhan ihminen toki kiitollinen, erityisen jalo jne. loputtomiin. Kiitollisuus voi tuntua velalta, velvollisuudelta, edulta. Ominaisuuksilla on eri asteita. Aste, vaikutin, taso kuuluvat yhteen. Mikään ei vääristy niin helposti kuin oma vaikutin. Itsepetollisuus myöntää itselleen korkeimman, mistä on kuullut puhuttavan.

⁸Arviointien epäitsenäisyys osoittautuu yleistä mielipidettä tutkittaessa. Se, mitä muut sanovat yksilöstä, kuuluu juoruiluun ja panetteluun. Arvioinnin epävarmuus ilmenee siinä, että ihmiset tunteen ikuisella epävakaisuudella (kun kompleksit eivät sitä ohjaa) heiluu arvostelmissaan sinne ja tänne kuin korsi tuulessa aina juorun puuskan mukaan.

⁹Ihmisten yksilölliset arvostelmat ovat äärimmäisen subjektiivisia, koska ne ovat lähtöisin omalta tasolta, jonka kokemukset ja käsitykset ovat rajallisia; lähtöisin omista idiosynkrasioista (fiktioista ja illuusioista, joita he aavistamatta ovat hyväksyneet) sekä itsekkyyden ilmauksista (joita he yhtälailla pitävät virheetöminä).

¹⁰Arviointitaso tulee näkyviin suhteellistamisasteessa. Useimpien arvostelmat ovat ehdottomia. Mutta yksilön ominaisuudet ovat harvoin sataprosenttisia. "Älä sano, että Caesar on rohkea. Sano, että hän oli rohkea toisinaan." Hyväntahtoisuus arvostelee parhaimman mukaan. Viha näkee aina pelkäänsä huonoimman.

¹¹Itsekkyuden, antipatian, vihan vaikuttimet ovat lukuisat. Perusteilla ja ilmaisutavoilla voisi täyttää teoksia. Kohtalokkaaksi käy vihan into löytää virheitä ja puutteita korkeampien tasojen jaloista sieluista, puhumattakaan avataaroista. Historian lopullisen arvioinnin epäluotettavuus ilmenee siitä, että kaikki kuvaukset avataareista ovat väärennöksiä. Näihin pätee vielä suuremmassa määrin, että se mitä tiedetään ihmisestä, kuolleesta tai elävästä, on vain legenda hänestä. "Historian oikeudenmukainen tuomio" sisältyy hintaan, jonka nerot maksavat saadakseen palvelua ihmiskuntaa. Se, että yksilö on aikalaistensa vääriymmärtämä ja halveksima, se että kaikki aina nuhteettoman jälkimaailman ihmiset tahraavat hänet lokaan, on ilmiö, joka ehkä ansaitsee huomiota, kun yritetään selvittää "uhri"-käsitettä.

¹²Meillä ei ole mahdollisuutta arvioida ihmistä. Sen sijaan ovat yleiset yhteenvedot, jotka sisältyvät käsitteisiin tyytit, kehitysasteet, aikakaudet, sukupolvet jne., mahdollisia. Luoksepääsemätön yksilöllinen jää pois, massailmiöille tyypillinen tai yhteinen käy ilmi. Tavallisesti ihmiset menettelevät päinvastoin. He hylkäävät närkästyneinä esimerkiksi Schopenhauerin selitettävissä olevan misantropian, mutta ovat heti valmiita uskomaan sokeasti kaiken uskomattoman pahan kaikista, joista huhu juoruilee ja osoittavat ihastuneina suosiotaan strindbergiläisille karikatyyreille. Yleinen hylätään ja yksilöllinen hyväksytään. Tavallinen nurinkurinen arviointitapa.

¹³Arvioinnissa siirrämme alas ylemmillä tasoilla olevat ja ylös omalle tasollemme alemmalla tasolla olevat. Sillä on omat vaaransa. Monet jalot luonteet ovat tehneet mitä kohtalokkaimpia arviointivirheitä edellyttämällä toisissa samaa ihanteellisuutta, kunnioitusta osoitetusta luottamuksesta, hyväksikäytön kyvyttömyyttä, kuin heissä itsessään on.

3.38 *Itsesokeus*

¹Delfin oraakkeli ei olisi koskaan edes syvimmissä rappiutilassaan antanut deviisilleen (“tunne itsesi”) sitä tulkintaa, jonka tietämätön jälkimaailma on hyväksynyt itsestään selvänä: hanki viisautta itseanalyysillä. Deviisi ei ollut mikään kehoitus vaan korkeimpien mysteereiden vihittyjen tunnusmerkki, mysteereiden, joissa oppi että vain toisminä voi ymmärtää ensinää. Olennaista ei ole itsensä tunteminen, vaan itsensä ja naurettavan vähäpätöisyytensä unohtaminen.

²Itsetoteutus on sitä, että itse etsii kaiken, itse löytää kaiken, itse kokee, käsittää, ymmärtää kaiken (todellisuuden, elämän, olemassaolon lait) sekä itse toteuttaa kaiken. Se tie on pitkä, raskas, vaikea vaeltaa. Eikä oikotietä ole.

³Tunteakseen itsensä ihmisen on tiedettävä, mitä hän on ollut, piilevät mahdollisuutensa, inkarnaationsa täysi tarkoitus. Ihmisen tiedostamaton on hänen yhteytensä ihmisen kaikkiin maailmoihin. Niitä ei opi tuntemaan itseanalyysillä. Ja ne on tunnettava tunteakseen itsensä. Ihminen on itsesokea, kunnes hänestä on tullut Ihminen. Itsetuntemus edellyttää tietoa kaikesta muusta. Itsensä hän oppii tuntemaan viimeisenä.

⁴Alemmilla asteilla ihminen hankkii itseaktiivisuuden itsensäilytysvietin yllyttäessä häntä olemassaolotaisteluun ja kehittää ominaisuuksia ja kykyjä, jotka mahdollistavat aktiivisuuden lisääntymisen ja voimistavat sitä yhä korkeammassa maailmoissa. Tiedostamattoman suojeluksessa hän kehittyy. Jos itseanalyysi voisi antaa tietoa, se lisäisi itsekeskeisyyttä. Mitä harkitummin ihminen yrittää tulla epäitsekkeäksi, sitä itsekkäämmäksi hän tulee. Mitä enemmän hän analysoi itseään tullakseen hyväksi, sitä omahyväisemmäksi hän tulee. Ainoastaan unohtamalla sen alemman, jota hän on, hän voi löytää sen ylemmän, joksi hänen on määrä tulla. Tätä tarkoittaa paradoksi: tule siksi, mitä olet. Ihminen oppii luottamaan tiedostamattomaansa kokiessaan, että hänen tasonsa korkein oivallus ja kyky ilmenevät spontaanissa välittömyydessä.

⁵Itseanalyysi lisää neuvottomuutta ja avuttomuutta. Itsesokeus on suoja. Jos ihminen voisi nähdä itsensä totuuden peilissä sellaisena kuin hän on (naurettavana, tietämättömänä, ylimielisenä, halveksivana olentona) ei hän koskaan toipuisi siitä järkytyksestä. Hänen analyysinsä on sitä, että hän tietää, käsittää, osaa paljon, on suorittanut asioita, on erittäin hyveellinen, jalo jne. loputtomiin. Ilman tätä itsetuntoa useimmat murtuisivat. Ja siinä osoittautuu heidän elämäntietämättömyytensä. Synnintunnustuksen itsetepollisuus osoittautuu siinä, että se minkä hän uskoo olevan syntiä, on yksinomaan pahuuden pinnallisia ilmauksia, mutta ei pahuuden, itsekkyyden ja vihan, aihe. Teoreettisesti jokainen myöntää epätäydellisyytensä. Mutta yksilö loukkaantuu syvästi, jos hänelle hänen omasta pyynnöstään osoittaa ilmeisimmän epätäydellisyyden. Sitä vastoin hän löytää lukuisia virheitä lähimmäisistään. Jos hän kutsuu itseään kurjaksi, ovat toiset sitäkin kurjempia. Hän ei aavista, että sillä, joka pitää itseään muita parempana, on vielä pitkä matka ykseyteen. Itsetepos on äärettömän hienostunutta. Kun yksilö luulee vapautuneensa omahyväisyydestään, hän on omahyväinen siinä, ettei hän tunne itseään lainkaan omahyväiseksi.

⁶Seuraava kasku on tyyppillinen itsearviointille. Joku kirjoitti jostakin seurasta, että kaikki sen jäsenet yhtä lukuun ottamatta olivat idiootteja. Seuran jäsenet tunsivat itsensä imarrelluiksi. Jokainen katsoi nimittäin olevansa tuo poikkeus. Muistuu mieleen Schopenhauerin sanat, että maailmassa on aina yksi idiootti enemmän kuin jokainen luulee.

⁷Itsekeskeisyydessään ihminen tuntee olevansa universumin keskipiste. Hän arvioi kaiken sen mukaan, mikä merkitys sillä on hänelle itselleen. Viisaus alkaa siitä, missä hän lakkaa olemasta oman ympyränsä keskus ja asettaa sinne ihanteen itsensä sijaan, ei tullakseen ihanteelliseksi, vaan unohtaakseen itsensä.

⁸Tie itsetuntemukseen on ihmiskunnan tutkimusta. Tietämättömyys sanoo: sellainen yksilö on. Katso Ihmistä! Tämä ikivanha sanonta ei tarkoittanut ketään tiettyä henkilöä, vaan merkitsi: sellainen sinä olet. Olet sellainen kuin hän, jota ihaillet. Olet sellainen kuin hän, jota

väheksyt. Sellaiset ovat sinun parhaat ja pahimmat mahdollisuutesi. Sellainen olet osallisena ihmiskuntaan. Sellainen olet ollut. Sellaiseksi voit jälleen tulla. Sellainen on kohtalosi.

⁹Korkeampi objektiivinen tajunta lukee toisten yksilöiden tajunnanilmaisuja: emotionaalinen tajunta heidän tunteitaan, mentaalinen tajunta heidän ajatuksiaan. Useimmat eivät kestäisi näitä näkyjä. Mutta tie itsetuntemukseen käy ihmistuntemuksen kautta.

¹⁰Isis-patsaan jalustaan oli kaiverrettu sanat: “Kukaan kuolevainen ei ole kohottanut huntuani.” Minä yksinomaan persoonallisuutena ei voi koskaan kohottaa huntua. Kun minä kausaaliminäksi tultuaan kykenee tähän, se löytää isensä.

3.39 *Persoonallisuuden jalostuminen*

¹Persoonallisuuden jalostuminen on minän työn tulos. Se on yksi minän tavoista saavuttaa korkeampia tasoja.

²Niin kuin ruokavaliolla on merkityksensä organismille, niin on merkityksensä myös sillä, mitä yksilö näkee ja kuulee ja niin ollen sisällyttää valvetajuntaansa. Vaikutukset vajoavat nopeasti alitajuntaan vääjäämättömällä teholla. Tietenkin ne vaikuttavat myös valvetajunnan tunteisiin ja ajatuksiin.

³Ei ole helppo omaksua uutta myönteistä ominaisuutta. Jokainen ominaisuus edellyttää koko joukon muita ominaisuuksia. Mitä suurempia nämä ovat suorituskyvyltään, sitä suuremmat ovat uuden ominaisuuden mahdollisuudet. Ehkäisevät, kielteiset ominaisuudet vaikeuttavat tehtävää, varsinkin kun näiden huono sato on ensin korjattava. Vanhojen ja uusien ominaisuuksien välinen jännitys aiheuttaa usein tasapainon puutetta, puutteita, joita melkein aina ymmärtämätön ympäristö sekä närkästyneet, vahingoniloiset moralistit vahvistavat.

⁴Jokainen ihailee tiettyjä ominaisuuksia enemmän kuin toisia ja havaitsee ne halutummiksi. Ihailu helpottaa niiden omaksumista. Myös kiinnostus opastaa. Tarkkaavaisuus piirtää tajunnansisällön alitajuntaan. Tiedetyt ominaisuudet ovat alitajunnan avainasemissa ja ne edistävät lähisukuisia ominaisuuksia. Ihailun, antaumuksen, osanoton kyvyt voivat heti mitä hennoimmasta alusta sulkea sisäänsä kaikki muut jalot ominaisuudet. Näytteinä toivottavista ominaisuuksista mainitaan muutamia harvoja. Jokainen voi itse täydentää listaa.

⁵Hyvyys on kaikkien jalojen ominaisuuksien yhdistelmä. Luonnollisesti tietämättömyys väärinkäyttää nimitystä, mikä johtaa käsitesekaannukseen ja oikeuskäsityksen ja ihanteiden vääristymiseen.

⁶Jotta ihanteet voitaisiin toteuttaa, on niiden asetettava omahyväisyyden tilalle. Tämä tuo mukanaan vaatimattomuutta. Yksilö lakkaa olemasta sitä, mitä hän ei ole, tuntemasta muuta kuin minkä oivaltaa oikeaksi ja todeksi, lakkaa teeskentelemästä pettääkseen ja miellyttääkseen toisia. Vaatimattomuus on suuruuden tapa olla suuri. Tietämättömyys pitää vaatimattomuutta usein tasa-arvon fiktion tunnustamisena. Kulttuuriyksilön täytyy laskea tulewansa väärinymmärretyksi kaikessa, mitä hän sanoo ja tekee, kaikessa mitä hän ei sano eikä tee.

⁷Välittömyys on vaistomaista elämän neroutta, tiedostamattoman varmuuden ja luotettavuuden tahaton ilmaus. Kaikki tarkoituksellisuus, laskelmointi, luonnottomuus, teennäisyys on sille vierasta. Se on ihmeellinen ominaisuus, joka helpottaa kaikkea elämässä, nerokkaasti yksinkertaistaa ja ratkaisee muuten ratkaisemattomat ongelmat. Välittömyydessä voi ilmetä ylitajunta. Välittömyyden turmelee itseanalyysi, omahyväisyys, moralismi.

⁸Haavoittumattomuus on ehdottoman tarpeellinen ominaisuus fyysisessä ja emotionaalisisessa, poistyöntävien taipumusten maailmassa. Haavoittuvuus tekee vetovoiman mahdottomaksi, tekee riippuvaiseksi toisten vihasta (arvostuksen puute ym.), on suojon halpamaisuuksien edessä. Haavoittumattomuuden täytyy olla ehdoton ja täydellinen, panssarointi päästä jalkoihin. Hyvä Balder sai surmansa heikosta mistelikeihästä, Akilles kantapäensä haavoittuvuudesta. Haavoittuva myrkyttää oman olemassaolonsa idioottimaisella

asenteellaan. Ensimmäinen edellytys itsetoteutukselle on haavoittumattomuuskompleksin hankkinta. Silloin yksilö ei koskaan kysy, miltä tuntuu, ollen haavoittumaton, koska hän tahtoo olla sitä.

⁹Ilontuoja on todellinen hyväntekijä useimpien synkässä, ilottomassa elämässä. Ilo on aurinko pimeässä, keidas aavikolla. Ystävällisyys poikkeuksetta kaikkia kohtaan kuuluu tavallisiin käytöstapoihin ja yksinkertaisimpaan tahdikkuuteen. Ihmiskunnan laita on huonosti, jos se tarvitsee moisen huomautuksen. Avuliaisuus elämän lukuisissa pienissä tilaisuuksissa tekee elämän rikkaaksi kaikille ja jokaiselle itselleen. Uskomalla kaikista hyvää tulee itse paremmaksi ja auttaa toisia tulemaan paremmiksi. Uskomalla pahaa tulee itse pahemmaksi ja lisää maailman pahuutta. Sen tähden myös panettelussa oleva "totuudellinen" vahingoittaa kaikkia, jotka siihen puuttuvat. Joka tekee toiset onnellisiksi, tulee itse onnelliseksi. Se onkin ainoa tapa hankkia pysyvä onni.

¹⁰Oikeudenmukaisuus merkitsee puolueetonta, persoonatonta arviointia, joka on omasta edusta tai tappiosta, sympatiasta tai antipatiasta, ystävydestä tai vihamielisyydestä riippumaton. Urheiluhengen rehellisen pelin taju ja ritarillisuus ovat sille läheistä sukua.

¹¹Jalomielisyyden on mielen anteliaisuuden ja jalouden ilmaus. Tämä ihana ominaisuus vierastaa kaikkea pikkumaisuutta, kostonhimoisuutta, kateutta, laskelmointia, halpamaisuutta. Tosiasia, että se on emotionaalisen ylitajunnan aktivoimiselle välttämätön, tekee sen vielä haluttavammaksi.

¹²Vilpittömyys, uskollisuus, kiitollisuus ovat jaloja ominaisuuksia, joille on yhteistä, että ne edellyttävät molemminpuolisuutta, jotta yksilö voisi osoittaa niitä toisille. Niitä ei saa väärinkäyttää. Hyväksikäytöllä ne vahvistavat pahuutta. Jos sallitaan häikäilemättömän julkeuden, röyhkeän hävyttömyyden tai sumeilemattoman laskelmoinnin väärinkäyttää jaloja ominaisuuksia, tehdään hyvyys oikeudettomaksi ja myötävaikutetaan sen perikatoon.

¹³Vilpittömyys on tärkeä tekijä etsinnässämme, aidon ja epäaidon, toden ja väärän tajuamisen resonanssielin. Sen tylsistää kiihkomielisyyden. Kaikki itsepetos turmelee suoraan vaiston. Valheellisuus on illusiivisuuden suurin vahvistin.

¹⁴Jos lojaalisuutta ja solidaarisuutta väärinkäytetään painostuskeinoina ihanteita vastaan, voi lojaalisuutta osoittaa vain ihanteille. Velvollisuudentunto on aivan yksinkertaisesti tavallista luotettavuutta.

¹⁵Kiitollisuus on alkuperäinen tunne, jota on helppo ehkäistä vaatimuksilla. Kiitollisuutta ei edistetä altistamalla yksilö välistä "hyväntekeväisyydelle" ja välistä alentavalle kohtelulle. Tämä ominaisuus on vihan aikakaudella epätavallisempi kuin mitä elämäntietämättömyys luulee. Joka kauniilla sanoilla yrittää keventää kiitollisuudenvelkaansa maksaa epäaidolla rahalla. Sanat ovat värähtelyjä ilmassa.

¹⁶Ilman hyvää esikuvaa kaikki kasvatusta on vain sanatonta kehoitusta teeskentelyyn. Ihanteita ei saa koskaan saarnata. Sen sijaan nuorison ihailtaviksi voi antaa jaloja (historiallisia tai sadun) hahmoja. Kasvatuksen päämäärä ei ole luoda perustaa hyvälle tavoille. Tapa on esto, joka vaikeuttaa mielekästä muutosta tai sopeutumista. Tapa mekanisoi, robotisoi, tylsistää vastaanottavuuden uudelle ja arvokkaalle, tekee vaikutuksia vastaanottamattomaksi, turmelee välittömyyden tahattoman voiman. Pakosta opittu orjuuttaa tai herättää uhmanvaiston. Ketään ei saa jättää tietämättömäksi ihanteista, joita hänellä on vähäisinkin mahdollisuus ymmärtää. Siten kasvatusta on tehnyt osansa. Jokainen valitsee sitten itse tasoaan vastaavan. Jankuttaminen sitoo ihanteet haluttomuuden tunteeseen. Ystävällisyys, niin vähän sääntöjä kuin mahdollista ja päättäväisyys ovat välttämättömiä. Muuta rangaistusta kuin etujen menettäminen ei tarvita. Talouden pienissä tehtävissä auttaminen pitää katsoa eduksi. Luottamusta ei voi odottaa saavansa, jollei itse osoita luottamusta. Kypsytymättömyyden ei ole mahdollisuutta arvioida eikä siten arvostella, nuoret eivät osaa arvioida oikein itse. Viljelemällä kritiikinhalua ruokitaan itsen yliarvioimista, halveksuntaa, ylenkatsetta ja

kunnioittamattomuutta. Kritiikki edellyttää vastaavan erityisen tiedonalan täydellistä tuntemista. Kenenkään ei sovi, kaikesta vähiten nuorison, huomaamalla historian neroista.

3.40 *Elämäntaito*

¹Elämäntaito on hankitun elämänyymmärtämyksen sovellutus. Sitä on niin kuin elämäarviointia moniasteisena. Elämäntaidon laita on niin kuin kaiken muun taidon. Se hankitaan työllä ja vaivalla, monien elämien aikana, aluksi ilman näkyvää tulosta. Jalostusta tavoittelevat asetetaan kohtalon lain mukaan tulevien elämien aikana olosuhteisiin, jotka edistävät heidän kehitystään ja helpottavat heidän pyrkimystään.

²Sivilisaatioasteen boheemeilla, epikurolaisilla, pyhimystyypeillä, moralisteilla, pedanteilla ja puritaaneilla ei ole edellytyksiä elämäntaitoon, joka on mahdollinen vasta kulttuuriasteella. On yhtä vääriä uskoa, että ihminen on tullut maapallolle tyhjäntoimittajaksi, huvittelemaan, kieriskelemään loistossa ja huveissa, kuin saarnata tarkoituksetonta askeesia ja kieltäymystä, suomatta itselleen omaa osuuttaan tämän elämän hyvistä puolista ja tilaisuuksista rentoutumiseen. Emme ole täällä ollaksemme onnellisia, vaan saadaksemme kokemuksia ja oppiaksemme niistä, oppiaksemme tuntemaan todellisuuden ja elämän. Jokaisella persoonallisuudella on erityinen elämäntehtävänsä, elämäntavoitteensa. Jokainen persoonallisuus on minän uusi yritys tutkia uusia elämäntiloja. Sivilisaatiolla persoonallisuus usein epäonnistuu, eikä sitä pidä kummastella. Elämästä tietämätön ei huomaa, että yksilön elämän tarkoitus on se tarkoitus, jonka hän itse voi elämäänsä panna.

³Virheellinen elämäntietäminen aiheuttaa elämään ja toisiin kohdistuvia vaatimuksia, joiden tyydyttämiseen elämä ei suo mahdollisuutta, vaatimuksia onnesta, jonka vain yksilö itse voi hankkia. Asiamme ovat niin kuin kohtalo on määrännyt korjuun lain mukaan. Elämä ei ole kärsimystä. Kärsimys on huonon kylvön huonoa korjuuta ja lakkaa, kun sato on korjattu.

⁴Barbaari inhoaa työtä. Sivilisaation huvitukset väsyttävät usein enemmän kuin työ, tekevät työn epämieluisaksi ja pinnallistavat elämäntietämystä. "Kun elämä on parhaimmillaan, on se työtä ja vaivaa" kuuluu ikivanha esoteerinen selviö. Ihminen soveltuu silmiinpistävän vähän huvituksille. (Nos vrais plaisirs sont nos besoins.) Parhaat huvituksemme ovat tarpeemme. Hyvän valinnan on tehnyt se, joka voi kokonaan antautua leipätyöhönsä ja löytää siitä tyydytyksen, varsinkin, jos työ hyödyttää kehitystä ja palvelee ykseyttä.

⁵Elämäntaitoon kuuluu taito unohtaa itsensä, puuhailla jonkun muun asian kuin itsensä parissa, pitää tarkkaavaisuus poissa itsestään. Juuri tässä piilee viihteen suurin tyydytys, vaikka eiväthän sitä ymmärrä ihmiset, joilla ei ole kykyä itsestään tahattomasti keskittyä harrastuksiin, jotka vaativat tarkkaavaisuutta. Siksi on viisasta harrastaa monia vaihtelevia asioita, mitä useampia, sitä parempi, jos mikään erityinen ei kiehdo.

⁶Elämäntietämättömyys luulee, että onni on ulkoisissa olosuhteissa ja ulkoisissa asioissa. Useimmille onni on jokin illuusio: olla jotakin, osata jotakin, oma erinomaisuus, kunnia, rikkaus, valta jne. Katoamatonta onnea on järjestelmällisesti hankittu kyky unohtaa oma pohjimmiltaan naurettavan merkityksetön persoonallisuutensa kaikkine sen tiukkoine vaatimuksineen, ainiaan tyydyttämättömine toiveineen ja lukemattomine levottomuuden aiheineen sekä ykseydentaipumuksen kehittämisen ja eläminen jollekin ihanteelle. Joka onnea metsästää, ei sitä koskaan löydä. Onni tulee sille, joka ei sitä tarvitse, joka elää tehdäkseen toiset onnellisiksi.

⁷Elämisen taitoon kuuluu lisätä toisten iloa, tehdä elämän eläminen kaikille helpommaksi. Joka turmelee toisten ilon, tekee kaiken raskaammaksi ja vaikeammaksi kantaa ja synkistää omaa elämäänsä.

⁸Elämän taitoon kuuluu elämänluottamus. Elämänluottamus on luottamusta lahjomattomiin, vankkumattomiin elämänlakeihin. Elämässä voi tapahtua kaikkea, missä ja milloin tahansa. Joka on hankkinut elämänluottamusta, voi kantaa kohtalon kovimmat iskut. Valmistautumaton murtuu omista kauhunäyistään. Pelko on pahin vihollisemme, kavaltaja,

joka lamauttaa ja sokeuttaa. Sankarillinen asenne on ainoa mielekäs asenne: elä elämä traagisesti (kylvö täytyy korjata), mutta älä ota sitä koskaan traagisesti. Jokainen muu asenne lisää kärsimystä. Elämänviisauteen kuuluu, ettei riistä itseltään keskitettyä malttia torjumalla “onnettomuuksia” etukäteen, ettei suuretele onnettomuuksia tuijottamalla niihin. Sääntönä pätee, “ettei mikään ole niin hyvää kuin toivoo, eikä mikään niin vaikeaa kuin pelkää”. Mielikuvitus hekumoi liiallisuuksilla ja tekee elämän taivaaksi tai helvetiksi. Viisauden sana kuuluu: “Ota rauhallisesti, niin kaikki menee hyvin.”

⁹Elämäntaitoon kuuluu kaksi vaikeaa asiaa: on opittava rakastamaan yksinäisyyttä ja hankittava tarve vaieta siitä mitä tietää. Molemmat ovat välttämättömiä. Yksinäisyydessä hyödynnämme sen, mitä tiedostamattomallamme on meille opetettavaa. Joka löpöttää, alentaa itsensä, menettää toisten luottamuksen ja kylvää paljon huonoa kylvöä. “Tahtoa, tietää, uskaltaa, vaieta” on esoteerisen viisauden yhteenvedo.

¹⁰Elämä on loputon sarja ongelmia, jotka vain yksilö itse voi ratkaista ainoalla oikealla tavalla, niin kuin jokaisen on löydettävä totuutensa omalta tasoltaan, ennen kuin hän on kypsä seuraavalle. Elämänsäännöt samoin kuin hypoteesit ja teoriat helpottavat orientoitumista. Siten ne ovat täyttäneet tehtävänsä. Sääntö on yleistynyt kokemus, jälkiviisauden rakennelma selitykseksi tietyille käytöstavalle ja kuuluu tietyille tasolle. Sääntö täytyy yksöllistää, jotta se sopisi konkreettiseen tapaukseen. Sääntöjä tarvitsevilla ei ole kykyä arvioida tapausta eikä soveltaa sääntöä. Liian korkealle tasolle kuuluvat elämänsäännöt hämmentävät ja tylsistävät. Mitä enemmän sääntöjä kertyy, sitä neuvottomammaksi tulee. Jos säännöistä tulee pakollisia, ne luovat pohjan kaikenlaisille estoille sairaine omantuntoineen, neurooseineen, elämäntuskineen. Edes harkitun toimenpiteen aikana yksilö ei toimi sääntöjen mukaan, vaan asiallisesti, tarkoituksenmukaisesti ja myöhemmin vaistomaisesti, spontaanisti.

¹¹Ihmistä voi mielellään riistää fiktiot, mutta ei illuusioita, mikäli ne eivät selvästi vahingoita. Elämänsokeus on usein armeliaisuuden huntuu, usein välttämätön täyden tehokkuuden saavuttamiseksi. Jos yksilöltä riistetään liian aikaisin illuusiot, jotka tekevät hänen elämänsä elämisen arvoiseksi, täyttävät hänen elämänsä harrastuksilla ja ilon aiheilla, vaikuttavat kohottavasti ja jalostavasti, tehdään hänelle suurin karhunpalvelus. Monelta on sillä tavalla riistetty hänen ihanteensa, hänen elämänilonsa, hänen elämänsisältönsä. Moralistit ovat erikoistuneet sellaisiin elämäntyhmyksiin.

ITSETOTEUTUKSEN ESTEET

3.41 Hajottamistaipumus

¹Omalaadulla on kauan ennen kausalisoitumista hankittu taipumuksensa. Tämä ei kuitenkaan merkitse, että yksilöön ulkoapäin vaikuttavat värähtelyt ovat merkityksellisiä. Päinvastoin ne ovat alemmilla asteilla määrääviä. “Kosmiset” värähtelyt vaikuttavat emotionaaliaionilla enimmäkseen poistyöntävästi, minkä vuoksi yleiset vaikutukset ovat epäsuotuisia. Sen tähden voi sanoa, että sivilisaatioyksilön emotionaalivaisto on enemmän tai vähemmän poistyöntävä. Atlantislaiset muodostivat neljännen juurirodun, emotionaalijuurirodun. Heidän historiallinen tehtävänsä oli jalostaa emotionaalisuutta. Kuten tiedetään epäonnistuivat he tehtävässään. Tähän juurirotuun kuuluvat kansat ylläpitävät yhä vieläkin hajottamistaipumuksen kansalliskiihkoa, suvaitsemattomuutta ja ylimielisyyttä. Siihin niitä jossain määrin viettelee edelleen nuori arjalainen juurirotu. Mutta se ei ole mikään puolustus. Vanhemman rodun olisi pitänyt olla nuoremman esikuva. Ne jotka lainkaan käsittävät, mitä kollektiivisella vastuulla tarkoitetaan, osaavat ehkä jäljittää tulokset kautta aikain. Tässä yhteydessä on huomautettava, että yksilön huono korjuu saattaa sallia hänen syntyvän rotuun, jonka korjuu on huono. Sekä rotua että yksilöä on ihailtava sankarillisen elämänsenteen vuoksi. Niitä ei pidä halveksia.

²Tietenkin sivilisaatioyksilöllä on luoksevetäviä tunteita. Niin kauan kuin hän oleskelee olosuhteissa, jotka tyydyttävät hänen itsekkyyttään, hän tuntee suhtautuvansa sympaattisesti toisiin ihmisiin. Poistyyöntävä taipumus esiintyy kun hänen hyvin kätkeyty itsekkyytensä ei enää saa tyydytystä. Ne, jotka voivat, valitsevat miellyttävän ympäristön ja miellyttäviä tuttavuuksia. Tämä helpottaa huomattavasti itepetosta. Yksilö tuntee olevansa täynnä jaloutta, hyviä aikomuksia jne., ollen onnellisen aavistamaton itsekkyytensä määrästä. Sitä paitsi hän katsoisi itsekkyytensä oikeutetuksi ja pitäisi altruismia kiihottuneisuutena ja kohtuuttomuutena.

³Pelkistetty emotionaalisuus on halua. Halu on mentaalisesti sokea, järjen valistama ja solmii yhteyden ajatukseen. Tällä tavalla syntyy tunteita, jotka ovat ajatuksen värittämää halua, jossa halu on dynaaminen voima. Emotionaaliasteella ajatus ei voi suoraan hallita tunnetta, vaan ainoastaan epäsuorasti toisen, tavallisesti täysin vastakkaisen tunteen kautta. Järjestelmällinen ajattelu voi synnyttää minkä tahansa tunteen. Useimmiten ne syntyvät huomaamatta (koska yksilöä ei kiinnosta tajunnanvalvonta) tarkkaavaisuuden suuntautuessa johonkin. Useimmat ovat synnynnäisiä, piileviä, monessa elämässä viljeltyjä ja voivat helposti saada takaisin vanhan voimansa. Tunne rakentuu, kun ajatus viipyy jossakin tiettyssä aiheessa. Siten kehittyy esimerkiksi kateus jatkuvista vertailuista omien ja parempiosaisten olosuhteiden välillä ja sitä voi tietenkkin vahvistaa niin pitkälle, että se tulehtuu heti kun yksilö näkee jonkun tai kuulee jostakin, jolla on jotakin, joka on saanut jotakin, joka on onnistunut jossakin jne. Kateuden illuusio liittyy fiktion elämän epäoikeudenmukaisuudesta ja voi heiketä oivalluksesta, että kaikenlaiset vertailut yksilöiden välillä ovat eksyttäviä. Lähisukua kateudelle on vahingonilo, joka iloitsee toisten huonosta korjuusta. Mitä vahvempi taipumus vihaan on, sitä vahvempia nuo kielteiset tunteet ovat. Toistamalla tunne vahvistuu heikoimmasta, huomaamattomasta tajunnanilmauksesta mitä voimakkaimmaksi kiihtymykseksi. Kuinka hienostunut vahingonilon tunne voi olla, ilmenee Laroche-foucauld'n huomiosta: "Parhaimpien ystäviemme vastoinikäymisissä on aina jotakin, mikä miellyttää meitä". Kateus on yhtä tavallista kuin tietämättömyys on suurta. Monet kadehtivat kaikkia, joiden asiat ovat paremmin, eivätkä suo heille onnea. Kateus on tietenkin kohtalokas elämäntyyhyys. Sillä siten riistää itseltään sen, mihin muuten on hankkinut oikeuden. Joka iloitsee toisten ilosta ja heidän kanssaan kylvää hyvää kylvöä itselleen.

⁴Niin kauan kuin moraalifiktionalismi, tämä hajottamistaipumuksen tyypillinen sivilisaatiotuote, hallitsee ihmiskuntaa dogmeillaan, jatkuu toisten arvostelu ja seurauksena on molemminpuolinen, ikuinen tuomitseminen. Siten unohdetaan, että jokaisella on oikeus olla mitä on, niin kauan kuin hän antaa toisille saman oikeuden. Vihan analyysia toisten ominaisuuksista ja käyttäytymisestä suojellaan närkästyneellä vakuutuksella, että kysymys on vain toiveesta ymmärtää paremmin. Mikään analyysi ei anna ymmärtämystä, mikä on aina välitön.

⁵Eräs moralismin kohtalokkaimmista seurauksista on typerä halveksunta, ehkä ainoa ominaisuus, jonka kaikki ovat täydellistäneet sataprosenttiseksi. Jos siitä on tullut tapa, laajenee se vähitellen koskettamaan yhä useampia. Kaikkiialla tämä pöyristyttävä tarkkanäköisyys löytää yhä syvemmän halveksunnan aiheita. Kielestä löytyykin halveksunnan eri ilmauksille lukuisia nimityksiä: torjunta, ivallisuus, ylimielisyys, alentuvaisuus, kunnioittamattomuus, väheksyntä, tahdittomuus, tuppisuus, ylenkatse jne. Lopulta halveksunta koskettaa kaikkea elävää ja luo pohjan häikäilemättömyydelle. Alemmilla asteilla halveksunta saa yhä raaempia ilmaisuja: ilkeys, julmuus, kovuus, kostonhalu, pitkämielisyys, hävyttömyys, tyrannia, hyväksikäyttö.

⁶Toinen moralistille luonteenomainen piirre on omahyväisyys. Tämä itseoivallisuus todistaa täydellistä elämänsokeutta. Kestää vielä kauan, ennen kuin pääsemme eroon itseriittoisuudesta. Joka todistaa itsestään, todistaa aina väärin.

⁷Erehdykset ovat sivilisaatioasteella väistämättömiä. Syitä on lukemattomia. Ihmistietoa ei ole. Viha tahtoo väärinkäsittää, tulkitsee kaiken pahimmaksi, ruokkii epäluottamusta ja epäilystä, mikä puolestaan aiheuttaa katkeruutta, pettymystä, ärtymystä, tyytymättömyyttä. Eräs tapa välttää väärinymmärtämystä on, että yksilö seuraa valitessaan etsii klaaninsa. Elämänviisas yksinkertaistaa mahdollisimmissa määrin olosuhteitaan ja siten ongelmiaan. Epäviisas monimutkaistaa niitä tehden siten kaiken vaikeammaksi itselleen.

⁸Filosofiasta kaikille kulttuurin aloille kulkutaudin tavoin levinnyt subjektivismi on kohottanut mielivallan periaatteeksi. Se sopii mainiosti arvostelukyvyttömän yritteliäisyyden “edistysmiehelle”, omavaltaisuuden ja itsepintaisuuden “itsemääräävyydelle”. “Jokainen on oman viisautensa herra.” Demokratian julistama fiktio kaikkien älyllisestä ja kulttuurillisesta tasa-arvosta on edelleen vahvistanut yleisen arvostelukyvyttömyyden uskoa oman tietämättömyyden arvovaltaan. Jokaisella on oman tasonsa oivallus ja ymmärtämys, ei korkeammille tasoille kuuluvaa. Tämä voi tietenkin närkästyttää niitä, jotka omaavat kaiken muun. Itsetehostuksen itseriittoisuus, itseihanuuden ylimielisyys, itsetärkeyden omahyväisyys, koko tämä aivan liian tavallinen psykopatia, joka ulkopuolisesta vaikuttaa aina vastustamattoman koomiselta, luonnehtii negatiivista taipumusta ja pohjautuu väärin rakennettuun tasa-arvokompleksiin, joka etsii kompensatiota itseään yliarvioivasta ylpeydestä.

⁹Ihmiset tekevät jatkuvasti virheen ottamalla itsensä aivan liian juhlallisesti ja toiset aivan liian vakavasti. Emme ole läheskään niin merkittäviä kuin luulemme olevamme. Olemme vielä kaukana päämäärästä. Toiset eivät tarkoita niin pahaa kuin epäily kuvittelee. Useimmat eivät tiedosta kömpelyksiään, tahdittomuuksiaan ja tyhmyksiään ja hämmästyvät vilpittömästi huomattaessaan, että he ovat saattaneet haavoittaa tai loukata toisia ihmisiä. Yleinen ärtyisyys aiheuttaa, että useimmat tuskin panevat merkille omaa käytöstään.

3.42 Dogmit

¹Ajatuksen vapautta ehkäisevät vallitsevat dogmit. Dogmi on älyllisen vapauden vastakohta. Hypoteesit ovat tarpeellisia. Nämä oletukset toistaiseksi ovat ajatuksen yrityksiä selittää todellisuutta ja tapahtumainkulkua. Mielekäs asenne on sitä, että tutkii kaikki teoriat perehtyäkseen tutkimuksen työtuloksiin, mutta ei hyväksy yhtäkään, vaan odottaa uusia, joita varmasti tulee. Tiedettä edistää loputon hypoteesien sarja. Vaara uhkaa vasta kun hypoteesit dogmatisoituvat, kun tunne tarttuu niihin ja siten “absolutoi” ne.

²Dogmi on hypoteesi, joka enemmistön äänestyksen mukaan on julistettu kaikkina aikoina päteväksi. Dogmin perustana on yleisen mielipiteen ensisijainen selviö, että ”jos tietämättömyys kerrotaan riittävän suurella luvulla, on tulos tieto”. Kun jokin selitys määrätään kaikkina aikoina päteväksi tai kun siitä pidetään kiinni huolimatta siitä, että se on selvästi vanhentunut katsantotapa, on ajattelu kielletty. Dogmit (vapaan ja oikean ajattelun kiellot) voidaan jakaa uskonnollisiin, filosofisiin, moraalisiin, tieteellisiin ja yhteiskunnallisiin.

³Uskontojen perustajat ovat tulleet yleisen harhaantumisen aikoina, siihen saakka vallinneiden fiktiojärjestelmien hajottua ja kaaoksen uhatessa, tarjotakseen ajan hengelle sopivan katsomuksen. Sen jälkeen tämä katsomus, joka ajan- ja kansanpsykologisesti on merkinnyt edistystä, mutta jota enemmistö ei tietenkään koskaan ole ymmärtänyt, on vanhauskovaisten harjoittaman vainon jälkeen vääristetty ja dogmatisoitu vallitseviin taikauskoihin sopivaksi. Sääntönä pätee, ettei mikään uskonnollinen lähdekirja ole aito, ettei yhdenkään uskonnonperustajan elämää ole kuvattu totuudenmukaisesti. Mutta kohtalokasta ei ole se, mikä kaikissa uskonnoissa on virheellistä. Vaan sitä on niihin painettu virheettömyyden patenttileima. Tämä on aina väärä. Ei ole virheetöntä tietoa. Patenttileima pakottaa esiin sokean uskon ja mahdollistaa mielipidesorron, arvovallan väärinkäytön ja kiihkomielisyyden. Mikään teos ei tule paremmaksi patenttileimalla. Jokaisen teoksen on puolustettava oikeutustaan todellisuussisällöllään, eikä vetoamalla erehtymättömiin

auktoriteetteihin. Itsetoteutuksen tinkimättömän lain mukaan jokaisen on itse etsittävä ja löydettävä totuus. Tämä raukeaisi tyhjiin, mikäli jokaisella ei olisi mahdollisuutta valita ja valita väärin. "Erehtymätöntä tietoa" saarnaavat ottavat kantaakseen huomattavan vastuun, mikä ei ole tyhjä puheenparsa, vaikka sitä väärinkäyttävät kaikki vastuullisessa asemassa olevat vastuuttomat ihmiset.

⁴Moraalinen dogmi on säännös, kaikkia kaikissa olosuhteissa koskemaan tarkoitettu. Sillä, että olosuhteet voivat perin juurin muuttua, että ihmiset ovat mitä erilaisimmilla kehitysasteilla, että "jos kaksi ihmistä tekee saman asian, niin kyseessä ei kuitenkaan ole sama asia", ei ole mitään merkitystä sen moraalisen dogmin rinnalla, joka aina kiiruhtaa väittämään, kuinka asioiden pitää olla tietämättä kuinka asiat ovat. Moraaliset dogmit eivät paranna ketään. Mutta ne antavat pahansuoville kaivatun ja tavoitellun "moraalisen oikeuden" halveksia ja tuomita kanssaihmissiään. Ja tämä johtaa välttämättä yleisesti hyväksytyyn teeskentelyyn, jonka ylin sanaton dogmi kuuluu: Säilytä näennäisyys, sillä näennäisyys on ainoa tarpeellinen asia. Moraalisten dogmien kauhistuttavan suggestiivinen voima pyhittää mitä baraaarisimmat katsantotavat. Ne ovat pyhiä, sillä ne ovat yleisen mielipiteen pyhän hengen suosittamia ja niiden jumalallista alkuperää todistaa periaate "niin tekevät kaikki". Uskonnollisten ja moraalisten dogmien velka on suunnaton.

⁵Ainoa todellinen moraalikäsky, jos sellainen olisi mahdollinen, olisi rakkaudenkäsky. Mutta rakastamaan ei voi käskää. Ja sen pitäisi antaa moralisteille ajattelun aihetta. Rakkaus edellyttää vapautta ja antaa vapautta. Sitä vastoin rakkaudettomuus voi ilmeisesti olla moraalialia. Moraaliset vaatimukset loukkaavat vapauden ja ykseyden lakia. Moraali on elämäntieteilistä. Kun yksilö omaksuu toisten käsitteitä oikeasta ja väärästä, jotka sisältävät hänelle vieraita vaatimuksia, uhkaa, saa selittämätön vapautta loukkaava pakko jalansijaa hänen alitajunnassaan, jossa siitä tulee "ei-minä", "toinen meissä", hävittävä, vihollisvoima, aina pelon, usein neuroosin ja melko usein rikoksen aavistamaton lähde. Moraalin käskyt ovat sitä paitsi tarpeettomia, sillä oikeaa ei kysy kukaan, joka ei itsestään, omasta aloitteestaan tiedä, mikä on oikein, ja koska elämän jumalallinen lainsäädäntöoikeus osoittautuu hyvyyden laissa.

⁶Tieteen tehtävä on tutkia kausaaliyhteyksiä, etsiä lakeja. Hämmästyttävän itsepäisellä taipumuksella tiede näyttää alati uudelleen unohtavan, että kaikki teoriat ja hypoteesit ovat vain tilapäisiä ja rajallisia. Kaikesta uskomattomasta tietämyksestä huolimatta sillä on tietoa vain murto-osasta koko todellisuutta. Se kehuu olevansa taikauskosta vapaa ja ajattelevansa vapaasti. Mutta tieteen historia todistaa jotain muuta. Se, että tutkimatta hylkää näennäisesti epätodennäköisen, vieraan ja tuntemattoman (niihin on jokainen mullistava löytö kerran kuulunut) on vieläkin sopusoinnussa tieteellisen katsantotavan kanssa. Tutkimatonta uskovaiset kutsuvat jumalaksi ja tiedemiehet huiputukseksi. Todennäköisen vaisto tai positiivinen todellisuudentaju on edelleen alkuvaiheessaan. Jokainen tieteellinen maailmankatsomus jää fiktiiviseksi. Ei ole virheetöntä todellisuustietoa. Esoteriikan mentaalinen ylä rakenne on tuskin muuta kuin viite tuohon todellisuuteen, jota normaaliyksilö ei koskaan aavista. Sitä paitsi älylle, jolla on niin äärettömän vähän todellisuuskäsitteitä, ei ole mahdollista rakentaa täsmällistä ja käsitettävää ajatusjärjestelmää. Kaikki inhimillinen tieto, myös esoteerinen, on pakostakin osatietoa ja sellaisenaan aina tietyissä suhteissa eksyttävää ja puutteellista.

⁷Myös yhteiskunnallisilla dogmeilla on marttyyrinsa. Sillä dogmit ja marttyyrit ovat erottamattomia, niin kuin suvaitsemattomuus, kateus ja vainoamisen tarve antavat dogmeille niiden jatkuvan olemassaolon oikeutuksen. Täydellinen elämäntietämättömyys, etenkin tietämättömyys kaikista yhteiskunnan säilyvyyttä ja kehitystä koskevista laeista, yhdistyneenä vallantäyteyden mielettömään, sokeaan uskoon omasta erehtymättömyydestä, tulee, niin kauan kuin valtaa saa pitää ilman vastuuta, yhä uudelleen johtamaan ihmiskunnan tuhon partaalle.

3.43 Epäitsenäisyys

¹On tietoista ja tiedostamatonta epäitsenäisyyttä. Tietoinen kumartaa auktoriteetille. Päivän tieteelliset hypoteesit ja teoriat ovat ehdottomia.

²Tiedostamaton epäitsenäisyys on osittain tulosta lapsuusiässä juurrutetusta “viisaudesta”. Luottavaista, avointa, herkkää, vastaanottavaa lapsenmieltä on rasitettu kaikenlaisilla fiktiolla (= kuvitelmillä, joilla ei ole todellisuussisältöä). Aikuinen ei koskaan aavista, mistä hän on saanut kaikki lähtemättömät taikauskaisuudet, jotka ovat hänen kannettavanaan koko elämän “synnynnäisten” ideoiden tavoin. Hän on unohtanut, kuinka hän on ne saanut. Mutta hän tietää omaavansa ne.

³Alitajunnassa olevasta paljon on tullut sinne ikään kuin erehdyksestä, huomaamatta, tarkoituksesta. Asiasta on joskus luettu tai kuultu sitä erityisemmin huomioimatta. Se vain on siellä ja se hyväksytään ikään kuin itsestään selvänä, kun se sukeltaa esiin.

⁴Mitä enemmän laajennamme tietämystämme, sitä enemmän menetämme yleiskatsauksestamme ja kyvystämme orientoitua niin tietämyksen kuin todellisuuden maailmassa, sitä riippuvaisemmiksi tulemme toisten arvioinneista. Fakki-idiotismi on ilmaisu, josta ilmenee, että sillä on omat vaaransa. Osatieto menettää niin helposti kyvyn nähdä, että osa on riippuvainen kokonaisuudesta ja osat toisistaan. Yhä voimakkaampana ilmenee orientoijien tarve, orientoijien, joiden yksinomaisena tehtävänä olisi osatulosten yhdistäminen suuremmiksi yleiskatsauksiksi.

⁵Kaikki me tarvitsemme auktoriteetteja. Kaikilla meillä täytyy olla auktoriteetteja. Vain narri tietää, käsittää ja ymmärtää kaiken. Useimmissa tapauksissa meillä ei ole edes mahdollisuutta arvioida auktoriteetin luotettavuutta, mikä on todennäköistä tai otaksuttavaa. Vain poikkeuksellisesti voimme ratkaista, tukeutuuko auktoriteetti tosiasioihin vai fiktioihin. Saamme tyytyä olettamuksiin toistaiseksi ja omalla vastuulla. Sillä emme saa vierittää vastuuta kenellekään. On meidän asiamme valita auktoriteetti, valita oikein ja hyväksyä, kun hän on oikeassa. Tätä tähdensi jo Buddha oppilailleen: yksilö on itse vastuussa siitä, mitä hän hyväksyy totuudelliseksi ja oikeaksi, että vastuuta ei saa asettaa auktoriteettien harteille, viisaiden miesten lausunnoille, pyhille lähdekirjoille, perinteille, ettei pidä turhanpäiten hyväksyä sellaista, mitä ei käsitä, ei oivalla oikeaksi, ei ole itse tutkinut.

⁶Eräs suurimmista kollektiivin yleisen kehityksen esteistä on sellainen epäitsenäisyys, joka mahdollistaa yleisen mielipiteen dogmijärjestelmiseen kaikilla aloilla. Enemmistön erehtymätön mielipide on aina ollut epäitsenäisen massan turva. Matkimista kutsutaan yleiseksi mielipiteeksi, joka peittää yleisen arvostelukyvyyttömyyden, jokseenkin samalla tavalla kuin apinoimista kutsutaan muodiksi, joka peittää yleisen mauttomuuden.

⁷Myös oppineiden maailmassa on paljon epäitsenäisyyttä. Yhtäältä sitä on kaikissa niissä suunnattoman oppineissa, jotka tietävät kaiken toisten kirjoittamasta. Toisaalta niissä, jotka uransa vuoksi eivät uskalla arvostella vallitsevia tieteellisiä dogmeja, vaikenivat siitä, minkä tietävät olevan totta ja oikein tai suorastaan puhuvat vastoin parempaa tietämystään.

⁸Päivästä päivään lehdet ruokkivat epäitsenäisyyttä opettamalla, kuinka arvostelukykyisten tulisi ajatella ajatellakseen oikein. Sillä lehti välittää tietenkin pelkkiä tosiasioita, pelkkiä päivän selviömäisiä totuuksia, viimeisintä viisautta.

3.44 Moraali

¹Moraali ei pohjaudu tiedolle todellisuudesta ja elämästä. Moraali on historiallinen tuote, joka aikojen kuluessa on sisällyttänyt itseensä vastakkaisia käytänteitä, mielivaltaisia toimintasääntöjä ja vääriä arvostuksia kaikilta suunnilta. Moraali on elämäntietämättömyyden tabumääräysten yhteenveto, eriskummallinen käskyjen ja kieltojen sekoitus, joka idiotisoi, sitoo, ehkäisee, tukahduttaa elämää. Tavat ja tottumukset vaihtelevat. Mutta käytänteiden tyrannia ja suvaitsemattomuus ovat barbaari- ja sivilisaatioasteella kaksi vihan monista ikuisista ilmauksista. Moralisti omaksuu elämänkielteisiä käytänteitä yhtä ajattelemattomasti kuin huonoja lakeja. Hänen elämänsokeutensa on yhtä suuri kuin hänen kiihkomielisyytensä. Hänen tapansa tuomita kaikki, jotka eivät hyväksy sovinnaisuuden fiktioita ja illuusioita, osoittaa, että häntä hallitsee viha.

²Olisi merkittävää, jos ihminen, joka kautta koko historian on todistanut täydellisen elämäntietämättömyytensä, tietäisi, miten asioiden pitäisi olla, ilman tietoa siitä, kuinka ne ovat. Moralitit ovat tietämättömiä kaikesta: elämänlaeista, elämän tarkoituksesta ja päämäärästä, päämäärän saavuttamistavasta, kehitystasoista, omalaadusta. Ja nämä ihmiset säätävät toisille, mitä heidän pitäisi uskoa, ajatella, sanoa ja tehdä. Kukaan ei ole niin vuorevarma kuin ihminen, joka ei mitään tiedä. Kaikkina aikoina on toivotettu moraalia kykenemättä vaikuttamaan alkukantaisiin yksilöihin, jotka pitävät murhaa sopivana ajanvietteenä. Moraalilla on yhtä vähän tekemistä humaniteetin, jalouden, elämäntaidon kanssa, kuin uskonnolla mielekkään elämänkatsomuksen kanssa. Moraalista on propagandan kautta tullut ateistin uskonto. Harvoin osaavat moralitit selittää, mitä moraali on, paitsi että se on jotakin, mikä antaa ihmiselle oikeuden halveksia toisia.

³Moraali on toinen sana teennäisyydelle. Vain sovinnainen yksilö, joka reagoi säädettyjen käyttäytymismallien mukaan, on moralistin mielestä normaali. Keskivertoihminen, jonka fetissi on nk. säädyllisyys, pukeutuu myös tähän sosiaalisesti valmistettuun seurustelunaamioon ja näyttelee erinomaisesti tasapäistetyn, yhdenmukaistetun, tilastollisen, omalaaduttoman robotin osaa. Sanonta ”syntyä alkuperäiskappaleena ja kuolla jäljennöksenä” todistaa yksilön itsekieltäytyksestä, vaikka hänen tehtävänään tulisi olla omalaadun kehittäminen. Käskyt ja vaatimukset johtavat teennäisyyksien palvontaan. Hyvillä aikomuksilla ja kauniilla puheella ei saavuteta mitään tasoja. Moralistille sovinnainen nuhteettomuus on samaa kuin täydellisyys. Hän ei lainkaan tiedosta, että täydellisyys merkitsee elämänlakien virheetöntä soveltamista. Mitäpä tekisi elämänlaeilla se, joka tietää kaiken parhaiten?

⁴Moralistin elämänvalheellisuus riippuu muun muassa siitä, että hän puhuu asioista, joita hänen on mahdotonta ymmärtää. Seurakunnalle puhutaan lähimmäisenrakkaudesta, jota kokemiseen kenelläkään ei ole mahdollisuutta. Pyhiä ihanteita häpäistään tekemällä niistä sanontoja, jotakin tuttua ja tavallista. Jotta seurakunta ylettyisi korkeampaan emotionaalisuuteen, jotta se osoittaisi yksinkertaisinta humanisuutta, sitä on muokattava sydämeen käyvällä vetoomuksella. Helmiä heitetään huomioimatta kehotuksen tarkoituksella terävää kärjistystä, jonka olisi pitänyt saada ainakin muutama harva ajattelemaan.

⁵Moraali peittää itsekkyyden. Moralitit eivät tavoittele ykseyttä vapauttamisen tarkoituksessa, vaan saadakseen valtaa, sitoakseen ja hallitakseen. Kaikenlaisia naurettavia tabuja asetetaan. Mutta olennaisinta ei huomata: vetovoimaa, joka on pelastava maailman. Se uskotaan mielellään korkeammalle voimalle. Mitä tiedetään ykseyden taipumuksesta, joka on todellinen jumaluuden ilmentymä? Mitenkä on kaiken elävän kunnioittamisen laita? Kiihkomieltä, suvaitsemattomuutta ja yksityisiä vihakomplekseja viljellään. Moralismien elämänvalheellisuuden ja itsepetoksen syväluodannut oivaltaa kuinka oikeutettu on erään etevän esoteerikon lausunto, että enemmän kuin kaksi kolmasosaa ihmiskunnan kärsimyksestä voidaan lukea uskonnon ja moraalin velkatilille. Moraalilla on ilmiömäinen

kyky myrkyttää ja kaikkina aikoina se on ollut halveksunnan vahvin vaikutin. Moralisti ei edes ymmärrä, että moralisoiminen on tuomitsemista.

⁶Moraali sekoitetaan kitkattomalle yhteiselämälle tarkoitettuihin yhteiskunnallisiin määräyksiin. Ne omaksutaan kasvuvuosina harkitsematta aikuisten esikuvien kautta. Yksinkertaisinkin voi ilman katekismuksen kummallisia kieltoja käsittää, että murha, väkivalta, vaino, varkaus, väärennös ja panettelu tekevät yhteiskunnan jatkuvuuden mahdottomaksi.

⁷Moni moralisti kerää sääntöjä kuin postimerkkejä. Mitä useampia hänellä on, sitä neuvottomammaksi hän tulee. Ne jättävät hänet pulaan, kun hän niitä tarvitsisi. Hän saa niistä komplekseja ja sairaan omantunnon. Säännöt ovat keinotekoisia hutilusyrityksiä, jotka ehkäisevät suoraa välittömyyttä, lisäävät itsepetosta ja uskottelevat moralistille, että hän on jotain muuta kuin mitä on. Oikea toiminta kuuluu kunkin tasolle, on itsestään selvää ja välitöntä ollen tarpeellisten ominaisuuksien eikä miellyttävien mielteiden seurausta.

⁸Kaikkea aitoa, välitöntä, alkuperäistä, spontaania moralisti pitää tuomittavana. Hän näkee ihmisen pohjimmiltaan turmeltuneena, pohjattoman ja parantumattoman pahana olentona, jota johtavat vain pahat virikkeet. Kun tiedostamattoman elämänlähteen pursuava tulva on ehtynyt, kun ihmisestä on tullut kaikenlaisten estokompleksien ja mekaanistuneiden tapojen automaatti, kun kyky elää nykyhetkeä ja hyödyntää elämänvaikutelmien elävöittävää ja vapauttavaa voimaa on turmeltunut, kun kaikesta on tullut sääntöjen, käskyjen, kieltojen ja kaikenlaisten ohjeiden, synnintunnustuksen, sairaan omantunnon, katumuksen, itsehalveksunnan ja elämäntuskien hyvin järjestynyt kokonaisuus, vasta silloin ihminen on pelastunut ja moraalinen. Tämän hulluuden seurausta on, että niistä, jotka eivät ole vaikutuksille alttiita, tulee estottomia ja jaloista luonteista tulee elämään kelpaamattomia tai he menehtyvät.

⁹Moralisti ei luota elämään. Hän ei aavista elämän tarkoituksenmukaisuutta ja oman elämäntietämättömyytensä kyvyttömyyttä havaita tätä. Mutta onneksi kaikki on niin hyvin järjestetty, ettei arvovaltaisinkaan moralisti osaisi ehdottaa parannusta. Jokainen kehittää kokemuksesta juuri niitä ominaisuuksia, joihin inkarnaatio tähtää. Omalaatu ja elämänymmärtämys määräävät vauhdin. Moralistin epäoikeutettu puuttuminen itsemääräämisoikeuteen aiheuttaa epäjärjestystä ja lisää vaikeuksia.

¹⁰Moraalin elämänkielteisyyttä osoittautuu muun muassa kvietismissä, jossa minä tekee itsemurhayrityksen lakkauttamalla aktiivisuuden. Kaikki omatoimisuus (ajatukset, tunteet, sanat, teot) ovat kvietismin mukaan pahasta. Tämä minän potentiaalisen jumalallisuuden kieltäminen on elämän nurinkurisuuksia, satanismia. Epätäydellisyys merkitsee, että yksilö kehittyy ja että ensimänä ei ole vielä saavuttanut lopullista päämääräänsä. Tietenkin itsemurhayritys epäonnistuu. Mutta seurauksena on viivästyminen, joka voi merkitä miljoonia vuosia ja alkeiskurssi alemmalla tasolla pakollisine toimintoineen.

¹¹Moralisti ei voi parantaa ihmistä, mutta kaiketi muuttaa ulkoisen käyttäytymismallin pakolla ja psykooseilla. Kun pakko loppuu, kun tunnehurmio on ohi, yksilö on pohjimmiltaan sama. Moraalin harhakuvitelmiin kuuluu, että yksilö tulee hyväksi noudattamalla määräyksiä. Heistä tulee aivan oikein hyvin vakaita ja mainioita moraalisisessa erinomaisuudessaan, kun he sokeasti seuraavat sääntöjä, joiden tarkoitusta he eivät koskaan ymmärrä. Tottelevaisuudella yksilö oppii tottelemaan. Tämä välttämätön ominaisuus hankitaan barbaaritasoilla. Mutta korkeammilla asteilla seurauksena on se ehdoton kuuliaisuus, joka alistuu kaikkeen ja antaa toisten määrällä omalaatua. Pakko myrkyttää ja tekee hyvän vastenmieliseksi. Rangaistuksen uhan alaisista pakkomääräyksistä tulee alitajuisia tuhoamiskomplekseja. Yksilö omaksuu ilman vahinkoa ainoastaan sen, mikä herättää hänessä vastakaikua, myötätuntoa, minkä hän omaksuu halulla.

¹²“Chacun a les défauts de ses vertus.” Jokaisella on ansioidensa puutteet. Sama ajatus on kärjistetty näennäisessä paradoksissa: “Paheet ovat liioiteltuja hyveitä ja päinvastoin.”

Jokaisella hyveellä on paheensa. Hyveet ja paheet sulautuvat toisiinsa. Hyveet helpottavat, paheet vaikeuttavat yhteiseloa. Se, mitä moralistit mielellään kutsuvat hyveiksi ja paheiksi, on subjektiivisia käsityksiä siitä, mitä on pidettävä sopivana tai sopimattomana. Epäolennaisuuksillaan moralistit johtavat huomion pois olennaisesta: ykseyteen kohdistuvasta loukkauksesta. Jos moralistin fiktiot olisivat järkeviä, ne olisivat itsestään selviä, eikä niitä tarvitsisi ylläpitää propagandalla, jatkuvalla jankuttamisella ja ikuisella tuomitsemisella. Moraalia on paasattu kaikkina aikoina ja maailmanhistoria selvittää tuloksen.

¹³Moralistit väittävät, että ”oppi” reinkarnaatiosta saisi ihmiset siirtämään kehityspyrkimyksen (tai ”hyväksi tulemisen”) seuraavaan elämään. Tämä peruste käy täysin yksiin moralistien muiden elämäntietämättömien fiktioiden ja illusioiden kanssa.

¹⁴Historiallinen kokemus osoittaa, että ”yksilö on parantumaton”. Todellisia edistysaskeleita ei voi erottaa fyysisessä elämässä. Inkarnaation ansio käy ilmi muokkauksen tuloksista mentaalimaailmassa. Tämä todistaa, että moralistien ”parannusmenetelmät” ovat olleet nurinkurisia. Tuloksia ei saavuteta pingoitettun ”tahdon” aikomuksilla, pohtimalla, ponnistelemalla kouristuksenomaisesti yli voimien, vaan yksinkertaisuudella, välittömyydellä, spontaaniudella.

¹⁵Se, joka välinpitämättömänä luopuisi saamasta tarpeellisia elämäkokemuksia ja oppimasta niistä, ei tulisi paremmaksi moralistina (pikemminkin päinvastoin), jäisi vaille suotuisia olosuhteita tulevissa elämissä ja joutuisi sen sijaan epämiellyttäviin pakotettuihin, tarpeellisia elämäkokemuksia antaviin oloihin.

¹⁶Yksilö, jonka inkarnaatio on suotuisa (hyvä korjuu jne.) tahtoo kehitystä ja hankkii siten kokemuksia, jotka tuovat ratkaisevan tasollisen kohoamisen.

¹⁷Moraaliin pätee niin kuin kaikkeen muuhunkin: yksilö ei ymmärrä siksi, että hän käsittää. Tämä merkitys oli tunnetulla metaforalla: ”Kuulkoon se, jolla on korvat kuulla.”

3.45 *Moralismi*

¹Moralismi on valheen palvontaa. Elämäntietämättömyys ei voi oivaltaa valheellisuutta sivilisaatioasteella. Mutta ”kaikki on valhetta meissä ja ympärillämme”. Jokainen, joka kertoisi, mitä ajattelee, tekisi itsensä mahdottomaksi kaikkialla ja häntä pidettäisiin hulluna, ”yleiselle turvallisuudelle” vaarallisena. Sillä sellaisia ovat vihan ajatukset. Kaikki on valheen kyllästämiä: seurustelu, liike-elämä, politiikka, valtio, kirkko. ”Olennaista on se, mitä näyttää olevan, ei se mitä on.” Intialainen viisas, joka oli perusteellisesti tutkinut Eurooppaa, kysyi: ”Minkä takia kaikki länsimaiset ihmiset ovat niin innokkaasti omaavinaan hyveen (vilpittömyyden), jota kukaan ei osaa harjoittaa toisten kanssa seurustellessaan? Tuhansissa inkarnaatioissa olemme itsesuojelun vuoksi oppineet valehtelemaan, kunnes valheesta on tullut todellinen olemuksemme.

²Moralismi on teeskentelyä. Mitä ankarampi sovinnaismoraali, mitä tyrannimaisempi tapa, sitä suurempaa on myös teeskentely. Moralismi yrittää pakottaa ihmiset olemaan jotakin muuta, kuin mitä he ovat. Koska tämä onneksi on mahdotonta, pakottaa itsesäilytys yksilön tekeytymään joksikin muuksi kuin mitä hän on. Ja aikaa myöten hänestä tulee siten aavistamattaan yhä suurempi huijari. Käytänteitä sovelletaan, jos se on sopivaa ja ”rikkomus” kätketään niin hyvin kuin mahdollista. Mutta jos yksilöllä on epäonnea, on hän rikkonut korkeinta käskyä (”Älä anna yllättää itseäsi teosta”) ja niin hänet tuomitsevat kaikki moraaliset teeskentelyn säilyttäjät. Korjuun laki on kuitenkin olemassa ja elämä on armollinen, kun se lopulta avaa näiden moralistien silmät antamalla heidän itsensä tulla tuomituiksi.

³Moralismiin kuuluu juoruilu ja panettelu. ”Kukaan ei ole niin musta kuin maineensa” on kyyninen tunnustus sille, kuinka yhdestä sulasta saattaa tulla viisitoista lihavaa kanaa. Mikään rutto ei leviä nopeammin kuin paha puhe toisista. Kukaan ei näytä kykenevän vaikenemaan kuulemastaan pahansuovasta puheesta. Useimmat puhuvat paha kaikkista, tutuista ja

tuntemattomista, ystävistä ja lähimmistä. Toisten ansioista puhuminen ei ole lainkaan yhtä hauskaa.

⁴Moralismi ilmenee itsemyrkytyksessä. Moralisti ei aavista moraalisen myrkytysprosessin vaikutusta omaan sielunelämäänsä. Kukaan ei voi vapautua kuulemastaan pahasta. Joka kerta kun muisto panetellusta sukeltaa esiin, täyttyy mieli siitä liasta, jonka moralisti itse niin halukkaasti on itseensä imenyt. Se on moralistien puhdistautumisprosessi. ”Mitä enemmän pesee toisten likaista pyykkiä, sitä paremmin puhdistuvat omat kädet.”

⁵Moralismi on itsesokeutta. Moralismi on käytäntöön sovellettua moraalia. Se tähtää toisiin. Jokainen on omissa silmissään melkein täydellinen. Lukuun ottamatta tietenkään ”kaikkein inhimilliseen liittyvää epätäydellisyyttä”. Muutoin yksilö on täydellinen, varsinkin jos on hankkinut itselleen ”syntien anteeksiannon”. Mutta virheistään ei pääse niin helposti. Ei edes julkisella synnintunnustuksella. Se vain lisää omaa itsesokeutta. Omat puutteensa, ainakin epäolennaiset, voi jokainen nähdä. Mutta kukaan ei kykene näkemään todellisia virheitään. Yksilö loukkaantuisi syvästi, jos joku uskaltaisi täydentää synnintunnustusta olennaisilla asioilla. Olisi helppo vakuuttaa itselleen tulleen täydellisen väärinymmärretyksi ja väärinarvostelluksi.

⁶Moralismi ilmenee kieltojen harjoittamisessa. Moralisti on subjektivisti, jolla ei ole kykyä erottaa näennäistä ja todellista, epäolennaista ja olennaista. Vain hän tietää, mikä on oikein ja mikä on parasta itse kullekin. Joka kieltäytyy mukautumasta hänen tahtoonsa, on yhteiskunnalle vaarallinen. Hän on holhoojajihminen, joka kehityksen lain kumoten määrää yksilön muuttamaan luontoaan ja täydellistymään välittömästi. Hänen mukaansa kaiken pitäisi olla kiellettyä. Sääntöjä ja kieltoja niin paljon kuin mahdollista on hänen tunnuksensa.

⁷Moralismi on vihan ilmaus. Sen jälkeen kun uskonto on menettänyt valtansa ja siten vainoarvonsa, moralismi on vihan paras ase. Niin kauan kuin moraali kelpaa vainoamiskeinona, käytetään panettelua myrkytyskeinona. Se on mukava ja erheetön keino. Kukaan ei vältty epäilyltä. Eivät edes korkeammat olennot saa armoa moralistien edessä. Jeshusta sanottiin, että hän ryyppäsi ja mässäsi, istui pöytään lutkien kanssa ja maleksi teillä roskaväen kanssa. On vahinko, ettei ole saatu yksityiskohtaisempaa näyttöä farisealaisten harjoittamasta panettelusta. Tietenkin moralistit ovat kieltäneet hengenheimolaisuutensa näiden juorumestareiden kanssa.

⁸Moralismi on kaikista ensimmäiseksi ja viimeiseksi tuomitsemista. Tuomio on tavallisin kaikista inhimillisistä ilmiöistä. Se on synnynnäinen, piintynyt tapa, josta on tullut tarve ja huvi. Tuomio on vihan ilmaisu. Ihmiset tulevat tuomitsemaan, kunnes he ovat saavuttaneet korkeamman asteen eivätkä enää vihaa. Tuomio on ylimielisyyttä. Kenelläkään, ei edes jumalalla, ole oikeutta tuomita. Joka tuomitsee, tuomitsee vain itsensä eikä ketään muuta. Tuomitsemalla ihmiset tekevät virheen sekä vapauden lain että ykseyden lain suhteen. Kukaan ei näytä oivaltavan, että kaikki kärsivät tästä keskinäisestä tuomitsemisesta, joka myrkyttää kaiken yhdessäolon ja hajottaa kaiken yhteisyyden. Vaikuttaa siltä, ettei vielä kukaan ole selvästi ymmärretty Jeshun vertausta rikasta (lähimmäiseni virheistä, paheista ja rikoksista) ja malkasta (minun julistamastani tuomiosta). Jeshu tuomitsi ainoastaan teeskentelyn, farisealaisuuden ja moralismin. Jälkimaailman tuomio on moralismia, niin kuin kaikki muu tuomio. Ihannetta inhimillisessä hahmossa ei saa olla. Jokainen vedetään alas lokaan, niin että täydellinen tasa-arvo vallitsee eikä kukaan ole parempi kuin joku toinen. Elämäkerrassa ei sen tähden unohdeta mitään, mikä voi tehdä selväksi, minkälainen raukka sankari itse asiassa oli. Virheiden ja puutteiden etsimistä ihmiskunnan suurista hahmoista nimitetään totuuden vaatimukseksi ja sitä pidetään tieteellisen teräväjärkisyyden todisteena. Huomioon ei oteta, että kamaripalvelijan kyvyttömyys arvostaa ja ihaila todistaa kamaripalvelijasta itsestään. Ilman kieroituneen munkkiasketismin fiktiomoraalia ei elämässä tulla toimeen, sillä se kuuluu valheellisuuteen ja varustaa vihan tarpeen välttämättömillä vaikuttimilla.

⁹On monta tapaa peittää tuomitseminen, ihmisten erikoisalana kun on vihanvaikuttimien salaaminen myös heiltä itseltään.

¹⁰Vihaa on moniasteista tuomitsemisesta arvosteluun, hylkäämiseen ja vainoamiseen. Meillä ei ole oikeutta tuomita ja analysoida lähimmäisiämme. Ihmisellä on oikeus olla mitä on ilman uteliasta puuttumistamme hänen sielunelämänsä. Vapauden lain mukaan hänellä on oikeus pitää oma tajuntamaailmansa rauhassa toisilta.

¹¹Ihmisillä on tarve arvostella toisia. Kaikki, mikä ei heitä ja heidän ylpeyttään miellytä, kaikki mikä poikkeaa heidän fiktiivisyydestään ja illusiivisuudestaan, tuntuu heistä vastenmieliseltä ja sitä on paheksuttava. Viha yltyy harjoituksesta. Pelkästä arvosteluntarpeesta se kasvaa torjumis- ja vainoamistarpeeksi. Lopuksi ei kaihdeta mitään keinoja toisten puolelle saamiseksi.

3.46 Yleinen mielipide

¹Yleinen mielipide uskoo olevansa kaikkietävä. On täydellisen merkityksetöntä, kuinka jokin yleinen mielipide on syntynyt. Joka tapauksessa riittää yksi todistaja, joka on kuullut asian A:lta, joka on kuullut sen B:ltä, joka on kuullut sen C:ltä jne. loputtomiin. Yleisen mielipiteen ei tarvitse koskaan piitata niin naurettavasta asiasta kuin tutkimisesta. Sanoohan sananlasku, että “tunnettu asia on jo todistettu” (mikä tekee täten todistajanlausunnot selvästi epäilyttäväksi). Silloin tiedetään, sillä silloin tietävät kaikki. Varsinkin sanonnat ovat silloin käyttökelpoisia. Sillä ne ovat kansan ääni. Ja “kansan ääni on jumalan ääni”. Varsinkin silloin, kun kansa Pilatuksen edessä huutaa ristiinnaulitse.

²Yleisen mielipiteen kuvitelmiin kuuluu, että “valistuneena aikanamme”, johon liittyvät sananvapaus ja painovapaus, kaikenlaisten mielipiteiden vapaa mainonta ja arvosteleminen, jokaisella on kyky muodostaa itsenäinen arvio. Silloin ei huomioida, että vain pienempi osa väestöä omaa älylliset edellytykset hankkia kohtuullisessa ajassa keskinkertaista tietoa, että tietämiskyky ja arvostelukyky ovat kaksi täysin erilaista kykyä (edellinen suhteellisen tavallinen, jälkimmäinen harvinainen), että mielipiteet eivät ole tosiasioita ja harvoin edes pohjautuvat riittäville tosiasioille. Lisäksi on niin, että yksilöllä vain mitä harvinaisimmissa poikkeustapauksissa on aikaa, tilaisuuksia, mahdollisuuksia tai edes halua paneutua monimutkaisiin ongelmiin, ottaa selvää kaikista asiaan liittyvistä tosiasioista ja punnita eri hypoteeseja ja teorioita vastakkain. Maallikosta tulee asiantuntijasta riippuvainen. Asiantuntijat ovat usein eri mieltä. Monet ovat olevinaan asiantuntijoita olematta sitä. Jäljellä on auktoriteettien valitsemisen mahdollisuus. Maallikko valitsee auktoriteetin, jonka aina yksipuolinen propaganda osoittaa tai sen, joka vahvistaa hänen jo hankkimansa (ei lainkaan asiaan kuuluvan) fiktiojärjestelmän ja ennakkoluulot tai hänen itsekkäät pyyteensä. Asiantuntija itse, joka oivaltaa suunnattomat vaikeudet, voi useimmiten vain todeta, että niin pitkälle tutkimus on päässyt ja että on mahdotonta ennustaa tulevia löytöjä. Mitä tulee “poliittisiin asiantuntijoihin”, voi liioittelematta väittää, että nämä ovat uskovia. He ovat vannoutuneet poliittiselle teorialle, johon he sokeasti uskovat. Mutta kaikki poliittiset teoriat ovat korkeintaan orientoitumisyrityksiä ja osoittautuvat pitämättömiksi, mikäli niitä arvostelematta sovelletaan käytäntöön. Tulos kaikesta sanotusta pelkistyy parhaiten Kierkegaardin näennäisessä paradoksissa, että niin pian kuin massa hyväksyy totuuden, siitä tulee niin muodoin valhe; näin siksi, että massa absolutifioi kaiken pätemään ikuisesti kaikissa olosuhteissa. Mutta vain (todelliset) tosiasiat ovat sellaisia ehdottomia totuuksia. Kaikilla muilla on rajoitettu laajuus ja ne pätevät tietyissä olosuhteissa, jotka myös yleensä aina muuttuvat ja josta kaikesta tietämättömyys on tietämätön. Saksalainen valtakunnan propagandapäällikkö Goebbels, yleisen mielipiteen arvostelukyvyn todellinen tuntija, tiesi, mistä puhui väittäessään, että hän, jolla oli käytössään valtakunnan kaikki propagandamahdollisuudet, vakuuttaisi kaikki saksalaiset viikon sisällä minkä tahansa valheen totuudellisuudesta. Eikä vain kaikki saksalaiset.

³Yleisen mielipiteen älyllinen taso on alin mentaalinen taso: tietämättömyyden, arvostelukyvyttömyyden, kritiikittömän hyväksymisen, huhujen taso, arvailujen ja olettamusten yhdistelmä kaikissa niiden lukuisissa ilmaisumuodoissa. Yleinen mielipide on kokonaiskuva ajan ennakkoluuloista, dogmeista, taikauskoista, erehdyksistä ja väärinymmärtämyksistä. Yleinen mielipide ei tiedä mitään tietämisen arvoista. Mutta se uskoo sitäkin enemmän.

⁴Yleisen mielipiteen emotionaalinen taso on toiseksi alin emotionaalinen taso, jolta on suuri vaara vajota nopeasti kaikista alimmalle tasolle, mikäli viha närkästyksineen tai vahingoniloineen herätetään eloon. Tälle tasolle kuuluu psykoosien sokaisema, järjetön massan raivo, joka kykenee mihin julmuuksiin tahansa.

⁵Yleinen mielipide on tyyppillinen esimerkki käsitysten arvosta ja useimpien ihmisten käsitysten arvosta. Yleinen mielipide määrää enemmistön käsitykset jokaisen oman erityistiedon alueen ulkopuolella. Erityisalalla hymyillään ”yleiselle käsitykselle” ja ymmärretään sen mielettömyys. Mutta tästä kokemuksesta ei vedetä muutoin läheistä johtopäätöstä, että omien käsitysten laita on samoin toisten erityisaloilla. Tätä johtopäätöstä ei tehdä siitä syystä, että jokainen itse ottaa osaa yleiseen mielipiteeseen, kun on oman erikoisalansa ulkopuolella.

⁶Eräs teräväjärkinen mies hämmästeli vanhaa sanontaa, että mielipiteestä ja mausta ei pidä väitellä ja ihmetteli, mistä muusta väiteltäisiin. Sillä mistään muusta ei pitäisi olla tarvetta väitellä. Aikamme tietämys on suunnatonta. Mutta todellista tietoa tässä tietämyksessä on suunnattoman vähän. Sokrates tiesi, ettei hän tiennyt mitään (tietämisen arvoista). Hänen lausuntonsa osoitti, että hän käsitti enemmän kuin toiset. Yleinen mielipide on kaikkietävä.

⁷Yleisen mielipiteen muovaa kaiketi usein sattuma. Mutta nykyisin sen muovaavat useammin lehdet, jotka ovat usein tietämättömyyden ja epäluotettavuuden propagandaelimiä, silloin kun ne eivät ole tietoisien, lahjotun vääristämisen propagandaelimiä. Jos joku valtaintressi – ja lehdet ovat valtaintressien omistuksessa – on havainnut mielipiteen tarkoituksilleen arvokkaaksi, se ei jätä mitään sattuman varaan. Silloin yleisöä syötetään järjestelmällisesti kaikin panettelun, propagandan, mainonnan käytettävissä olevin keinoin, kunnes kaikki kansalaiset omaavat saman ”ehdottoman erehtymättömän”, vankkumattoman mielipiteen. Sen vuoksi yleiselle mielipiteelle on nykyisin tunnusomaista, että lehdet ovat sen auktoriteetteja. Ihmiset saavat oppia lehdistä, mitä pitää ajatella ja tuntea tietääkseen ja sanoakseen ehdottomasti oikein. Ihmiset on opetettu lykkäämään ”oma, itsenäinen mielipide” siihen saakka, kunnes he ovat saaneet lukea sen lehdistä. Sitten he tietävät. Mutta he eivät tiedä, että se harvalukuinen joukko, joka todella tietää, tietää myös, kuinka epävarmaa tai suorastaan virheellistä heidän tietämyksensä on. Tämä yleinen mielipide jää jälkimaailmalle – historiana.

⁸Lehdet tekevät tieteelle usein karhunpalveluksen muuttamalla päivän hypoteesit ja teoriat dogmeiksi. Auktoriteettien olettamukset julkaistaan tieteen viimeisinä sanoina. Asian koomillisuus on siinä, että sellaisen julkaisun jälkeen yleensä vain auktoriteetti on epätietoinen, tietää kuinka epävarma koko asia on. Yleinen mielipide on sitäkin varmempi. Sillä täytyyhän auktoriteetin tietää! Eihän hän muuten olisi auktoriteetti!! Ja auktoriteetti - jonka auktoriteetti on vaarassa - näyttää viatonta naamaa. Suoraan auktoriteettien mainetta vahingoittavaa on tiettyjen asiantuntijoiden rempseä todistelu omista fiktiojärjestelmistä, dogmeista, idiosynkrasioista ja taikauskoista kaikissa mahdollisissa aineissa omien tutkimus- ja tiedonalojen ulkopuolella. Siten auktoriteetti tekee selväksi, ettei hän ole oppinut erottamaan mitä hän tietää ja mitä hän ei tiedä. Tämän täytyy johtaa yleiseen auktoriteettihalveksuntaan.

⁹Yleisellä mielipiteellä on kaksi pettämätöntä menetelmää yksilön arvioimiseksi. Toinen on panettelu, joka on aina totta. ”Ei savua ilman tulta”, jolla huhun totuudellisuus aina todistetaan. Toinen menetelmä on melkeinpä vielä nerokkaampi yksinkertaisuudessaan ollen

arvioimista menestymisen tai epäonnistumisen mukaan. Tähän voidaan lisätä erään etevän esoteerikon lausunto, että yleisen mielipiteen tuomioistuin on kaikkein kyynisin ja vahingoniloisen julma, epäluuloisin ja epäoikeudenmukaisin kaikista tuomioistuimista.

KOHTALONLAKI

3.47 KOHTALON LAKI

¹Luonnontieteellisellä materialismilla, joka näki universumin ikuisten, järkkymättömien luonnonlakien ohjaamana, on juuri tässä suhteessa ollut ainoa oikea todellisuuskäsitys. Sen ylivoimaisuus kaikkiin muihin historiallisesti esiintyneisiin katsantotapoihin nähden onkin loistavalla tavalla vahvistettu. Lakia olemassaolon periaatteena pitäen tieteelliset selitykset ovat vapauttaneet ihmiskunnan elämänkielteisistä taikauskoista, varsinkin niistä, jotka liittyvät uskon orjalliseen riippuvuuteen jumalallisen mielivallan armosta. Esoteriikan mukaan korkeimmat kosmiset olennot ovat Lain alaisia.

²Kaaos merkitsee tarkoituksenmukaisuuden poissaoloa. Kaaoksessa hallitsee dynaamisen ikiaineen tiedostamaton, ikuisesti sokea tahto ikiaineen dynaamisen lain tai ilmaisutavan mukaisesti. Mitä enemmän manifestaatioaine koostuu, sitä koostuneempia manifestaation vakiokompleksit ovat. Kehitys on manifestaatioaineen lakien löytämistä ja niiden virheetöntä soveltamista. Kaikki määräytyy syistä, kaikki on lainmukaista. Mielivalta on erehdys lain suhteen ja johtaa kaaokseen ja muodottomuuteen.

³Ehdoton vapaus olisi mielivallan vapautta ja kumoaisi itsensä. Vapaus on lain antamaa vapautta ja Lain rajoittamaa vapautta. Korkein vapaus on kaikkietävyys ja kaikkivalta. Jokaisella atomilla on mahdollisuus ja oikeus korkeimpaan vapauteen. Jokaisen olennon tilapäinen rajoittuneisuus johtuu sen tietämättömydestä olemassaolon lakien suhteen, kyvyttömyydestä soveltaa niitä virheettömästi sekä niiden suhteen tehtyjen virheiden seurauksista. Mitä korkeammalla tasolla yksilö on, sitä suurempi sen vapaus on, sen mahdollisuus ratkaista itse korkeammat ongelmat. Yksilön vapaus kasvaa kollektiiviolennessa, jossa hän jonkin toiminnan erikoistuntijana täydellisesti hallitsee toiminnan.

⁴Laki (kaikkien luonnon- ja elämänlakien summa) on perustava, väistämätön kohtalon tekijä, joka pätee kaikille olennoille alimmasta ylimpään. Se ilmenee erilaisena eri kehitysasteilla. Mitä korkeammalla olento on, sitä eriytyneempi Laki on, sitä useampia lakeja hän erottaa, sitä virheettömämmin hän niitä soveltaa, sitä selvemmin hän oivaltaa kaikkien lakien vääjäämättömyyden. Soveltamalla suhteellisen virheettömästi Lakia (tarkoituksella tai tarkoituksetta) sen eri puolia jokaisella erityisellä tasolla yksilö saavuttaa lähinnä korkeamman tason ja lisää vapauttaan.

⁵Kohtalo on yhdistelmä alun perin annettuja ehtoja ja siten rajoituksia lopullisen päämäärän suhteen. Jokainen olento kehittyy niiden ehtojen alisena, jotka johtuvat siitä suuremmasta yksiköstä, johon se osana kuuluu. Niinpä esimerkiksi pallo-olennon omalaatu ja suhteellinen epätäydellisyys on rajoitus niille, jotka ovat riippuvaisia sen mahdollisuuksista. Kaikkiin olentoihin vaikuttavat vielä ne rajoitukset, jotka syntyvät kaikkien vapaudesta.

⁶Manifestaatioprosessi on vapauden prosessi vääjäämättömän lainmukaisuuden rajoissa. Tässä prosessissa ainoa määrätty asia on lopullinen päämäärä. Jokainen olento, jokainen ikiatomi on potentiaalinen jumala. Kaikki Lain myöntämä vapaus on seurausta tästä. Välttämättömiä, yleisiä ehtoja lukuun ottamatta manifestaatioprosessin kulkua määräävät evolvoituvat olennot itse. Prosessi on kaikkien työn tulosta. Jokainen olento, ylimmästä alimpaan, antaa oman panoksensa kaikilla tajunnanilmaisuuksillaan, tarkoituksella tai tarkoituksetta, omaehtoisesti tai tahattomasti. Mitä enemmän jokin olento kehittyy, sitä suurempi sen tarkoituksenmukainen panos prosessissa on. Alemmilla kehitysasteilla inhimillinen yksilö vastustaa kehitystä tai aiheuttaa epäjärjestystä, kaiken omalla vastuullaan. Sitä mukaa kun yhä useampien yksilöllisten omalaatujen tajunta laajenee, kokonaistajunta rikastuu ja sinfoniasta tulee yhä täysisointuisempi. Mikään ei ole valmista. Kaikki on kehittymässä. Prosessi on ikuista improvisointia ja kokeilemista niillä jatkuvasti uusilla mahdollisuuksilla, jotka lisääntyvät sitä mukaa kun prosessi etenee. Aluksi

manifestaatioprosessi on suunnattoman hidas nopeutuen sitä enemmän mitä useammat tarkoituksenmukaisesti myötävaikuttavat, ja lopullinen prosessi on jättiläismäinen kokonaisekspansio.

⁷Manifestaatioprosessi ei työskentele alun alkaen yksityiskohtaisesti määrätyn, jäykän suunnitelman mukaan, jossa jokaisella yksilöllä ennaltamäärättyine ominaisuuksineen olisi hänelle varattu tehtävä. Sellainen suunnitelma on mahdoton. Sen tekee mahdottomaksi jo vapauden laki, joka antaa jokaiselle olennolle oikeuden valita kohtalonsa omalaatunsa mukaisesti, omalaadun, jonka kehitystietä ei voi ennakoita.

⁸Kaaos, jonka tietämättömyys, kyvyttömyys ja poistyöntävä taipumus aikaansaa rajoitetulla alalla, vaatii vastatoimenpiteitä. Kohtalon lain edustajat pitävät huolen siitä, että järkkynyt tasapaino palautuu, kakofonia muuttuu sopusoinnuksi. Useimmissa tapauksissa riittää kun asia jätetään korjuun lain edustajille. Vain vähäinen osa tajuntamme ilmaisuista rajoittuu nykyhetkeen. Enin osa niistä menee kausaliitteineen tulevaisuuteen joko alkuna tai lisänä kausaliiketjuihin. Nämä ketjut punoutuvat vähitellen muodostamaan tulevaisuuden tapahtumainkudoksen. Nykyhetken tapahtumainkulku on viimeinen lenkki ketjussa, joka oli aloitettu tuhansia vuosia sitten. Kohtalo, jonka ihminen parhaimmassa tapauksessa voi ennustaa, kuuluu hänen menneisyyteensä liittyvän toiminnan kaikista lähimpään purkautumiseen.

⁹Seuraava lisäys voi ehkä auttaa tekemään todellisuusajattelun ja ennaltanäkemisen käsitettävämmäksi.

¹⁰Ilman elämystä tietäminen on kuollutta tietoa. Objektiivisen ajattelun kyky ei ulotu pitemmälle kuin objektiivisen tajunnan kyky. Normaalilyksilö on subjektivistisesti kaikessa, mikä ei koske kolmea alimpaa fyysistä molekyyliä. Hänellä täytyy olla apunaan ajatusrakennelmia (käsitteitä, fiktioita). Joka tämän on oivaltanut, antaa objektiivisuusperiaatteen olla subjektivisminsa säätäjä. Muuten seurauksena on mielivalta. Tieto korkeammista maailmoista edellyttää objektiivista tajuntaa näiden aineista elämykselle välttämättömänä. Essentiaalinen tajunta ja korkeammat tajunnat eivät tarvitse käsitteitä, koska nämä tajunnat ovat tarvittaessa hetken yhtä etsittyjen todellisuuksien kanssa. Reaalisesti ajatteleva ajattelee todellisuuden muotoja, liike- ja tajuntatapoja. Se, mikä ei ole vielä hahmottunut, on tajunnan alueen ulkopuolella. Mitä korkeampi tajunta, sitä enemmän tulevaisuudesta on nykyhetkessä. Manifestaalitajunnalle koko aurinkokunta, sen menneisyys, sen tarkoitus ja päämäärä sekä kaikki sen tulevaisuuteen jo juoksevat kausaliiketjut ovat nykyhetkessä. Kosmiselle tajunnalle yhä suurempi osa jatkuvista manifestaatioprosesseista on nykyhetkessä, vaikka ne meistä vaikuttavat kuuluvan yhä kaukaisempaan tulevaisuuteen. Kaikki korkeammat olennot elävät nykyhetkessä. Ne eivät huolehdi siitä tulevaisuudesta, joka on heidän nykyhetkensä tuolla puolen. Se on asia, joka kuuluu vielä laajemman nykyhetken omaaville olennoille.

3.48 Omalaatu

¹Omalaatu on yhteenveto atomin koko elämäkokemuksesta involvoitumisen, involuution ja evoluution aikana. Jokaisella atomilla on omalaatunsa. Se muodostuu kokemuksesta. Jokaisella kokemuksella on aina jokin merkitys. Mikään kokemus ei mene jälkeä jättämättä ohi. Kokemukseen kuuluu kaikenlainen vaikutus, elämys, omatoimisuus.

²Omalaadun perusta rakentuu kaikista erilaisista vaikutuksista ensimmäisen involvoitumisen aikana tiedostamattomassa primaariaineessa. Värähtelyt, joille atomi alistetaan, ovat erilaisia joka atomille. Aineyhdistelmät samoin kuin näiden energialataukset, jännitteet ja värähtelysarjat ovat melkein loputtomia muunnelmissaan. Muutamia satoja aioneja jatkuneen vastaavan vaikutuksen jälkeen jokainen atomi on eri suhteissa erilainen verrattuna jokaiseen muuhun.

³Omalaa tu erikoistuu edelleen passiivisen tajunnan elämyksistä involuutioatomissa. Passiivisen näkemisen peilikuvat elämän aionien aikana loputtomasti vaihtelevista olosuhteista jättävät vaikutelmansa. Jokaisella involuutioatomilla on ollut erityiset elämyksensä.

⁴Omalaa tu vahvistavat evoluutioatomin kokemukset kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa. Aionien aikaisesta vaikutuksesta sopeutumiseen, hämärästä havaitsemisesta ja hapuilusta, oivallusta herättävistä kokemuksista, vaistomaisesta reagoimisesta, vaistomaisesta erottamisesta ja valinnasta omalaa tu kristallisoituu yksilöllisenä kokonaissynteessä kaikista saaduista tiedostamattomista ja tietoisista kokemuksista atomin kosmokseen tuomisesta lähtien.

⁵Jokainen kasvi- ja eläinmaailmasta kiinnostunut voi itse todeta yhä selvemmin piirtyvän omalaa duun suvun yksilöissä. Erityisen näkyvä tämä on tietenkin niillä eläimillä, jotka lähestyvät kausaalituumisastetta.

⁶Kun evoluutioatomin on saavuttanut ihmiskunnan, se tuo mukanaan jo täysin kehittyneen omalaa duun, joka ei johdu valinnasta, vaan on aineen yhdistelmien ja voimien pelin tuote.

⁷Jokaisessa omalaa duussa voi erottaa kaksi perustaipumusta, jotka läpikäyvät koko luonnon: vastakohtasuhteen positiivisen ja negatiivisen, aktiivisen ja passiivisen, luoksevetävän ja poistyöntävän välillä. Jokaisessa yksilössä hallitsee jompikumpi taipumus. Joillakin on jompikumpi taipumus kärjistynyt äärimmilleen.

⁸Perustaipumus ilmenee yhä selvemmin jokaisen korkeamman evoluutioasteen myötä. Saman eläinlajin eri yksilöt käyttäytyvät täysin eri tavoin. Jotkut ovat ystävällisiä, halukkaita, oppivaisia, yrittävät ymmärtää ym. Jotkut ovat ylpeitä, omapäisiä, vallanhaluisia, julmia jne.

⁹Hallitsevimman taipumuksen ominaisuudet tulevat kausaalituumiseen valmiilla eläimillä ennemmin tai myöhemmin jossakin tilaisuudessa emotionaalisesti ja mentaalisesti niin kiihkeiksi, että eläimen ensitriadi voi saavuttaa yhteyden toistriadiin ja siten kausaalituumia. Vastamuodostuneeseen kausaaliverhoon tuodut ominaisuudet ovat atomin ominaisuudet triadissa. Ne muodostivat eläimen omalaa duun eli yksilöllisyyden.

¹⁰Eläimen kausaalituumessa ympäristön vaikutuksella on tietenkin merkityksensä kuten kaikella muulla vaikutuksella. Siten se voi joko vahvistaa tai heikentää perustaipumusta. Se ei ole kuitenkaan yksinään ratkaiseva. Sitäpaitsi yksilö hakeutuu affiniteetin lain mukaan ympäristöön, joka tyydyttää perustaipumusta.

¹¹Eivät kaikki eläimet kausaalituumia seuraeläiminä inhimillisten värähtelyjen vaikutuksen alaisina. Ne, jotka ovat kausaalituumineet voittopuolisesti poistyöntävien värähtelyjen kausina, saavat tietenkin vaikutteita omalaa tuunsa näistä värähtelyistä.

¹²Omalaa tu on yksilö, ensiminä, yksilöllisminä. Se on minän ominaisuudet ja kyvyt, tiedot ja ymmärrys, sellaisina kuin ne ilmenevät persoonallisuuden taipumuksessa ja vaistoissa. Persoonallisuus on minä inkarnaationsa rajoissa. Viisas tuntee kunnioitusta jokaista omalaa tu kohtaan, olipa hänen ”sympatiansa” sitä kohtaan vaikka kuinka vähäinen. Hän tietää, että jokainen yksilö on potentiaalinen jumaluus, josta kerran tulevaisuuden aionien aikana tulee aktiivinen jumalallinen olento. Omalaa duusta tulee silloin erityinen valtatekijä manifestaatioprosessissa. Jokainen olento kulkee omaa kehitystietään halki elämän ja saavuttaa päämäärän omalaa duun osoittamaa lyhempää tai pidempää, vaikeampaa tai helpompaa tietä. Jokainen yritys puuttua itse omalaa tuun on ylimielisyyttä ja rienaa. Yksilön puutteet ilmenevät virheellisessä asenteessa elämänlakeihin, puutteet, jotka elämän kokemukset vähitellen poistavat.

¹³Ominaisuudet ja kyvyt voidaan jakaa neljään ryhmään: perustavat eli yleisinhimilliset, departementtityyppiin kuuluvat, kehitysasteelle tai kehitystasolle kuuluvat sekä yksilölliset. Perustavat ja departementtityyppiin kuuluvat kehittyvät hitaasti kautta kaikkien tasojen. Muiden elämänmerkitys kasvaa tai vähenee. Tarpeettomat, joita ei enää viljellä, jäävät piileviksi. Ominaisuudet ja kyvyt kehittyvät eri järjestyksessä ja erilaisina vahvuudeltaan

riippuen omalaadusta ja departementista. Kaikki ominaisuudet ja kyvyt voi kehittää täydellisiksi, korkeimpaan mahdolliseen suorituskykyyn. Mitä korkeampi kehitysaste, sitä merkityksellisempiä kyvyt ovat ja sitä useammat muut kyvyt ovat edellytyksinä uusien omaksumiselle. Sivilisaatioyksilöltä puuttuu tietenkin useimmat ja tärkeimmät ominaisuudet ja kyvyt.

¹⁴Ominaisuudet ja kyvyt omaksutaan hitaasti, koska ne edellyttävät pitkää elämäkokemusta. Erikoistuneiden kokemusten mahdollistuminen vaatii yleisen elämäkokemuksen varasto. Vaikka mahdollisuus sitten on olemassa, vie erikoistuminen runsaasti aikaa ja vaatii useampien inkarnaatioiden työn. Ymmärtämys on omaksuttu, kun yksi ainoa tietynlainen kokemus jossakin elämässä riittää tehdäkseen samankaltaisen kokemuksen toistumisen samassa elämässä tarpeettomaksi.

¹⁵Tiettyä tunnetta vastaa tietty ominaisuus. Tunne ja ominaisuus vahvistavat toisiaan. Tunteen harjoittaminen kehittää ominaisuutta ja ominaisuuden huomioiminen elävöittää tunnetta. Tietty tunne kuuluu tiettyyn emotionaalivärähtelyjen sarjaan ja ominaisuus tai kompleksi on kyky tajuta värähtelyjä tai tuottaa niitä spontaanisti.

3.49 Omalaadun perustaipumukset

¹Perustaipumuksia on kaksi ja ne ilmenevät luoksevetävissä tai poistoyöntävissä tunteissa ja ominaisuuksissa: antaumuksessa (ihailussa), uskollisuudessa ja osanotossa tai pelossa, vihassa ja halveksunnassa, sopeutumishalukkuudessa tai itsetehostuksessa.

²Kun minä seuraa tämän perustaipumuksen tiedostamattomia vaistoja, se tuntee itsensä vapaaksi. Tietämättömyys elämänilluusiointeen tuntee itsensä aina vapaaksi. Kun illuusioiden menettävät valtansa, ilmenee vapaus yhä selvemmin kaikkietävyystään määrättyneenä ja samassa määrin yksilöstä itsestään tulee laki ja siten vapaa. Vain lailla voittaa vapauden.

³Sopeutumisen tietä kulkevat seuraavat kitkattomasti vähimmän vastuksen lakia. He välttävät mahdollisimman suuressa määrin jokaista ristiriitaa. Yleisesti katsoen heidän kulkemansa elämäntie on suora ja hyvin raivattu. He soveltavat vaistomaisesti vapauden ja ykseyden elämänlakeja. He välttävät huonoa kylvöä ja hankkivat suhteellisen helposti tarpeellisen oivalluksen ja ymmärtämyksen. He ovat valon tietä kulkevia elämäntaiteilijoita.

⁴Ne, joiden omalaatu sallii itsetehostuksen tiellä kulkemisen, puhkaisevat itselleen tien suurimman vastuksen lain mukaan. Näiden kahden äärimmäisyyden välillä on tietenkin sekamuotoja.

⁵Itsetehostus, joka oikeastaan on ykseyden havaitsemisen kyvyttömyyttä, näkee oman vastarinnan toisiin jonakin sekä väijäämättömänä että olennaisena. Heidän kokemuksensa on saanut heidät näkemään toiset vieraina, vihollisina. He pelkäävät, sillä he vainuavat vaaroja, petosta, viekkautta, vääryyttä, petturuutta kaikkialla. He vihastuvat, koska he uskovat voivansa löytää pahuuden ja tyhmyyden todisteita kaikista, jotka ovat heitä vastaan tai jotka eivät ajattele tai tunne niin kuin he. He halveksivat, sillä he näkevät vain alempia tasoja, he kun ovat erityisen kyvyttömiä näkemään mitään itseään korkeampaa, joten kaikkien vertailujen on koiduttava heidän omaksi edukseen.

⁶Itsetehostus kieltäytyy oppimasta muulla kuin omalla tavallaan. Tätä taipumusta seuraavien vastustus on periaatteellista. He epäilevät, paheksuvat, hylkäävät kaiken, mitä he itse eivät ole omalaadullaan leimanneet, kaiken mikä ei ole yhdenmukaista heidän fiktioidensa ja illuusioidensa kanssa. He vihaavat kaikkea, mikä koskee heihin epämiellyttävästi.

⁷Itsetehostus johtaa täydelliseen itsesokeuteen. He eivät opi tavallisista erehdyksistä, sillä epäonnistumisiensa syyt he työntävät aina toisiin. He oppivat vain ylipääsemättömien esteiden, voittamattoman vastustuksen, selvän mahdottomuuden tuomista kivuliaista kokemuksista. Elämässä toisensa jälkeen he vaeltavat kiertoteitä ja mihinkään johtamattomia umpikujia. He orientoituvat elämänviidakossa valitsemalla hylättyjen erehdysten tien.

⁸He eivät ymmärrä, että esteettömässä toiminnassa oleva onni on hyvää korjuuta. Tyydytyksensä he saavat murtamalla kaikki esteet, raivaamalla tietä toisiin kohdistuvia seurauksia huomioimatta. Empimättä he ylittävät, milloin siihen kykenevät, toisten oikeuksien rajat, loukkaavat vapauden ja ykseyden lakia, korostavat tahtoaan kaiken elämän kustannuksella. He kulkevat omin aaloin meren halki. "Taistelijan luvallisella tarkoituksella vahingoittaa ja tappaa" he sinkoavat keihäänsä jopa kohti suojattomimpia, jotka uskaltavat seisoa juuri heidän kulkureitillään.

⁹Kun tätä taipumusta harjoitetaan elämässä toisensa jälkeen syntyvät lopulta ne tyypit, jotka tekevät maailmanhistoriaa. He hankkivat rikkautta ja valtaa vahvemman, väkivallan ja oveluuden oikeudella. Empimättä he syöksevät yksilöitä ja kokonaisia kansoja mitä syvimpään onnettomuuteen. Vallasta tulee keino sortaa ja vainota kaikkia, jotka eivät palvele heidän tarkoituksiaan, heidän oikkujaan, heidän vihaansa. Mutta myös sellaiset elämäntallaajat saavuttavat ykseyden, vaikka vasta aionien jälkeen.

¹⁰Sitä eivät kuitenkaan tee ne, jotka päättäväisesti kieltäytyvät luopumasta itsetehostuksesta. Onneksi heitä on vähän. He eivät tahdo astua ykseyteen. He kieltäytyvät tämän ykseyden yhä suuremmasta tajunnanekspansioista. Tietenkään tämä erikoislaatuinen itsetehostus ei ole mahdollinen ennen kuin objektiivinen tieto ihmisen alemmista maailmoista on hankittu. He tietävät myös, että ne, jotka kieltäytyvät kohoamasta korkeammalle, menettävät siten alempien maailmojen hajotessa mahdollisuutensa olemassaoloon tai joka tapauksessa oman toiminta-alansa. Sen tähden he yrittävät ehkäistä kehitystä kaikin mahdollisin tavoin. He näkevät todellisen vihollisen jokaisessa, joka tahtoo korkeammalle, joka palvelee kehitystä. Aina olosuhteiden mukaan he työskentelevät dogmien säilyttämisen tai harhauttavien ideoiden, vallankumousten tai sotien puolesta. Kaikkialla he yrittävät luoda kaaosta. Vain essentiaalitajunta voi tunnistaa heidät. He ovat "susia lampaanvilloissa", viehättäviä henkilöitä, jotka elävät ulkoisessa mielessä pyhimysmäistä elämää, "todellisia kunnian miehiä".

3.50 Itsetehostus ja tasoituksen laki

¹Ne, jotka kulkevat itsetehostuksen tietä, tekevät sen, koska se on heille ainoa ja oikea tie. Se on myös vaikein, raskain tie. Se on tie, jolla yksilö kärsimyksen kautta pakotetaan askel askeleelta eteenpäin.

²Itsevanhurskauden ylvästelyllä ja ylimielisyydellä, jonka moralistit ovat valinneet kärsimyksensä tieksi, he tuomitsevat kaikki, jotka hurskastelematta vaeltavat itsetehostuksen tietä. Viisas tietää, että ihailu sopisi paremmin. Sillä vaikka itsetehostus kehittää hitaammin, ovat kokemukset sitäkin perusteellisempia ja tehokkaampia. Syyn lain erheettömän oikeudenmukaisuuden mukaisesti täytyy myös niiden vaikutusten osoittautua.

³Ykseyden maailmoissa jokainen omalaatu pääsee oikeuksiinsa, jokainen omalaatu tuo esille itseään tavalla johon vain se kykenee, tullen uudeksi soittimeksi maailmanorkesterissa, uudeksi valtatekijäksi maailmanprosessissa. Jokainen lisätekijä rikastaa ykseyttä ja koituu kaikkien hyväksi. Mitä huomattavampi, vahvempi omalaatu, sitä mahtavampi on myös kollektiiviolento, johon yksilö yhtyy osana sen jälkeen, kun vastakohtaisuus on kumottu. Moralistin närkästykseksi tapahtuu eräs merkillinen asia. Se mitä hän on kutsunut pahaksi muuttuu, ei vain hyväksi vaan joksikin keskinkertaista hyvää paremmaksi.

⁴Ne, jotka kehittyvät mukavimmalla tavalla, kylvävät vähemmän huonoa kylvöä, kohtaavat vähemmän vastarintaa, korjaavat enemmän onnea, elävät miellyttävämmän elämän. Ne, jotka kulkevat itsetehostuksen tietä, kylvävät huonoa kylvöä, kohtaavat kaikkialla vastarintaa, korjaavat enemmän kärsimystä. Mutta kärsimyksen tietä kulkevat eivät ole menneisyytensä tarkoituksettomia uhreja. Mitä suuremman vastustuksen he ovat voittaneet, sitä voimakkaampia elämykset ovat olleet, sitä terävämmin he oivaltavat ja sitä syvemmin

ymmärtävät, sitä valtavammat ovat kehittyneet kyvyt, sitä lujempi tahto ja sitä suurempi voimankehitys.

⁵Kun ykseyden maailmoissa tarvitaan todellisia kapasiteetteja vaikeampien tehtävien täyttämiseen, kysymykseen eivät tule ensisijaisesti onnellista valontietä kulkeneet. He eivät soita tuon orkesterin ensimmäistä viulua eivätkä bassoviulua. Tasoituksen laki ilmenee siinä, että viimeisistä tulee ensimmäisiä.

⁶Kollektiiviolennot, jotka ikiaineen atomeista muovaavat manifestaatioita, joissa pahuus ei muutu vain lopulliseksi hyväksi, vaan on lisäksi omiaan tekemään manifestaation maailmat rikkaammiksi, täysisointuisemmiksi, voimankehityksen kohti hyvää mahtavammaksi, tekevät parhaan mahdollisen väistämättömistä edellytyksistä. Ilmaisuu ”maailmoista parhain” kuulostaa elämäntietämättömyydestä veriseltä pilalta. Se on esoteerinen selviö. Eivät jumalat vaan ihmiset kantavat vastuun siitä, että pallomme fyysinen ja emotionaalinen maailma ansaitsevat nimityksen helvetti.

3.51 Minän kohtalo

¹Minän lopullinen kohtalo on lähinnä korkeampi minä. Sitä ennen minän kohtalo on eri persoonallisuuksien (inkarnaatioiden) kohtalo, tie jota minä vaeltaa kausaalitumisesta essentiaalistumiseen. Kohtalonsa minä määrää itse omalaadun, departementin ja itsehankintojen mukaisesti. Jokaisella kehitystasolla minä viitoittaa kehityksensä tien työskentelemällä itsetoteutuksen, omalaatunsa yleisen ja erityisen suuntauksen hyväksi. Inkarnaatioiden lukumäärän minä määrää itse saamattomuudella tai määrätietoisuudella. Mikään ponnistus ei ole koskaan täysin hukkaan mennyttä. Huomattavimmat ominaisuudet ovat kehittyneet toivottomista ensiyrityksistä.

²Persoonallisuus (inkarnaatioverhot) on minän oma tuote. Jokainen olento muovaa tulevat elämänsä tajunnanilmaisuillaan. Jokainen persoonallisuus ja sen kohtalo ovat minän aikaansaannosta sen edellisissä persoonallisuuksissa.

³Kohtalo on yhteinen nimitys lukemattomille tapahtumainkulussa, tapahtumisessa yhdessä vaikuttaville tekijöille. Jokainen tajunnanilmaus sisältyy dynaamiseen nykyhetkeen, joka on meille myös tulevaisuus. Jokainen tajunnanilmaus yhdessä sen sanallisten ja toiminnallisten seurausten kanssa on kausaalitekijä, potentiaalinen voima, joka odottaa vastavaikutuksen hetkeä, jolloin asiaan kuuluvat olosuhteet ovat uudelleen sellaisessa tilanteessa, että järkkynyt tasapaino voi palautua. Voi kulua monta elämää, ennen kuin tämä on mahdollista. Mutta sen hetken on tultava. Eikä yksilö koskaan tiedä kuinka ja milloin. Virheemme ja ansiomme, kaikki kivulias ja ilahduttava, kaikki väsymys, rauhattomuus, tuska, jne. loputtomiin, on meidän omaa aikaansaannostamme, vaikka toiset ovat kohtalomme agentteja. ”Merkityksettömyyksillä” yksilö valmistaa kohtaloaan. Rengas liittyy huomaamattomasti renkaaseen ajatuksilla, tunteilla, sanoilla ja teoilla lenkiksi, yhä lujemmiksi renkaiksi. Mitä ohuin lanka punoutuu yhteen uusien lankojen kanssa katkeamattomaksi kaapeliksi. Ja kaapelit kutoutuvat yhteen kausaaliketjujen kudokseksi, tapahtumainkuluksi. Mitä lähempänä on ajankohta, jolloin dynaamisuus purkautuu mekaaniseksi tapahtumiseksi, sitä epätodennäköisempää on, että mukaan tulee uusia tapahtumainkulkua muuttavia voimatekijöitä.

⁴Menneillä inkarnaatioillaan minä on pääpiirteittäin luonnostellut tulevat persoonallisuutensa ja niiden kohtalot, ei vain lähinnä seuraavat vaan kokonaisen sarjan inkarnaatioita. Elämässä toisensa jälkeen luonnos täydentyy yhä enemmän lukuisilla pienillä yksityiskohdilla. Useimmat tajunnanilmaukset eivät purkaudu toiminnaksi. Ne kulkeutuvat tulevaisuuteen ja odottavat, kunnes vapauttavat impulssit purkavat ne tapahtumiseen. Se, mikä ei pääse purkautumaan jossakin elämässä, tekee sen jossakin myöhemmässä. Vastavaikutuksen täytyy tulla. Kaikki tajunnanilmaukset ovat syitä vaikutuksille. Uusi persoonallisuus etenee elämässä edellisessä elämässä viitoitettuja ja raivattuja teitä. Nämä tiet

ovat osa minän epävapautta. Mutta tämä ei tarkoita, että kohtalomme on järkkymättömästi määrätty. Tapahtumainkulku on ikään kuin tulos voimien suhteista voimaparallellogrammissa, joka jatkuvasti muuttuu uusien voimamomenttien myötä. Koskaan ei voi tietää, eikö uusi voimallisäys voi johtaa siihen, että purkaus ottaa toisen suunnan. Mitä alempi kehitysaste, sitä vähäisempi vapaus, sitä vähäisempi kyky antaa alku voimatekijöille, jotka voivat muuttaa tapahtumainkulkua. Kulttuuriyksilö aiheuttaa muuttuneella elämänasenteellaan joukon täysin uusia voimatekijöitä, jotka monessa suhteessa voivat kokonaan muuttaa muuten määrätyn tapahtumainkulun.

⁵Eri persoonallisuudet ovat minän yrityksiä orientoitua alun perin käsittämättömässä maailmassa, enemmän tai vähemmän sattumanvaraista kokemusten keräämistä, etsimistä, joka muistuttaa enemmän harhailua. On selvää, että elämä persoonallisuuksissa alemmilla asteilla vaikuttaa usein tarkoituksettomalta; persoonallisuuksissa, joiden korjuu on huonoa, joissa minän piilevät mahdollisuudet ovat pääosin jääneet piileviksi. Persoonallisuus ei ole koskaan saanut antaa minkäänlaista panosta, ei koskaan löytänyt toimintakenttää, ei koskaan mukautunut olemukselle vieraassa ympäristössä. Mitä korkeampi taso, sitä mielekkäämpää on kokemusten valinta. Persoonallisuuden aika ja voimat ovat rajoitetut. Enin tietämys on fiktiivistä ja minälle epäolennaista.

⁶Jokaisessa uudessa persoonallisuudessa minän on omalla työllä kehitettävä jo hankkimansa kyvyt saavuttaakseen varsinaisen tasonsa. Aktivointi alkaa alimmalta tasolta ja tulee yhä helpommaksi jokaisen inkarnaation myötä, kunnes lopullinen automatisoituminen kerran on mahdollinen. Vapaus lisääntyy jokaisen tason myötä, koska Lain vaisto kasvaa, yhteys ylitajuntaan tulee yhä helpommaksi ja korjuu yhä tarkoituksenmukaisemmaksi. Tärkeimmät inkarnaatiot ovat harvoin ulkoisesti nähden merkittäviä. Huomaamattomuus on paras maaperä kaikelle tajunnan kasvulle.

⁷Alemmilla asteilla persoonallisuuden kohtalo on pääosin korjuun lain tekijöiden määräämä. Mitä alkukantaisempi yksilö, sitä vähäisempi itsetoteutuksen kyky, sitä vähäisempi merkitys kehitystekijöillä on. Sivilisaatioasteen elämästä tietämätön yksilö, jonka omalaatu ei ole vielä muotoutunut, jonka ominaisuudet ja kyvyt ovat kehittymättömiä, on useimpien mahdollisten kokemusten tarpeessa. Kulttuuriasteella kehitystekijöillä on suurempi merkitys ja vaikutus. Pyrkimys kehitykseen lisää minän vapautta yhä useammassa suhteissa.

⁸On eräs tapa vähentää korjuun lain merkitys ja korjuun tekijöiden valta minimiin. Ja se on perusteellinen asenteen muutos, joka luopuu kaikista omakohtaisista toiveista, kaikista hyvän korjuun, oman onnen vaatimuksista, elää yksinomaan tehdäkseen toiset onnellisiksi. Yksilön kieltämän hyvän korjuun sijaan tämä hyvä kylvö tuo mukanaan nopeaa kehitystä. Tämä selittää esoteerisen selviön, että hyvä korjuu on elämäntietämättömyyden merkki: onnea pidetään kehitystä parempana. Ei oivalleta, että onni vahvistaa itsekkyyttä ja saa siten kylvämään huonompaa kylvöä.

⁹Persoonallisuuden kärsimykset ovat aina vaikeita kantaa. Kokemattomat luulevat aina, ettei kukaan voi ymmärtää kuinka paljon he kärsivät. Kärsivä on usein sitä mieltä, ettei mikään tuleva autuus voi korvata näitä tuskia. Myöhemmin mentaalimaailmassa mikään ei tunnu oikeuttaneen käsittämättömään onneen. Vaikeinta kärsimyksessä ovat mielikuvituksen kuvitelmat sen loputtomuudesta. Lisääntynyt kärsimys pidentää elämää mentaalimaailmassa.

¹⁰Ennen kuin ensimmäinen voi lopullisesti täydellistyä toisminäksi, on sen täytynyt muuntaa oma menneisyytensä suhteelliseksi "täydellisyydeksi". Tämä on mahdollista, koska menneisyys ei ole koskaan mitään ikuisesti järkkymättömästi määrättyä, vaan elää aktiivisena tekijänä dynaamisessa nykyhetkessä. Ensimmäinen on sovittava kaikki erehdyksensä aina kausaalitumisesta lähtien. Poistyöntävän omalaadun omaaville tämä merkitsee Sisifyksen työtä. Ne, jotka esimerkiksi minän tekojen tähden ovat suistuneet raiteeltaan, on haettava esiin ja heitä on kaiken sovittavalla kärsivällisyydellä ja rakkaudella autettava, kunnes he ovat voittaneet takaisin menettämänsä. Kaikki minän tekemä paha täytyy

poistaa pallomuisteista. Kaikki riitasoinnut siinä sinfoniassa, joka minän on ihmiselämässä sävellettävä, muuntuvat rikastuttaviksi sopusoinnuiksi.

3.52 Kollektiivin kohtalonyhteys

¹Kollektiivinen kohtalo on yhteinen lopullinen päämäärä ja yhteinen tie päämäärään. Kaikki kollektiivi on kohtalonyhteyttä. Yksilö kuuluu monenlaisiin kollektiiveihin: ihmiskuntaan, rotuun, kansaan, yhteiskuntaluokkaan, klaaniin, sukuun, perheeseen.

²Kausaaliluokkien iän mukaan organisoidussa kansakunnassa eri yhteiskuntaluokat merkitsevät eri kehitystasoja. Niin pian kuin edellytykset sellaiseen järjestelyyn ovat olemassa, syntyvät yksilöt niihin luokkiin, joihin he kuuluvat. Nämä luokat muodostavat sukupolvilta periytyvien hankittujen kokemusten eri kerrostumia. Tästä perinnöstä on inkarnoituneille hyötyä, niin että he saavat tilaisuuksia aktivoida piilevät tietonsa ja välittömästi jatkaa siitä, mihin he aiemmin lopettivat. Yhteiskuntaluokka tulee silloin koostumaan klaaneista (sukujen ryhmästä), joiden yksilöt ovat kausaalistuneet yhdessä ja joiden edellytetään essentiaalistuvan yhdessä. Heidät johdetaan yhteen hankkimaan ymmärrystä toistensa omalaatua kohtaan, luottamusta toisiinsa, oppimaan yhteistyötä, palvelemaan yhdessä kehitystä ja ihmiskuntaa, kaikkea tätä ottaen huomioon heidän yhteiset tehtävänsä tulevaisuudessa yhtenäisenä kollektiivientona.

³Atlantiksessä miljoonia vuosia sitten ihmiskuntaa johti sen todellinen eliitti. Ainiaan kateelliset ja tyytymättömät alimmat luokat tekivät kuten aina vallankumouksen, ottivat vallan, karkottivat eliitin. Siitä lähtien ihmiskunta on saanut sen mitä halusi: ”hoitaa omat asiansa”. Elämäntietämättömyys, ylimielisyys ja barbaarius ovat hallinneet. Heräävä rikkiviisaus, joka uskoo omaavansa tietoa osatessaan fiktioiden rakentelun, on ollut ihmiskunnan tiennäyttäjät. Niin kutsuttu maailmanhistoria, joka on tunnettu osa ihmiskunnan kärsimyshistoriaa, todistaa ainakin suurin piirtein tuloksesta.

⁴Kerta toisensa jälkeen ovat korjuun lain mukaan umpimähkään sekoitettuneet luokat saaneet vallan yhteiskunnassa ja luonnollisesti kuten aina väärinkäyttäneet valta-asemaansa toisten luokkien vahingoksi. Meidän aikanamme on päästy yhteiskunnan pohjakerrokseen. Jos yhteiskunnalliset ja taloudelliset edellytykset luokkien vakavuudelle lakkautetaan, seuraa yhteiskunnallinen kaaos. Säätykierto (myös korjuun lain mukainen) nopeuttaa yhteiskunnallista hajaannusta. Hyväntahtoinen elämäntietämättömyys, joka sekoittaa veljeyden demokratiaan, antaa vallan massalle, josta erehtymättä tulee demagogien uhri.

⁵Me synnymme kollektiiveihin, koska meillä on ikivanhoja yhteyksiä näiden kollektiivien yksilöihin, synnymme maksamaan velkojamme, auttamaan vuorostamme niitä, jotka ovat meitä auttaneet. Aina voimme oppia yhteisistä kokemuksista. Varmaa on, että olemme velkaa ja että teemme viisaasti yrittäessämme lyhentää sitä ja lähdemme siitä, että pikemminkin teemme liian vähän kuin liian paljon. Kymmenissä tuhansissa inkarnaatioissa olemme väärinkäyttäneet valtaamme toisten vahingoksi, ehtineet loukata toisten oikeutta kaikissa suhteissa, käyttäneet toisia törkeästi hyväksi, kaikissa suhteissa typeryydestä ja raakuudesta ottaneet osaa siihen kaikkien sotaan kaikkia vastaan, joka jo miljoonia vuosia on raivonnut maapallollamme.

⁶Tosiasia, että kaikki nämä erehdykset ovat suurelta osalta johtuneet elämäntietämättömyydestä, ei muuta Lakia. Erehdykset ovat erehdyksiä, johtuivat ne mistä hyvänsä. Kaikki elämä on ykseyttä. Tämä on veljeyden perusta, ei vain ihmisten suhteen. Ykseyttä vastaan tehdyt erehdykset ovat aina kohtalokkaita. Kollektiivinen yhteenkuuluvuus tuo mukanaan vastuuta kaikista kollektiivissa. ”Yksi kaikkien puolesta ja kaikki yhden puolesta niin kuin oman velan puolesta” ei koske vain takaussitoumuksia. On vain yksi tapa välttyä kasvavalta vastuulta. Se on, että otamme sankarillisesti vastuun pahasta ja udraudumme, jos se on tarpeen. Olemme niin monta kertaa vaatineet uhria toisilta. Ihmiset eivät ottaisi vallan vastuuta niin huolettomasti, jos he tiedostaisivat, mitä vastuu merkitsee. He

ottavat vastaan tarjouksen tilaisuuksina itsetehostukseen, eivätkä näe näennäistä riskittömyyttä pitemmälle.

⁷Jos emme kykymme mukaan taistele pahaa vastaan (tietenkin vain hyvyyden ase-in), synnymme samankaltaiseen yhteiskunnalliseen kurjuuteen kuin se, jonka olisimme voineet oikaista. Jokainen on vastuussa siitä, että vääryyttä saa tapahtua, epäkohdat saavat jatkua, kaikenlaista valtaa saa väärinkäyttää, elämänvalheita saa kenenkään vastaan sanomatta julistaa, mielettömyyksiä saa lähtemättömästi juurruttaa luottavaisiin lapsenmieliin ja heräävää elämänyymmärrystä typerryttää, kaikenlaiset kärsimykset saavat jatkua ilman parantavia toimenpiteitä. On meidän asiamme kieltäytyä lojaalisuudesta, kun epäoikeudenmukaisuus hallitsee. Meidän asiamme ei ole ratkaista, onko uhristamme “mitään hyötyä”.

⁸Vain täydellinen elämäntietämättömyys ja arvostelukyvyyttömyys voi syyttää korkeampia olentoja maailman hätätilanteesta, kauhistuttavasta elämäkurjuudesta, vaatia korkeampia olentoja panemaan järjestykseen kaikki aiheuttamamme, vaatia että he rikkoisivat Lakia, jotta ihmiskunta saisi jatkaa hävyttömyksiään. Mikään paha ei voi kohdata sitä, joka ei ole pahaa tehnyt, joka on loppuun korjannut tuhansien inkarnaatioiden aikana kylvämänsä huonon kylvön. Ihmiset ovat tehneet elämästä helvetin. Tätä elämänvelkaa ei ole maksettu ennen kuin me kaikki olemme tehneet elämän taivaaksi, ilman apua palauttaneet kaiken siksi, mitä se on korkeammassa maailmoissa.

⁹On kauhistuttava häväistys syyttää näitä ihmeellisiä elämänykseyden kollektiiveja, jotka elävät vain palvellakseen, kaikesta tekemästämme pahasta, panna heidän syykseen mielivalta ja viha (vihamielisyys, rangaistuksen uhka, kirous jne.). Sellaiset syytökset ovat bumerangeja, jotka palaavat läpäistyä voimakenttää vastaavalla vahvistuneella voimalla.

¹⁰Korkeammat olennot hoitavat Lakia. Heillä ei ole oikeutta auttaa niitä, jotka ovat menettäneet kaiken oikeuden apuun, suojella totuutta kun kaikki levittävät valhetta, suojella viattomuutta, kun kaikki loukkaavat sitä, ehkäistä vääryyden tapahtumista, kun kaikki tekevät väärin. On meidän tehtävämme oikaista asiat ja välttää kaikkia sellaisia elämäntyhmyyksiä tulevaisuudessa.

¹¹Ihmiskunnan onnellisina aikakausina yksilö syntyy klaaniinsa, jossa hän tuntee olevansa kotona pelkkien ystävien keskuudessa, jotka tekevät kaiken toisilleen helpommaksi, eivätkä ehkäise toistensa itsetoteutusta, niin kuin muulloin on tapana. Klaanissaan hän ymmärtää ryhmäolennon merkityksen. Kaikki pyrkivät ykseyteen, työskentelevät yhdessä kehityksen hyväksi, palvelevat ihmiskuntaa. Yhteiset ihanteet innoittavat kaikkia, jotka täysin sydämin uhraavat oman merkillisyytensä, ennakkoluulot, toisiin kohdistuvat vaatimukset, toiveen määrätä, johtaa, hallita. Täydellinen suvaitsevaisuus vallitsee kaikessa, mikä ei koske ihannetta. Kateus, epäily, arvostelu, epäsopu ovat täysin mahdottomia. Kaikki osoittavat ehdotonta luottamusta kaikkiin. Sellaisessa ryhmässä, joka näkee ryhmän korkeampana yksikkönä, kehittyy “ryhmävoima”. Se kohottaa kaikkien osanottajien tasoa ja helpottaa myös omien ongelmien ratkaisua. Se aikaansaa tuloksia, jotka ylittävät satakertaisesti tulokset, joita jäsenet voivat saavuttaa, jos he työskentelevät kukin erikseen.

KORJUUN LAKI

3.53 KORJUUN LAKI

¹Korjuun laki, kylvön ja korjuun laki, syyn ja vaikutuksen laki elämän kausaliteetin aloilla, on tasapainon eli palauttamisen lain seurannaislaki. Laki pätee ehdottomasti kaikissa maailmoissa, kaikkiin olentoihin. Se koskee ajatuksia, tunteita, erilaisia vaikuttimia yhtä hyvin kuin sanoja ja tekoja.

²Korjuun laki on luonnonpakosta vaikuttava laki. Se ei ole mielivallan, palkitsemisen, korvauksen, koston rankaiseva laki. Se vaikuttaa alinomaa ja mitä yllättävimmällä, odottamattomimmalla tavalla kaikissa elämän olosuhteissa ja kaikessa, mikä meitä kohtaa. Korjuun lain rajattomien muunnelmien joustavaa soveltamista tarjoavat jokaiselle yksilölle elämän loputtomasti vaihtelevat suhteet jokaisessa uudessa tilanteessa.

³Korjuun laki on ehdottoman oikeudenmukaisuuden laki. Epäoikeudenmukaisuus on joka suhteessa täysin mahdotonta. Oikeutta jaetaan persoonattomasti, asiallisesti, lahjomatta. Debet ja kredit tasoitetaan viimeiseen penniin. Puhe epäoikeudenmukaisuudesta on elämäntietämättömyyden ja kateuden puhetapa.

⁴Ihmisiin laki vaikuttaa kaikissa inhimillisissä maailmoissa. Korjuu samoin kuin kylvö voi olla karkeafyysistä, fyysis-eetteristä, emotionaalista, mentaalista ja kausaalista laatua.

⁵Korjuulla on kolme päätyyppiä:

⁶jäljellä olevaa, kaikista edellisistä inkarnaatioista tulevaa vielä suorittamatonta korjuuta. Useimmat ovat jo suurin piirtein määränneet korjuunsa monien tulevien inkarnaatioiden varalle,

⁷jokaista yksittäistä inkarnaatiota varten määrätty korjuu. Kaikki, millä on suuri merkitys persoonallisuudelle uudessa elämässä kuuluu jo määrättyyn korjuuseen. Se, mikä voi näyttää välittömältä vaikutukselta, johtuu samankaltaisista ilmiöistä edellisissä elämissä,

⁸Pikakorjuu siinä määrin kuin syy ja vaikutus seuraavat välittömästi toisiaan elämän vaihtelevissa, pienissä asioissa.

⁹Korjuun laki on yhtä kauhistuttava kuin yksilö on tai on ollut. Korjuun laki on armelias niitä kohtaan, jotka ovat olleet armelaita, ja säälimätön niitä kohtaan, jotka ovat olleet säälimättömiä.

¹⁰“Mitoilla, joilla yksilö mittaa, mitataan hänelle uudelleen.” Ihmiset eivät tiedosta käyttämiensä mittojen laatua. Useimpien mitat ovat vihan mittoja (kateuden, pikkumaisuuden, kostonhalun, halpamaisuuden mittoja).

¹¹Mitä korkeammalla kehitystasolla olento on, sitä suurempi mahdollisten tämän olennon tekemien tai tätä olentoa vastaan tehtyjen virheiden teho on.

¹²Korjuun laki voi odottaa kuinka kauan tahansa. Mutta kylvö on korjattava.

¹³Korjuun laki on mekaanisen oikeudenmukaisuuden laki, kohtalon laki on kehityksen ja omalaadun laki.

3.54 Korjuun laki ja muut elämänlait

¹Jos olisi vain hyvää korjuuta, kukaan ei kyselisi elämän tarkoitusta, kukaan ei tutkisi tai löytäisi lakeja. Onnen käsitämme välittömänä elämänoikeutenamme ja kaikki onnettomuudet elämän epäoikeudenmukaisuuksina. Ja näin siksi, että elämä on onnea eikä sitä olisi koskaan tarkoitettu helvetiksi. Me ihmiset olemme tehneet elämän siksi, mitä se on. Epäonni ja kärsimys saavat elämän vaikuttamaan tarkoituksettomalta. Sitä se onkin, mutta sen me olemme tehneet tarkoituksettomaksi ja jatkamme alati hulluutta.

²Pahan ongelmaa on jokainen ajatteleva ihminen pohtinut. Terävä-älyisimmät ovat selittäneet ongelman ratkaisemattomaksi. Toiset ovat tyhjentäneet spekulaaation kaikki

mahdollisuudet mielettömyksiin. On syytetty jumalaa ja koko maailmaa, mutta ei koskaan omaa itseä. Omahyväisyys on aina estänyt ihmisiä löytämästä oikeaa ratkaisua ongelmiinsa.

³Joka ei ole löytänyt korjuun lakia, on toivottaman harhautunut ihmisen maailmoissa. Hän on fiktioidensa uhri. Sekin kuuluu huonoon korjuuseen. Ja siitä tulee uutta huonoa kylvöä. Me olemme vastuussa arvostelukykyimme idiotisoinnista. Jotakin meidän on opittava elämästä itse, eikä vain sokeasti toistettava toisten arvailuja. Mitään ei todista se, että miljardit ihmiset ovat uskoneet johonkin, että jokin miellyttää tunteitamme. Ihmiskunnan älyllisestä perinnöstä 99 prosenttia on fiktioita. Ei ole ihmeellistä, että “emme voi oppia mitään historiasta”.

⁴Sillä, joka on löytänyt korjuun lain, ei ole vaikeutta löytää sen jälkeen vapauden, ykseyden ja itsen lakia. Ne seuraavat korjuun lakia kuin yksinkertaisimmat korollaarit. Kylvämällä ja korjaamalla yksilö hankkii tarpeellisia elämänkokemuksia. Elämässä toisensa jälkeen hän kehittyä ja hankkii ominaisuuksia ja kykyjä. Kulttuuriasteella hänen kausaalista ylitajunnastaan tulee elämänvaisto. Sen jälkeen hän etenee nopeasti. Kun hän kykenee kokemaan kausaali-intuitioiden suunnattomat ilmestykset, hän ei voi enää koskaan epäillä. Sillä silloin hän tietää.

3.55 Korjuun laki ja elämäntietämättömyys

¹Sivilisaatioastella yksilö on kehittänyt niin paljon arvostelukykyä, että hänet voidaan opettaa käsittämään, että olemassaolo on hänen järjelleen ratkaisematon arvoitus. Mutta häneltä puuttuu usein kyky vetää tästä johtopäätös, ettei mikään inhimillinen järki voi ratkaista sitä ongelmaa. Buddha oli tosin sanonut, ettei inhimillinen äly voi ratkaista jumalan olemassaolon, sielun olemassaolon ja kuolemattomuuden sekä tahdon vapauden ongelmia. Mutta Buddha olikin pakana, joten eihän häneen voinut uskoa. Tarvittiin monia terävä-älyisiä filosofoja ja kuuluisia tiedemiehiä, jotta uskottaisiin pystyttävän oivaltamaan tämä asia.

²Ei voitu tietää. Oli siis oikeus uskoa. Ja niin hyväksyttiin fiktiot, joista lapsen mieleen juurruttamalla on tullut lähtemättömiä ideoita. Oltiin hyvässä seurassa, jos uskottiin, mitä omat esi-isät olivat uskoneet. Ja olihan olemassa rikassisältöinen kirjallisuus, joka yhä enemmän kiinnitti ainoaan oikeaan uskoon. Niin ratkaistiin se ongelma. Sitten ei kenenkään kannattanut esittää muita hypoteeseja. Niidenhän täytyi olla virheellisiä. Joku oli kaiketi maininnut jotakin kylvöstä ja korjuusta. Mutta tiesihän jokainen talonpoika, mitä se oli. Olihan niin ilmeisen järjenvastaista, että todella voitiin viljellä koskaan satoa näkemättä tai korjata kylvöstä lainkaan tietämättä, että sen täytyi olla jotakin sellaista, jota oppineet kutsuvat paradoksiksi. Olihan sen lisäksi saatu oppia, että jos vain oikein kovasti takertui kiinni lupaukseen jumalallisen mielivallan armosta, niin ei tarvinnut enää koskaan kantaa huolta pahojen tekojensa palkasta. Hyvistä teoista tuli tietenkin saada maksu.

³Mieluummin mikä mieletön usko tahansa kuin olettaa jotakin niin kiusallista ja kohtalokasta kuin oma vastuu omista tulevista inkarnaatioista. Mieluummin syytettiin tiedon omenaa, pikkulasten omenanvarkaussyntiä ja jumalan rankaisevaa vanhurskautta kaikesta kurjuudesta. Yksinkertaisin arvostelukyky ja oikeudenmukaisuuden tunne tekee selväksi, että siinä tarinassa mielikuvitushirviö, josta teologit edelleen tekevät jumalan, on tehnyt virheen, minkä vuoksi hänen oikeastaan pitäisi olla vihainen itselleen, eikä kosta omaa tyhmyyttä lukemattomille miljardeille olennoille, joiden luomista hän jatkaa voidakseen tyydyttää kyltymättömän kostonhalunsa. Kauhistuttava häpäisy aiheuttaa oman vastuunsa. Mutta tämä on täysin sen ihmiskunnan tapaista, joka yhä vieläkin jatkaa etsimällä syytä saattaakseen epäilyksenalaisiksi jopa jaloimmat olennot ja valitsemalla vaikuttimia tyydyttääkseen murhakiikkonsa.

⁴Uskon tietämättömyys on kyllä selitys, mutta ei puolustus. Erehdykset ovat erehdyksiä, olipa kyseessä mikä tahansa. Luonnon- ja elämänlakeja ei tuhota kieltämällä yksinkertaisesti niiden pätevyys.

3.56 Korjuun laki ja elämän “epäoikeudenmukaisuudet”

¹Elämäntietämättömästä, jonka korjuu on huono, elämä vaikuttaa joko tarkoituksettomalta tai epäoikeudenmukaiselta. Se on tarkoituksetonta, kun ei voi löytää tyydytystä mistään puuhasta tai päämäärää, jonka hyväksi työskennellä. Se on epäoikeudenmukaista, kun näkee kuinka toisilla menee, kuinka onnellisia toiset ovat.

²He säteilevät terveyttä. Itse hän on sairas ja heikko. Heillä on yllin kyllin kaikkea, mitä kohtuuden nimessä voi toivoa. Itse hän elää köyhyudessa. He saavat tilaisuuksia kouluttaa itseään ja oppia kaiken, mitä toivovat; heidän on helppo omaksua kaikki tietämys. Itse hän saa jäädä tietämättömäksi ja epäonnistuu opinnoissa. He saavat ystäviä kaikkialla. Itse hän etsii sellaisia turhaan. Heillä on kaikkialla suosijoita, jotka auttavat heitä kaikin tavoin. Itse hän kohtaa välinpitämättömyyttä, kylmyyttä tai vastarintaa. He onnistuvat kaikessa, mitä yrittävät. Itse hän epäonnistuu kaikessa. He ovat onnellisia. Itse hän on onneton. Kun kokemukset ovat sellaisia yhdessä tai useammassa suhteessa, elämän täytyy tuntua yhdeltä ainoalta suurelta epäoikeudenmukaisuudelta.

³Toisiin verraten asia oli näin. Mutta ulkokuori pettää. Kukaan ei aavista tuskia hymyilevän naamion takana. “Vain sydän tuntee oman katkeruutensa.” Pari esimerkkiä riittääköön. Benjamin Constant, joka kaikissa suhteissa vaikutti aikalaisistaan harvinaisen kadehdittavalta, kirjoitti loppunsa lähestyessä, että koko elämänsä ajan hän oli kärsinyt pahempia tuskia kuin kuolemaantuomittu mestauspaikalla. Katso ihmistä! Goethe, ylivoimainen nero, kaunis, terve, jonka koko elämä oli yhtä voitonriemua, arvio 80-vuotiaana elämänsä onnenhetket kaiken kaikkiaan neljäksi viikoksi. Hän kirjoitti: “Kun ihminen tuskissaan mykistyy, salli eräs jumala minun lausua, miten kärsin.”

⁴Kangastelevat elämänilluusiot saavat elämäntietämättömän kuvittelemaan, että onni on siellä, missä hän ei ole. Hän pakenee nykyhetkeä ja raahaa kaikkialla mukanaan onnetonta minäänsä. Viisas tietää, että joka ei löydä onnea sisimmästään, ei löydä sitä koskaan itsensä ulkopuolelta. On niin helppoa kadehtia toisia, joista todella ei tiedä mitään tietämisen arvoista. Niiden kadehtiminen, joilla on ylen määrin elämän antimia, jotka laiminlyövät ainutlaatuiset mahdollisuudet palvella elämää ja tuhlaavat tulevien elämiensä mahdollisuudet tyydyttääkseen kyltymätöntä egoismiaan, on erittäin huonon korjuun kadehtimista.

⁵Ihmiset vaativat eläältä paljon tiedostamatta, että he ovat tuhansissa inkarnaatioissa toimenpiteillään menettäneet jokaisen oikeuden mihin tahansa vaatimukseen, vaikka suuremmat, tietyille tasolle kuuluvat erehdykset onkin korjattu tuolla tasolla.

⁶Ainoa tapa välttyä “elämän epäoikeudenmukaisuuksilta” tulevissa elämissä on olla itse oikeudenmukainen. Oikeamielinen ei tee koskaan kohtalokkaita virheitä tuntemattomien luonnonlakien suhteen, sillä oikeamielisyys on pettämätön elämänvaisto. Egoisti tekee yhtä varmasti virheitä, ainakin ykseyden lain suhteen.

3.57 Korjuun laki ja korjuun agentit

¹Kaikki yksilöä kohtaava paha on huonoa korjuuta. Mitään pahaa ei voi tapahtua sille, jonka ei ole korjattava huonoa kylvöä. Edes katkerimmat viholliset eivät voi aiheuttaa pienintäkään vahinkoa, jos korjuun laki ei tätä salli. Kaikki ihmiset (tai muut olennot ja olosuhteet), jotka välittömästi tai välillisesti, tahallaan tai tahattomasti hyödyttävät tai vahingoittavat meitä, ovat tiedostamattaan korjuun agenteja. Jos he suorittavat meille suuria palveluksia tai tuottavat meille todellista kärsimystä, löytyy menneistä elämistä useimmiten henkilökohtaisia suhteita. Samaan klaaniin kuuluvat yksilöt saavat tilaisuuksia auttaa toisiaan vuorotellen elämässä toisensa jälkeen. Pahansuovat yksilöt saavat mahdollisuuksia vainota toisiaan elämässä toisensa jälkeen. Ketään ei voi vasten tahtoaan pakottaa huonon korjuun agentiksi. Yksilöstä itsestään riippuu, tahtooko hän olla hyvän vai huonon korjuun agentti. Jos vastoinkäymiset ovat ennaltamäärättyjä, on onnettomuuksien tultava. Mutta se on aina

kohtalokasta sille, joka siten on korjuun halukas agentti. Kukaan ei voi kumota korjuun lain vaikutuksia. Jos ihmistä ei tule auttaa, ihmiset eivät kykene auttamaan, vaikka he kuinka yrittäisivät. Auttamisen tahto on aina hyvää kylvöä. Laiminlyönti on joko menetetty tilaisuus hyvään kylvöön tai huonoa kylvöä. Sanontatapa, ”niin kuin petaat, niin makaat”, merkitsee, että saa itse maata, kun tulee oma vuoro asettua petatulle.

²Elämänviisas välttää huonon korjuun agentiksi joutumista. Hän auttaa periaatteesta missä ja milloin voi ilman ehtoja ja odotuksia. Ei ole yksilön asia ”jakaa oikeutta” tai ”ottaa oikeutta omiin käsiinsä”. Kosto on aina huonoa kylvöä. Se kuuluu tietämättömyyden ja vihan elämäntyhmyyksiin.

³Toisten viha ei johdu aina huonosta korjuusta. Sanontatapa, ”hänellä ei ollut vihollisia”, ei ole yksiselitteistä ylistystä. Myös avataarat saavat vihollisia. Pahansuovat yksilöt, jotka harjoittavat vihaa, päätyvät lopulta siihen, että he ovat pakotettuja vihaamaan kaikkia. Vihankompleksi voi tukahduttaa kaikki muut tunteet. Sellaiset ilkeämieliset yksilöt käyttävät hyväkseen kaikki tilaisuudet saadakseen toiset mukaan vihaansa. Kaikista, joita he tapaavat tai kuulevat puhuttavan, tulee heidän uhrejaan. Väistämättä he levittävät vihan ruttoa yhä edelleen ja tartuttavat jokaisen saavuttamansa. Jos sitä taipumusta harjoittaa elämässä toisensa jälkeen, on meillä lopulta ne ihmishahmoiset hirviöt, joita kollektiivisen korjuun agenteina on kutsuttu ”jumalan ruoskaksi”.

⁴Kun ihmiskunta on kerran kehittynyt niin pitkälle, että joukko tutkijoita voi hyödyntää ”esoteerista arkistoa”, saamme ne autenttiset kuvaukset, jotka mahdollistavat kohtalon ja korjuun lain vaikutusten tutkimisen historiassa. Sen jälkeen voi toivoa, että ihmiskunta voisi välttää samoja jatkuvasti toistuvia elämänvirheitä. Totuus on kuitenkin, että itsetoteutuksen lain mukaan poistyvien taipumuksen omaavat yksilöt kulkevat hylättyjen erehdysten tietä ja löytävät ”totuudet” vasta sitten kun he ovat jo toteuttaneet ne. Ne jotka valitsevat kulkea sitä tietä, ovat valinneet vaikeimman tien.

3.58 Korjuun laki ja kärsimys

¹Niin onni kuin kärsimys ovat omaa aikaansaannostamme. Kaikki kärsimys on seurausta erehdyksistä vapauden ja ykseyden elämänlakien suhteen. Kärsiä ei tarvitse kenenkään, joka ei ole aiheuttanut kärsimystä toisille olennoille. Kaikesta toisille aiheuttamastamme kärsimyksestä tulee aikanaan omaa kärsimystä. Jos yksilön kärsimys on parantumaton, on hän aiheuttanut parantumaton kärsimystä toisille.

²Kukaan ei voi kärsiä jonkun toisen puolesta. Kukaan ei voi vapauttaa ketään huonosta korjuusta sälyttämällä päällensä hänen kärsimyksensä. Me voimme sälyttää päällemme toisten kärsimykset, vapaaehtoisesti kärsiä enemmän kuin tietyssä inkarnaatiossa on ennalta tarkoitettu, vain siinä tapauksessa, että meillä on vielä jäljellä huonoa korjuuta. Mutta siten emme vapauta toisia korjuusta, vaan siirrämme sen myöhempään tilaisuuteen.

³Kärsimystä on kolmenlaista: fyysistä, emotionaalista ja mentaalista. Fyysistä kärsimystä, joka on vaikein parantaa, tie yrittää auttaa. Emotionaalinen kärsimys voidaan kytkeä korjuun elementaaliin, vihaan tai tietämättömyyden. Vihan kärsimys on olennaisesti pelko. Tietämättömyyden kärsimys on yhteydessä mielikuvitukseen ja tahtoon. Mielikuvitus voi vahvistaa tai heikentää kärsimystä melkein kuinka paljon tahansa. Kärsimyksen voi karkottaa tahdontoiminnalla, kieltäytymällä kärsimästä, kieltäytymällä huomioimasta kaikkea, mikä aiheuttaa kärsimystä, jalolla välinpitämättömyydellä, stoalaisuudella, sankaruudella. Mentaalinen kärsimys voi johtua mentaalisisistä vioista. Mutta tavallisesti syynä on hallitsemattomasta ajattelusta johtuva pohdiskelu tai levottomuus ja se korjataan ”ajattelemalla muuta”.

⁴Vaikka kaikki kärsimys on itseaiheutettua, korvautuu se aina jollakin tavalla. Se tuottaa pidentyneen oleskelun mentaalimaailmassa. Usein se korvautuu jopa fyysisessä maailmassa

menestyksellä jossakin suhteessa, syventyneellä ymmärtämyksellä, jne. Monet nerot kärsivät nuoruusvuosinaan epäselvyydestä tai kyvyttömyydestä.

⁵Korjuun lain mukainen väistämätön kärsimys on tavallisesti vain murto-osa todellisesta kärsimyksestä. Yhdeksän kymmenesosaa sivilisaatioyksilön kärsimyksistä johtuu virheellisestä tavasta kohdata kärsimys ja haluttomuudesta työskennellä tarkkaavaisuuden, mielikuvituksen ja tahdon hallitsemisen puolesta. Kulttuuriasteen saavuttaneella on suurin osa kärsimyksestä takanapäin. Sitä, joka on lopullisesti asettunut ykseyden lain alaiseksi, ei voi enää koskaan tulevissa inkarnaatioissa asettaa ylipääsemättömiin vaikeuksiin.

⁶Kärsimys on harvoin auttamaton. Useimmanlaiset kärsimykset ovat rajoitettuja niin ajan, määrän kuin voimakkuuden suhteen. Myös kärsimysinkarnaatiot tarjoavat keitaita elämän aavikolla.

⁷Meidän on aina itse haettava apua kärsimykseen sieltä, mistä apua voi saada, aina, kaikkialla, kaikissa suhteissa taisteltava kaikenlaista kärsimystä vastaan, emmekä saa koskaan väsyä. Sellaiset ponnistukset johtavat hyvään kylvöön ykseyden lain mukaan ja ehkäisevät pahaa maailmassa.

3.59 Tajunnanilmmaisujen kylvö ja korjuu

¹Ihmiset luulevat, etteivät he ole vastuussa siitä, mitä ajattelevat ja tuntevat. Eiväthän he ole mitään tehneet. Kaikki oma-aloitteiset tajunnanilmaisut kaikissa maailmoissa tuottavat värähtelyjä, jotka vaikuttavat jokaista, jonka ne saavuttavat, parempaan tai huonompaan suuntaan. Jokaisella tajunnanilmaisulla on vaikutuksensa. Useimmissa tapauksissa vaikutus voi olla minimaalinen. Mutta toisto vahvistaa sekä taipumusta että vaikutusta. Huomaamattomien syiden kasaamista tulee lopulta huomattavia vaikutuksia.

²Ajatus on suurin korjuutekijä. Se saa liikkeille tunteita, jotka johtavat sanoihin ja tekoihin. Kaikki mentaaliverhot voivat tajuta kaikki mentaaliset värähtelyt. Kaikki ymmärtävät välittömästi ajatuksen “universaalista kieltä”. Mentaaliverho on väsymättömästi, levottomasti ja tehokkaasti työskentelevä lähetin ja vastaanotin. Jokaisella ajatusalalla on oma aaltopituutensa. Mitä enemmän tiettyyn ainealaan on perehdytty, sitä suurempi mahdollisuus ajatuksensiiirtoon tällä alalla on. Ne, joiden mentaalinen “vastaanotin” on hetkellisesti virittäytynyt saman ajatuksen aaltopituudelle, saavat vaikutteita tältä.

³Emotionaaliset tajunnanilmaisut (pyyde, tunne ja mielikuvitus) ovat emotionaaliasteella (barbaari-, sivilisaatio- ja kulttuuriasteella) aktivoituneimmat ja siten dynaamisimmat (tahtovoittoisimmat) ilmaisut. Emotionaalivärähtelyt eivät ulotu niin kauas kuin mentaalivärähtelyt, mikä johtuu osaksi emotionaaliaineen suuremmasta ikiatomitiheydestä, osaksi toisiansa risteävistä, häiritsevistä, ehkäisevistä värähtelymassoista. Yleisen mielipiteen suunnaton paine johtuu yhdensuuntaisesta massa-ajattelusta ja massatunteilusta. Emotionaalinen ja mentaalinen maailma ovat harhautuneisuuden maailmoja, mikä johtuu esiintyvien ajatusmuotojen fiktiivisyydestä ja illusiivisuudesta.

⁴Barbaari- ja sivilisaatioasteella useimmat tajunnanilmaisut kuuluvat otsikon huono kylvö ja huono korjuu alle. Ihminen vahvistaa tarkkailemaansa. Moralistit, jotka tuijottavat toisten vikoihin ja puutteisiin, vahvistavat tahattomasti pahinta kaikissa, siirtävät pahat ajatuksensa uhriinsa, vahvistavat siten hänen mahdollista taipumustaan vihaan ja vähentävät hänen vastustuskykyään. Me kylvämme paljon huonoa kylvöä ja aiheutamme paljon kärsimystä jo ajatuksillamme ja tunteillamme.

⁵Useimmat ajatukset ja tunteet ovat itsekeskeisiä. Kaikki nähdään ja arvioidaan ottaen huomioon, kuinka tämä koskettaa oman persoonallisuuden fiktioita ja illuusioita, itsekkyyden etuja ja haittoja. Tulos on tietenkin enemmän tai vähemmän todellisuudenvastainen, nurinkurinen ja idioottimainen.

⁶Viha herättää vihan, vahvistaa sitä jokaisella toistolla, sokeuttaa, tekee elämänymmärtämyksen mahdottomaksi, ehkäisee yhteyttä vetovoiman värähtelyihin ja niiden

tajuamista, vaikeuttaa kaikkien elämää, ehkäisee itsetoteutusta, lisää kärsimysinkarnaatioiden lukumäärää.

⁷Antamalla myöten alakuloisuuden tunteille viritämme alitajuntamme vastaanottimen niille aaltopituuksille, jotka kuuluvat emotionaalimaailman alimpiin piireihin, ja joudumme siten helposti niiden kauhistuttavien elämäntuskan värähtelyjen uhriksi, joita muinaiset opettajat symbolisoivat sanoilla “takaa-ajavat raivottaret”.

⁸Rakkaus, vetovoimaan kuuluvat ihailun, antaumuksen, osanoton jne. tunteet, on voimakkain kehitystekijä. Sympatia on ymmärtämykselle välttämätön, vetää meitä siihen, mikä meidän ennemmin tai myöhemmin on opittava. Antipatia työntää pois ja erottaa meidät ykseydestä. Rakkaudella elämästä voi tulla paratiisi. Vihalla siitä tulee ainainen helvetti. Kaikkea tätä on julistettu ihmiskunnalle miljoonia vuosia. Mutta vasta kulttuuriasteella “ymmärrämme” ja vedämme johtopäätökset.

⁹Sanoilla keskustelemme toistemme kanssa. Puhe on suunnattoman tehokas vaikuttamisen keino. Tietämättömyydellä ei ole vähäisintäkään aavistusta sen tiedostamattomasta vaikutuksesta alitajuntaan. Puhe vahvistaa omien ajatustemme värähtelyjä ja helpottaa ajatuksensiirtoa. Puheellamme johdatamme toisia hyvään tai pahaan, autamme tai estämme heitä heidän pyrkimyksessään, vapautamme tai sidomme, yhdistämme tai hajotamme, parannamme tai haavoitamme, levitämme vihan ruttoa ja viettelemme toiset osallistumaan vihaan.

¹⁰Ajattelemalla tai puhumalla pahaan toisista teemme virheen korjuun suhteen merkityksellisimpien lakien, sekä vapauden että ykseyden lain, suhteen. Jokaisella on vapauden lain mukaan oikeus pitää yksityishenkilönsä ja yksityiselämänsä rauhassa toisten uteliaisuudelta, tungettelevuudelta, psykologisoimisen ja arvostelun halulta.

¹¹Ihminen ei ole hyvä siksi, että hän tekee hyviä tekoja. Mutta jos ihminen on hyvä, aiheutuvat hyvät teot tahattomasti ja välittömästi luonteenlaadusta. Olemme ykseys ja niin ollen olemassa toisiamme auttaaksemme. Toisia ehkäisemällä panemme liikkeelle kolme erilaista voimaa: korjuun lain mukaan vaikuttavat, vapauden lain mukaan vaikuttavat (vapautta rajoittavat) ja ykseyden lain mukaan vaikuttavat (erottavat) voimat.

3.60 Hyvä kylvö

¹Hyvä kylvö on elämänlakien kitkatonta soveltamista. “Luonto voitetaan luonnonlakeja soveltamalla”. Elämänlakeja soveltamalla yksilöstä tulee elämän herra.

²Hyvä kylvö on ykseyden taipumuksen harjoittamista, työtä jalojen tunteiden ja ominaisuuksien, oivalluksen ja ymmärryksen hankkimiseksi, pyrkimystä itsetoteutukseen.

³Käyttämällä hyväksi mahdollisuudet yhteiskunnassa vallitsevien epäkohtien oikaisemiseen saamme arvokkaita kokemuksia, vähennämme maailman kärsimystä, hankimme itsellemme oikeuden kasvaviin mahdollisuuksiin kylvää hyvää kylvöä tulevaisuudessa.

⁴Hyvää kylvöä on kasvattaa lapset rakkaudessa, kantaa kärsimys sankarillisesti, osoittaa jaloa piittaamattomuutta toisten vihanilmaisuille, ehkäistä näennäisyyksien, valheen ja vihan palvontaa.

⁵Erittäin hyvää kylvöä ja nopein vapautus itsekkyydestä on, että tekee oikein pelkästään oikean vuoksi, omaa etua tai haittaa, kiitosta tai korjuuta ajattelematta sekä auttaa korkeammilla tasoilla olevia eikä työskentele heitä vastaan niin kuin tähän asti.

⁶Viljelemällä järjestelmällisesti ilon ja onnen tunteita, olemalla auringonsäteitä toisille, lisäämme maailman ja erityisesti ympäristömme onnea. “Mikään ei kykene valaisemaan harmaata tai tuskastuttavaa elämää niin kuin ystävällisyys.”

⁷Ajattelemalla periaatteellisesti ja poikkeuksetta hyvää kaikista vahvistamme jokaisen parhaimpia taipumuksia ja helpotamme kaikkien elämää. Tästä seuraa myös, että meistä tulee haavoittumattomia ja että löydämme turvan kaikkien luona.

⁸Vain totuudellinen, hyväntahtoinen ja avulias puhe on hyvää kylvöä.

3.61 Hyvä korjuu

¹Hyvää korjuuta on saada kuulua sivilisoituneeseen kansaan. Vallitsee suoranainen kilpailu paikoista kulttuuriperheissä, tarkoituksenmukaisesta kasvuympäristöstä ja jalostavasta seurasta (opettajista, esimiehistä, tovereista), tilaisuuksista hankkia tietoa ja kykyjä, oivallusta ja ymmärtämystä.

²Hyvää korjuuta on terveys ja kaikki elämän meille antama ja mahdollistama hyvä meidän asiaan puuttumatta.

³Parhaimmaksi korjuuksi voidaan lukea nopeaan kehitykseen tarjotut tilaisuudet, joita ovat ykseyttä edistävät kokemukset, elämänerojen, elämäntaiteilijoiden ja itsensä toteuttajien kanssa seurustelu.

⁴Ilman hyvää korjuuta emme löydä koskaan onnea, vaikka sitä kuinka tavoittelemme. Olemme onnellisia, koska olemme tehneet toiset onnellisiksi.

⁵Valta, kunnia, rikkaus ovat hyvää korjuuta vasta korkeammilla asteilla. Sitä ennen elämäntietämättömyys ei voi välttyä väärinkäyttämästä elämän näennäisiä etuja.

3.62 Huono kylvö

¹Meidän on helppo käsittää, mitä hyvä kylvö on. Huono kylvö sitä vastoin kuuluu meidän juurtuneisiin tapoihimme, moraali-illusionismin erheelliseen elämännäkemykseen ja katsantotapaan, omaan elämänsokeuteemme. Tiedostamattamme syydämme vihan kylvöä kaikkien tajunnanilmaisujemme kautta ja katsomme olevamme mitä erinomaisimpia. Typeryys vaikuttaa parantumattomalta ja onkin sitä sivilisaatioasteella. Seuraavassa on tietenkin kyse vain yksittäisistä, tavallisimpia elämänerehdyksiämme koskevista esimerkeistä. Moralistit asettavat lukemattomia tabuja, huomioivat näitä ja ovat siten tehneet kaiken voitavansa. Mutta niin helposti kukaan ei välty elämänvastuultaan. Nykyisellä kehitysasteella teemme yleisesti ottaen vain virheitä. Paras tapa välttyä niiltä on yrittää saavuttaa korkeampia tasoja ja niiden antama suurempi elämänymmärtämys.

²Kaikki erehdykset elämänlakien suhteen ovat sekä huonoa kylvöä että huonoa korjuuta. Elämän ilmiöiden tulkinta nykyisellä erittäin vähäisellä elämäntiedolla on arveluttavaa. Mitä suurempi on elämäntietämättömyys, sitä suurempi on vuorenvarmuus. Erehdyksiä ei voi jaotella elämänlakien mukaan, sillä useimmiten ne koskettavat useampia samanaikaisesti.

³Eräs tavallinen erehdys itsen lain mukaan on lakata työskentelemästä oman kehityksensä hyväksi, kuvitella ymmärtävänsä kaiken ja olevansa lähellä päämäärää. "Kukaan ei ole koskaan tehnyt mitään valmiiksi" on ehkä paradoksi, mutta se osoittaa elämänymmärtämystä. Eikä kukaan kehity vain olemalla "kiltti". Poikkeuksetta meillä kaikilla on loputtoman paljon tekemätöntä, suunnaton sarja tasoja yläpuolellamme. Ne, jotka pitävät itseään "valmiina", eivät ole päässeet pitkälle, vaikka ilmeisesti he ovat saavuttaneet mahdollisuutensa rajat siinä inkarnaatiossa. Tämä asenne ei kuitenkaan koskaan johda nopeaan kehittymiseen.

⁴Huonoon kylvöön kuuluu kaikki näennäisyyksien, valheen ja vihan palvonta, kaikki hajottamistaipumuksen ilmaisut. Siihen kuuluu kaikki puhe, mikä ei ole totta, ystävällistä ja auttavaista. Jo tämä esoteerinen elämänselviö hiljentäisi moralistit, jos he voisivat hillitä vihansa. Siihen kuuluu erityisesti demokraattisina tasa-arvoisuuskausina tavallinen halveksunta kaikkia korkeammilla tasoilla olevia kohtaan. Yksi moralistien monista kohtalokkaista elämänvirheistä on niiden vihaaminen, jotka ovat asettuneet ykseyden lain alaiseksi ja yrittävät vakavissaan palvella ihmiskuntaa.

⁵Kaikki vaatimukset ovat elämäntietämättömyyksiä, tappavat ykseydentunteen, tekevät ihanteet vastenmielisiksi ja herättävät uhmaa. Elinkelvotonta on se, mitä ei rakasteta esiin. Tuomitsemista on kaikki, millä yritämme ottaa joltakin hänen oikeutensa ykseyteen, kaikkien yhteenkuuluvuuteen ja omaan sydämeemme. Tuomitseva menettää siten ykseyden, johon hänellä muuten olisi oikeus. Joka ei halua ykseyttä, jättää sen omasta halustaan. Ei ole meidän

asiamme jakaa oikeutta elämänlakien suhteen. Maailmaan ei tule rauhaa, ennen kuin ihmiset ovat ymmärtäneet tämän.

⁶Epäluuloisuus on mahtava yllyttäjä. Monet muovaavat siten sen näennäistodellisuuden, joka vahvistaa heidän epäluulonsa tai synnyttää “ennakoidun”. Epäluuloisuus myrkyttää kaiken yhdessäolon, kasvaa ja kohdistuu yhä useampiin, turmelee sen, mitä luottamus on rakentanut.

⁷Tiedon väärinkäyttö aiheuttaa tiedon menettämisen. Silloin yksilö syntyy tulevissa inkarnaatioissa sellaisiin olosuhteisiin, että mitkään tilaisuudet eivät saa aktivoida piilevää kapasiteettia. Atlantislaisilla oli tietoa. Atlantis upposi. Ihmiskunta menetti älyllisen perintönsä ja sai ruveta keräämään kokemuksia uudelleen.

⁸Jokainen vallan väärinkäyttö on kohtalokas erehdys vapauden lain ja ykseyden lain suhteen. Sen jälkeen kestää hyvin kauan, ennen kuin vallan väärinkäyttöön tarjoutuu uusia tilaisuuksia. Ja välissä oleva voimattomuuden ja “epäoikeudenmukaisuuden” aikakausi on hyvin katkera.

⁹Itsemurha on suuri elämänvirhe. Se ulottaa vaikutuksensa moniin inkarnaatioihin, ei ratkaise ongelmia (jotka on ratkaistava), vaan monimutkaistaa ja vaikeuttaa niitä yhä enemmän.

10Kärsimyksen aiheuttaminen toisille olennoille, kostaminen, “rankaisevan kaitselmuksen” näyttelemine ovat pahinta mahdollista kylvöä. Ne, jotka tekevät pahaa tarkoituksella, että se koituisi hyväksi, odottavat hyvää korjuuta huonosta kylvöstä. Toisille aiheuttamamme kärsimyksen saamme takaisin vaikuttimesta riippumatta.

¹¹Huonoon kylvöön kuuluu lopuksi tavallinen, virheellinen, nurinkurinen tapa kohdata huono korjuu.

¹²Huono kylvö (niin yksilöllinen kuin kollektiivinen) on kehityksen suurin este.

3.63 Huono korjuu

¹Huonoa korjuuta ovat useimmat asiat elämässä, kaikki mitä ei voi kutsua onneksi, kaikki mikä kiusaa ja herättää meissä pahennusta, ei vain kouraantuntuva “epäonni elämässä”. Korjuun laki on yksilöllisen sopeutumisen laki, joka tasapainoisella vaikutuksella ottaa huomioon yksilön omalaadun, idiosynkrasiat, kompleksit ja tunnetilat. Useimmiten elämänymmärtämys helpottuu, jos huomioidaan tasojen merkitys eri suhteissa ja absoluuttinnin välttämiseksi otetaan lukuun esimerkiksi sataprosenttinen asteitus. Mitä enemmän elämännäkemyksiä määrää syventynyt käsitys olemassaolon ehdottomasta lainmukaisuudesta ja jumalallisen mielivallan ehdoton olemattomuus, sitä pienempi on virheellisen näkemyksen vaara.

²Ei kaikki yksilöä elämässä kohtaava ole väistämätöntä, ei kaikkea ole yksityiskohtaisesti ennakoitu ja ennalta määrätty. Ei kaiken huonon korjuun tarvitse ilmetä määrättyllä tavalla, eikä oma virhearviointi ole aina väistämätön. Mutta korjuun laki vaikuttaa kaikessa ja käyttää kaikkia mahdollisuuksia ja ilmeneviä tilaisuuksia. Mitä korkeamman tason yksilö on saavuttanut, sitä suuremmat ovat hänen mahdollisuutensa muunnella korjuun lain vaikutuksia erikoistapauksissa. Mutta kaikki kylvö on enemmän tai myöhemmin korjattava. Lyönti, jonka kohdistamme toisiin, kohtaa meidät kerran täsmälleen samalla teholla.

³Yksilön huonoon korjuuseen kuuluu tasoa alentava rotu, kansa, luokka, suku, perhe, opettajat, esimiehet, seura jne. Siihen kuuluvat kaikenlaiset kärsimykset, viat, surut, pettymykset, vastoinikäymiset, esteet, menetykset jne. loputtomiin. Siihen kuuluvat puutteelliset mahdollisuudet hankkia tietoa, oivallusta, ymmärrystä, ominaisuuksia, kykyjä, valmiuksia jne.

⁴Sivilisaatioasteella huonoon korjuuseen sisältyy usein valta, rikkaus, kunnia jne. Loistava menestys elämässä on yleensä turmioksi “onnen suosikille”. Elämäntietämättömyys, ylimielisyys, omahyväisyys kuvittelee kaikkea mahdollista idioottimaista oman kyvykkyyden

virheettömästi oivalluksesta ja ymmärtämyksestä ja väärinkäyttää tarjoutuvia tilaisuuksia kylvämällä kohtalokkaan huonoa kylvää.

⁵Kulttuuriasteella onnettomuudet ja kärsimykset on aina tarkoitettu kannettavaksi, ei lannistamaan yksilöä. Ne voivat olla koetuksia, jotka, jos ne kestetään, merkitsevät erikoisen hyvää kylvää tai jättiharppausta ylöspäin. Usein niiden tarkoitus on kehittää tarpeellisia ominaisuuksia. Kulttuuriasteella jossakin suhteessa esiintyvä ilmeinen elämänsokeus on huonoa korjuuta samoin kuin kaikki viat. Puutteet sitä vastoin johtuvat puutteellisista ominaisuuksista.

⁶Tajunnankehitys voisi sujua ihmiskunnassa jatkuvasti kiihtyvällä vauhdilla. Huonosta kylvöstä, ei kovinkaan paljon ilmeisestä pahasta kuten moralismista, tekemättä jättämisestä ja välinpitämättömyydestä, johtuu, että useimmilla menee monikertaisesti välttämätöntä pitempi aika tajunnan kehittämiseen. Kestää kauan ennen kuin kaikki huono kylvö on korjattu.

3.64 Kollektiivinen kylvö ja korjuu

¹“Elämä on kärsimystä.” Ja näin siksi, että olemme itse tehneet fyysisen ja emotionaalisen maailman helvetiksi ja yhtämittää jatkamme kylvämällä vihaa ja elämänvalheita. Fyysinen elämä on vaikeinta. Sairauksia, vammaisuutta, nälkää ja janoa, kylmyyttä ja kuumuutta on vain fyysisessä maailmassa. Emotionaalimaailma on tuhatkertaiseksi tehostuneiden pyyteen, tunteiden ja mielikuvituksen maailma. Siellä riehuvat esteettömästi viha ja kaikki kuvitelmien kauhistuttavat fiktiot. Mutta se, joka luottaa oman tahtonsa ylivoimaisuuteen, on saavuttamaton ja haavoittumaton eikä hänen tarvitse kärsiä. Väistämätön kärsimys kuuluu fyysiseen maailmaan. Molemmat maailmat ovat kuitenkin helvettejä, kunnes ihmiskunta on palauttanut kaiken ennalleen maailmoiksi, joita niiden oli tarkoitus olla ja tehnyt ne kaikkien onnen tyysijoiiksi. Tällä surun planeetalla olemme onnettomia niin kauan, kunnes olemme suorittaneet sen työn, tehneet vihan maailmoista rakkauden maailmoja, hajaannuksen maailmoista ykseyden maailmoja, valheen maailmoista totuuden maailmoja. Kärsimys ei vähene, ennen kuin ihmisten elämänsenne perusteellisesti muuttuu. Ihmiset ovat tehneet ja tekevät edelleen, mitä voivat ihmiskunnan kauhistuttavan hädän jatkamiseksi. He rajoittavat toisten vapautta, pilaavat toisten ilon, murskaavat toisten onnen. He levittävät päivittäin kaiken myrkyttävää viharuttoa. He estävät, ehkäisevät, työskentelevät vastaan, sortavat, asettavat epäilyn alaiseksi, panettelevat, haavoittavat, kostavat jne. loputtomiin. Uskomatonta sokeutta. Ja sitten he syyttävät elämää inhimillisen tietämättömyyden ja itsekkyyden kaikista tyhmyyksistä, epäoikeudenmukaisuuksista, ilkiteoista. Yksinkertaisinkin arvostelukyky pitäisi lopultakin voida herättää näkemään ja ymmärtämään vallitsevasta idiotiasta huolimatta.

²Kollektiivinen “perisynti” on suuri. Me perimme, niin kuin Goethe sanoi, ”ikään kuin ikuisena sairautena” emme yksinomaan valtionvelkaa ja epäinhimillisiä yhteiskuntajärjestelmiä, vaan myös tietämättömyyden fiktiot ja illuusiot useimmilla inhimillisillä aloilla. Me perimme ideologioita autuaaksitekevistä demokratioista ja diktatuureista, sodista ja vallankumouksista. Me perimme tietämättömyyden ja barbaariuden vallan. Vaikka monet jakavat vastuun se ei tarkoita, että jokaisella on vähemmän vastuuta. Kollektiivinen vastuu merkitsee peruuttamattomasti: yksi kaikkien puolesta ja kaikki yhden puolesta niin kuin oman velan puolesta. Jokainen meistä on tuonot oman riittävän lisänsä vihaan menneiden elämien aikana. Jokainen meistä on saanut tilapäisiä etuja toisten kustannuksella. Jokainen meistä on myötävaikuttanut ihmiskunnan idiotisoimiseen.

³Olemme kaikki yhdessä vastuussa siitä, että valtaa saa väärinkäyttää, tietämättömyys ja kyvyttömyys saavat hallita, ihmisiä saa sortaa, elävät olennot saavat tarpeettomasti kärsiä, valheita saa vastaanansomatta julistaa, väärää tuomioita saa langettaa, kaikenlainen epäoikeudenmukaisuus saa jatkua ilman arvostelua ja oikaisua. Ne, jotka laiminlyövät taistelun totuuden ja oikeuden puolesta, myötävaikuttavat passiivisuudellaan siihen, että valta siirtyy totuuden, oikeamielisyyden, kehityksen, ykseyden vihollisille.

⁴Olemme vastuussa yhteiskunnan epäinhimillisistä laeista. Yhteiskunnalla ei ole oikeutta “jakaa oikeutta”. Vain korjuun laki voi tehdä sen. Rankaisuoikeus on oikeutta omalla luvalla. Yhteiskunnan on tietenkin suojeltava itseään mielipuolilta. Mutta sillä ei ole oikeutta kosta, oikeutta tehdä pahaa tarkoituksella, että siitä hyvää tulisi. Oikeuslaitoksen väistämätön mieltävalta rikoksia määriteltäessä ja rangaistusmääristä päätettäessä ja sen arvostelukyvyyttömyys (kyvyttömyys todeta todellisia tosiasioita ja vaikuttimia) ovat olemassa, koska yleisen mielipiteen viha, narkästys ja kostonhalu vaativat uhreja. Jos yhteiskunta loukkaa yksilöä, on se yksilölle velkaa, jonka maksamisesta korjuun laki huolehtii. Monet yhteiskunnalliset ilmiöt saavat siten selityksensä. Niin kauan kuin yhteiskunta ei oivalla omaa velkaansa, sen on mahdotonta tehokkaasti torjua rikollisuutta.

⁵Jokaisella rodulla, kansalla, klaanilla, perheellä on oma korjuunsa. Siihen on osallinen jokainen, joka on hyväksynyt pysyvän epäoikeuden ja pitänyt siitä, jolla on ollut jotakin etua olosuhteista tai toimenpiteistä. Huonosta korjuusta seuraa, että yhteiskuntaluokat eivät vastaa tasoja. Huonoa korjuuta on myös säätykierto, koska korkeammilla tasoilla olevat yksilöt syntyvät alempiin säätyihin ja alemmilla tasoilla olevat syntyvät korkeampiin säätyihin. Hallitsevat säädyt ovat aina väärinkäyttäneet valta-asemaansa, mikä on johtanut perikatoon. Lopulta saa alin yhteiskuntaluokka vallan. Se hallitsee epäpätevyydellä ja barbaariudella, kunnes muut säädyt ovat korjanneet huonon korjuunsa.

3.65 Korjuun tekijät

¹Ihminen on minä persoonallisuudessa ja tavoittelee ensiminäksi tulemista, sen jälkeen toisminäksi tulemista jne. Minä ei ole kehittyneempi kuin minätajunta persoonallisuudessa. Kun minä on hankkimut kausaalitajunnan, se on ensiminä. Persoonallisuudessa minä kylvää ja persoonallisuudessa minä korjaa. Minän oma muisti on jäänyt piileväksi, mistä johtuu että minä ei tiedä mitään edellisistä persoonallisuuksistaan. Kun minän aktiivisuus lakkaa, sen tajunnanjatkuvuus häviää ja sen muisti tulee piileväksi. Sen jälkeen sen on aloitettava alusta ja herätettävä uusilla kokemuksilla uinuvat kykynsä uuteen eloon. Kun minä on hankkinut kausaalitajunnan ja kykenee tutkimaan edellisiä elämiään, se muistaa kaiken. Edut korvaavat tuhatkertaisesti menneisyyden verhon epäkohdat. Tuo näky on enemmän kuin mitä normaaliyksilö kestää. Jäljellä olevan korjuun tiedostaminen lamaannuttaisi hyödyttämättä vähintäkään, se vain vaikeuttaisi tilannetta. Kausaaliminästä kaikki näyttää toisenlaiselta. Minän vapaus määräytyy persoonallisuuden oivalluksesta, ymmärtämyksestä, kyvystä, jolloin yleiset rajoitukset ovat kohtalon lain mukaisia ja tilapäiset korjuun lain mukaisia.

²Tärkeimmät korjuun tekijät ovat persoonallisuuden verhot, vaikuttavat värähtelyt, korjuun elementaali ja ympäröivä maailma.

³Kaikki persoonallisuuden verhot ovat korjuun tekijöitä. Korjuun laki voi rajoittaa niiden hankittua värähtelykapasiteettia (vastaanotto- ja lähetytskykyä) kuinka paljon tahansa ja missä suhteessa tahansa.

⁴Organismi (aivot, hermosto) terveenä tai epäterveenä on fysiologista perintöä fyysisiltä esi-isiltä. Jokainen saa niiden vanhempien rakenteen, taipumukset ym., jotka korjuun lain mukaan kuuluvat yksilölle.

⁵Eetteriverho on fyysisten värähtelyjen verho. Korjuun kannalta se on yleensä merkityksellisin verho. Sen laadusta riippuu, mitkä emotionaaliset, mentaaliset (mahdollisesti kausaaliset) värähtelyt tulevat saavuttamaan aivot (hermot) ja voivatko minän taipumukset ja valmiudet tulla ilmi. Ymmärtämystä voi olla, mutta mahdollisuus käyttää kykyä voi puuttua.

⁶Emotionaali- ja mentaaliverhon suorituskykyä voidaan rajoittaa liittämällä aggregaattiverhojen keskuksiin preparoituja molekyyliä (skandhoja), jotka katkaisevat mitkä tahansa värähtelyalueet ja vahvistavat toisia. Ne vaikuttavat yhdessä korjuun elementaalin kanssa siten, että ennakoitu elämänkohtalo toteutuu.

⁷Vikoja voi esiintyä kaikissa verhoissa. “Sieluttomuus” voi johtua viasta missä tahansa persoonallisuuden verhoista. Jos vika on mentaalinen, on myös elämä mentaalimaailmassa mieletöntä ja koko inkarnaatio täysin epäonnistunut, siis yksinomaan korjuuinkarnaatio.

⁸Värähtelyjen merkitys on yksilölle perustava. Värähtelyt ovat kosmisia (aurinkokuntien välisiä), aurinkokunnallisia (planeettojen välisiä ja planeetallisia) sekä toisista olennoista tulevia. Korjuun laki ratkaisee, minkälaisien värähtelyjen on määrä vahvistuneina tai heikentyneinä vaikuttaa yksilöön vai vaikuttavatko ne ollenkaan ja kuinka ne tulevat vaikuttamaan. Emotionaalialueilla emotionaaliset värähtelyt ovat vahvimmat. Jokainen siinä määrin verhojaan hienostanut, etteivät alempien aineiden värähtelyt voi niitä saavuttaa, on siten rajoittanut korjuun lain mahdollisuuksia.

⁹Korjuun elementaali on emotionaalis-mentaalinen olento, korjuun lain mukaisesti muotoiltu. Auraan liitettynä se seuraa ihmistä läpi elämän ja huolehtii siitä, että korjattavaksi tarkoitettu kylvön osa tulee korjattua. Se laukenee erheettömällä täsmällisyydellä ja, jos on tarpeen, vastustamattomalla voimalla, kun tilaisuudet tarjoutuvat. Se voi saada yksilön sanomaan ja tekemään asioita, joita hän ei tarkoita. Se rasittaa yksilöä vioilla, jotka muuten olisivat mahdottomia. Se voi vahvistaa hänen kompleksejaan kuinka suureen kiihtymykseen tahansa. Sen värähtelyt voivat yksilön eduksi tai haitaksi vaikuttaa toisiin olentoihin. Sitä voidaan pitää myös määrätynlaisten värähtelyjen keskuksena. Elämänolosuhteissa, jotka eivät kuulu yksilön huonoon korjuuseen, se voi tietenkin tarpeen tullen palvella suojelushenkenä tai kutsua apua apukeskuksesta. Sellaisilta turhilta ponnistuksilta yksilö voi siten säästää itsensä. Kaikki on niin hyvin järjestetty, ettei hän voi ehdottaa mitään muutosta parempaan.

¹⁰Ympäröivään maailmaan kuuluvat kaikki olennot, joiden kanssa yksilö joutuu kosketuksiin tai joista hän myös välillisesti voi tulla riippuvaiseksi, ympäristö hyödyttävine tai ehkäisevine vaikutuksineen, kaikki elämänolosuhteet ja ihmissuhteet, kaikki mikä yksilöä kohtaa.

¹¹Korjuun laki ottaa huomioon puuttuvat, toivotut kokemukset, ominaisuudet, kyvyt, edellisissä elämissä hyväksi käytetyt tilaisuudet, harrastukset, ykseyden pyrkimyksen ja kehityksen jne.

¹²Korjuun laki ottaa huomioon myös ulkomaailman ja tarkastelee yksilön edellisiä suhteita rotuun, kansaan, luokkaan, klaaniin, kaikenlaisiin kaikkiin luomakuntiin kuuluviin yksilöihin. Huomioon otetaan yleistä kehitystä hyödyttävän tai rajoittavan vaikutuksen mahdollisuudet. Tässä yhteydessä on huomautettava, että ylpeily kansakuntien neroilla on perusteetonta. Neron koulutus kestää monta inkarnaatiota, yleensä eri rotujen ja kansojen keskuudessa. Lisäksi neroja kohdellaan huonosti toisin kuin täysin vaarattomia lahjakkuuksia.

¹³“Kukaan ei vältty kohtaloltaan.” Kaikenlaisilla varovaisuustoimenpiteillä voi onnistua välttymään korjuulta yhdessä elämässä. Mutta se tulee takaisin. Täten ei kuitenkaan puolustella tyhmänrohkeutta. Korjuun laki ottaa huomioon yksilön kehitystason ja arvostelukyvyn ja edellyttää asiallisen järjen käyttöä. Terve järki, tasapaino, maltti ja kohtuus, kohtuullinen ihanne ovat luotettavia johtotähtiä kaikissa elämänolosuhteissa. Kohtuuttomat vaatimukset ovat taikauskoja.

3.66 Korjuun laki ja perityt fiktiot

¹“Perisyntien” fiktion pohjana on yksilöllinen ja kollektiivinen huono kylvö, jota emme ole vielä korjanneet. Kollektiivinen korjuu on jokaisen osuus kaikissa niissä virheissä, joita olemme joka suhteessa tehneet ja joista olemme olleet yhdessä vastuussa. Perisyntiä ovat jokaisen yksilön pahat ajatukset, tunteet, sanat ja teot menneissä elämissä. Ei ole muita elämänvelkoja kuin huono kylvö ja sen me saamme korjata. Synnintuska, elämäntuska jne. ovat huonoa korjuuta ja yleensä toisiin juurrutetun syntikompleksin tulosta. ”Jumalan käskyjen” fiktion pohjana ovat elämänlait.

²“Jumalan lupausten” fiktion pohjana on hyvän kylvön hyvä korjuu.

³”Jumalan vihan” fiktion ja ”jumalan rankaisevan vanhurskauden” fiktion pohjana on huonon kylvön huono korjuu.

⁴”Synnin” fiktion pohjana ovat erehdykset elämänlakien suhteen.

⁵”Rukouksen kuulemisen” fiktion pohjana on ihmisen oikeus saada vapauden lain mukaan täytetyiksi kaikki ne toiveet, joita hän ei ole menneisyydessä huonolla kylvöllä ehkäissyt.

⁶”Saatanan” fiktion todellisena pohjana on se inkarnoituvien ihmisten kollektiivi, joka esoteerisen tiedon ja objektiivisen tajunnan ainakin fyysis-eetterisestä ja emotionaalisesta maailmasta hankittuaan kieltäytyy sulautumasta ykseyteen ja luopuu jatkokehityksestä. He ovat fyysisen ja emotionaalisen maailman todellisia valtiaita. Tämä merkitsee, että vihaasteella olevista yksilöistä tulee aavistamattaan ja helposti heidän halukkaita, tiedostamattomia välikappaleita. Molemmat symbolit (jumala ja saatana) ovat siis nimityksiä tosiasioille.

⁷”Rukouksen voiman” fiktion pohjana on menetelmällisen ja järjestelmällisen mietiskelyn vaikutus, etenkin hyvin yhteensulautuneen kollektiivisen emotionaalitahdon vaikutus.

⁸Lähetystyön fiktiolle ei ole perustetta. On hyvää kylvöä jakaa tietoa vakaville ”totuuden etsijöille”. Mutta on epäviisasta tehdä virhe, jota kuvattiin selventävällä kärjistyksellä ”heittää helmiä”. On epäviisasta antaa tietoa niille, joilla ei ole oivalluksen ja ymmärtämyksen vaatimia edellytyksiä. Se vahvistaa heidän halveksuntaansa kaikkea sitä kohtaan, mikä ylittää heidän järkensä, kaikkea korkeampaa kohtaan.

⁹Fiktiot, joiden mukaan jumala suojelee totuutta maan päällä ja varjelee viattomuutta, ovat perusteettomia. Ei ole muuta suojaa kuin hyvän kylvön hyvä korjuu.

¹⁰”Jumalan johdatuksen” fiktion pohjana on mahdollisuus yhteyteen oman ylitajuntamme kanssa.

¹¹”Pyhän hengen vastaanottaminen” merkitsi minän siirtymistä alimmasta triadista kausaaliverhoon eli toistriadiin.

¹²”Jumalan valtakunta” oli nimitys toisminuuksien kollektiiville.

¹³Useimmat kristinuskon uskonnollisista termeistä ovat gnostisia symboleja, jotka kirkko gnosiksen puutteessa on auttamattomasti väärintulkinnut.

AKTIVOIMISEN LAKI

3.67 AKTIVOIMISEN LAKI

¹Elämä on aktiivisuutta, liikettä. Täydellinen passiivisuus aiheuttaa muodon hajoamisen. Jokainen tajunnanilmaisu merkitsee aktiivisuutta jossakin aineessa. Aktiivinen tajunta vahvistaa itseään tajunnanilmaisuilla. Aktiivisuus kehittää aktivoimiskykyä ja vahvistaa tajunnansisältöä.

²Aktivoimisen laki sanoo:

jokainen tajunnan ilmaus on syy, jolla on väistämätön vaikutus.

kaikki, mitä tajunta tarkastelee, altistuu vaikutukselle.

kaikki tajuntaan sisältyvä hahmottuu jollakin tavalla.

ilman omaa aktiivisuutta tajunta ei kehity, ominaisuudet ja kyvyt jäävät hankkimatta.

kaiken, mitä ihminen tavoittelee tai toivoo suorittavansa saamisen tai toteuttamisen tarkoituksessa, täytyy ensin sisältyä tajuntaan.

kaiken saamansa on joskus toivonut itselleen.

kaiken toivomansa saa kerran (vaikka harvoin sellaisena kuin on kuvitellut).

³Aktivoimisen lain kaksi seurannaislakia ovat toistamisen eli vahvistamisen laki ja tavan laki.

⁴Toistamisen laki sanoo:

jokainen toisto vahvistaa tajunnansisältöä tehden sen elvyttämisen yhä helpommaksi.

jokainen toisto vahvistaa takaisinpaluun taipumusta.

toisto automatisoi taipumuksen.

toisto vahvistaa ajatusta, tunnetta, kunnes se automaattisesti ilmenee toiminnassa.

jokaisen toiston myötä ajatus tulee yhä aktiivisemmaksi, syöpyy yhä kiinteämmin muistiin, tulee yhä vahvemmaksi tekijäksi komplekseissa, yhä voimakkaammaksi tunteessa ja mielikuvituksessa.

jokaisen toiston myötä ajatuksen fiktiivisyys ja tunteen illusiivisuus vahvistuvat entisestään, ovat yhä todennäköisempiä, oikeutetumpia, välttämättömpiä.

⁵Tavan laki sanoo, että toistettu ajatus, tunne, sanonta, teko automatisoituu ja johtaa tavallisesti siihen, ettei yksilö kykene muuttumaan, ottamaan vastaan uusia vaikutteita eikä sopeutumaan.

⁶Tarkkaavaisuudella määräämme tajuntamme sisällön. Ajatuksen avulla hankimme tunteita ja ominaisuuksia. Mitä määrätietoisempi ja tehokkaampi ajatuksen aktiivisuus on, sitä suurempi vaikutus on.

⁷Jokaisen (tietoisien) valinnan yhteydessä määräytyy vahvimman vaikuttimen tulos. Tämä on edelleen väärinymmärrettyä determinismia. Tämän lain ansiosta yksilö voi hankkia valinnanvapauden vahvistamalla menetelmällisesti vaikutinta (mitä tahansa), kunnes siitä tulee vahvin. Vain oma-aloitteisella itseaktiivisuudella voimme vapautua niistä elämäntietämättömyyden fiktioista ja illuusioista, joista automaattisesti olemme riippuvaisia ja joita jo lapsuudesta lähtien olemme aavistamattamme komplekseihin sisällyttäneet. Tietämättömyys luulee olevansa vapaa eikä tiedosta riippuvuuttaan. Useimpien aktiivisuus määräytyy mielivaltaisista komplekseista tai ulkoapäin tulevista vaikutteista. Jälkimmäisiä alitajunta voi tiedostamattaan poimia: emotionaalis-mentaalaisia värähtelyjä joukkomielipiteistä ja psykooseista.

⁸Fiktioidemme ja illusioidemme lähtemättömyys komplekseissamme ja päänäkökenttämme johtuu siitä, että ne ovat jatkuvan toiston automatisoimia. Vain vastakompleksit voivat rajoittaa niiden valtaa meihin. Jankutuksella ja pakotetuilla tavoilla on tarkoitetun vastainen vaikutus, mikä johtuu siitä, että ne herättävät spontaanin uhmakompleksin.

3.68 Persoonallisuuden tiedostamaton

¹Ihminen on viiden olemuksensa, viiden verhonsa muodostama ykseys. Ihmisellä on viidenlaista tajuntaa: karkeafyysistä, fyysis-eetteristä, emotionaalista, mentaalista ja kausaalista. Se, mitä tietämättömät kutsuvat “persoonallisuuden jakautumiseksi” voi olla puutteellinen yhteys näiden viiden olemuksen välillä. Minä elää jossakin näistä viidestä olemuksesta ja liikkuu mielensä mukaan aktivoituneiden olemustensa välillä. Tarkkaavaisuus on merkki minän läsnäolosta.

²Tajunta (kaikki “sielunelämässä” ja “hengenelämässä”) voidaan jakaa valvetajuntaan ja tiedostamattomaan. Tiedostamaton jaetaan alitajuntaan ja ylitajuntaan.

³On tuskin liioiteltua kutsua tiedostamatonta varsinaiseksi ihmiseksi. Persoonallisuuden erilaiset tajunnat kuuluvat tiedostamattomaan lukuun ottamatta valvetajunnan pientä kameransilmää, jonka tarkkaavaisuuden huomiokohde on näkökentässä. Valvetajunta on häviävä murto-osa normaaliyksilön tajunnasta.

⁴Värähtelyjen suhteen voidaan kaiken sanoa muodostuvan värähtelyistä. Ihminen on ikään kuin upotettu ihmisen viidestä maailmasta tulevien fyysisten, emotionaalisten mentaalisten ja kausaalisten värähtelyjen valtamereseen, värähtelyjen, jotka joka hetki virtaavat hänen viiden verhonsa läpi. Valvetajunta ei tajua näistä edes kvadriljoonatta. Yksilön verhojen voidaan sanoa olevan vastaanotto- ja lähetyksensä. Niiden suorituskyky riippuu verhojen aktiivisuuden ja selektiivisyyden kyvystä.

⁵Alitajuntaan sisältyvät kaikki valvetajunnan läpi kulkeneet vaikutelmat, näiden vaikutelmien sulautuminen komplekseiksi sekä kompleksien oma valvetajunnasta tulevien uusien vaikutelmien ja suorien ulkoapäin tulevien värähtelyjen muokkaus.

⁶Ylitajuntaan sisältyvät osaksi kaikki yksilön edellisissä elämissä hankkimat kokemukset (koetut ja muokatut), osaksi aktivoituneen kausaalitajunnan oma kausaalinen käsitys ja muokkaus.

⁷Valvetajunnan ja tiedostamattoman välillä tapahtuu molemminpuolista vastaanottoa. Alitajunnasta valvetajunta vastaanottaa emotionaalisia ja mentaalisia sekä ulkoapäin, komplekseista että muistikeskuksista tulevia virikkeitä. Ylitajunnasta valvetajunta vastaanottaa piileviä jälleenmuistamisella aktivoituja ideoita, inspiraatioita korkeamman emotionaalisen ja mentaalisen tajunnan alueen välityksellä ja intuitiota yksilön omasta kausaalitajunnasta.

⁸Barbaari- ja sivilisaatioasteella yksilöä hallitsee hänen alitajuntansa, idealiteettiasteella normaaliyksilölle tuntematon ylitajunta. Kulttuuriasteella ihminen oppii erottamaan itsemäärätyt tai ulkoapäin, ali- tai ylitajunnasta tulevat värähtelyt. Ilman tätä kykyä yksilö samaistuu kaikkiin valvetajuntaan tunkeutuviin impulsseihin, jotka hän käsittää oman olemuksensa ilmaisuina. Itsemäärävyys merkitsee riippumattomuutta yleisen mielipiteen voimakkaasti aktivoituneista emotionaalisiin-mentaalisiin värähtelyistä, jotka tavallisesti vahvistavat vihantaipumusta ja kaikkia yksilön fiktioita ja illuusioita. Ulkoapäin tulevien ideoiden vastaanottaminen vaatii yksilöltä ideoita vastaavaa oivallusta ja ymmärtämystä. Mitä lähempänä idea ja omat tiedonalat ovat toisiaan, sitä helpommin sen tajuaa, varsinkin jos ajattelija muotoilee sen selkeästi ja terävästi.

3.69 Alitajunta

¹Alitajunta koostuu lukuisista vaikutte-, assosiaatio- ja konsipointialueista. Seuraavassa ne saavat nimityksen kompleksi. Kompleksit voidaan jakaa emotionaalisiin, mentaalisiin ja emotionaalisiin-mentaalisiin. Emotionaaliset kompleksit ovat yleisesti ottaen fyysisten ja emotionaalisten tarpeiden ja tottumusten muotoilemia ja niitä määrääviä. Mentaaliset kompleksit sisältävät kokemuksia ja ideoita eri tiedonaloilta, yhden kompleksin kutakin alaa kohden. Emotionaalisiin-mentaalisiin kompleksit ovat normaaliyksilöllä lukuisimmat, koostuen

eri tunne- ja mielikuviutaloista, joita yksilö on huomionnut tai joista hän on ollut kiinnostunut.

²Alitajunta ei unohda mitään. Alitajunnassa on kaikki, mitä valvetajunnassa on konsanaan ollut. Verrattomasti suurimman osan ihminen on ainiaaksi unohtanut, usein ei edes selvästi käsittänyt. Kaikki hänen vastaanottamansa vaikutteet, kaikki hänelle varhaisimmista lapsuusvuosista lähtien syötetyt fiktiot ja illuusiot (uskonlauseet, arvailut, dogmit, taikuskot), kaikki minkä hän luulee karsineensa ja tehneensä vaarattomaksi jo kauan sitten, kaikki tämä elää aavistamattomalla voimalla omaa elämäänsä tiedostamattoman suojissa. Se, onko tästä voima suuremmaksi hyödyksi kuin haitaksi, riippuu osaksi vaikutteiden elämää edistävästä tai elämää ehkäisevästä luonteesta, osaksi vaikutteiden voimasta ja alitajunnan muovautuvuudesta, osaksi yksilön käytettävissä olevien vastavoimien laadusta.

³Vaikutteet virtaavat valvetajunnan kautta ja jatkuvasti työskentelevät kompleksit sulattavat ne itseensä. Kompleksien työ on mekaanista, ei kriittistä. Kompleksit muokkaavat kaiken saamansa. Niiden työn tulokset ovat virheettömiä vain jos niihin tuodaan pelkkiä tosiasioita ja selviöitä. Kun valvetajunta tarkkailee komplekseista tulevia impulsseja, kompleksit kasvavat, vahvistuvat, elävöityvät uusista vaikutteista. Ideain käsittäminen voi edetä nopeasti tai hitaasti. Jos vaikutteet ovat selviä, yhtenäisiä, tarkoituksenmukaisia, on kompleksien työ vastaavassa määrin tehokasta. Vaikutteet muokkautuvat jatkuvasti muotoutuvissa ja hajoavissa yhdistelmissä, kunnes kiteytyy uusi idea, joka tihentyneen sisältönsä voimasta laukaisee impulsseja valvetajuntaan. Jos kompleksiin on tuotu tarpeellinen aineisto jonkin ongelman ratkaisua varten, ongelma myös ratkeaa.

⁴Sivilisaatioasteella useimpien kompleksien sisältö koostuu poistyöntävän taipumuksen omaavista todellisuudelle vieraista fiktioista ja elämänkielteisistä illuusioista. Kuuluessaan samalle värähtelyalueelle kuin yleisen mielipiteen värähtelyt ne toimivat näiden massavärähtelyjen hyvinä vastaanottajina ja vaikeuttavat minän itsemääräämisen alkeita tai tekevät ne mahdottomiksi. Näistä juurrutetuista fiktioista ja illuusioista riippumattomaksi tuleminen vaatii vahvaksi kehittyneen oma-aktiivisuuden. Ei riitä, että hankkimalla tietoa todellisuudesta ja elämästä oivaltaa fiktioiden virheellisyyden ja illuusioiden arvottomuuden. Jotta uudet ideat vaikuttaisivat määrävästi valvetajunnassa, ne on jatkuvalla tarkkailulla kudottava uusiin komplekseihin, kunnes nämä vahvuudessaan voittavat vanhat.

⁵Kompleksit hallitsevat tiedostamatta ja vaistomaisesti. Alitajunnasta valvetajuntaan tulevat impulssit ovat tahattomia ja vastustamattomia. Alitajunnan vallan voi tilapäisesti kumota jonkinlaisella psykoosilla. Mutta mielenrauhan palattua ottavat kompleksit jälleen määräämisoikeuden. Kaikki viat ja puutteet samoin kuin ennakkoluulot, vastenmielisyydet, päähänpinttymät, pelko, sairas omatunto, tuska ym. löytyvät uudelleen kelpaamattomista komplekseista.

⁶Seuraavassa pohditaan vain kohtalokkaimpia moraalikomplekseja. Jos niitä ei ehkäistä tehokkailla vastakomplekseilla, tulee niistä aivan oikein "toinen meissä", levottomuuden, tuskan, neuroosin, epätoivon lähde. Moraaliseen taikuskoon liittyvät, elämää myrkyttävät kompleksit ovat synnin, syyllisyyden ja häpeän illuusiot. Ne ovat onnemme kavaltajia. Omaatuntoa kutsutaan "jumalan ääneksi ihmisessä". Mutta omatunto on kompleksi, alitajunnan mekaaninen, tahaton, looginen reaktio kaikkeen, mikä on ristiriidassa kaikkien juurrutettujen kieltojen tai hyväksytyjen toimintasääntöjen kanssa. Saman reaktiotavan voi todeta korkeammassa eläimissä, esimerkiksi koirissa, kissoissa jne. Omatunto vahvistaa kaikkea, minkä yksilö huomioi, mutta mitä hänen ei pitäisi huomioida ja siitä voi kehittyä kroonisesti sairas omatunto, joka tekee ihmisestä enemmän tai vähemmän elinkelvottoman.

⁷Toinen kohtalokas kompleksi on pelko. Ainoa paha, mikä meitä voi elämässä kohdata, on oma aikaansaannostamme, edellisen elämän huonoa kylvöä. Ja se kylvö on korjattava, mitä pikemminkin, sitä parempi. Elämäntaitoon kuuluu oppia sankarillisesti kantamaan väistämätön. Siten pelkoon ei ole koskaan aiheita. Mutta kompleksina pelko turmelee itseluottamuksen,

alentaa elinvoimaa, lamaanuttaa tahdonvoimaa, sokeuttaa arvostelukykyä. Pelon mielijohdeet ovat pahimpia, vahingollisimpia, mielettömmimpiä kaikista. Pelko tekee yksilöstä turvattoman ja voimattoman. Pelko vahvistaa hänen kompleksinsa elämäntuskaksi. Pelkoa ehkäistään jalolla välinpitämättömyydellä, huomioimatta koskaan itseluottamuksen vastakompleksia.

⁸Häpeän kompleksista, jonka mieletön kasvatus juurruttaa lapsenmieleen pakottaakseen mukavimmalla tavalla kuuliaisuuteen, tulee usein kohtalokas elämän taakka. Herkkämielissä se aiheuttaa ujoutta, hätäntyneisyyttä, arkuutta ja ihmisten pelkoa. Se vahvistaa epäitsenäisyyttä, laskee perustan toisten arvosteluiden pelolle, voi huonota näennäisyydeksi, valheellisuudeksi, teeskentelyksi, joka nöyristelee ja mielistelee kaikkien valtaa pitäjien edessä. Tämän kompleksin tehokas torjuminen merkitsee vuosien menetelmällistä työtä. Silloin on tehtävä itselleen selväksi, että menetteliä kuinka tahansa, tulee vihan teräväkatseisuus löytämään vikoja ja puutteita ja siten aiheutta tuomitsemiseen. Monet “tämän maailman viisaat” omaavat ostavat egoistien hyväntahtoisuuden, joka kuitenkin lakkaa, kun varat ehtyvät.

3.70 Ylitajunta

¹Minä on seurannut kolmas- ja toistriadin syntyä heikosti kehittyneellä subjektiivisella itsetietoisuutta vailla olevalla tajunnallaan. Nämä kaksi triadia ovat yleisesti ottaen inaktiivisia siihen saakka, kunnes minä hankkimallaan objektiivisella itsetietoisuudella voi ottaa ne lopullisesti hallintaansa.

²Minän objektiivinen itsetietoisuus ei ulotu korkeammalle kuin sen aktiivisuuskyky kulloisessakin molekyylijajissa. Normaaliyksilöltä puuttuu siten niin fyysinen kuin emotionaalinen atomitajunta ensitriadissaan.

³Sivilisaatioasteella niin emotionaaliset kuin mentaaliset molekyylikerrokset kuuluvat minän ylitajuntaan. Näiden aktivoituminen vaikuttaa samanaikaisesti myös kausaalitajuntaan. Barbaari- ja sivilisaatioasteella kausaalitajunta on tuhansien inkarnaatioiden ajan ollut inaktiivinen lukuun ottamatta hetkittäistä aktivoitumista inkarnaation korjuun vastaanottamisen yhteydessä persoonallisuuden hajoamisen jälkeen.

⁴Kulttuuriasteella alkaa korkeamman emotionaalisuuden, normaaliyksilön “henkisyden” aktivoituminen. Sivilisaatioasteella hän on kaiketi hurmostilassa tai harvinaisen elämyksen hetkinä voinut tilapäisesti kohottaa tajuntansa näihin korkeuksiin, eivätkä nämä hetket ole koskaan täysin ilman aktivoivaa vaikutusta, mutta ne ovat riittämättömiä vaikuttamaan sanottavasti kausaalisuuteen. Vasta jaloja tunteita viljelemällä ja jaloja ominaisuuksia kehittämällä saadaan ne “iäisyysarvoiset” kokemukset, jotka kausaalitajunta voi käsittää ja hyödyntää.

⁵Kun yksilö humaniteettiasteella hankkii todellisuuskäsityksen ja vapautuu siihen saakka hallinneesta fiktiivisyydestä, kausaalisen tajunnan aktivoituminen tehostuu. Kausaalitajunta alkaa kokemaan todellisuutta objektiivisesti ja muokkaamaan menneisyyden elämyksiä subjektiivisesti kausaali-ideoiksi. Nämä ovat suunnattoman tiivistyneen todellisuussisällön kokonaisuuksia, joihin kokemukset ovat syntetisoituneet tuhansista inkarnaatioista.

⁶Idealiteettiasteella minästä tulee kausaaliolento, jolla on kyky hyödyntää siihen saakka ylitajuista kausaalista todellisuusoivallusta ja elämänymmärtämystä. Siten minä on suorittanut tietämättömyytensä asteet. Minä on hankkinut kyvyn, joka tekee persoonallisuudesta täydellistyneen välikappaleen kausaaliolennolle. Ihmisestä on tullut Ihminen ja hän valmistautuu astumaan yli-ihmisten valtakuntaan.

⁷Itsetoteutus on elämänvaiston, todellisuusvaiston, oivalluksen ja ymmärtämyksen asteittaista valtausta. Se ajoittuu yksiin yhä korkeammassa molekyylijajissa hankittavan värähtelykyvyn ja niitä vastaavien tajuntojen kohottamisen kanssa. Tämän subjektiivinen edellytys on vapautuminen tietämättömyyden fiktioista ja illuusioista todellisuustiedon avulla. Sitä mukaa kun ylitajunta aktivoituu, persoonallisuus saa vastaanottaa emotionaalista

innoitusta ja mentaalisia ideoita siihen saakka inaktiivisilta olleilta alueilta, elämyksiä, joita tietämättömyys on turhaan yrittänyt selittää mielikuvitusrakennelmillaan.

3.71 Tajunnan hallinta

¹Ihmiset luulevat olevansa “vapaita”, kun he antavat tunteiden ja ajatusten tulla ja mennä vähän miten sattuu, kun heihin huomiotta saavat vaikuttaa nämä ulkoapäin tulevat värähtelyt tai tilapäiset tunneimpulssit niistä enemmän tai vähemmän tarkoituksettomista komplekseista, joiden he ovat tiedostamattaan antaneet syntyä ja kasvaa vahvoiksi alitajunnassa. Sivilisaatioasteella vajaan viisi prosenttia tajunnansisällöstä on oma-aloitteista, itsemäärättyä. Niin pian kuin arkipäivän tarpeelliset huolet ja velvollisuudet eivät askarruta tarkkaavaisuutta oma aktiivisuus vähenee. Tajunnasta tulee sen sijaan vastaanottava ja siten enimmäkseen negatiivisten vaikutusten uhri.

²Huomioitu tajunnansisältö vitalisoituu ja vahvistuu. Kun yksilö sallii tarkkaavaisuuden puuttua tähän sisältöön, sen värähtelyjen voima kasvaa. Sillä tavoin sisältö saa vallan sekä tietoisessa että tiedostamattomassa. Sillä tavoin tulee myös osalliseksi siitä vastuusta, joka seuraa siitä, että on lisännyt värähtelyjen vaikutusvoimaa yhä useampiin. Tällä tavalla useimmat vahvistavat tahtomattaan ja tiedostamattaan arvottomia, ei toivottuja tunteita ja ajatuksia itsessään ja toisissa.

³Hallitsemattomasta tarkkaavaisuudesta on seurauksena, että sattumat saavat määräävän vaikutusvallan ajatuksissa, tunteissa ja toiminnoissa. Jos minän tarkkaavaisuus on keskitetty emotionaalisuuteen, heräävät pyyde, tunne ja mielikuvitus eloon. Emotionaalisuuden valta vähenee, kun tarkkaavaisuus keskitetään mentaalisuuteen. Jos minä elää emotionaalisuudessa, mentaalisuus menettää mahdollisuuden vaikuttaa. Ja niin kauan kuin alempi emotionaalisuus määrää, yhteys kausaaliseen tajuntaan on täysin mahdoton.

⁴On kaksi tapaa ehkäistä tätä tajunnan hajaannuksen, tahdottomuuden tilaa. Yksi tapa on antaa tajunnan tarkkaavaisesti puuhata jonkin mielenkiintoisen asian parissa. Toinen on tajunnansisällön jatkuva huomioiminen.

⁵Tämä lakkaamaton valppaus kävisi väsyttäväksi ja sietämättömäksi, jos se merkitsisi jonkinlaista oikeudenvallontaa, jännitystä tai ponnistusta. Välistä voi mielellään harjoittaa yksinkertaisempia rentoutumisharjoituksia. Ikään kuin tahtomattaan voi huomioida, kuinka ajattelu poimii ja päästää yhden ajatuslanganpään toisensa jälkeen loppumattomana virtana. Pakoton tarkkaavaisuus, joka seuraa ajatuksen levotonta pakoa, ei tunnu kahleelta, mikä muuten aiheuttaisi reaktion. Pian on huomaamatta ajauduttu ikään kuin tahattomaan ajatuksen hallintaan. Tarkkailija oppii erottamaan tiedostamattomasta ja ulkoapäin tulevat ajatukset. Koko tapahtuma on nähtävä huvittavana ajatusleikkinä. Tarkkaavaisuus on tietenkin hellitettävä ensimmäisen rasituksen, väsymyksen tai haluttomuuden tunteen ilmetessä. Pian huomaa, että jo itse huomiointi automaattisesti aiheuttaa ei-tervetulleiden ajatusten karsimisen. Huomioimalla tarkkaavaisuutta ehkäistään tätä vahvistamasta kelpaamattomia vaikutteita, ajatuksia, tunteita ym. Tajunnan hallinta tuo mukanaan rauhallisuutta, hälventää levottomuuden, lisää sisällön selkeyttä.

3.72 Aktivoimismenetelmä

¹Kaikki valvetajunnan tajunnanilmaukset ovat aktivoitua tajuntaa ja merkitsevät tajunnansisällön aktivoimista. Normaaliyksilön tajunnanilmaisut ovat suurimmaksi osaksi vastaanottoa ulkoapäin tai impulsseja alitajunnasta. Hänen oma-aloitteiset ajatuksensa (tunteensa) ovat riippuvaisia näistä, päivittäisestä työstä tai erilaisista harrastuksista. Siinä määrin kuin tästä toiminnasta tulee tapa tai rutiini tarkkaavaisuus, keskittymiskyky, kyky pitää selkeästi mielessään tietty annettu tajunnansisältö hellittää.

²Aktivoimiskyky on ennen kaikkea pitkittyneen tarkkaavaisuuden kykyä. Kaikki muu tajunnan aktivoiminen on heikkoa. Voimakkaimmin aktivoivat emotionaaliset tai mentaaliset

aloitteet, oma harkinta, valvetajunnan vastaanottaman aineiston mentaalinen muokkaus. Vastaanotettujen vaikutelmien voima on suorassa suhteessa tarkkaavaisuuteen. Kun tajunta kiinnitetään tarkkailtuun, vaikutelmat elävöityvät ja saavat aikaa uppoutua alitajuntaan. Useimmat tyytyvät pinnallisiin vaikutelmiin ja lavertelevat pois näiden vaikutelmien entuudestaan heikon voiman. Nerolle on usein ominaista hänen kyvyttömyytensä pikaiseen arvioon, hänen mykkä ihailunsa vaikutelmien valtaisan voiman tai kauneuden tai vakuuttavan asiallisuuden edessä. Nero tarvitsee aikaa salliakseen koetun vaikuttaa tiedostamattomaan ja hänen arvostelunsa on kykyä unohtaa, ei painaa mieleen.

³Tajunnanilmaus oppoa alitajuntaan, sulautuu komplekseihin niitä elävöittäen. Ennemmin tai myöhemmin kompleksit ruokkivat valvetajuntaa vastaanottamallaan. Kompleksit hallitsevat meitä: tiedostamattomasti, vaistomaisesti, automaattisesti. Sivilisaatioasteen yksilö on tapakompleksi. Tämä on tulos ajattelusta juurtuneiden katsantotapojen ja käytänteiden mukaan, tuntemisesta vihantarpeen mukaan, puhumisesta perittyjen lavertelumallien mukaan, toiminnasta itsekkäiden vaikuttimien ja pyyteiden mukaan.

⁴Suurin osa alitajuntaan tuomastamme on elinkelvotonta, jos emme sanoisi elämänvastaista. Kaikenlaiset fiktiot ja illuusiot huuhtelevat päivisin meitä kaikilta tahoilta ja usein niistä tulee vahingollisia suggestioita. Aavistamattamme olemme itse tehneet alitajunnasta ainoan todellisen vihollisemme, suurimittaisen vahingontekijän, "toisen meissä", kaikenlaisten mielettömien emotionaalisten ja mentaalisten impulssien lähteen.

⁵Kaikki tämä kaiketi muuttuu siinä määrin kuin ihmiskunta ponnistelee ylös kulttuuri- ja humaniteettiasteen tasolle. Joka ei mitään asialle tee, seuraa mukana vuosimiljoonien hitaassa saatossa. Mutta se, joka tahtoo kehitystä, voi ryhtyä muutokseen heti. Alitajunnastamme voi tulla hyväntekijämme. Aktivoimismenetelmä opettaa, kuinka tämä käy päinsä.

⁶Voimme parantaa itseämme kahdella tavalla. Molemmat ovat yhtä tärkeitä. Yksi on kelpaamattomien kompleksien tukahduttaminen, toinen on uusien kompleksien muovaaminen.

⁷Aktivoimismenetelmä on omalla tavallaan arveluttava. Taitamattomilla menetelmillä vahvistuvat väärät kompleksit. Tulokset voivat olla tarkoitettujen vastaisia. Erehdyksillä voi olla kohtalokkaat vaikutukset. Todella tehokas menetelmä kuuluu tahdonoppiin, joka jää esoteeriseksi sivilisaatioasteella, lupasivatpa pelastuksennälkäiset uskonnot ja "salaiset veljeskunnat" mitä tahansa.

⁸Ei voi kyllin voimakkaasti korostaa, että pyrittäessä persoonallisuuden uudelleenmuotoilemiseen on aktivoimisen tapahduttava tiedostamattoman kautta. Tarkoituksellinen, harkittu aikomus "tulla toisenlaiseksi", "katkaista siteensä menneeseen", seurata uusia ohjeita, johtaa toivottomaan taisteluun olemassa olevia, juurtuneita, yksilöä hallitsevia automatisoituneita tapa- ja reaktiokomplekseja vastaan ja pelkästään lisää niiden elinvoimaa. Suoraan vastustamalla kompleksit ("viat ja puutteet") vahvistuvat. Yksilöllisissä poikkeustapauksissa tuloksia voidaan tietenkin saavuttaa sitä tietä. Mutta harkittu toiminta on "moraalista" hutilustyötä ja siitä seuraava itesokeuttava omahyväisyys tekee viimeisen villityksen ensimmäistä pahemmaksi. Harkittu toiminta käy epävarmaksi ja hapuilevaksi, koska se ei spontaanisti pulppua esiin oikeasta elämänasenteesta.

⁹Ainoa tapa heikentää komplekseja on, että ei anna niille uutta ravintoa. Jos niitä ei koskaan huomioida, niistä tulee lopulta niin heikkoja, etteivät ne voi hallita. Perinteellinen menetelmä on tietenkin niin nurinkurinen kuin mahdollista, tietämättömyyden tavallinen psykologinen erehdys. Katuminen, tunnonvaivoilla mässäily, sureminen, virheiden kitkeminen, huonon omaatunnon viljely, taistelu itseä vastaan vahvistaa juuri niitä asioita, joista haluaa vapautua. Ne vahvistuvat, koska niitä huomioidaan ja koska hellittämätön katumus niitä suuresti elävöittää. Ainoa tapa vähentää kompleksien valtaa on kieltäytyä kiinnittämästä minkäänlaista huomiota komplekseihin kuuluviin tunteisiin ja ajatuksiin.

¹⁰Vanhoja komplekseja ehkäistään muovaamalla uusia komplekseja, osaksi kokonaan vanhojen vastaisia, osaksi sellaisia jotka huomaa toivottavimmiksi. Kun uudet vastakompleksit ovat kasvaneet kyllin vahvoiksi, suorittavat ne tehtävänsä automaattisesti. Vahingollista impulssia seuraa välittömästi sen vastakohta, joka suuremmalla elinvoimallaan pakottaa heikomman valvetajunnasta pois. Vähitellen vahingollisista komplekseista tulee yhä voimattompia, kunnes ne lopulta eivät kykene tunkeutumaan tajunnan kynnyksen yli. Kun yksilö järjestelmällisesti ja menetelmällisesti tarkkailee ajatuksia ja tunteita, joita tahtoo itselleen, hän muovaa uusia komplekseja, jotka voi vahvistaa mihin määrään tahansa. Mitä useammin, selvemmin, terävämmin hän kiinnittää huomion vastaaviin komplekseihin, sitä enemmän ne vahvistuvat. Tehokkaan tuloksen voi kuitenkin saavuttaa vain, jos niitä päivittäin muutaman minuutin ajan keskeytymättä tarkkaillen teroittaa mieleen. Ne on elävöitettävä, kunnes ne tämän tästä ruokkivat valvetajuntaa jaloilla virikkeillä.

¹¹Tärkeintä ajatuksen hallinnan ja toivottavien ajatusten, tunteiden, ominaisuuksien järjestelmällisen tarkkailun jälkeen on myönteinen asennoituminen. Yleensä ihmiset epäilevät, arvostelevat, vähättelevät kaikkea, torjuvat kaiken, mikä ei pidä yhtä heidän virheellisen emotionaalisuutensa ja mentaalisuutensa kanssa. He epäilevät uusia asioita, ikään kuin kaikki ei olisi vielä löydettävissä. Sen sijaan, että käyttäisivät hyväkseen elämän antamaa ihmeellistä arvostelua, unohdusta, he teroittavat uudelleen muistiin arvottoman. Tätä negatiivisuutta ehkäistään harjoittamalla järjestelmällisesti hyvän tarkkaamista ja jättämällä periaatteesta kaikki itselle tai toisille kelpaamaton vaille huomiota, jättämällä puutteet vaille huomiota ja huomioimalla vain ansioita.

¹²On monia yleisiä, vaarattomia menetelmiä (psykologinen tutkimus tulee löytämään useampia) ja jokaisesta oppii aina jotakin: stoalaisten jalosta, haavoittumattomasta piittaamattomuudesta, Couen menetelmästä, jonka mukaan autosuggestion suurin vaikutus on sen tahattomuudessa, mystikkojen lakkaamattomasta ykseyden (ihanteen) huomioinnista, niin pian kuin ajatusten ei tarvitse puuhata elämän väistämättömien askareiden parissa. Vaaditaan vain kestävyyttä ja levollista luottamusta häiritsemättömän kasvun lakiin. Loppu kehittyy itsestään. Jonain kauniina päivänä tulos osoittautuu harkitsemattomassa, suorassa välittömyydessä.

¹³Puuttuvat ominaisuudet ovat olennaisia ja niitä tulisi huomioida epäsuoralla menetelmällä kuten ihailulla, antaumuksella, palvonnalla. Itseään analysoimalla ja naurettavien epätäydellisyyksien parissa puuhailemalla moralistit kasvattavat itsekeskeisyyttään ja tuhlaavat aikansa ja voimansa epäolennaisiin "vikoihin ja puutteisiin", jotka häviävät itsestään täytettyään tehtävänsä ja tultuaan lopullisesti korjatuiksi.

¹⁴Eräs hyvä tapa olla kiinnittämättä huomiota kelvottomiin vaikutteisiin on viljellä erilaisia harrastuksia. Jokainen valitsee makunsa ja taipumuksensa mukaan. Harrastus, joka erityisesti harjoittaa huomio- ja keskittymiskykyä sekä mielikuvitusta on visualisointi. Se on sitä, että tarkkaavaisesti huomioi kaikkia esineen, taulun jne. yksityiskohtia, ja yrittää sen jälkeen palauttaa huomioidun muistiin niin havainnollisesti kuin mahdollista.

¹⁵Me teemme itse itsemme onnellisiksi tai onnettomiksi, eivät muut. Olosuhteet voivat kaiketi suunnattomasti helpottaa tai vaikeuttaa onnen saavuttamista. Mutta lopulta kaikki riippuu itsestämme. Mielikuvituksen tarkoituksenmukaiset illuusiot ovat tärkeitä kehityksellemme.

¹⁶Mahtavin aktivoimistekijä on mielikuvitus. Sen avulla voi vahvistaa tai heikentää haluamiansa tunteita, ajatuksia, ominaisuuksia. Mielikuvitus on paras ystävämme ja parhain vihollisemme. Kultaamalla olemassaolon se tekee elämän taivaaksi, mustaamalla sen se tekee saman elämäntilanteen helvetiksi. Jos mielikuvitus askaroi kaiken kärsimystä aiheuttavan parissa, menehdymme pian. Jos näemme vaikeudet nopeasti ohimenevinä, ne on huomattavasti helpompi kantaa.

¹⁷Mielikuvitus voi elävästi hahmottaa haluttavat ominaisuudet. Ihannointi vetää nopeammin kohti ihanteita. Jokainen ihanne on evolutiivinen voima. Toisen ihanteen ajatteleman murskaaminen on ehkä jonkin korvaamattoman riistämistä häneltä. On vailla merkitystä, vastaako esikuva ihannetta. Mielikuvituksen oma työ jalostaa (mutta mahdollisesti myös turmelee ja raaistaa). Näyttelijän taipumusta omaava voi kehittää ihannetyypin ja varustaa sen ominaisuuksilla, jotka tahtoo hankkia. Tämän ihannehahmo asetetaan kaikkiin ajateltavissa oleviin tilanteisiin, joissa sankari saa tilaisuuden näyttää kykynsä, jolloin voi täytyä ihailusta, antaumuksesta, palvonnasta. Kirjailijat tulevat lahjoittamaan ihmiskunnalle tuonkaltaisia mestariteoksia, jotka tullaan lukemaan todellisiin hartauskirjoihin. Carlylen ja Emersonin kunnioitettavat, mutta yleisesti ottaen epäonnistuneet yritykset palauttaa sankareidensa maine, osoittavat kuinka epäedullista on käyttää historiallisia persoonallisuuksia, joiden nimen moralistien kirjoittamat elämäkerrat ovat jo tahrineet.

¹⁸Ylitajunta aktivoituu jaloista tunteista ja arkielämän lukemattomista pienistä ystävällisyyksistä ja palveluista. Se aktivoituu myös jatkuvasta huomioinnista.

¹⁹Tottumattoman ei ole suinkaan helppoa oppia erottamaan tiedostamattomasta tulevien elämänilmajujen kolmea eri päälajia. Vain harjoituksen ja herkän ymmärtämyksen avulla voi tunnistaa alitajunnan tulevat virikkeet, yleisen mielipiteen ulkoapäin tulevat telepaattiset suggestiot ja ylitajunnasta tulevat virikkeet. Tärkeintä tässä yhteydessä on, ettei tule avuttoman riippuvaiseksi "inspiraatiosta". Tämän odottaminen huonontuu helposti kvietismin passiivisuudeksi, yleiseksi saamattomuudeksi sekä kaikkien päänäpintymien epäkriittiseksi hyväksymiseksi ikään kuin ne tulisivat ylhäältä. Oma-aloitteisuuden ja aktiivisuuden on oltava ensisijaisia, oman kokemuksen itsemäärävän arvioinnin ratkaiseva. Erehdykset ovat väistämättömiä, jos ne ovat osa huonoa korjuuta. Usein ne on sitäpaitsi tarkoitettu kehittämään arvostelukykyä. Passiivisuus ei aktivoi tiedostamatonta, vaan tekee yksilöstä toimittoman tai ulkoapäin tulevien värähtelyjen orjan.

3.73 Ryhmätoiminta

¹Kausaaliverhonsa vuoksi ihminen on toisista olennoista eristetty yksikkö, yksilöolento, jonka tehtävä ei ole vain omalaadun kiteyttäminen, vaan myös yksilöllisyyden kehittäminen universaalisuudeksi täydessä sopusoinnussa itselöydettyjen elämänlakien kanssa. Elämä kausaalimaailmassa ei ole eristettyä elämää. Kausaaliolento kuuluu ryhmään, jonka yksilöllillä on yhteisiä tulevia tehtäviä. Ykseyden aikakausina nämä yksilöt inkarnoituvat samaan klaaniin ja sukuun kehittääkseen yhteenkuuluvuutta myös fyysisessä elämässä. Hajaannuksen aikakausina, joihin kuuluvat rotujen sekoittumiset ja säätykierto, tämä olisi tarkoituksetonta. Yhteenkuuluvuuden tunne puuttuu silloin myös suvulta. Yksilöllä ryhmän tarve kuitenkin säilyy ja kulttuuriasteella se ilmenee aatteellisissa yhteisöissä, jotka palvelevat vapautta, ykseyttä ja kehitystä (mukaanlukien tutkimuksen). Yhteisöt, joiden pyyteet ovat itsekkäitä, vahvistavat hajottamistaipumusta.

²Sellaisessa aatteellisessa ryhmässä jokainen riisuu oman merkillisyytensä narrinkaavun ja kaikki liittyvät yhteen täydessä sopusoinnussa ja keskinäisessä luottamuksessa, kunnioittaen toistensa täyttä suvereniteettia kaikessa, mikä on ainoan olennaisen ulkopuolella.

³Näillä edellytyksillä ryhmätoiminnasta tulee se yksimielinen, täyteläinen sopusointu, verrattomasti vahvin voima, jonka yksilö hallitsee. Oivalluksen ja määrätietoisuuden viisaasti johtamana tämä voima kykenee paljoon sellaiseen, mitä tietämättömyys ei aavista. Se hyödyttää myös ryhmän jäseniä itseään, vahvistaa heidän hyviä kompleksejaan ja aktivoi heidän ylitajuntaansa.